

வைரமுத்து சிறுகதைகள்

5368

பாட்டாளிகள் படிப்பகம்

காவேரி சாலை,
கருங்கல்பாளையம்,
நேரோடு-638 003.

Mohanpreethi0707.mp@gmail.com

வைரமுத்து சிறுகதைகள்

◆ ◆
வைரமுத்து சிறுகதைகள்
உரிமை: டாக்டர் பொன்மணி வைரமுத்து
ரூ. 300/

முதற் பதிப்பு	: அக்டோபர் 2015
இரண்டாம் பதிப்பு	: அக்டோபர் 2015
மூன்றாம் பதிப்பு	: அக்டோபர் 2015
நான்காம் பதிப்பு	: அக்டோபர் 2015
ஐந்தாம் பதிப்பு	: அக்டோபர் 2015
ஆறாம் பதிப்பு	: அக்டோபர் 2015
ஏழாம் பதிப்பு	: அக்டோபர் 2015
எட்டாம் பதிப்பு	: அக்டோபர் 2015
ஒன்பதாம் பதிப்பு	: அக்டோபர் 2015
பத்தாம் பதிப்பு	: அக்டோபர் 2015

வெளியீடு: சூர்யா லிட்ரேச்சர் (பி) லிட்,
சென்னை - 24, தொலைபேசி: 91- 44 - 2491 4747

விற்பனையாளர்:
திருமகள் நிலையம்,
சென்னை
தொலைபேசி: 91-44-2434 2899

நன்றி: குமுதம்
அச்சு: பிரியதர்சினி பிரிண்டோ கிராப்ஸ், சிவகாசி
தொண்டும் தொகுப்பும்: ப. பாஸ்கரன்
உட்படங்கள்: தேனி ஈஸ்வர்
முகப்பு: ஓவியர் செந்தில்

வைரமுத்து

1. தூரத்து உறவு	17
2. வேதங்கள் சொல்லாதது	26
3. ஏழையின் தாஜ்மகால்	35
4. யாருக்கும் வாழ்க்கை பக்கமில்லை	44
5. நீரில் எழுதிய காதல்	54
6. புத்தருக்கும் அடிசறுக்கும்	63
7. இறந்த காலங்கள் இறந்தே போகட்டும்	72
8. மார்க்கம்	82
9. பகல் இருட்டு	92
10. கொஞ்சநேரம் மனிதனாயிருந்தவன்	101
11. குறை + குறை = நிறை	110
12. அப்பா	119
13. எல்லா மழையும் நின்றே தீரும்	128
14. பெரிய கருப்பு	137
15. சிரித்தாலும் கண்ணீர்வரும்	145
16. ஊழல் வர்மனும் மூன்று மந்திரிகளும்	154
17. மகாதர்மம்	163
18. பொய்யெல்லாம் பொய்யல்ல	171
19. மனிதர்களால் ஆனது வாழ்வு	180
20. காந்தியின் கடைசி வம்சம்	188

சிறுகதைகள்

21. மாறும் யுகங்கள் மாறுகின்றன	197
22. இப்படியும் ஒருவன் இருந்தான்	206
23. மனிதர்கள் மீண்டும் குரங்குகள் ஆகிறார்கள்	216
24. 7.4 ரிக்டர்	225
25. அன்றைக்கு அவள் பெயர் காஞ்சனா	233
26. ஒரு கேள்வியோடு அலையும் காற்று	226
27. ஜலசமாதி	251
28. காலடியில் நழுவும் பூமி	261
29. கோழிகளும் இந்தியப் பொருளாதாரமும்	270
30. கண்ணைத் தொடாத இமை	279
31. பிராண நாதா	288
32. எரிதழல் கொண்டு வா	298
33. கோயில் மாடு	308
34. மதமா? மனிதமா?	318
35. பொல்லார் ஒருவர் உளரேல்	327
36. கணவன் - மனைவி - மகள்	337
37. வெள்ளாடு	346
38. அர்த்தநாரீஸ்வரி	356
39. எண்ட மக்களே! எங்கட தலைவரே!	365
40. ராஜராஜன்	375

சிறுகதையாற்றுப்படை

கதைசொல்லல் என்பது உலகின் எல்லா இனக்குழுக்களுக்கும்மான பொதுப் பண்புதான். ஆனால் படைப்பாளுமையால் கட்டமைக்கப்பட்ட சிறுகதை என்பது அமெரிக்க ஐரோப்பிய மேதைகளால் உலக மொழிகளுக்குப் பரவிய ஒரு கலைவடிவம். அது மொழிவழி வந்த பெருங்கலைகளின் அடியாகப் பிறந்த ஒரு நுண்கலை.

ஆயின் கலை என்பது யாது?

மனம் என்னும் நுண்பொருளை ஓர் ஊடகத்தின் வழியே மலர்த்துகின்ற உத்தியா?

இயற்கை பூட்டி வைத்திருக்கும் அல்லது மனிதன் மறைத்து வைத்திருக்கும் ஜீவரகசியங்களை அவிழ்த்துக் காட்டும் அற்புதமா?

தன் உடலை திருப்தி செய்வதிலேயே வாழ்வு கழிக்கும் மனிதக் கூட்டத்திற்கு உடலுக்கு வெளியே உள்ள உலகத்தின் வலியையும் வலிமையையும் எடுத்துச் சொல்லும் ஏற்பாடா?

எப்போதும் வெளிப்பயணம் செய்துகொண்டிருக்கும் புலன்களை உள்முகப் பயணத்திற்கு ஆற்றுப்படுத்தும் மடைமாற்றமா?

பௌதிக ரீதியாய் எல்லாமுமாக இயங்க முடியாத மனிதனை உளவியல் ரீதியாக எல்லா உலகங்களிலும் இயங்க வைக்கும் ரகசிய ரசவாதமா?

கலை என்பதை இவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்று என்று சொல்லலாம்; இவை எல்லாமென்றும் கொள்ளலாம். இக்கூறுகளைத்தாண்டிய ஒரு மேலான காரணமும் கலையாகலாம்.

இந்தச் சிறுகதைக் கலையின் தோற்றம் குறித்துத் தெலுங்கு மொழியின் மகாகவி ஸ்ரீஸ்ரீ சொன்னது மனம் கொள்ளத்தக்கது.

“சிறுகதை என்பது நவீன இலக்கிய வடிவம். எட்கர் ஆலன்போ தொடங்கி ஆற்றல்மிக்க மேதைகளால் உருவம் தந்து செழுமைப் படுத்தப்பட்டது”

இன்று சிறுகதை என்பது எல்லாக் கோட்பாடுகளின் கோடுகளையும் திமிறிக் கிழித்து வெளியேறிவிட்டது என்ற போதிலும் எட்கர் ஆலன்போ வகுத்த சிறுகதை இலக்கணத்தின் அடிப்படைக் கூறுகள் முற்றிலும் அழிந்தொழியவில்லை.

- முப்பது நிமிடங்கள் முதல் இரண்டு மணி நேரத்திற்குள் வாசித்து முடிக்கத் தக்கது.

- தன்னளவில் முழுமையுற்றது.

- அகத்தே புறத்தே எவ்வித இடையூறுமின்றி வாசகனின் புலன் முழுவதையும் கதாசிரியன் தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருப்பது.

- இதுதான் உலகச் சிறுகதையின் பிதாமகன் எட்கர் ஆலன்போ கூட்டுவித்த சிறுகதை இலக்கணம்.

ஆலன்போவை அடியொற்றிய பிராண்டர் மாத்யூஸ் அதில் இன்னும் சில நுட்பம் நுழைக்கிறார்.

- ஒரே ஒரு பாத்திரத்தின் நடவடிக்கை

- அல்லது ஒரு தனிச்சம்பவம்

- ஒரு தனி உணர்ச்சியின் விளைவு

- என்று சிறுகதையின் பக்கச் சிம்புகளையும் பார்க்கிறார் பிராண்டர் மாத்யூஸ்.

மேற்சொன்ன இலக்கண அடிப்படையில் ஒரு சிறுகதை கட்டியெழுப்பப் படுவது புனைவின் மீதா? உண்மையின் மீதா?

“பொருள்மர பில்லாப் பொய்மொழி யானும்

பொருளொடு புணர்ந்த நகைமொழி யானும்”

- என்ற தொல்காப்பியரின் பழங்கூற்றினைப்போல் உண்மையில்லாத புனைகதை - உண்மையின்மீது இயங்கும் கற்பனை என்ற இரு நிலைகளிலும் சிறுகதை நிகழவே நிகழ்கிறது.

ஆனால் எனது எழுதுகோளின்படி சத்தியம் தேடுவதே கதையின் பெருவேட்கையாக இருக்க வேண்டும். புனைவுகூட சத்தியம் தன் பயணத்திற்குத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளும் ஒரு வாகனம்தான். மெய்யடியாகக் கட்டப்பட்ட புனைவுதான் மானுடக் கதை வரலாற்றின் ஆதிச்சுடரை அணையாமல் காக்கிறது.

மாறாத சத்தியத்தின் நித்தியத்தையும், மனிதவாழ்வின் சிறுமைகளைக் கடந்து பெருமைகளின் பெருமை காண்பதையும் என் படைப்பு தன் உள்ளோசையாகக் கொண்டிருக்கிறது.

கவிதைகளிலும் - பாடல்களிலும் - நாவல்களிலும் கரைந்துகிடந்த நான் என் அறுபத்தோராவது வயதில் இந்தச் சிறுகதை என்ற வடிவத்தைக் கையிலெடுத்தேன்.

‘புதுமைப்பித்தன் இறந்த ஆண்டில்தான் நான் சிறுகதை எழுத வந்தேன்’ என்ற ஜெயகாந்தன் வாக்குமூலத்தைப்போல ஜெயகாந்தன் வாழ்ந்த இறுதி ஆண்டில்தான் நான் சிறுகதை எழுத வந்தேன்.

சற்றொப்ப ஒரு நூற்றாண்டுத் தமிழ்ச் சிறுகதைகள் என் கண்முன்னே நுங்கும் நுரையுமாய்க் கொழித்துக் கிடந்தன.

உலகச் சிறுகதைகளின் உயரம் தொட முனைந்த அல்லது தொட்ட பல சிறுகதை மேதைகள் இன்னும் எழுதப்படாத மிச்சத்தையும் எனக்கு அடையாளம் காட்டினார்கள். அவர்களால் எழுதப்படாத மிச்சமும் அவர்களால் வாழப்படாத வாழ்க்கையும் என்னை எழுது எழுதென்று பணித்தன.

கிராமத்தின் மண்ணும் மண்சார்ந்ததுமான வாழ்வியல் என் எழுத்துக்கு உயிரோட்டமான உள்ளடக்கம் தந்தது.

“சிற்றூரில் வாழ்ந்துவரும் ஒரு படைப்பாளியின் அனுபவரீதியான உணர்வுகள் மிக ஆழமானவை. மனித உறவுகள், மாறிவரும் இயற்கை, அதன் வண்ணங்கள், தாக்கங்கள், கால்நடைகள் மிருகங்களைப் பற்றிய நுணுக்கமான செய்திகள் யாவும் அவனது படைப்பாற்றலுக்கு உகந்தவைகளாய் உள்ளன. அவனது ஆளுமை முழுவீச்சுடன் வெளிப்படுவதற்கான வாய்ப்பையும் அந்த அனுபவங்கள் தருகின்றன”

- என்று இந்தி மொழியின் பேரெழுத்தாளர் பீஷ்ம சகானி எழுதுவது ஒரு சமூகவியல் உண்மை என்பதை நான் வாழ்ந்து தெளிந்திருக்கிறேன்.

நான் ஓர் உழவன் மகன். திறந்தவெளி வாழ்க்கையில் பிறந்தவன். எங்கோ ஒரு கள்ளிமரத்தில் விசிறி எறியப்பட்டிருக்கும் என் தொப்பூழ்க் கொடி. மறுகணமே கோழியறுக்கப் பயன்பட்டிருக்கும் என் தொப்பூழ்க்கொடியறுத்த அரிவாள்மணை. ஆடுமாடுகளின் ஓசைதான் நான் கேட்ட தாலாட்டு. மனிதர்களும் பறவைகளும் விலங்குகளும் தாவரங்களுமே என் முதல் ஆசான்கள். பிரசவ ரத்தத்தின் பிசுபிசுப்போடு வானத்தில் வந்து விழுந்த செந்நிலா என் முதல் அதிசயம். ஆகாயம் அள்ளியெறிந்த மழை இரண்டாம் அதிசயம். உழைக்கும் மக்களின் வட்டார வழக்கு நான் கேட்ட முதல் சங்கீதம். வறுமையின் பெருமிதம் - பசித்தவர்களின் நம்பிக்கை - ஏதுமில்லாதவர்களின் ஆனந்தம் - விலங்குகளைக் கடவுள்களாக்கிவிடும் நம்பிக்கை - மனிதர்களை விலங்குகளாக்கிவிடும் எதார்த்தம் - பட்டப்பகல் கொலை - திறந்தவெளிப் புணர்ச்சி - நெல்லிக்காயின் புளிப்பின் அடியில் புதைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் இத்துணுண்டு இனிப்பைப்போல

எரிந்து கொண்டிருக்கும் வாழ்வில் எரியாதிருக்கும் குறைந்தபட்ச நம்பிக்கை - படிக்காதவர்கள் சேர்த்துவைத்திருக்கும் பெருங்கல்வியான பழமொழிகள் - நண்பனாய் இருக்கும் கடவுளைவிட எதிரியாய் இருக்கும் மனிதன் மீது நம்பிக்கை கொள்ளும் எதார்த்த மக்கள் என்ற அனுபவங்களோடு 17 வயதுவரை என்னைச் செதுக்கியெடுத்த வாழ்வு என் படைப்புலகின் பலம்.

கிராமத்தில் நானுற்ற வறுமை என்னை அனுபவச் செல்வந்தனாக்கி அழகு பார்த்தது. நகரத்தில் நானடைந்த செல்வமோ மேல்தட்டு வர்க்கத்தின் அதிசயங்களைக் காட்டிற்று. வாழ்வின் இந்த இரண்டு எதிர்முனைகளும் என்னைப் பழுக்கக்காய்ச்சி அடித்திருக்கின்றன. என் புத்திக்கு எவ்வளவுகொள்ளுமோ அவ்வளவு பெற்றிருக்கிறேன். எனக்கு முன்னால் விரிந்துகிடந்த உலகும் அதில்நான் கண்டதும் கொண்டதுமான வாழ்வும் இந்தச் சிறுகதைகள் பலவற்றில் சூல்கொண்டுள்ளன.

புதுமைப்பித்தன் சொல்வதுபோல் வாழ்வு வேறு; வாழ்க்கை வேறு.

“வாழ்வு எனில் தோற்றம் - ஸ்திதி - மறைவு என முக்கூறாகத் தோன்றும் பிரபஞ்சத் தன்மை. வாழ்க்கை என்பது தனிப்பட்ட உயிர்ப்பாசத்தினால் நிகழும் அவஸ்தை. இவ்விரண்டுக்குமுள்ள தொடர்பைக் காட்டுவது மனிதச் சிந்தனையின் சாரம். அது தத்துவமாக உருவாகிறது”

- என்ற புதுமைப்பித்தன் கூற்றின் தொடர்ச்சியாய் அந்தத் தத்துவமே மொழியைக் கலாபூர்வமாகக் கையாண்டு இலக்கியமாகிறது என்றும் முடிக்கலாம்.

ஒரு சிறுகதைக்கு உருவம் உடல் போன்றது எனில் அதன் உள்ளடக்கம்தான் உயிராகிறது. உருவத்தைக் கொடுப்பது படைப்பாளியின் திறம். உள்ளடக்கம் என்பதெல்லாம் சமூகம் கொடுத்த வரம். வ.வே.சு.அய்யரும், கு.ப.ராவும், பி.எஸ்.ராமையாவும், புதுமைப்பித்தனும், மௌனியும், விந்தனும், ஆர்.சூடாமணியும், கு.அழகிரிசாமியும், கி.ராஜநாராயணனும், தி.ஜானகிராமனும், ஜெயகாந்தனும் படைத்ததற்குமேல் எழுதுவதற்கு என்ன இருக்கிறது என்று மலைத்து நின்ற எனக்குக் கையைப்பிடித்து அழைத்துக் கருப்பொருள் தந்தது என் காலம்.

- காலனிய ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்ட சமூகத்தில் நடுத்தர வர்க்கத்தின் எழுச்சி

- அடிமண்ணை மேல்மண்ணாகவும், மேல்மண்ணை அடிமண்ணாகவும் புரட்டிப்போட்ட பெரியார் என்னும் பெருங்கலப்பையின் புரட்சி
- நவீனக் கல்வியால் பெற்ற போலிச் சுதந்திரத்தை ஆண்களும் பெண்களும் திருமண வாழ்விலும் தக்கவைத்துக்கொள்ளும் தவிப்பால் குலுங்கி நொறுங்கும் குடும்ப நிறுவனம்
- நகர்மயமான கிராமங்கள் தங்களை நவீனப் படுத்திக்கொள்ளும் மோகத்தில் பழைய மதிப்பீடுகளை மறக்கத் தலைப்பட்ட மனோநிலை
- தியாகம் தொண்டாகி, தொண்டு தொழிலாகி, தொழில் பெரும்பாலும் ஆதாயமாய் ஆகிப்போன அரசியலின் திரிபு
- சோவியத் யூனியனின் சோசலிசப் பின்னடைவு சமூகத்திலும் இலக்கியத்திலும் அடையச்செய்த சோர்வு
- தொழில்நுட்ப யுகத்தின் உலக வர்த்தகம் பொருள்களை மனிதர்களுக்கும் மனிதர்களைப் பொருள்களுக்கும் விற்ற சந்தைக் கலாசாரம்
- உலகமயமாதலின் ஊடகப் பெருக்கத்தால் சமூகம் பாலியல் உறவுக்கு வரைந்து வைத்திருந்த கோடுகள் திரிந்தும் அழிந்தும் போன அவலம்
- பத்தாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் வேட்டைக் கலாசாரத்திலிருந்து மனிதனை மீட்டெடுத்த வேளாண்மைக் கலாசாரம் முடிவுக்கு வரப்போகிறது என்று அறிவித்த சகுனங்கள்
- கண்பார்க்கும் தூரத்தில் காதுகேட்கும் தொலைவில் சில லட்சம் தமிழர்களைக் கொன்றுமுடித்த இனப்படுகொலை
- வெறும் இருபத்து நான்காயிரம் கோடி வருமானத்திற்காக ஐம்பத்தைந்து விழுக்காடு மக்களுக்கு மதுவூட்டித் தள்ளாடும் தமிழ்நாடு
- 'முப்பது கோடி ஜனங்களின் சங்கம்' என்று பாரதி பாடிமுடித்த நூறாண்டுக்குள் நூறுகோடி கூடிப்போன இந்திய மக்கள்தொகை
- தொழில்நுட்பத்தின் அசுர வளர்ச்சியால் கூட்டுக்கலாசாரம் குறைந்து தனித்தனித் தீவுகளாகிப்போன மனிதர்கள்
- ஆயிரம் அவலங்களையும் சினிமா - தொலைக்காட்சி - மதம் - மது என்ற போதைகளால் சகித்துக்கொண்டிருக்கும் தடித்ததோல் சமூகம்

- ஆகிய இவையும் இவைபோன்ற பிறவும் என் காலத்தில் நிகழ்ந்தவை; நிகழ்கின்றவை. என் எழுத்துக்குப் பொருள் தந்தவை; தருகின்றவை.

வாழ்வு தொலைந்த காட்டில் மனிதம் தேடுவதே என் தேடல். மரபுகளை மறுத்தல், புனிதங்களை உடைத்தல், அதிகார மையங்களைச் சிதைத்தல் என்று சுற்றியடிக்கும் பின்நவீனத்துவச் சூறாவளியில் அடிப்படை அறக்கோட்பாடுகளும் அழிந்துபோவதற்கு நான் உடன்பட மாட்டேன். மரபுகளின் பெருமிதம் எனக்குச் சேர்க்கும் வலிமையை இழந்துவிடமாட்டேன். மனிதப் பிரவாகத்தில் மாறிக்கொண்டேயிருக்கும் வாழ்வென்னும் நதிக்கரையில் அறவிருட்சத்தை வீழாமற்காக்கும் திருப்பணியில் நம்பிக்கையோடு இயங்குவதே நல்லெழுத்து.

உள்ளடக்கம் குறித்து விரித்துச்சொன்ன நான் என் மொழிநடை குறித்து என் கருத்து என்ன என்பதையும் தமிழ் உலகுக்குச் சொல்லியாக வேண்டும்.

எவரையும் பின்பற்றாத எவரும் பின்பற்றத் துணியாத ஒரு பிரத்தியேக மொழியை என் சிறுகதைகளுக்கு நான் சிற்பித்துக்கொண்டேன்.

கவிதைக் கலையின் சிறுகூறுகளை இடம் பொருள் பார்த்து என் உரைநடைக்குள் ஊடாடவிட்டேன்.

நல்ல பாம்பின் உடல்போன்றது எனது உரைநடை. அதில் தொப்பையோ தொங்குசதையோ இல்லை.

கவிதையின் தொனியோடு என்சிறுகதை இயங்குவதைப் பெருமையென்று கூறுவாரும் உளர்; சிறுமையென்று சீறுவாரும் உளர்.

கவிதை என்பதென்ன... உரைநடையிலிருந்து தேசப் பிரஷ்டம் செய்யப்பட்ட வஸ்துவா?

உரைநடையில் கவிதை காட்டுவது வாசகன்பால் நான் காட்டும் கருணையாகும்; மற்றும் மதிப்பாகும்.

"தாசுரின் 'சுட்டி' - 'ஏக் ராத்திரி' - 'பலாயி' போன்ற சிறுகதைகள் நமக்கு இசைக் கவிதைகளாகவே தோன்றுகின்றன"

-என்ற வங்காளப் படைப்பாளி கவிதா சின்ஹாவின் கூற்று, உரைநடையில் கவிதை இழைவதை ஏற்கிறதா? மறுக்கிறதா?

தெலுங்கில் திரிபுராவின் கதைகளைப் பற்றி எழுதவந்த பத்மராஜ்-
“இவை கதைகளா...? கவிதைகளா...? கதை போன்ற கவிதைகளா...? கவிதைபோன்ற கதைகளா...?”

- என்று வியப்புவினாத் தொடுப்பது உரைநடையில் கவிதையைக் கொண்டாடியா...? குறைசொல்லியா...?

“ஒரு சிறுகதையின் படைப்பும் அது மனதில் ஏற்படுத்தும் விளைவும், ஒரு கவிதையின் படைப்பு மற்றும் அது ஏற்படுத்தும் விளைவிலிருந்து அடிப்படையில் வேறுபட்டவை அல்ல என்ற தெளிவோடு நவீன கதாசிரியர்கள் எழுதுகிறார்கள்”

- என்று கன்னடச் சிறுகதைகளைத் தொகுத்த ஜி.எச்.நாயக் ஆய்ந்து சொல்லியிருப்பது உரைநடையில் கவிதைக்குச் சார்பாகவா? எதிராகவா?

“சொந்தக் கற்பனை மேதைமையினாலும் யாப்புக் கவிதைப் பரிச்சயத்தினாலும் உலக இலக்கியச் சிறுகதை அறிவினாலும் புதுமைப்பித்தனுக்குச் சிறுகதை எழுதும் கலை மிகவும் நேர்த்தியாகக் கைவந்திருக்கிறது”

என்று புதுமைப்பித்தனின் மேன்மைகளைச் சொல்லிச் சொல்லும் க.நா.சு, கவிதைப் பயிற்சி உரைநடைக்குப் பலம் என்கிறாரா? பலவீனம் என்கிறாரா?

“சிறுகதைகளின் திருமூலர்” என்று மௌனியைப் புதுமைப்பித்தன் குறித்தது மௌனியின் கவிதை வீச்சை இகழ்ந்தா? புகழ்ந்தா?

தன்னை மறந்த லயம்தன்னில் ஒரு படைப்பு உருவாகி ஒழுகும்பொழுது படைப்பாளியின் மொழியாண்மைக்கேற்பத் தன் சொற்களை அது தானே கண்டடைந்துவிடுகிறது.

உழுத புழுதியில் பொன் கிடந்தால் கலப்பை என்ன செய்யும் கலப்பை?

நான் கலப்பை.

தமிழர்களுக்குப் பெரும்பாலும் கொண்டாடும் குணம் குறைவு. தாம் ஏற்கெனவே வியக்கும் ஒருவனோடு எல்லாமே முடிந்துவிட்டது என்ற மூட நம்பிக்கையிலிருந்து அவர்கள் விடுபடவில்லை. மலையாள இலக்கியத்தின் விரிந்த மனநிலை தமிழ்ச் சமூகத்திற்குப் பெரிதும் கைவரவில்லை.

“தகழி சிவசங்கரன்பிள்ளை - கேசவதேவ் போன்ற முன்னோடிகள் வாழ்வின் துடிப்பைத்தான் பிரதானப் படுத்தினார்களே தவிர சொல்லமுகு பார்க்கவில்லை. அதில் ஒரு கவிதா கானம் பாயவைத்து மெருகூட்டியவர் எம்.டி.வாசுதேவன்நாயர். வாசுதேவன் நாயரையும் தாண்டியவர் அடுத்த தலைமுறையின் மோகனன்”

-என்று மலையாளப் படைப்பாளி முகுந்தன் புதிய தலைமுறை பழைய தலைமுறையைத் தாண்டுகிறது என்று ஒப்புக்கொள்வது மாதிரி தமிழ்நாட்டு விமர்சனப் பூசாரிகள் ஒப்புக்கொள்வதில்லை.

திராவிட இயக்கத்தின் இலக்கியவெளியில் அறிஞர் அண்ணாவும், கலைஞரும் படைத்துக் காட்டியவற்றுள் சிறந்த சிறுகதைகளையும் திட்டமிட்டுப் புறந்தள்ளுவதை ‘விமர்சனமோசடி’ என்றே கண்டிக்கிறேன்.

முதலில் நம் மனவெளிகள் விரிவானால் தமிழ் என்ற குறுவட்டம்தாண்டி எல்லா மொழிகளின் மீதும் தமிழ் இலக்கியம் பாயும். அதற்கான மதிநுட்பமும் தொழில்நுட்பமும் கனிந்திருக்கும் காலமாகவே இதை நான் கருதுகிறேன்.

என்னை உறுத்தாத எதையும் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பில் நான் எழுதவில்லை.

ஒரு மரத்தில் நுழைந்து அதைக் குடைந்து குடைந்து மரத்திசுக்களை வெளித்தள்ளும் ஒரு வண்டுமாதிரி, எனக்குள் விழுந்து என்னை ஊடறுத்து உறங்கவிடாமல் செய்யும் உள்ளடக்கங்களுக்கே உருவம் கொடுத்திருக்கிறேன்.

இந்த மொத்தக் கதைகளும் குமுதம் வார இதழில் 10 மாதங்கள் தொடர்ச்சியாகப் படைக்கப்பட்டவைதாம். ஆனால் இந்தக் கதைகளுக்காகக் காலம் என்னை 61 ஆண்டுகள் தயாரித்திருக்கிறது. இக்கதைகள் குறித்துக் காலம் என்ன கணிக்கும் என்பதை நானறியேன்.

நல்ல படைப்பாளிகள் அவர்களின் ஒரு சிறந்த கலைக்கூறு கருதியே கொண்டாடப்படுகிறார்கள்.

கதைகளின் இயல்பான வெளிப்பாட்டுக்காக ‘புஷ்கின்’

ஒரு கதையின் தொடக்கம் முடிவு இரண்டுக்குமான செய்திறனுக்காக ‘செக்காவ்’

வாழ்க்கையின் எதார்த்தம் போலவே வார்த்தையின் எதார்த்தத்திற்காக ‘மாக்கிம் கார்க்கி’

கதையின் கடைசி வாக்கியத்தில் ஒட்டுமொத்தக் கதையையும்
ஊற்றிவைக்கும் உத்திக்காக 'ஓ ஹென்றி'

கதைகளில் ஏற்படுத்திய கலாசார அதிர்ச்சிக்காக 'மாப்பசான்'

என் கதைகளில் இப்படி ஏதேனும் உண்டா என்பதை அடுத்த
நூற்றாண்டு அறிவிக்கக்கூடும்.

ஒரு படைப்பில் விதைத்ததெல்லாம் நாளைக்கே முளைக்கும்
என்ற பேராசை நமக்கில்லை. ஆனால் காலவெளிகளில் இந்த
விதைகள் என்றேனும் முளைக்காமற் போகா. அறமென்னும்
பெரும்பொருளை அழியாமற் காக்கும் பெருங்கொண்ட வேலையை
ஓரேர் உழவனைப்போல் பதறாமற் செய்துகொண்டேயிருக்கும்
படைப்புக்கலை; அது விளைவுகள் பற்றிக் கவலையுறாது.

“இருள் இருந்தால்தானே ஒளி. ஒளி வராமல் போய்விடுமா...?
அதுவரை காத்திருக்கவேண்டியதுதான் எத்தனை காலமோ...?
ஒளிவரும்போது நான் இருக்கவேண்டும் என்ற அவசியம் உண்டா?
எனது சிருஷ்டிகள் இருந்தால் போதும்”

புதுமைப்பித்தன் முன் மொழிந்ததை வைரமுத்து என்னும் நான்
வழிமொழிகிறேன்.

சென்னை

04.09.2015

இலக்கியப் பேராசையோடு...

1

தூரத்து உறவு

எரிமேடையில் கிடத்தப்பட்டிருந்த அப்பாவின் உடலைக் கடைசியாக உற்றுப் பார்த்தான் சிவராமன். இந்த சோக தரிசனத்திற்குத்தான் அவன் அமெரிக்காவிலிருந்து பறந்து வந்தான். மனசை ஏதோ ஒன்று அடைத்தது. சுற்றமும் நட்பும் சூழ்ந்திருந்தாலும் தன் தனிமையை மட்டுமே அவன் அங்கு உணர்ந்தான். ஆனாலும் கண்களில் கண்ணீர் ஒன்றும் ஊறவில்லை. அதற்கான முயற்சியும் அவன் செய்யவில்லை. முயற்சி செய்து முட்டுவதா கண்ணீர்? அப்பாவின் மரணத்திற்கு அழமுடியாத அல்லது அழத்தெரியாத ஒரு தலைமுறை தயாராகி விட்டது. மரணத்திற்கு அழுதலும் அநாகரிகப் பட்டியலில் சேர்ந்து விட்டது.

அப்பா உயிரோடு உள்ள போதெல்லாம் மகன்களின் நினைவில் தங்குவது ஒழுக்கம் போதித்து இறுகிப்போன அந்தக் கெட்டி முகம்தான். தகப்பனின் பிணத்தில்தான் பிள்ளைகள் பாசமுகத்தைப் பார்க்கிறார்கள். மரணம் இறந்தவர்களுக்கே சாதகம் செய்கிறது. அதுதான் அவர்களின் இனிமையான நினைவுகளை மட்டுமே அழைத்து வருகிறது.

'என்ன வேணும்னாலும் பண்ணுங்க. எம்பையன அடிக்கமட்டும் கூடாது' என்று பள்ளிக்கூடத்து வாத்தியாரிடம் பணிவான எச்சரிக்கை விடுத்தது - இன்ஷூரன்ஸ் லோன்போட்டு இரண்டு சக்கர வாகனம் வாங்கிக்கொடுத்தது - பர்ஸில் வெங்கடாஜலபதி படத்துக்குக் கீழே மீசை முளைக்காத மகனின் பழைய ஃபோட்டோவை வைத்திருந்தது - முதல்முறை மகன் அமெரிக்கா போனபோது விக்கி விக்கி அழுதது ஒவ்வொன்றாய் நினைவு வந்து 'அப்பா நல்லவர்தான் போலிருக்கிறதே' என்று சிபாரிசு செய்தன.

"இன்னும் சற்று நேரத்தில் மின்சாரத் தீயில் அழியப்போகிறது எனக்கு உயிர் தந்த உடல். நேற்றுவரை அப்பா ஓர் உயிர்; இன்று உடல். நாளை வெறும் சொல். கடைசியில் எல்லா மனிதர்களும் வெறும் சொல்லாகித்தான் போகிறார்கள். அந்தச் சொல்லை உச்சரித்துக்கொண்டேயிருக்கும் கடைசி மனிதனோடு இரண்டாம் மரணம் அடைகிறார்கள்; அவ்வளவுதான்".

மயானத்தின் பிசுபிசுப்பும் வெக்கையும் புழுக்கமும் சிரமமாய் உணரப்பட்டது சிவராமனால். மனைவியின் குரல்வேறு ஒலித்தது காதுக்குள்.

"சடங்குகளில் தள்ளி நில்லுங்கள். ஏதாவது 'இன்ஃபெக்ஷன்' என்று வந்து தொலைக்கப் போகிறீர்கள்" என்று எச்சரித்து அனுப்பியிருந்தாள் சிவராமன் மனைவி 'கௌ'; அதாவது 'கௌசல்யா' என்பதன் அமெரிக்கச் சுருக்கம். 'சரி' என்று சொல்லிவந்தான் இந்த 'சிவராமன்' என்ற 'ஷிவ்'.

மனைவியின் கட்டளைக்குச் செவிசாய்க்கும் விதமாக 'எதற்கும் நாளைக்குச் சாம்பலைப் பாலித்தீன் பையிலிட்டு ரப்பர்பேண்ட் சுத்திக்கொடுங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு வந்தான்.

வெந்து தணிந்தது கூடு.

மொட்டையடிப்பதை மறுத்து, நீ...ண்ட யோசனைக்குப்பிறகு மீசையை மட்டும் தியாகம் செய்து, வங்காள விரிகுடாவில் கால் நனையாமல் அஸ்தி கரைத்து வீடு திரும்பியபோது 'சிவராமா' என்று உடைந்த குரலில் கதறி அழுதாள் அம்மா.

வெளுத்த தேகம் ரத்தச்சோகை சொல்லியது. நீரிழிவில் கரைந்தவள் புடவை சுற்றிய நார்போல் இளைத்திருந்தாள். சில்லிட்ட தாயின் கைகளைத் தொட்டுக்கொண்டே மகன் கேட்டான்:

“அம்மா ஓடம்பு எப்படியிருக்கு?”

“ஏதோ இருக்கு. நான்தான் முந்துவேன்னு நெனச்சேன். அவரு முந்திட்டாரு”

“கடைசியா என்ன சொன்னாரு?”

“நான் போயிட்டா நீ எப்படித்தான் இருக்கப் போறியோ?” அவள் கண்ணீரிலும் நோய் கசிந்தது.

“ஏன்... நான் இல்லையா?” அவன் அவசரமாய் மகனானான்.

“இல்லையே சிவராமா இல்லையே! அவரைப் பொழைக்கவைக்க வேணாம்; சாகும்போது பக்கத்துல கூட இல்லையே”

“என்னம்மா பண்ணது...? தூரம்!”

“ஆமப்பா... எல்லாமே தூரமாப்போச்சு”

எல்லாரும் வெளியேறிய பிறகு நான்மட்டும் கொஞ்சநாள் இருந்துதான் போவேன் என்று வீடெங்கும் வியாபித்திருந்தது துக்கம்.

இலை கழிந்த செம்பருத்திச் செடிகளும், அடிமட்டை காய்ந்த இரண்டே இரண்டு தென்னை மரங்களும் எஜமான் மறைவுக்காகத் தம்பங்குக்குத் துக்கம் அனுஷ்டித்தன.

பழைய வீடு. சுவர்களின் தோல்கள் உரிந்திருந்தன. அதில் ஊதுவத்தியில் சிரித்துக்கொண்டிருந்தது அப்பாவின் பழைய படம். அம்மாவின் எலும்புகளைப்போல் வெடித்த விதானத்தில் துருத்திக்கொண்டிருந்தன ‘ஹவுசிங் போர்டு’ கம்பிகள்.

‘கௌ’ சொல்லிவிட்டது ‘ஷிவ்’ இதயத்தில் புகைய ஆரம்பித்தது.

‘தனியா இருந்தா அம்மாவுக்கு வீடு தேவை இல்ல; அம்மா அங்க இல்லேன்னா வீடே தேவை இல்ல’.

★

ஓர் இழவு வீட்டில் ஈரமும் துக்கமும் ஒரு வாரத்திற்குமேல் காயாமல் இருப்பதில்லை. அம்மா மெல்ல மெல்லத் தன்னிலை அடைந்தாள். அப்பாவைப் பற்றிய கவலை மறந்து தன்னைப்பற்றியே கவலைப்படுமளவுக்குத் தேறிவிட்டாள். ஓட்ஸ் குடிக்கிறாள். சர்க்கரையில்லாத காப்பியில் ரொட்டி நனைக்கிறாள். இலையுதிர் காலம் முடிந்த வெறும் கிளையில் முட்டும் முதல் தளிராய்ச் சிறு புன்னகை பூக்கிறாள்.

மகன் தன் வேலையை ஆரம்பித்தான்.

“அம்மா எப்படித்தான் தனியா இருக்கப்போறியோ?”

“என்னப்பா பன்றது? விதி. வாழணுங்கிற ஆசை இல்ல; சாகவும் தைரியமில்ல”

“எங்கூட அமெரிக்கா கூட்டிட்டுப் போறேன். வர்றியா...? நீ வரமாட்ட”

கேள்விக்கும் பதிலுக்குமான இடைவெளியைத் தன் விருப்பத்தையிட்டு நிரப்பிக்கொண்ட மகனைப் புரிந்தும் புரியாதவள்போல் பார்த்தாள் அம்மா.

“பரவாயில்லை... எவ்வளவு காலம் இருக்கப்போறேன்? சில வருஷங்களோ... மாதங்களோ... ஒங்க அப்பா உயிர்விட்ட இடத்திலேயே நானும் இருந்துட்டுப் போயிடறேன்”

“தனியாவா? எப்படிம்மா? ஒருத்தரோ ஒரு குடும்பமோ ஏழெட்டுப்பேர் தயவு இல்லாம இப்ப இருக்க முடியாது சென்னையில. அதுலயும் நீ ஒத்தையில இருக்கிற நோயாளி”

“துணைக்கு யாருப்பா வருவா?”

“நீ இருக்கிற இடத்துக்குத் துணை வராது. துணை இருக்கிற இடத்துக்கு நீ போகலாமில்லையா?”

“என்னப்பா சொல்ற?”

“ஒரு எடம் பாத்திருக்கிறேன். பெத்த தாய் மாதிரி ஒன்னக் கவனிச்சுக்குவாங்க”

“ஒன்ன மாதிரியா?”

“இல்ல; என்னவிட நல்லாப் பாத்துக்குவாங்க”

“எங்க?”

“இசிஆர் ரோட்டுல - பழத்தோட்டம்”

“ஓ... முதியோர் இல்லத்துக்கு வியாபாரப் பெயரா?”

“கவலப்படாதே அம்மா. வீட்டவிடப் பாதுகாப்பா இருக்கும்”

“அப்ப வீடு...?”

“நீ நெனைக்கிற மாதிரிதான் நானும் நெனைக்கிறேன். நீயே இல்லாதபோது இந்த வீடு எதுக்கு? வித்திடலாம்ன்னு நெனைக்கிறேன்”

“சிவராமா! இது அப்பா வாழ்ந்த வீடப்பா”

அமெரிக்க பாணியில் தோள்களை ஏற்றி இறக்கி வாய்வழியே பெருமூச்சை ஊதிவிட்டு அம்மாவின் எலும்பு முட்டும் தோள்தொட்டுப் பேசினான் சிவராமன்:

“அசோகரும் அக்பரும் ராஜராஜ சோழனும் வாழ்ந்த வீட்டையே காணோம். இதுல அப்பா வாழ்ந்த வீடுதான் நிக்கப்போகுதாக்கும்? இதோ பாரும்மா... நாம வாங்குன வீடு, அதுக்குமுன்ன யாரோ வாழ்ந்த வீடு. நாம வாழ்ந்துக்கிட்டிருக்கிற வீடு இனிமேல் யாரோ வாழப்போற வீடு. இதுதான் எதார்த்தம்”.

வாயடைத்துப் போனாள் அம்மா.

இந்தியாவின் புகழ்மிக்க தத்துவங்களையெல்லாம் ‘கிரிமினல்’களே அதிகம் புழங்கியிருக்கிறார்கள்.

‘நான் யோசிக்கிறேன்’ என்றாள் அம்மா - ‘பழத்தோட்ட’த்தில் மகன் இவளையும் ஒரு பழமாகப் பதிவு செய்துவிட்டு வந்திருப்பது தெரியாமல்.

★

வீடு பழைய வீடு. இடம் நல்ல இடம். கோட்டூர் கார்டனில்
ஓரமனை அது. தரகர்கள் அதற்குத் தமிழில் வைத்த பெயர் 'கார்னர்
பிளாட்'. 50x70 அழகான செவ்வகம். ஒன்றரை கிரவுண்டுக்கு
100 சதுரஅடி கம்மி. ஒரு காலத்தில் 'சூடான கேக்' என்று
சொல்லப்பட்டது இன்று விலைபோகாமல் இழுக்கிறது. வழிகாட்டு
மதிப்பு கூட்டப்பட்ட பிறகு நில விற்பனை படுத்துவிட்டது.
பில்டர்களின் பணம் அரசியல்வாதிகளுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறதே
தவிர அரசியல்வாதிகளின் பணம் பில்டர்களுக்குப் பாய்ச்சப்பட்டதாய்த்
தெரியவில்லை.

ஒரு கிரவுண்டுக்கு ஆறு கோடி வீதம் ஒன்பது கோடி கேட்டான் சிவராமன்.
இந்தா இந்தா என்று ஏழுக்கு ஏறிவந்தார் ஒரு கட்டடக்காரர்.

முழுவதும் வெள்ளைப்பணமாய்க் காசோலை கேட்டான்
சிவராமன்.

"தம்பீ... இது இந்தியா" என்றார் பில்டர். "நான்கு கோடிக்குக்
காசோலை. மூன்றுகோடி ரொக்கம்" என்றார்.

"இந்தப் பணத்தை எப்படி எடுத்துப்போவது?" என்றான்
சிவராமன்.

"எந்த நாட்டுக்குன்னு சொல்லுங்க. 'டோர் டெலிவரி' பண்ணேன்.
டாலரா...? யூரோவா...? பவுண்ட்ஸா...? தினாரா...?"

"டாலர்தான். 17, லெக்ஸிங்டன் அவென்யூ, மென்ஹாட்டன்,
நியூயார்க்" என்றான் சிவராமன்.

மறுநாள் "எஸ், ஐ காட் இட்" என்று குறுஞ்செய்தி அனுப்பினாள்
'கௌ'.

முடிந்தது; மூன்று மாதம் தங்கியிருந்தது வீண்போகவில்லை.

வீட்டைவிட்டு வெளியேறுமுன் "மகனே சிவராமா! எனக்கு ஒரே ஒரு
ஆசை" என்றாள் அம்மா.

அப்பா கடைசியாய்க் கிடத்தப்பட்டிருந்த கூடத்தில் வெறுந்தரையில்
விழுந்தாள். இப்படியும் அப்படியும் உருண்டாள். கண்ணீரால்

நனைந்தாள்; நனைத்தாள். 'போயிட்டுவாரேன்' என்ற பொருளற்ற மரபுத்தொடரைச் சொல்லிக்கொண்டாள்; போகிறாள். இனி எங்கே வருவது? செம்பருத்திச் செடிகளையும் தென்னை மரங்களையும் கடைசியாய் ஒருமுறை பார்த்துக்கொண்டாள்.

★

"கவலையேபடாதீங்க. இனி உங்களுக்கு மட்டுமில்ல எங்களுக்கும் இவங்க அம்மாதான்" என்றார் பழத்தோட்டத்தின் காப்பாளர். அந்த விடுதிக்குள் பேந்தப் பேந்த விழித்துக்கொண்டிருக்கும் பெருசுகளைப் பார்த்தால் சென்னையில் கையாலாகாத மகன்களின் கணக்கு வழக்குத் தெரிந்தது.

மாதம் பன்னிரண்டாயிரம் என்ற கணக்கில் ஐந்து மாதம் அச்சாரமாக அறுபதாயிரம் கொடுத்தான். 'மருத்துவச் செலவு தனி' என்று ஒரு துணை பட்ஜெட் போட்டார் காப்பாளர்.

மகன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு 'அடிக்கடி பேசப்பா சிவராமா' என்று தாடைபிடித்துக் கெஞ்சினாள் அம்மா. 'ஆகட்டும்' என்று சொல்லிவைத்தான் மகன். வாசலில் நின்று தூணைப்பிடித்தபடி மகன்போன வாடகைக் காரையே பார்த்து நின்றாள். திருப்பத்தில் அவன் கண்ணாடி இறக்கிக் கைகாட்டுவான் என்பது அவளது 'பெத்த' நம்பிக்கை. அதனாலேயே தன் ஒரு கையை உயர்த்தியபடியே நின்றாள். கார்தான் மறைந்தது; கண்ணாடி இறங்கவில்லை. உயர்த்திய கரம் கீழே விழுந்தது.

★

நியூயார்க்கின் 'ஜே.எஃப்.கே' ஏர்போர்ட்டுக்கு வரவேற்க வந்திருந்தாள் 'கௌ'.

"எப்படியிருக்கே? குழந்தை எப்படியிருக்கு?"

"ஓகே. ஓபைன்"

"பணம் பத்திரமா?"

"ஷ்யூர்"

“ஏன் ஒருமாதிரியிருக்க?”

“மூணுமாச லீவுல உங்க சர்வீஸ் கட்டாயிருக்கும். ப்ரமோஷன் பாதிக்குமே?”

“கவலப்படாத. ஓவர்டைம் பண்ணி ஈடுகட்டிடுவேன்”

“சரி. நான் கேட்டது வாங்கிட்டு வந்திருக்கீங்களா?”

“ஐயோ... ஜார்ஜ் டவுன் சந்துக்குள்ள இருக்கு நீ சொன்ன ஸ்வீட் கடை. நானே நடந்து போயி வாங்கிட்டு வந்திருக்கேன்”

குளித்துவிட்டு டைனிங் டேபிளில் உட்கார்ந்தபோது சாண்ட்விச், ரொட்டி, பழங்கள் பரிமாறினாள் கௌ. கூடவே திரவ இருட்டான அந்தக் கருப்புக் காஃபி.

“எங்க நான் வாங்கிட்டு வந்த ஸ்வீட்? அதையும் எடுத்து வை”

“ஸாரி. துக்க வீட்டுக்காரங்க ஸ்வீட் சாப்பிடக்கூடாது”

“ஏய்! அப்பா செத்துத்தான் மூணுமாசமாச்சே. இப்ப சாப்பிட்டா என்ன தப்பு?”

“வேணாம். ஒங்க அம்மா செத்து இன்னும் மூணு மணி நேரம் கூட ஆகல”

“ஏய்! என்ன சொல்ற...?”

அவன் உதறி எழுந்தான்.

“நீங்க அட்லாண்டிக் கடல்ல பறந்துக்கிட்டிருக்கும்போதே எனக்குச் செய்தி வந்தது. வந்தவுடனே ஒங்கள ‘மூட் அவுட்’ பண்ணக்கூடாதுன்னுதான் சொல்லாம இருந்தேன்”

அவன் அப்படியே தலையில் கைவைத்துத் தரையில் சரிந்து சுவரில் சாய்ந்தான்.

“இதான்... இதுக்குத்தான் நான் சொல்லல. ‘ஓ’ன்னு கத்துவீங்க. உணர்ச்சிவசப்படுவீங்க. ‘ஜெட்லாக்’ திரல. அதுக்குள்ள ஓடிப்போயி இந்தியாவுக்கு டிக்கெட் போடுவீங்க. இன்னொரு செலவு - இன்னொரு

பயணம் - இன்னொரு களைப்பு தேவையா? நீங்க போறதுனால ஒங்கம்மா பொழைச்சுக்குவாங்களா? நீங்க போகலைன்னா ஒங்கம்மாவ எரிக்காமலோ புதைக்காமலோ வச்சுக்குவாங்களா? ஒங்கம்மா என்ன லெனின் உடலா? தைலத்துல போட்டு வைக்கிறதுக்கு? மாமியார்ங்கிற முறையில எனக்கும் வருத்தம்தான். அமெரிக்க வருத்தம் - இந்திய வருத்தம்ன்னு தனித்தனியா இருக்கா என்ன? எங்க பட்டாலும் வருத்தம் வருத்தம்தான். எழுந்திருங்க ஷிவ். இறுதிச்சடங்க இங்கிருந்தே எப்படிப் பண்ணலாம்ன்னு யோசிக்கலாம். 'பிராக்டிகலா' இருங்க. 'எமோஷன'ப் பாக்காதீங்க; 'ப்ரமோஷன'ப் பாருங்க''.

கணவனை நிமிர்த்தி காஃபி சாப்பிடவைத்தாள் கௌ. துரிதமாக இயங்கினாள். பழத்தோட்டக் காப்பாளரைத் தொலைபேசியில் அழைத்தாள்.

“அறுபதாயிரம் முன்பணத்தில் அம்மா தங்கியிருந்ததற்காகப் பத்தாயிரத்தைக் கழித்துக்கொள்ளுங்கள். மீதி ஐம்பதாயிரத்தில் இறுதிச் சடங்கைச் செய்து முடியுங்கள். அதற்கு மேலும் செலவாகியிருந்தால் உங்கள் பணம் டாலரில் வந்து சேரும்”.

மறுநாள் அதேநேரம் தோளோடு தோளரசக் கணவனும் மனைவியும் கண்ணிமைக்காமல் கணினித் திரையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பெசன்ட் நகர் மயானத்துக்கும் மென்ஹாட்டனுக்குமான 13,462 கிலோ மீட்டர் தூரத்தில் 'ஸ்கைப்'பில் எரிந்துகொண்டிருந்தாள் அம்மா.

“ஆறிப் போயிடும்; டீ சாப்பிடுங்க” என்றாள் கௌ தன் கோப்பையை உறிஞ்சிக்கொண்டே.

2

வேதங்கள் சொல்லாதது

இந்தக் கதையின் நாயகர் நடேச அய்யரா - ஸ்ரீசந்திர சேகரேந்திர சரஸ்வதி சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகளா என்பது கதை முடியும் வரை தெரியப்போவதில்லை; உங்களுக்கு மட்டுமல்ல எனக்கும்.

நடேச அய்யர் ஒரு மூன்றாம் வகை பிராமணர். ஒரு மனிதரை ஏற்றுக்கொள்வதா இல்லையா என்பதுதான் மனித குலத்தில் நிலவிவருகிற நீண்டகாலச் சிக்கல். எல்லாரையும் ஏன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்? புரிந்து கொண்டால் போதும். ஏற்றுக்கொள்ளாதல் என்பது பிறிதொருவரின் பண்புநலன் சார்ந்தது; புரிந்துகொள்ளாதல் என்பது நம் அறிவு சார்ந்தது. அவரது குடும்பச் சொத்தான தென்னந்தோப்பை எனக்கு விற்பனை செய்ய வந்தபோது அவரை நான் புரிந்துகொண்டேன்.

தொழில் வக்கீல். வயது நடுத்தரம். நிறம் செஞ்சிவப்பு. உயரம் இந்திய சராசரி. பேண்டும் சட்டையும் அணிந்திருந்தாலும் உச்சந்தலையில் திட்டமிட்டு நீட்டி விடப்பட்டிருக்கும் நெடுமுடியோடு காட்சி தருவது அவருக்குப் பீடுதரும் பெருமிதம் என்பது, அனிச்சைச் செயலாய் அதை அவர் தடவிக்கொள்வதில் பிரசன்னமாகும். இந்த உலகத்தையே

சந்தேகிக்கப் பிறந்த கண்கள் என்று தோன்றும் அவற்றின் பளபளப்பில் மிதக்கும் பரிகாசம் பார்த்தால்.

அவர் நல்லவர் என்று சொல்வதற்கு நான் அவரை விட நல்லவனா? தெரியாது. அவர் கெட்டவர் என்று சொல்வதற்கு நான் என்ன கீழ்மகனா? மாட்டேன். அவருக்கு ஊட்டப்பட்ட அறிவுக் குட்டையில் ஊறித் திளைத்து அவர் கிடக்கிறார். அது ஒரு நிலை; அவர் நிலை. எனக்கான நம்பிக்கையில் என் வாழ்வு நகர்வது மாதிரி அவருக்கான நம்பிக்கை அது.

அட்டா! சொல்ல வந்ததை விட்டுவிட்டுச் சுற்றித் திரிகிறது மனசு. மயிலேறி ஊர்சுற்றப் போனவன் ஞானப்பழத்தைக் கோட்டை விட்டது மாதிரி, சொல்ல வந்ததை விட்டுவிட்டு எங்கெங்கோ துள்ளிப்பாய்ந்துவிட்டது கட்டுத்தறியில் நில்லாத கன்று மனசு.

மூன்றுவகை பிராமணர்களைப் பற்றிச் சொல்ல வந்தேன்.

நான் பிறப்பால் பிராமணன். அந்த உணர்வு ஆத்துக்குள்ளும் அகத்துக்குள்ளும் மட்டும் இருந்தால்போதும் என்போர் ஒருவகை.

பிராமணியம் என்பது ஒரு வாழ்க்கை முறை. மாறிவரும் லௌகீகங்களுக்கேற்ப வளைந்து கொடுத்து அந்த நூலை மட்டும் விட்டுவிடாமல் பற்றிக்கொண்டால் போதும் என்பது மறுவகை.

‘சந்திர சூரியர் போம்கதி மாறினும்’ பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை நான் பிராமணன் பிராமணன் என்று உள்ளும் புறமும் உறுதிபட வாழும் உடும்புப் பிராமணர்கள் மூன்றாம் வகை.

அதனால்தான் சொன்னேன் நடேச அய்யரை மூன்றாம் வகை பிராமணர் என்று.

“இதோ பாருங்கோ. மூணு தலமொறையா இந்தத் தென்னந்தோப்பு எங்க வம்ச ஸம்பத்து. மரங்களைப் பார்த்தேளா? ஸெல்வம் பொழியறது. பராமரிக்க முடியல. குடுக்கிறதா முடிவுபண்ணிட்டன். பலபேர் கேட்டுண்டே இருந்தா. குடுக்கல. பொன்னும் மண்ணும் விதிக்கப்பட்ட வாளுக்குத்தானே போய்ச்சேரும்... என்ன ஸொல்றேள்?”

“தோப்பு எங்களுக்குப் பிடிச்சப்போச்சு. விலைதான் உச்சிமரத்துலேயே இருக்கீங்க. ஏறங்கமாட்டேங்கிறீங்க”.

“இதோ பாருங்கோ, இந்த பூமிமேல எங்களுக்கொரு பக்தியே உண்டு. நீங்க வாங்கப்போறது நெலமில்ல; ஸந்திதி”.

அய்யர் உரையாடலில் குற்றியலுகரத்திற்கு இடமே இல்லை. உண்டு என்பதிலும் உண்’டு’ என்று நெடில் இடுவார். அறியப்பட்ட தமிழ்ச்சொற்களிலும் கிரந்தம் கலந்து ‘பேஸூ’வார்.

தோப்புக்குள் கோயில் ஏதேனும் இருக்கிறதோ என்று முற்றிலும் பார்த்துவிட்டு, ‘சந்திதியா?’ என்றேன் திகைப்போடு.

“நீங்க ஸ்நானம் பண்ணிட்டேளா?” என்றார் அய்யர் திடீரென்று.

“ஆச்சு” என்றேன்.

“இன்னிக்கு மாமிஸம் ஒண்ணும் பொழங்கலையே...”

“இல்லை” என்றேன்.

“பாதரஷையைக் கழட்டிண்டு வாங்கோ” என்றார்.

தென்னந்தோப்புக்கு மத்தியிலிருந்த அந்த எளிய காரை வீட்டுக்குள் என்னை அழைத்துச் சென்றார்.

திண்ணையைத் தாண்டி ஒரே ஓர் அறைதான் அந்த வீடு.

ஊதுவத்தியும் சாம்பிராணியும் கலந்து திரிபுவாதம் பேசியது அறையை ஆக்கிரமத்திருந்த வாசனை.

நாற்பதுவாட் பல்பின் நகங்கிய ஒளியில் சுவரில் சாந்தமாய்ப் புன்னகைத்துக்கொண்டிருந்தார் ஸ்ரீசந்திர சேகரேந்திர சரஸ்வதி சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள்.

உள்ளே நுழைந்ததும் தரையில் விழுந்து சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து அறையெல்லாம் உருண்டு புரண்டார் நடேச அய்யர். கையிரண்டும் தரை ஊன்றாமல் கும்பிட்டுக்கொண்டே எழுந்தார்.

“இதுதான் தெய்வம் ஸயனம்பண்ணின இடம். பாதயாத்திரைபோன பரமாச்சாரியார் தங்கி யக்கும் பண்ணி அருள்பாலித்த இடம் இதுதான். துண்டுதான் விரிப்பு. கை தலையணை. அவல் - பொரி - பழம் - பால் மட்டுமே ஆஹாரம். அதுவரைக்கும் வீடா இருந்த இந்த எடம் அவாள் தங்கிப்போன பெறகு ஸந்திதானமாயிடுத்து. பிரம்மயக்கும்,

பிதூர் யக்ஞம், வேத யக்ஞம், பூத யக்ஞம், மானுட யக்ஞம்ன்னு அஞ்ச யக்ஞம் பண்ணின இடமோ இல்லியோ இது? நீங்க பூமி வாங்கல; பொக்கிஷம் வாங்கறேள்.”

சங்கராசாரியாரையும் சேர்த்து விற்கிறாரோ என்று எண்ணுவதற்கு எனக்கு இடமிருந்தபோதிலும் தொண்டையிலிருந்து வந்த சொற்களை நாவில் நசுக்கிவிட்டேன்.

தோப்பு நல்ல தோப்பு; வளமான மண்; நிறைந்த நீர்வளம். தோப்பை அடையவேண்டுமென்றால் இவரைப் பொறுத்தருள வேண்டும். சில சம்பந்திகளைச் சகித்துக் கொண்டால்தான் நல்ல பெண் எடுக்க முடியும் என்ற நடைமுறை தெரிந்த எனக்கு அய்யரை ஜீரணிப்பதொன்றும் சிரம காரியமாய்த் தெரியவில்லை. அவர் கேட்ட விலைக்குச் சம்மதித்தேன்.

“ஒரே ஒரு நிபந்தனை” என்று கண்ணைக் குத்துவது போல ஆட்காட்டி விரலை மட்டும் உயர்த்தி நீட்டினார்.

“நான் ஸொல்ற நிபந்தனை ஸட்டத்துல வராது; ஆனா தர்மத்துல வரும். பரமாச்சாரியாள் தங்கியிருந்த இந்த ஸந்நிதானத்தை நீங்க ஸந்நிதானமாகவே பாதுகாக்கணும். வெள்ளி, செவ்வாய் விளக்குப் போடணும், பரமாச்சாரியாளுக்கு விரோதமான எதுவும் உள்ள பொழங்கப்படாது”.

என் புன்னகையை மட்டும் அவருக்கு பதிலாய்த் தந்து கொண்டிருந்தேன்.

“இதுல நிபந்தன எதுக்கு வக்கீல் சார். நீங்க அன்பாக் கொடுக்கிறீங்க. நான் ஆசையா வாங்கிக்கிறேன்”.

“ஆஸைக்கும் அன்புக்கும் வித்தியாசம் இருக்கோண்ணா. அதுக்கும் ஆச்சாரியாள் அர்த்தம் சொல்லிருக்கார். பொறத்தியார் மூல்யமா நமக்கு ஸந்தோஷம் தேடிக்கிறது ஆசை. பொறத்தியாருக்கு ஸந்தோஷம் கொடுக்கிறது அன்பு. ஆஸைங்கிறது வாங்கல், அன்புங்கிறது கொடுக்கல். இந்தாங்கோ தாய்ப் பத்திரம். சரிபாத்துக்கோங்கோ”.

தோப்பு கைமாறியது.

அளவானதொரு தென்னந்தோப்பைப் பராமரிக்க ஒரே ஒரு குடும்பம் போதும்.

சொட்டுநீர்பாய்ச்ச, வீழும் தென்னைமட்டைகள் அகற்ற, உதிர்ந்தகாய் சேகரிக்கக் கணவனும் மனைவியுமே போதும்.

“வாப்பாகாளியப்பா... யம்மா இருளாயி. ஒங்களநம்பி ஒப்படைக்கிறேன் தோப்ப. இது ஒங்க தோப்பு. மரங்கள நீங்க பாத்துக்குங்க. ஒங்க நல்லது கெட்டத நான் பாத்துக்கறேன்”.

பரமாச்சாரியாளின் சந்நிதானத்திற்கெதிரே அவர்களுக்கொரு குடிசைபோட்டுக் கொடுத்தேன்.

“காமாட்சியம்மன் கோயில் குருக்கள் வருவார்; வீடு திறப்பார்; துடைப்பார், வெள்ளி செவ்வாய்க்கு விளக்குப் போடுவார். அவர் வந்து கேட்டால் கொடுங்கள்; சாவியை நீங்களே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்”.

காளியப்பன் இருளாயி கண்களில் கண்ணீர் திரண்டது.

“தேசாந்திரம் போயி நாய்ப்பொழப்புப் பொழச்ச எங்களுக்கு நல்ல வாழ்வு குடுத்தீங்க. மறக்கமாட்டோம். ஒங்க சொத்த எங்க சொத்தாப் பாதுகாப்போம்”.

இரண்டு தலைமுறைகளாய் எங்கள் குடும்பத்தின் உழைப்போடு ஒன்றுபட்டது காளியப்பன் குடும்பம். அவர் தலித் என்பதும் தாழ்த்தப்பட்டவர் என்பதும் சின்னவயதில் எனக்குச் சொல்லப்பட்ட வெறும் சொற்கள். சொற்களில் இருந்தபேதம் எங்கள் வாழ்வில் இருந்ததில்லை. என் பிஞ்சு வயதில் பணியாரம் சுட்டுத் தந்தவள் இருளாயி. எங்கள் வீட்டுக் கறிக்குழம்பைக் காளியப்பன் வீட்டுக்குத் தூக்கு வாளியில் தூக்கிச்சென்றவன் நான். எங்களுக்குக் கொஞ்சம் நிலமிருந்தது. அவர்களுக்கு அது இல்லை. மற்றபடி எங்களுக்குள் ஜாதிபார்த்ததில்லை; இருவருமே உழைக்கும் ஜாதி. ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்’ என்பது பஞ்சம் பிழைக்கப்போனவன் சொல்லிய சொல்லாக இருக்கக்கூடும். இவர்களும் யாதும் ஊரே என்று அலைந்தார்கள். ஆனால் யாதொருவரும் கேளிர் இல்லை. எந்த ஊரும் அவர்களுக்கு நிரந்தரச் சோறு போடவில்லை. வெவ்வேறு ஊர்களில் பெற்ற பிள்ளைகளை வெவ்வேறு ஊர்களில் சாகக்கொடுத்துவிட்டு

உள்ளூரில் சாகலாம் என்று ஓடிவந்தபோது - யான் பெற்றபேறு - என்னை அடைந்தார்கள்.

பிள்ளை இல்லை என்ற ஏக்கம் இவர்களுக்கு இன்றோடு கழிந்தது. இன்றுமுதல் இவர்களுக்கு 700 பிள்ளைகள்; தென்னம்பிள்ளைகள்.

சந்நிதானத்துக்குள் இருந்த தொலைபேசியை எடுத்துத் திண்ணையில் வைத்தேன்.

“எப்போதும் என்னைக் கூப்பிடலாம்; இதுதான் என் எண்”.

★

சில மாதங்களுக்குப் பிறகு தோட்டத்து எண் என் தொலைபேசியில் அலறியது.

“நான் நடேஸ் அய்யர் பேசறேன்...” என்ற குரலில் அதிர்ச்சியும் அதிகாரமும் கலந்திருந்தன.

“சொல்லுங்க சார்”

“என்னத்தச் சொல்றது? நிபந்தனையை மீறிட்டேன்”.

“புரியல... என்னாச்சு?”

“தேனிக்குப் போற வழியிலே ஸந்நிதானத்த ஸேவிச்சுட்டுப் போயிடலாமின்னு வந்தேன். அபச்சாரம். சொல்லவே நா கூசறது. பரமாச்சாரியாள் படத்துக்கு ஒங்க பண்ணையாளுல்ல தீபம் போட்டிண்டிருக்கா”.

“சார் பதட்டப்படாதீங்க. ஒங்க வேண்டுகோளுக்காக குருக்கள் கிட்டத்தான் அந்தப் பொறுப்பைக் கொடுத்திட்டுவந்தேன். அவரு ஒரு மாசமா ஊர்ல இல்ல. அதனாலதான் வெள்ளி செவ்வாய் வீடுபெருக்கி அவங்களையே தீபம் போடச் சொன்னேன்”.

“ஒங்கள நம்பி என் சொத்தக் குடுத்ததுக்கு எம்புத்திய ஸெருப்பாலடிக்கணும்”

வேணாம்; செருப்ப அழுக்காக்காதீங்கன்னு எனக்குச் சொல்லத் தோன்றிற்று. அப்படிச் சொல்லாமல் “தீபங்களில் எரியும் தீயில் ஏற்றத் தாழ்வுகள் எதுவுமில்லையே” என்றேன்.

“இந்தக் கவிதையாப் பேசுறதையெல்லாம் மேடையோட வச்சுக்கோங்க. மிலேச்சர்களை ஸந்நிதானத்துக்குள்ள விட்டது தப்பா இல்லையா? சொல்லுங்கோ”

என் உடலும் ரத்தமும் சூடாயின. அட்டா இவர் எல்லை மீறுகிறாரே!

உடல் கொதித்திருக்கும்போது வார்த்தைகள் குளிர்ந்திருக்கட்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டே சூடு தணிந்தேன்.

“ஒலகம் ரொம்ப மாறிக்கிட்டிருக்கு. நீங்களும் மாறணும் அய்யர் சார்”.

“எல்லாம் மாறட்டும். இந்த லோகம் எக்கேடும் கெட்டுப் போகட்டும். மாறவே மாறாத கடைசி பிராமணன்னு நேக்குப்பேரு வரட்டும் ஓய். நீங்க சொன்னவா வெண்கல வெளக்குல தீபம் போடறா. உலோகத்தாலான பாத்திரங்கள் அவா தொடவே படாது. அதத் தொலக்கி வச்சாலும் ஸுத்தமாகாது. மனுதர்மம் சொல்லியிருக்கு ஓய்”.

“மனுதர்மத்துல ஒங்களப் பத்தியும் சொல்லியிருக்கு சார்”

“நீங்க படிச்சேளா?”

“கேள்விஞானம்னு வச்சுக்கலாமே... 'வழக்காடுவதாலும் அரசாங்கசேவையில் புகுவதாலும் நற்குடியும் தாழ்ச்சியடையும்' - அதே மனுதர்மம்தான் இதையும் சொல்லியிருக்கு. வக்கீல் சார் தாழ்ந்துட்டிங்களா என்ன...?”

“நேக்கேது தாழ்ச்சி. பிரம்மாவோட முகத்துல பிறந்தவா நாங்களளாம். முகம்ங்கிறது என்னது? உச்சத்துல இருக்கு. ஆகாய பாகம். ஆகாயம் எப்படி அழுக்காகும்?”

“நீங்க சொல்றது விஞ்ஞானமில்ல; கற்பிதம். ஒங்க வாதப்படியே விளக்குபோடப் போனவன் பிறந்தது காலடியில. காலுங்கிறது என்னது? பிருதிவிபாகம். 'பிருதிவி'ன்னா என்னது? மண்ணு. மண்ணுக்குப் பொறந்தவனுக்குத்தான அய்யர் சார் மண்ணு சொந்தம். மண்ணுல

பொறந்து - மண்ணுல ஒழச்சு - மண்ணுக்குப் போறவனுக்குப் பிறந்த மண்ணு உரிமை ஆகாதா? மனுதர்மம் கெடக்கட்டும் வக்கீல் சார். மனுச தர்மத்துக்கு வாங்க”.

“கொடுத்த வாக்க மீறிட்டேள்... ஒங்களப் பொறுத்தவரைக்கும் இதுதான் மனுஷ தர்மமோ?”

இதன்பிறகு அவரே துண்டித்தாரோ தொழில்நுட்பக் காரணங்களால் துண்டிக்கப்பட்டதோ தெரியாது. எங்கள் பேச்சு தொடரவில்லை.

★

வாக்குமீறி விட்டேனா? நானா? அவருக்கு நான் கொடுத்த வாக்கு சட்டப்படியல்லவே! தர்மப்படிதானே? தர்மத்தை நான் ஒன்றும் மீறவில்லையே. தீபத்தை ஒரு பிராமணன் ஏற்றினாலென்ன? தலித் ஏற்றினாலென்ன? சங்கராசாரியார் சொன்னதாய் அய்யர் சொன்னாரே. ஆசை என்பது மற்றவர்கள் மூலம் நீ சந்தோஷப்படுவது. அன்பு என்பது உன் மூலம் மற்றவர்கள் சந்தோஷப்படுவது. காளியப்பன் இருளாயி விளக்கேற்றியதில் பரமசந்தோஷம்தானே அடைந்திருக்கமுடியும் பரமாசாரியார். அவருக்கு விரோதமான எதுவும் இந்த வீட்டில் புழங்கக்கூடாது என்பதுதானே நிபந்தனை. கடவுள் எல்லா உயிர்களிலும் நிறைந்திருக்கிறார் என்ற அத்வைதம் பொய்யா? அது ஆசாரியாருக்கு விரோதமா? எனக்குத் தெரிந்து விரோதமில்லை.

★

எங்கிருந்து வந்ததோ அந்தச் சூறைக்காற்று?

காடுமேடெல்லாம் கதிகலங்க வைத்துக் கருவேலங்காட்டுக்குள் புகுந்து விசிலடித்து, வாழைத்தோப்புகளைப் படுத்த படுக்கையாக்கி, ஊருக்குள் புகுந்து இளைத்த வீடுகளையெல்லாம் இழுத்துத் தரையில் போட்டு, கூரைகளைச் சுருட்டிக் கக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு பேயாட்டம் ஆடிவந்த சூறைக்காற்று, காளியப்பன் இருளாயி குடியிருந்த குடிசைக் கூரையைத் தலையிலிருந்து தொப்பியைக் கழற்றுவதுபோலத் தூக்கியெறிந்துவிட்டுப் போய்விட்டது. கொஞ்ச நேரத்தில் கூடிவந்த மேகம் பிழிந்து கொண்டது. கண்ணைப் பறித்துக்கொண்டோடிய ஒரு மின்னல் இருளின் அடர்த்தியை இரண்டு மடங்காக்கியது. அருகில் விழுந்த ஓர் இடிச்சத்தத்தில் இருதயம்

ஓடிப்போய் முதுகில் ஒளிந்துகொண்டது. தீப்பிடித்து எரிந்ததொரு தென்னைமரம் எதிர்வரிசைத் தோப்பில். அதற்குப்பிறகு பெய்த மழையைக் காளியப்பன் தன் வாழ்நாளில் பார்த்ததில்லை.

இரவு பதினொருமணிக்கு என் தொலைபேசி துடித்தது.

“அய்யா காளியப்பன் பேசுறேன். இன்ன அளவுன்னு இல்ல மழை. காத்துல குடிசை காலியாயிருச்சு. சீல துணிமணியெல்லாம் காத்துல போயிருச்சு. ரெண்டு மணி நேரமா நனைஞ்சே நிக்கிறோம் ரெண்டுபேரும். இப்படியே விட்டா வெறச்சே செத்துருவோம் விடியறதுக்குள்ள”.

இடிவிழுகிற ஓசையும் என் செவிகளுக்குக் கேட்டது; நான் யோசிக்கவில்லை.

“வீட்டுச்சாவி எங்க இருக்கு?”

“இடுப்புல இருக்குய்யா”

“வீட்டத் தெறங்க”

“அய்யா...!”

“நான் சொல்றேன். தெறங்க வீட்ட. இன்னிக்கிருந்து வீடு உங்களுக்கு. உள்ளபோயிக் குடியிருங்க.. போங்க...”

எதிர்முனையில் விசம்பல் கேட்டது.

என் முடிவை மகாபெரியவர் ஏற்றுக்கொள்வார். நடேச அய்யர் ஏற்றுக்கொள்கிறாரோ இல்லையோ போகப்போகப் புரிந்துகொள்வார்.

3

ஏழையின் தாஜ்மகால்

1653.

கட்டி முடியப்போகிறது தாஜ்மகால். இது பூமியில் நடடுவைத்த நிலவா என்று நாளை திகைக்கப் போகிறது உலகம். “இந்தச் சமாதியில்தான் காதல் உயிரோடிருக்கிறது” என்று கொண்டாடப் போகிறார்கள் கவிஞர்கள்.

பரிவாரங்களும் அரசப் பிரதிகளும் கட்டடக் கலைஞர்களும் புடைசூழ, யானையின் அம்பாரி மீதிருந்து தாஜ்மகாலின் நேர்த்தியில் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்துக்கொண்டிருந்த சக்கரவர்த்தி ஷாஜகான் அந்த வெள்ளைச் சோகத்தை விரும்பி அனுபவித்தார்.

“உலகக் காதலுக்கு அழப்பட்ட ஆகப்பெரிய கண்ணீர்ச் சொட்டு இது தான்”.

வாய்விட்டுச் சொல்லி வருந்தி வருந்தி மகிழ்ந்தார் சக்கரவர்த்தி. ஆகாயத்தையே பின்புலமாய் அமைத்ததுதான் தாஜ்மகாலின் கம்பீரத்துக்குக் காரணமென்றும் கருதிக்கொண்டார். நீலவான்

நெடுந்திரையில் வரையப்பட்ட கல்லோவியம் இதுவென்றும் முணுமுணுத்துக்கொண்டது அரசு உதடு.

“இன்னும் சில மாதங்கள் அவகாசம் வேண்டும் ஆலம்பனா. தோட்டங்களும் நீருற்றுகளும் நிர்மாணிக்கப்பட்டுவிட்டால் தாஜ்மகால் முற்றிலும் நிறைந்துவிடும்”.

சொல்லிலும் உடலிலும் பணிவுகாட்டிச் சொன்னார் தலைமைக் கட்டடக் கலைஞர் உஸ்தாத் இஸா அஃபாண்டி.

“கட்டடச் சிற்பியே! இங்கிருந்து காணும்போது இத்துணை பெரிய மகாலுக்கு நுழைவாயில் மட்டும் சிறிதென்று தோன்றுகிறதே... சாஸ்திர விதியே அதுதானா? அல்லது என் கண்களுக்கு இடமாறு தோற்றப்பிழையா?”

அம்பாரி யானையின் அருகே ஓர் அரபுக் குதிரையில் அமர்ந்திருந்த உஸ்தாத் இஸா அஃபாண்டி புன்னகையோடும் பொறுப்போடும் பதில் சொன்னார்.

“மன்னிக்க வேண்டும் சக்கரவர்த்தி. தங்கள் காதலின் உளவியலுக் கேற்பவே நான் உருவம் கொடுத்திருக்கிறேன்”

“எப்படி?”

“காதல் உள்ளே நுழைவது கண் என்ற சிறுவாசல் வழியேதான். உள்ளே நுழைந்த காதல் போகப்போக வளர்கிறது; பிறகு ஆகாயமளவு விரிகிறது. அதுபோலவே சிறுவாசலில் தொடங்கும் தாஜ்மகால் உள்ளே செல்லச் செல்ல விரிந்துகொண்டே போகும். பிறகு அண்ணாந்து பார்த்தால் கூரை தெரியாத அளவு விதானம் விஸ்வரூபம் எடுக்கும். பேரரசியைத் தாங்கள் முதலில் பார்த்தது சந்தையில் ஒரு சிறிய கண்ணாடிக் கடையில்தான். அதுதான் இன்று தாஜ்மகாலாய் விரிந்து நிற்கிறது. எண்ணாண் உடம்பிற்குக் கண்கள் சிறியவைதாமே. ஏன்...? ஆலம்பனா அமர்ந்திருக்கும் யானைக்கும் கூடக் கண்கள் சிறியவைதாம்”.

சொன்ன பதிலில் திருப்தியடைந்தவராய் சோகரசத்தோடு புன்னகைத்துக் கொண்டார் சக்கரவர்த்தி ஷாஜகான்.

அந்தநேரத்தில் மகாலுக்குள் தடதடவென்று சத்தம் கேட்டது. காவலர்கள் யாரையோ தூரத்தில் துரத்துவதும் தெரிந்தது. காட்டின் பூகோளமறிந்த குரங்குபோல் கட்டடத்தின் நெளிவு சுளிவு அறிந்தவனாய்க் காவலர்களுக்குச் சிக்காமல் சிரித்துக்கொண்டே ஓடிக்கொண்டிருந்தான் நடுத்தர வயதுகொண்ட அழுக்கு மனிதன் ஒருவன். காவலர்களின் காலடி ஓசையிலும் தப்பிச் செல்லுகிறவனின் சிரிப்பொலியிலும் கவனம் சிதைந்த பேரரசர் 'யாரவன்' என்றார் சற்றே உக்கிரமாக.

“மகாலின் வளாகத்திற்குள்ளேயே சுற்றித்திரியும் ஒரு பைத்தியம். குரங்குகளையெல்லாம் துரத்தியடித்த எங்களால் இந்தப் பைத்தியத்தை வெளியேற்ற முடியவில்லை. ஆலம்பனா ஆணையிட்டால்...”

உயரத்திலிருக்கும் சக்கரவர்த்திக்குக் கேட்கவேண்டுமே என்று சற்றே உரத்தகுரலில் சொன்னார் தலைமைக் காவலர்.

தாடி தடவிக்கொண்டே சற்றே யோசித்த சக்கரவர்த்தி “வேண்டாம்! பைத்தியத்தைக் கொல்வது பாவம்” என்றார்.

இன்னொரு குதிரையில் அமர்ந்திருந்த லாகூர் சிற்பி உஸ்தாத் அகமதுவை விளித்த சக்கரவர்த்தி தாஜ்மகால் மீது கோபுரம்போல் கட்டியெழுப்பப்பட்டிருக்கும் நான்கு மினார்களையும் சுட்டிக் காட்டினார்.

“அவை நான்கும் செங்குத்தாக நில்லாமல் சற்றே சாய்ந்திருப்பதாகத் தோன்றுகிறது எனக்கு. என் பார்வை சரியா? தவறா?”.

“மிகச் சரி ஆலம்பனா. அவை நான்கும் திட்டமிட்டே சாய்வாகக் கட்டப்பட்டுள்ளன. ஒருவேளை காலப் புயலில் அவை சாயநேர்ந்தால் தாஜ்மகாலின் தலை மீது விழுந்துவிடக்கூடாது; வெளியே சென்று விழ வேண்டும் என்பதற்குத்தான் அந்த ஏற்பாடு”.

“சபாஷ்! பாராட்டுகிறேன். உங்கள் புகழ் சாயப்போவதில்லை”.

“தங்கள் சாம்ராஜ்யத்தைப்போல”

அந்தி சாய்ந்தது; மெல்லிய இருள் சூழ்ந்தது; இருளால் தாஜ்மகாலை மூழ்கடிக்க முடியவில்லை. வானத்தில் தொலைந்த நிலா பூமியில் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டு குழம்பிக்கிடந்தன நட்சத்திரங்கள்.

★

அன்று இரவு சக்கரவர்த்தி ஷாஜகான் தூங்கவில்லை.

தாஜ்மகாலின் சுவர்களிலும் கதவுகளிலும் பதிப்பதற்காகப் பாரசீகத்திலிருந்தும் ரஷ்யாவிலிருந்தும் - துருக்கியிலிருந்தும் - திபெத்திலிருந்தும் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டுவரப்பட்ட ரத்தினங்களும் மணிகளும் வைரங்களும் அறைமெழுகும் அரைவெளிச்சத்தில் மின்னிக்கொண்டிருந்த காட்சி அந்த இரவில் அரசரோடு சேர்ந்து ஆயிரம் கண்கள் விழித்திருப்பதாய்த் தோற்றமளித்தது.

"இன்னும் சில மாதங்களில் நிறைவேறிவிடும் என் நெடுங்கனவு. என் காதல் அரசியே மும்தாஜ்! இந்த பூமிக்கு வந்துபோன பெண்களில் உன்னைப்போல் நினைவுச் சின்னம் கொண்ட ஒருத்தி உனக்கு முன்னும் இல்லை; பின்னொருத்திக்கு வாய்க்கப்போவதுமில்லை. இந்த வரலாற்றுப் புகழாளி முதலும் கடைசியுமாய் நீயேதான். நினைத்தால் நெஞ்சு விம்முகிறது. கொஞ்ச உழைப்பா? ஆயிரம் யானைகளின் இழுதிறன் - இருபதாயிரம் பணியாளர்களின் சிவப்பு வேர்வை - இருநூற்று ஐம்பத்திரண்டு மாதங்களின் கால முதலீடு - ஐம்பது இலட்சம் பொருட்செலவு - பத்துமைல் நீளத்தில் நெடுஞ்சாரம் - உலகக் கட்டடக் கலைஞர்களின் மூளைச்சாறு - எல்லாவற்றையும் இயக்குவதற்கு என் இருதயத்தின் மத்தியில் எரிந்துகொண்டேயிருக்கும் காதலின் மகாஜோதி - அனைத்துக்கும் மேலாய் காதலுக்குக் கஜானாவைத் திறந்துவிட்ட இந்த மொகலாய மன்னனைச் சகித்துக்கொண்டிருக்கும் இந்துஸ்தானம். எப்படியோ முடிந்துவிட்டது தாஜ்மகால். கண்ணே! மும்தாஜ்! உலகத்தின் உயரமான மரணம் நம்முடையதாய்த்தான் இருக்க முடியும்".

படுக்கையில் விழுந்து கண்களை மூடியதும் அதிகபட்சம் ஏழு நிமிடங்களுக்குள் உறங்கிவிட்டால் உடம்பிலும் மனசிலும் குறையில்லை என்று பொருள். ஆனால் 70 நிமிடங்களுக்கு மேலும் அவரைப் புரட்டிப் புரட்டிப் போட்டுத் தூக்கத்தைத் துண்டித்துக்கொண்டேயிருந்தது ஒரு காட்சி. தாஜ்மகாலில் கேட்ட 'தடதட' சத்தம் அவர் காதுகளில் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒலித்தபோதெல்லாம் - நகரும் மேகமாய் - அழித்து அழித்து எழுதப்படும் கோட்டுச் சித்திரமாய் - உறக்கத்தின் உபத்திரவமாய் அரைத்தூக்கக் கனவில் வந்துவந்து போய்க்கொண்டிருந்தான் அந்தப் 'பைத்தியக்காரன்'.

யாரவன்? ஏன் என் இரவின் மீது கத்தி வீசுகிறான்?

★

மற்றுமொரு மாலை நேரம். யமுனா நதிக்கரையில் நின்று, சுழித்துக்கொண்டோடும் வெள்ளத்தை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் சக்கரவர்த்தி. தாஜ்மகாலின் வாசலில் திருக்குர்ரான் வாசகம் பொறிக்கும் அமானாத்தானும் படைத்தளபதிகளும் மற்றும் சில அரசவைக் கவிகளும் சக்கரவர்த்தியைச் சூழ்ந்திருந்தனர். சற்றே தலை நிமிர்ந்து தாஜ்மகாலைக் கடந்துபோகும் மேகங்களைக் கண்ணிமைக்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்த ஷாஜகான் “தண்ணீர் ஏன் கீழே இருக்கிறது? மேகம் ஏன் மேலே இருக்கிறது?” என்ற கவித்துவமான கேள்வியை அரசவைக் கவிஞர்கள் மேல் வீசினார்.

எதிர்பாராத கேள்வியில் அதிர்ந்துபோன கவிகளில் ஒருவர் சற்று நேரத்தில் தன்னிலை அடைந்து, ‘அலைகளை அனுப்பி சக்கரவர்த்தியின் பாதங்களுக்கு சலாம் போடத்தான் தண்ணீர் கீழே இருக்கிறது. தாஜ்மகாலைப் புனித நீராட்டத்தான் மேகம் மேலே இருக்கிறது’ என்று சமாளித்தார்.

அது எங்கேயோ கேட்ட குரல் என்ற போதிலும் சக்கரவர்த்தி தலையசைத்ததால் எல்லாரும் ‘சபாஷ்’ என்றார்கள்.

‘எனக்கு இன்னொரு கனவு இருக்கிறது அமானாத்தான்’ என்றார் ஷாஜகான்.

‘நனவாக்கக் காத்திருக்கிறோம்’ என்றார் அமானாத்தான்.

“அதோ யமுனையின் அந்த மறுகரையில் தாஜ்மகாலுக்கிணையாக இன்னொரு மகால் எழுப்பப்பட வேண்டும். அது முழுக்க முழுக்கக் கருங்கற்களால் கட்டப்பட வேண்டும். எனது நினைவிடமாக அது திகழ வேண்டும். உலகம் அதை ‘ஷாஜ்மகால்’ என்று அழைக்க வேண்டும்”.

“ஆகா அற்புதமான கனவு. நிச்சயம் நிறைவேறும்”

“நிறைவேறும் - அல்லாஹ் என் ஆயுளையும், மகன்கள் என் அதிகாரத்தையும் பறிக்காதிருந்தால்”

திடீரென்று மின்னல்போல் சக்கரவர்த்திக்கு முன்னால் தோன்றிய பைத்தியக்காரன் 'அப்படியானால் அலீமாவுக்கு யார் மகால் கட்டுவார்கள்?' என்று துடுக்காகக் கேட்டுவிட்டு அவரையே வெறித்து விழித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். முகத்துக்கு வெளியே நின்ற உறுப்பாகப் பிதுங்கி நின்றன அவன் கண்கள்.

“இந்தப் பைத்தியத்தை இழுத்துப் போங்கள்” என்று படைத்தலைவன் உத்தரவிடுவதற்குள் ஓடிவந்த காவலர்கள் கோழிக் குஞ்சைப் பருந்து இடுக்குவதுபோல் கிடுக்கிப்பிடிபோட்டு அவனை இழுத்துப்போனார்கள்.

விடைபெறும் போது சக்கரவர்த்தி படைத் தலைவனின் காதோடு சொல்லிவிட்டுப் போனார் -

“இவன் பைத்தியமில்லை; இவனைப் பற்றிய முழுவிவரமும் நாளை எனக்கு வந்தாக வேண்டும். இது பாதுஷாவின் கட்டளை”.

★

“ஆலம்பனா! அவன் பெயர் இப்ராகிம். அவன் முழுக்கப் பைத்தியமில்லை. நினைவுகள் வந்து வந்து போகின்றன. நினைவிழக்கும்போது தொடர்பில்லாமல் உண்மை பேசுகிறான். நினைவுள்ளபோது உண்மை பேசிவிடுவோமோ என்று அஞ்சுகிறான். இதுவரை முயன்று சேகரித்த சில தகவல்களைச் சக்கரவர்த்திக்குச் சமர்ப்பிக்கிறேன். ஆக்ரா அருகிலுள்ள பதன்பூர் அவன் சொந்த ஊர். அவன் தந்தை தெளலத்தான் வளையல் வியாபாரி. வளையல் கடையில் வேலை பார்த்து வந்தவன் எதிர் வரிசையிலிருந்த செருப்புத் தொழிலாளி பிர்தௌசியின் மகள் அலீமாவைக் காதலித்தான். காதல் முற்றிவிட்டது. ஒருவர்மேல் ஒருவர் உயிரையே வைத்திருந்தார்கள். தந்தை தெளலத்தான் அதை விரும்பவில்லை. “மூன்று ஆண்டுகள் அவளைப் பிரிந்திரு; அதன் பிறகும் காதல் உறுதியானால் நிக்காஹ் செய்யலாம்” என்று நிபந்தனை விதித்த தந்தை அவனை மொகலாயப்படையில் சேர்த்துவிட்டார். தாங்கள் அகமத் நகர் மீது போர்தொடுத்தபோது ஆலம்பனாவின் படையில் இவனுமிருந்தான். அகமத் நகர் பாசறையில் பேரரசியார் மும்தாஜ் இறந்தபோது காவல் புரிந்தவர்களில் இப்ராகிம் ஒருவன். பர்கான்பூரில் அடக்கம் செய்யப்பட்ட பேரரசியாரின் திருவுடல் தோண்டியெடுக்கப்பட்டு இன்றைய தாஜ்மகாலின்

அடித்தளத்தில் மீண்டும் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்ட படைக்குழுவில் இப்ராகிம் இருந்தான். அரசியாரின் நல்லடக்கத்திற்குப் பிறகு மீண்டும் படைமுகாமுக்கே அனுப்பப்பட்டான். அதன் பிறகு மனநலம் பாதிக்கப்பட்டதால் படைநீக்கம் செய்யப்பட்டான். அன்று முதல் இன்று வரை தாஜ்மகால் வளாகத்தையே சுற்றிச் சுற்றி வருகிறான்”.

“அது சரி... அலீமா என்னவானாள்?”

“அதைச் சொல்ல மறுக்கிறான்; கேட்டால் அழுகிறான். அரசு ஆவணங்களிலும் அலீமா என்ற பெயருக்குத் தொடர்ச்சியில்லை”.

“அவனுக்குத் தீங்கு செய்யாதீர்கள். உங்கள் கண்காணிப்பில் அவன் பத்திரமாயிருக்கட்டும். தாஜ்மகால் நிறைவுற்றதற்கான விருது விருந்து முடியட்டும். அதன்பின் அவனை அழைத்து வாருங்கள். என்னிடம் அவன் உண்மை சொல்லுவான்”.

“ஆணை ஆலம்பனா” - சக்கரவர்த்தியிடமிருந்து படைத்தலைவன் விடைகொண்டான்.

★

தாஜ்மகால் தோட்டத்தில் விருது விருந்து தொடங்கியது. மயிலாசனத்தில் வந்தமர்ந்தார் சக்கரவர்த்தி ஷாஜகான். வெனிஸ் நகரத்துப் பெருந்தச்சன் வெரோனியா - துருக்கியக் கட்டடச் சிற்பி உஸ்தாத் இஸா அஃபாண்டி - பாரசீக் கைவினைக் கலைஞர் அமானாத்தகான் - லாகூரின் பெருஞ்சிற்பி உஸ்தாத் அகமத் ஆகியோரும் - அரசுப் பொறியாளர்களும் - கட்டடக் கலைஞர்களும் பேரரசர் கையால் வழங்கப்படும் விருதுக்குக் காத்திருந்தார்கள். மந்திரிப் பிரதானிகளும் நகரத்தின் பெருவணிகர்களும் தனவந்தர்களும் கவிஞர்களும் விருந்துக்குக் காத்திருந்தார்கள்.

ஒரு வண்ணப் பறவையாய் அங்குமிங்கும் பறந்து பறந்து ஏற்பாடுகளைச் சீர் செய்துகொண்டிருந்தாள் ஷாஜகானின் மூத்த மகள் ஜஹானாரா பேகம். மெல்லியதொரு ஷெனாய் அந்தச் சூழலை மெழுகிக்கொண்டிருந்தது.

மூத்த மகன் தாராவின் முகத்திலிருந்த மகிழ்ச்சியை மூன்றாம் மகன் ஒளரங்கசிப்பிடம் காணமுடியவில்லை. தாஜ்மகால் என்பது

தேச விரயம் மற்றும் மத விரோதம் என்பது அவனது வருத்தம் தோய்ந்த கருத்து.

ஜஹானாரா கை காட்டியதும் ஷெனாய் அணைந்தது; பேரரசர் எழுந்தார்.

“என் தனிப்பட்ட சோகத்தைப் பொது சோகமாகவும் பொது சோகத்தைக் காதலின் பெருமிதமாகவும் மாற்றிக்காட்டிய அனைவரையும் பாராட்டுகிறேன். இது கல்லறை அல்ல; காதலின் சயனமண்டபம். அங்கே என் காதலி தனியாகத் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறாள்...” என்று சக்கரவர்த்தி சொல்லிமுடிப்பதற்குள் ‘இல்லை பாதுஷா... பேரரசி தனியாகத் தூங்கவில்லை. துணைக்கு என் அலீமாவும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிறாள்’ என்று கூவிய பெருங்குரல் தாஜ்மகாலின் குவிமாடத்திலிருந்து கேட்டது.

மினாரைக் கட்டிக்கொண்டு கத்திய பைத்தியக்காரன் மீது எல்லார் கவனமும் கவிந்தது.

“சக்கரவர்த்தியே கேளுங்கள். சர்க்கார் அதிகாரிகளே கேளுங்கள். என் காதலி அலீமா ஒரு செருப்புத் தொழிலாளியின் மகள். அவளும் நானும் உயிருக்குயிராய்க் காதலித்தோம். இந்த ஆக்ராவின் தெருக்களில் எங்கள் பாதம்படாத இடமில்லை. பிரிக்கப்பட்டோம். மொகலாய ராணுவத்தில் சேர்ந்து நான் மண்காத்தேன். என்னைப்பிரிந்த அவளோ இந்தக் கல்லறைக்கு மண் சுமந்தாள். காதல் வெறியோடு திரும்பி வந்தேன். காணவில்லை என் கண்மணியை. பூமியெல்லாம் தேடிப்பார்த்தேன் அவளோ பூமிக்கடியில் புதைக்கப்பட்டிருந்தாள். எங்கு தெரியுமா? இதோ இந்தத் தாஜ்மகாலின் அஸ்திவார ஆழத்தில். இந்தத் தாஜ்மகாலில் மும்பைக்கு முன்பே புதைக்கப்பட்டவள் என் ஆசை அலீமாதான். அவளைப் பலியிட்டது உங்கள் கட்டடக் கலையின் மூட நம்பிக்கையா? இல்லை உங்கள் அதிகார வர்க்கத்தின் காமச்சேட்டையா? எதுவென்று தெரியாது; ஆனால் இரண்டில் ஒன்று நிஜம். கண்ணால் கண்ட சாட்சிகள் செத்துவிட்டார்கள்; இப்போது எனக்கு சாட்சி இல்லை. அதோ தாஜ்மகாலை வருடிப்போகும் யமுனா நதியின் அலைகளைக் கேளுங்கள். கதறிக்கொண்டோடும் காற்றைக் கேளுங்கள். உண்மை சொல்லும். உங்களுக்கு இது உடல் புதைத்த இடம்; எனக்கோ என் உயிர் புதைத்த இடம். உங்களுக்கு இது தாஜ்மகால்; எனக்கோ இது அலீமாமகால்”.

“பிடியுங்கள் அந்தப் பைத்தியக்காரனை; சிரச்சேதம் செய்து விடுங்கள்”

தாஜ்மகால் மீது அவன் தாறுமாறாக ஓடினான். காவலர்கள் துரத்தத் துரத்தக் கைக்குச் சிக்காத காற்றைப்போல் ஓடினான். மகாலின் மறுபக்கமடைந்தான். சுழித்துக்கொண்டோடிய யமுனை நதி அவனை 'வா வா' என்றது; குதித்தான்; வெள்ளத்தில் கரைந்துபோனான்.

ஆரோக்கியமில்லாத மௌனம் ஒன்று நிலவியது; சோக விருந்தாய் முடிந்தது. யாரும் யாரோடும் பேசவில்லை. கட்டடச் சிற்பி உஸ்தாத் இஸா அஃபாண்டியை சைகையில் அழைத்தார் சக்கரவர்த்தி.

“தாஜ்மகால் போதும். இன்னொரு 'ஷாஜ்மகால்' வேண்டாம்; ஏழைகள் பலியாக வேண்டாம். என்னை மும்தாஜுக்குப் பக்கத்திலேயே புதைத்துவிடுங்கள்”.

தாஜ்மகாலை அண்ணாந்து பார்த்தார் ஷாஜகான்.

சோகத்தின் நிறம் கருப்பென்று யார் சொன்னது? வெள்ளையும் கூட.

4

யாருக்கும் வாழ்க்கை பக்கமில்லை

ஆடுமாடு கோழியெல்லாம் 'நிண்டது நிக்க' வேடிக்கைபார்த்து வியக்கின்றன கருவாயனை. என்னாச்சு இவனுக்கு? ஒருநாளாமில்லாத திருநாளாய்த் 'திருவாழத்தான்' வேஷங்கட்டி இந்தக்கூத்தடிக்கிறானே என்று அண்ணாந்து பார்க்கின்றன அஃறிணைகளெல்லாம்.

நேற்றே நாவிதர் கடைக்குப்போய் நறுக்குச் சவரம் செய்துவந்தான். இந்த 24 வயதில் தீபாவளிக்கு மட்டுமே காலைக்குளியல் குளிக்கிறவன் இன்று குளித்தான். சீயக்காய் போட்டுப் பெருந்தேய்ப்புத் தேய்த்த பிறகும் தலைமுடியில் இன்னும் கொஞ்சம் ஒட்டியிருந்தது செம்மறியாட்டுச் சிறுநீர் வாசம். அதுதான் அவன் தேக அடையாளம் சொல்லும் தேசிய வாசனையும்கூட.

பல்விழுந்த சீப்பின் பல்விழாத ஓரங்களில் தலை வாரினான். ராஜா - ராணி வேட்டிகட்டித் 'தொளதொள' சட்டை போட்டான். புதுத்துணி என்று காண்பிக்க ஓரங்களில் மஞ்சள் பூசுவது அடையாளம். மஞ்சள் இல்லாத பஞ்சகாலத்தில் சாணியும் பூசலாமென்பது சாஸ்திரம். கட்டை விரலுக்கும் ஆட்காட்டி விரலுக்கும் மத்தியில் பசுஞ்சாணி பிதுக்கிச்

சட்டையின் கைந்நுனிகளிலும் வேட்டியின் ஓரத்திலும் பூசிவிட்டு விரல்களைச் சுவரில் இழுகினான்.

இப்போது கண்ணாடி எடுத்தான். மீசை ஒழுங்கை மீண்டும் சரிபார்த்தான். இந்தியாவும் பாகிஸ்தானும் என்னைக்காவது ஒண்ணாக முடிந்தாலும் ஆகலாம் மீசையின் இருபக்கமும் எக்காலத்திலும் ஒண்ணாக இருக்கமுடியாது என்ற சுவரத்தத்துவம் தெரியாதபயல் எப்படியோ இரண்டும் சரியாக இருப்பதாகக் கற்பித்துக்கொண்டான். தன் மூஞ்சியை உற்று உற்றுப் பார்த்தவன் கண்ணாடியைச் சந்தேகப்பட்டான். உயரவாக்கில் இல்லாவிட்டாலும் நீளவாக்கில் சரியாகக் காட்டும் என்ற அவனது நம்பிக்கையைப் பொய்ப்பித்துவிட்டது கண்ணாடி.

கொட்டாவி விடும்போது சிரிப்பு வந்தாலோ, சிரிப்பு வரும்போது கொட்டாவி விட்டாலோ முகத்துக்கு ஒரு இடைஞ்சல் நேரும் பாருங்க... அப்படி ஒரு மூஞ்சி அவனுக்கு. சற்றே வளர்ந்தவன்; சாட்டைக்கம்பு போல் ஒல்லியாயிருப்பான்; முதுகு மட்டும் சொளகுபோல் அகலம். அதில் கூன் தன் முதல் எழுத்தான 'கூ'னாவை மட்டும் இப்போது எழுதியிருந்தது.

தோற்றம் என்ன தோற்றம்? இந்த பூமிக்கு வந்துபோகும் கோடிகோடி சராசரி அற்புதங்களில் அவனும் ஒருவன். தான் வாழ்கிறானோ இல்லையோ வாழ்வுக்குச் சம்பவங்கள் கொடுப்பவன்.

கருவாயனின் ஆடம்பரமும் ஆர்ப்பாட்டமும் கஞ்சிப்பொழுதுக்குள் சல்லிபட்டியெங்கும் பரவிவிட்டன. அது 'ஏன் எதற்கு' என்று தெரிந்துகொள்ளாவிட்டால் மண்டை வீங்கிப்போகும் ஊருக்கு. பொறணி பேசும் அஞ்சாறு பொம்பளைகளும், மருமகள்களால் நிராகரிக்கப்பட்ட சில பெருசுகளும் கட்டிலில் படுத்த படுக்கையாய்க் கிடக்கும் கருவாயனின் ஆத்தானை விசாரிக்க வந்துவிட்டார்கள்.

கருவாயன் ஆத்தா அருவாமுக்கி கயித்துக் கட்டிலில் ஒரு நேர் கோடாய்ப் படுத்திருந்தாள். சல்லி விழுந்த போர்வை ஒன்றை அவள் போர்த்திருப்பது குளிர்வுக்கு என்று சொல்லப்படுவது காலநியாயம். ஆனால் போர்வைக்குள் கிடப்பது எலும்பென்று கருதி நாய்கள் அவளை எடுத்தோடிவிடக்கூடாது என்பதற்குத்தான் என்பது பெளதிக நியாயம். அவள் தலைமாட்டில் புழுக்கையிட்டுக் கொண்டிருந்தது

செம்மறியாட்டுச் சினை ஒன்று. ஓரசாரங்களில் மண்ணிட்டு மூடப்பட்டிருந்தது 'கோழிப் பீ'க்களின் குமி. மூஞ்சியில் எண்ணெய் அப்பிக் கொண்டிருந்தான் கருவாயன் ஒரு கூடுதல் பளபளப்பிற்காக.

“ஏ ஆத்தா அருவாமுக்கி. என்னாச்சு ஒம் பயலுக்கு... இந்தத் 'தலப்பெரட்டு'ப் பண்ணான்? வெள்ளையுஞ் சொள்ளையுமா எங்க கிளம்பிட்டான்?”

ஒடம்பு எளச்சாலும் கெழவிக்குக் குரல் குறையல; சத்தமாச் சொன்னா.

“சாவடிப்பட்டிக்குப் போறான் பய. மதினியப் பொண்ணுக் கேக்க”

“இது என்னாடி கூத்து? மதினியப் பொண்ணுக் கேட்டுப் போறானா?”

வீடுவாசல் தெரு தாண்டி ஊரெல்லாம் பரவிக் கம்மாக்கரை வரையில் இதே பேச்சாகிக் காடுமேடெல்லாம் பரவிப்போச்சு கருவாயன் மதினியப் பொண்ணுக் கேட்டுப்போறது.

ரெண்டு கோழிகளைப் பிடித்துக் காலில் சணல்கயிறு கட்டி ஒரு தோளில் தொங்கவிட்டான். கொச்சைக் கயிற்றில் கட்டிய வாழைப்பழச் சீப்பு மறுதோளில். ஒரு கையில் பலகாரம். மறுகையில் ஒரு மஞ்சப்பை. விசக்கு விசக்கென்று எட்டுவைத்து ஊர்ச்சனம் வேடிக்கை பார்ப்பதை ஓர்க்கண்ணால் ரசித்துக்கொண்டு சாவடிப்பட்டி வண்டிப்பாதையில் கூடிவிட்டான் கருவாயன்.

ஒத்த ஆலமரம் தாண்டி, பெருமாயி ஊருணி பிடித்து, முனியாண்டி கோயில் கடந்து சூராங்கரடு ஏறி இறங்கினால் பல்லிமுட்டாய் மாதிரி தெரியும் சாவடிப்பட்டி. சித்தோடை கடந்து கரையேறினால் ஊர் வந்துவிடும்.

காடு கடுங்காடு. முள்மண்டிய பெருங்காடு. கொளுத்துகிறது சித்திரைக் கோடை. வெள்ளைக்கல்லை வெண்ணெய் என்று உருக்கப்பார்க்கிறது வெய்யில். மனசின் சீதோஷ்ணம் சரியாயிருக்கையில் காலத்தின் தட்பவெப்பம் எவனை என்ன செய்யும்? நிலா வெளிச்சமாய்ப்படுகிறது கருவாயனுக்கு சுள்ளென்று விழும் சூரிய ஒழுக்கு.

சில்லி முள்ளும், செந்தாழையும், திருகு கள்ளியும், சப்பாத்திக்கள்ளியும், இலந்தையும், நெருஞ்சியும், சூராஞ்செடியும், உடைசாலியும், சிவானர் வேம்பும், வேலும், கருவேலும், இலைக்கற்றாழையும், வேலாந்தழையுமென முட்காடாய் விரிந்து கிடக்கும் வெம்பாலை நந்தவனமாய்த் தெரிந்தது நம்ம பயலுக்கு.

ஒத்த ஆலமரம் தாண்டியபோது ஒண்ணுக்கு வந்தது அவனுக்கு. கோழியை இறக்கிவிட முடியாது; வாழைப்பழத்தை இறக்கி வைக்க முடியாது. பலகாரப்பையை வலக்கைக்கு மாற்றியவன் சகல உபாயங்களையும் கையாண்டு வேட்டியில் சாரல் விழாமல் ஒருகையால் ஒண்ணுக்கிருந்தான். ஒண்ணுக்கிருப்பதில் மனுஷப்பயலுக்கிருக்கிற விசேஷ ஏற்பாடு கண்டு வியந்து கொக்கரிப்பதை மறந்து வேடிக்கை பார்த்தன கோழிகள்.

“ஏலே கருவாயா! மதினியப் பொண்ணுக் கேக்கப் போறியே. ஒன்னிய ஒத்துக்கிருவாளா?”

தூரத்தில் ஆடுமேய்த்துக்கொண்டிருந்த சவட்டையன் காடுகிழியக் கத்தினான். அவர்கள் இருவரும் ‘ஒருசாலை’ மேய்ப்பார்கள். அந்தக் கேள்வி அவனை மலரும் நினைவுகளுக்குள் இழுத்துச் சென்றது.

★

அண்ணன் பாண்டிச்சாமி உயிரோடிருந்த காலம். புருஷனையும் கொழுந்தனையும் ஒண்ணாக உக்காரவைத்துக் கறிக்குழம்பை அள்ளி ஊற்றுகிறாள் மதினி ரோசாமணி. புருசன் தட்டைவிடக் கொழுந்தன் தட்டுக்கு ரெண்டு கறி ‘எச்சா’வே விழுகிறது.

“என்னாடி கொழுந்தன் தட்டுல கறி கூடுது?”

எலும்பின் உள்மஜ்ஜையை உறிஞ்சிக்கொண்டே கேட்கிறான் பாண்டிச்சாமி.

“ஆமாம்; என் கொழுந்தனுக்கு அப்பிடித்தான் அள்ளிவைப்பேன். அவன் ஒங்கு சாங்கா இருந்தாத்தானே நாளைக்கி வார பொம்பளைக்குப் பதில் சொல்ல முடியும்?”

மண்ணீரலையும் கழுத்துக் கறியையும் ஒரே அகப்பையில் மோந்து போட்டாள் கருவாயனுக்கு.

‘இம்புட்டு ஆசவச்ச மதினி இல்லேன்னா சொல்லிருவா? கேட்டுவோம்’

பெருமாயி ஊருணி வந்திருச்சு.

உச்சந்தலை வழக்கையில் ஒத்தமுடி முளைச்சது மாதிரி ஊருணிக் கரையில் துண்டா நிற்கிறது ஒரு பூவரசமரம். பூவரசங் கல்லுமேல செத்தவடம் உக்காந்து போகணும் போல இருக்கு. வாழைச் சீப்பை ஓரமாய் இறக்கிவைத்து, தோளில் கிடந்த கோழிகளைக் காலில் சுற்றிக்கொண்டான். காக்காய் கொத்திவிடாமல் பலகாரப்பையைத் தொடையில் இடுக்கிக்கொண்டான். எண்ணெய் அதிகம் கசிவது பலகாரப்பையிலா - அவன் மூஞ்சியிலா என்று கண்டு கணக்குச் சொல்ல, செக்காலை அங்கணன் செட்டி அன்று ஊரிலில்லை.

“யப்பா கருவாயா! ஒத்தப் பொம்பளையா நிக்கிறேன். இந்த வெறகுக் கட்டைத் தூக்கிவிட்டுப்போறது...”

பச்சை விறகு வெட்டிக் கத்தாழை நாரில் கயிறுகட்டித் தூக்கிவிட ஆளில்லாமல் தனிக்காட்டில் நின்ற பவுனம்மா அவனை நோக்கி ஒங்கிக் குரல் கொடுத்தாள்.

இளவயசு. நல்ல நாட்டுக்கட்டை. ஏழையாய் இருந்தாலும் பெருந்தனக்காரி அவள். கூப்பிடுகிறாள் விறகு தூக்க.

வேணாம். ஒண்ணுகெடக்க ஒண்ணு ஆகிப்போகும். அவ நல்லவளாக்கூட இருக்கலாம். நான் நல்லவனில்லை. இப்பிடித்தான் குருவியாங்காட்ல வெறகுதூக்கிவிடச் சொன்னா மதினி ரோசாமணி. ஏதார்த்தமாத் தூக்கிவிடப்போயி அவ நெஞ்சில முட்டிட்டேன் தெரியாம. என்னமோ ஒண்ணு ஆகிப்போயிக் கிறுக்குப் புடிச்சிருச்சு எனக்கு. வெறகு சுமந்து நின்னவ நான் புத்திமாறி நிக்கிறதப் பாத்துப்பட்டா. “தெரியாமப் பட்டிருச்சு மதினி”ன்னு தலையத் தொங்கப்போட்டு நிக்கிறேன். “போடா... இதெல்லாம் ஒரு இதாடா. அண்ணன் பொண்டாட்டி அரைப் பொண்டாட்டிதானடா”. சொல்லிட்டு ‘விங்குவிங்கு’ன்னு எட்டுவச்சப் போயிட்டா. அவள் மனசுல கள்ளங்கபடம் இருந்திருக்காது; என் மனசுல கல்லு விழுந்திருச்சு. அண்ணன் இருந்தபோதே அரப்பொண்டாட்டின்னு சொன்னவ அண்ணன் செத்த பிறகு முழுப்பொண்டாட்டி ஆகமாட்டாளா? கேட்டுவோம்.

அந்தா தெரியுது சூராங்கரடு.

சூராங்கரட்ட மறக்கமுடியுமா? அந்தக் கரட்டடிக் கரும்புக் காட்டுல கூலிவேலைக்குப் போனன்னைக்குத்தான் அண்ணன்ப் பாம்பு கடிச்சது. கால்ல என்னமோ மிதிபடுதேன்னு பொறிதட்டியிருக்கு. குனிஞ்சு பாக்குறதுக்குள்ள பொட்டுன்னு போட்டுத்தள்ளிருச்ச விரியன் பாம்பு. கெண்டைக்கால் சதையில் பல் பதிச்ச நிக்கிது. தலையைப் பிய்க்கிறதுக்குள்ள வாலத்துக்கித் தொடையில் விஷ அடி அடிக்குது. 'சீ' கழுதன்னு அண்ணன் விசுக்குன்னு உருவவும் வாயில சதையோட வருது பாம்பு. வாலப்புடிச்ச விறுவிறுன்னு தலைக்குமேலே சுத்தி எறியவும் பாம்பு எங்கேயோபோயி விழுகறதுக்குள்ள அண்ணன் விழுந்துபோனாரு. வெடிவச்ச கெணத்துப் பாறையில் சலவத்தண்ணி ஊத்துறமாதிரி ஒழுகுது ரத்தம் கடிவாயிலிருந்து. 'கரண்டு' அடிச்ச மாதிரி விறுவிறுன்னு ஏறுது வெசம். கொஞ்ச நேரத்துல ஒரு கண்ணு தெரியல; மறுகண்ணு மங்குது. சூராங்கரட்டு ஆளுகௌல்லாம் ஒண்ணுகூடி ஓடிவாராக. "பாண்டி! இத மென்னு முழுங்கப்பா"ன்னு சொல்லி ஒருத்தரு கூளப்பூவு கொடுக்கிறாரு. ஒருத்தரு என்னமோ ஒரு பச்சிலையப் புடுங்கிச் சொட்டுச்சொட்டா கண்ணுல புழியிறாரு. தொட்டியநாயக்கர் ஓடிப்போய் கிணத்தடி வாழமரத்த வெட்டி அதப் பாளம் பாளமாப் பட்ட பொளந்து பரப்பி அவன ஒட்டுத்துணி இல்லாமப் படுக்க வைக்கிறாரு. அண்ணாக்கயித்த அறுத்துக் கடிவாய்க்குமேல ஒருத்தரு கட்றாரு. ஒண்ணும் வேலைக்காகல. செத்தவடத்துல நகக்கண்ணு வழியாவும் காது வழியாவும் குபுகுபுன்னு கொட்டுது ரத்தம். ஓடம்பு நீலம்பூத்து வருது. அடுப்புல வச்ச புது மண்பான கச கச கசன்னு கருப்படிக்கிறமாதிரி அவனப் படுக்க வச்ச வாழமட்டையும் நீலம்பூத்து நிக்ருது. கடைசியா அவன் வாயில கட்டுன நுரை கூளப்பூவையும் சேத்து வெளிய தள்ளுது; கத முடியுது.

மதினி ஓடி வந்து பொணத்துமேல விழுந்து பொலம்பியிருக்கா பாருங்க... இப்ப நெனச்சாலும் வெலா எலும்ப அறுக்குது அந்தப் பெருஞ்சத்தம்.

"ஒங்க அண்ணன் என்னிய நடுக்காட்ல விட்டுட்டுப் போயிட்டானே கருவாயா... நான் எங்க பொழைப்பேன்? என் பிள்ளய எப்பிடிக்கரைசேப்பேன்?" என்னியக் கட்டிப் புடிச்ச அன்னைக்கிக் கதறி

அழுதாளே... 'நான் இருக்கேன் ஒன் பொழப்புக்கு... வா'ன்னு
சொன்னா வரவா மாட்டா?

பிள்ளயத் தூக்கிட்டு அவ பெறந்த வீடு போயி ஆறுமாசமாச்சு.
அப்பனத் தவிர அவளுக்கு வேற ஆதரவில்ல. எனக்குக் கஞ்சி ஊத்த
ஆளில்ல. எங்க ஆத்தாளுக்கும் ஒரு அனுசரணையில்ல. போயிப்
பொண்ணு கேளுடான்னு சொன்னவ ஆத்தாதான். ஆத்தா சொல்ல
மாட்டாளான்னு ஏங்கிக் கெடந்தவனும் நாந்தான். எல்லாம் கூடி
வந்திருச்சு. மாட்டேன்னா சொல்லப் போறா மதினி? கேட்டுவோம்.

★

“வா மாப்ள. இப்பத்தான் சாவடிப்பட்டிக்கு வழி தெரிஞ்சுச்சோ?”

வெட்டுருளையில் மாட்டுக்குச் சோளத்தட்டை வெட்டிக் கொண்டிருந்த
மாமனைத் தாண்டி வீட்டுக்குள் ஊடுருவிப் பாய்ந்தன கருவாயன்
கண்கள். அடுப்பாங்கரை புகைந்து கொண்டிருந்தது. தட்டோட்டில்
காணப்பயறு வறுக்கிற வாசம் கமழ்ந்தது காற்றில்.

“கருவாயப்பா...”

சாக்குமூட்டைக்குப் பின்னால் மொச்சைக்காய் உரித்துச் சாப்பிட்டுக்
கொண்டிருந்த சிறுவன் ஒரே ஓட்டமாய் ஓடிவந்து சித்தப்பனின் காலைக்
கட்டிக் கொண்டு அண்ணாந்து முகம் பார்த்தான். உடம்பின் எல்லா
ரத்தக் குழாய்களிலும் பாசம் பரவியோடிப் பாய்ந்தது கருவாயனுக்கு.
அவன் தூக்கியெறிந்த கோழிகள் 'கெக்கக் கெக்கக் கெக்கே' என்று
கயிறு கட்டிய கால்களோடு தள்ளாடித் தாவின. உதறிய வாழைச்
சீப்பு உருண்டோடி சாலில் முட்டி நின்றது. அவனை அப்படியே
தூக்கித் தோளில் வைத்து 'ஏலே சிங்கம்... நல்லாருக்கியா?' என்றவன்
சிங்கத்துக்குப் பலகாரம் ஊட்டினான். மஞ்சப்பை பிரித்துப் புதுத்துணி
எடுத்து அண்ணன் மகனுக்கு அணிவித்து அழகு பார்த்தான்.

சத்தங்கேட்டு அடுப்பாங்கரையை விட்டு வெளிவந்து, முந்தானை எடுத்து
மூஞ்சி துடைத்துக் கொண்டே, “வாப்பா கருவாயா... நல்லாருக்கியா?
அய்த்த நல்லாருக்காகளா?” என்ற மதினி கருவாயனின் மாப்பிள்ளைக்
கோலம் பார்த்துக் கடைவாய்க்குள் சிரித்துக்கொண்டாள்.

மயக்கத்தைக் கண்ணில் காட்டாமல் மதினியைப் பார்த்தான் கருவாயன். செழித்துக் கொழித்துக் கிடந்தன அவள் அடையாளங்கள். துலக்கி வைத்ததும் ஒரு மினுமினுப்பு வருமே... புழங்காத பொருளுக்கு... அது இருந்தது அவளிடம். நாலு வயது மூத்தவள் என்பதை அவள் உடம்பில் எங்கும் எழுதிவைத்திருக்கவில்லை.

"நான் நல்லாருக்கேன். நீ நல்லாருக்கியா மதி..." என்றவன் 'னி'யை நிறுத்திக் கொண்டான்.

சாமைச் சோற்றுக்குக் கானரசம் என்று அடுப்புக் கூட்டப் போனவள் கோழி பிடித்து வந்த கொழுந்தனுக்கு மரியாதை காட்ட வேண்டாமா? மொச்சைப் பயறு போட்டுக் கருவாட்டுக் குழம்பு வைத்தாள். இந்தக் கருவாடு தன்னைச் சார்ந்த எல்லாவற்றையும் அசைவமாக்கிவிடும் என்பதனால் மொச்சைப் பயற்றிலும் இறங்கியிருந்தது கருவாட்டுச் சாரம்.

★

ஊர் ஒடுங்கிவிட்டது.

சித்தப்பன் மடியிலேயே உறங்கிப்போனான் சிறுவன். உறை ஊற்றுவதற்குப் பாலைச் சுண்டவைத்துக் கொண்டிருந்தாள் ரோசாமணி. ஊன்றி உட்கார்ந்து முதுகைச் சுவரில் போட்டு பீடி பற்ற வைத்துக் கொண்டிருந்தார் மாமா.

தீக்குச்சி அணைவதற்குள் பீடியைப் பல்லில் கடித்துக்கொண்டே கேட்டார்.

"என்னா மாப்ள... வந்த காரியம் சொல்லுங்க".

வயிற்றில் கிடந்த வார்த்தைகளை நெஞ்சுக்குள் எழுப்பித் தொண்டைக்கு இழுக்கப் பார்த்தான் கருவாயன்.

"வேறொண்ணும் இல்ல மாமா. ஆத்தா சாகக் கெடக்கு. பேரன் ஞாபகமாவே இருக்கு. அதான் கூட்டிட்டுப் போயிடலாமேன்னு வந்தேன்..."

புகையை விட்டுவிட்டுப் புளிச் என்று வாசலில் எச்சில் துப்பிய மாமன் “இது விசயமா சல்லிபட்டிக்கு நானே வரணும்னு நெனச்சேன். நீங்களே வந்துட்டீக. நல்லதாப் போச்சு” என்றார்.

‘பரவாயில்லையே காட்டுக்குள்ள தேடிப்போன பச்சில காலடிக்கே வந்திருச்சே!’ மகிழ்ந்துபோனான் கருவாயன்.

“நான் சின்னப்பய; நீங்க பெரியவுக. ஆத்தாகிட்ட வந்து ஒரு வார்த்த பேசிட்டா எல்லாம் சரியாப் போகும்”.

“கெழவிகிட்டப் பேசி என்ன ஆகப்போகுது மாப்ள. நீங்கதான் சம்மதிக்கணும்”.

“நீங்க பாத்துச் சொன்னா நான் மாட்டேன்னா சொல்லப் போறேன்? எதுக்கும் மதினிய ஒரு வார்த்த கேக்கணுமா இல்லையா?”

“கேக்கச் சொன்னவளே ஒங்க மதினிதான... எம் மறுபொழப்புக்கு நான் வாக்கப்பட்ட குடும்பம்தான் வழிவிடணும்ங்கிறா... நான் பேச வந்தத நீங்களே பேசிட்டீக; சந்தோசம். இது பொம்பளையில்லாத வீடு. எனக்கும் வயசாச்சு; வரவரக் கண்ணும் தெரியல. சின்னப்பயலத்தான் என்ன பண்றதுன்னு புரியல”.

மடியில் உறங்கும் சிறுவனின் தலையைக் கோதிக்கொண்டே “இதென்ன வம்பா இருக்கு? எம் மடியிலபோட்டு வளத்திர மாட்டனா? இவன் எங்க வம்ச வாரிசு இல்லையா?” என்றான் கருவாயன்.

‘புளிச்’சென்று எச்சிலோட பீடியையும் துப்பிவிட்டு எழுந்துவந்து கருவாயன் கையைப் பிடித்துக் கண்ணுல நீர்தேங்க நெகிழ்ந்து பேசுறாரு மாமன்:

“பெரியமனுசப் பேச்சுப் பேசிட்டீக மாப்ள. ஒங்கள நம்பித்தான் வைகாசி ஏழுக்குக் கல்யாணத்த வச்சுப்புட்டேன். கல்யாணமே வேணாம்பனு ஒத்தக் கால்ல நின்னவள ஒத்துக்கவச்சேன். ஊத்துப்பட்டி மாப்பிள்ளை ஒரே ஒரு ‘கண்டிசன்’ போட்டான். பொண்ண அவக எடுத்துக்கிறாகளாம். பையன நாங்க வச்சிக்கிறணுமாம். பெரிய எடம்.

விட்டுறமுடியுமா? அதான் யோசிச்சோம். இந்தப் பய ஒங்ககிட்ட ஒட்றமாதிரி யாருகிட்டயும் ஒட்றதில்ல. அதான் பயல ஒங்ககிட்ட ஒப்படைச்சிட்டுக் கல்யாணத்துக்குக் கூப்பிட வரலாம்னு நெனச்சேன். நீங்களே வந்துட்டீக”.

கண்ணு இருண்கொண்டே வந்தது கருவாயனுக்கு. கொஞ்சநேரத்தில் அதிலிருந்து கண்ணீரும் வந்தது. மடியில் கிடந்த சிறுவனைப் பாயில் உறங்க விட்டான். சின்னப்பய தலையத் தடவிக்கிட்டே விடிய விடிய உறங்காமல் கிடந்தான். ‘கருவாயா ஒம்பொழப்பு இப்படியாகிப் போச்சே’ன்னு கவுலி கத்துவதாய் விம்மினான்.

விடி...ய்ய பயலைத் தோளில் தூக்கிவைத்துப் புறப்பட்டான். ‘ஆத்தா ஆத்தா’ன்னு சின்னப்பய கதறிக் குமிக்க, புதுவேட்டி நுனியெடுத்துக் கருவாயன் கண்ணீரைத் துடைக்க, ஒரு பொம்பளையப் பிரியமுடியாமல் ரெண்டு பயல்களும் அழுதார்கள்.

கண்ணீரும் கம்பலையுமாய் ‘எம்பிள்ள எம்பிள்ள’ என்று கதறிக்கொண்டே ஓடிவந்த ரோசாமணி சன்னாசி கோயில் ஓடையில் மயங்கிவிழுந்தாள்; அப்பன் கைத்தாங்கலாய்க் கூட்டிப்போனான்.

அழுது ஓய்ந்து துவண்டபயல் கடைசியில் சித்தப்பனைக் கேட்டான்:

“கருவாயப்பா நானும் ஒங்கூட ஆடுமேய்க்க வரட்டுமா?”

“வேணாமுடா தங்கம்; ஒன்னியப் பள்ளிக்கூடத்துல சேத்துவிடப் போறேன்”

கருவாயன் நடந்தான்.

சித்தோடை கடந்து, சூராங்கரடு ஏறி, முனியாண்டி கோயில் முட்டி, பெருமாயி ஊருணி புடிச்சு, ஒத்த ஆலமரம் தாண்டுனா - பல்லிமுட்டாய் மாதிரி தெரியும் சல்லிபட்டி.

ஊரு பக்கம்தான்; வாழ்க்கைதான் ரொம்ப தூ.....ரம்.

5

நீரில் எழுதிய காதல்

மஞ்சளாறு அணையில் இரண்டு மீன்கள் ஒன்றையொன்று காதலித்தன. உயிருக்குயிராய் நேசித்தன; இணைபிரியாமல் நீந்தின. ஒன்றாய் உண்டன; உறங்கின. மஞ்சளாற்றில் வந்து கலக்கும் தலையாறு, மூலையாறு, வறட்டாறு, இருட்டாறு என்ற நான்கு நதிகளின் முகத்துவாரம் வரைக்கும் உல்லாசப்பயணம் போயின. நீந்துவதற்கும் நீரைப் புறந்தள்ளுவதற்கும் எதிரியைச் சுழற்றியடிப்பதற்கும் வடிவமைக்கப்பட்ட வால்களில் காதல் சமிக்ஞைகள் காட்டின. ஒன்றை இன்னொன்று வளைய வளைய வந்து நடனமாடின; பிறகு இரண்டும் சேர்ந்தாடின. சேற்றிலும் பாசியிலும் ஒளிந்துகொண்டு கண்ணாமூச்சி ஆடியதிலும் குறைச்சலில்லை. அவையிரண்டும் ஆடிக்களித்த கூத்திலும் கும்மாளத்திலும் தண்ணீருக்கே ஜலதோஷம் பிடித்துவிடுமோ என்று மஞ்சளாறு கவலையுற்றது. அந்த ஜோடியைப் பார்த்து சகமீன்கள் சந்தோஷமும் பொறாமையும் மாறி மாறி அடைந்தனவே தவிரப் பிரிக்க எத்தனிக்கவில்லை.

மீன்களின் உலகத்தில் ஒரெழுத்தொருமொழியில் மட்டுமே பெயர் துலங்கும்போலும். ஆண் மீனுக்குக் 'கீ' என்று பெயர்; பெண் மீனுக்கு 'லீ' என்று பெயர். இரண்டுமே 'கட்லா' வகை மீன்கள்.

'லீ' மீது 'கீ' கொண்ட ஆசைக்கு அளவில்லை. சின்ன மீன்கள் பிடித்துத் தின்னக்கொடுக்கும். அணையடியில் எங்கெல்லாம் பாசிக்காடுகள் உண்டோ அங்கெல்லாம் அழைத்துச்சென்று வயிறார மேயவைக்கும். பெளர்ணமி வெளிச்சத்தில் பலிஞ்சடுகுடு ஆட அழைக்கும். மழைநாளில் நீருக்கு மேலே குதித்து நீராடக் கூப்பிடும்.

ஒருநாள் உறங்கிக் கொண்டிருந்த 'லீ'யை வாய்கொண்டு உரசியும் வாலால் நெருடியும் அவசரமாய் எழுப்பியது 'கீ'. 'வா உனக்கொரு விருந்து தருகிறேன்' என்று ஆழ நீருக்கு அழைத்துச் சென்றது. போய்ப் பார்த்தால் காட்டாற்று நீரில் அடித்து வரப்பட்ட ஒரு மான் வயிறு உப்பிக் கிடந்தது. அடிவயிற்று மென்பாகங்களையும் விலாவின் கொழுஞ்சதைகளையும் அடையாளம் காட்டித் தின்னச்சொன்னது 'கீ'. மாணைத்தின்னும் துணைமீனைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பசியாறியது 'கீ'.

மனிதர்கள் தங்கள் மீது வீசும் பாசக்கயிறுதான் வலை என்பதைக் 'கீ' அறியும். வலைப் பிரதேசங்களையும் தூண்டில் கரைகளையும் தாண்டி, காதலி 'லீ'யை கவனமாய்ப் பாதுகாத்துப் பராமரித்து வந்தது 'கீ'.

மீன்களுக்கு இமைகள் இல்லையென்பது படைப்பின் மறதி. ஆனால் 'லீ' மீனுக்குக் 'கீ' மீன் இமையானது. நீரின் தட்பவெப்ப மாறுதல்களுக்கேற்பத் தங்கள் சீதோஷணத்தைச் சமன்செய்துகொள்ளும் சாமர்த்தியம் மீன்களுக்கு உண்டென்றபோதிலும் ஒரு மார்கழியின் கடுங்குளிரில் தன் உடல் வெப்பத்தை உயர்த்திக்கொள்ள முடியாமல் 'லீ' சுகவீனப்பட்டது. பதறிப்போன 'கீ' தன் செதில் போர்வையால் 'லீ' உடம்பின் சூடு காத்தது. அங்குமிங்கும் அலையமுடியாதே... அது உணவுக்கு என்ன செய்யும்? 'லீ'யின் வாயருகே வளைந்து வசதி செய்துகொடுத்துத் தன் உடல் தோலின் செத்த திசுக்களைத் தின்னக்கொடுத்தது. மீன் அழுத கண்ணீரை யாரறிவார் என்று கேட்பார்கள். அன்று 'லீ' அழுத கண்ணீரைக் 'கீ' அறிந்தது.

இப்படித் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி ஈருயிரும் ஒருயிராய் வாழ்ந்து வந்த வேளையிலே வந்ததொரு தீவினை இன்னொரு மீனின் வடிவத்திலே. தரையில் மட்டுமல்ல தண்ணீருக்குள்ளும் கொள்ளிக்கண் இருக்கும் போலும். அந்தக் கொள்ளிக் கண்ணுக்கு 'மூ' என்று பெயர்.

'மூ' மிக முரட்டு மீன். அது ஒரு தண்ணீர் தாதா. அது பாம்பு முட்டை களுக்குப் பக்கத்தில் பொரிக்கப்பட்டது. பாம்புக்குட்டிகளோடு நீந்தி வளர்ந்தது; தவளைக்குஞ்சுகள் தின்று பழகியது. பாம்பின் வாலுக்கிருக்கும் மூர்க்கத்தைத் தன் வாலுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்தது. சகோதர மீன்களில் சின்ன மீன்களை விழுங்கிவிடும். பெரிய மீன்களைக் கடித்துக் காயம் செய்யும். இணை பிரியாமல் 'கீ'யோடு சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் 'லீ' மீது கண் வைத்தது 'மூ'. 'கீ'யைக் கொன்றுவிடவும், 'லீ'யை உறவாடித் தின்றுவிடவும் மூர்க்கமாய் முடிவெடுத்தது 'மூ'. 'கீ'யும் 'லீ'யும் ஆசை ஆசையாய் நீந்திக்கொண்டிருந்தன. அன்று மூலையாறு வரைக்கும் சுற்றுப்பயணம் சென்றுவிட்டு மாலைக்குள் திரும்பி வருவதாய்த் திட்டம்.

மனிதக் கண்களுக்கு இல்லாத ஒரு வசதி மீன்களுக்குண்டு. இடப்பக்கம் வலப்பக்கம் இருபக்கங்களிலும் தனித்தனிப் பார்வைகளை மீன்களால் செலுத்த முடியும். 'மூ' துரத்தி வரும் காட்சி 'லீ'யின் வலப்பக்கக் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டது. அதைக் 'கீ'யிடம் சொல்லி முடிப்பதற்குள் தன் வாள் போன்ற வால்கொண்டு ஜோடி மீன்களை மாறிமாறித் தாக்கியது 'மூ'. கதிகலங்கிப் போயின காதல் மீன்கள் இரண்டும். எதிர்ப்பைக் காட்ட முடிந்த மீன்களுக்கு எதிர்த்தாடத் தெரியவில்லை. அவற்றின் செதில்களை கடித்துத் துப்புவதென்றும் வாய் திறந்து வலம் வந்தது 'மூ'. அது பாய்ந்து நீந்த இவை வளைந்து வளைந்து நீந்த - அது துரத்த இதுகள் போக்குக்காட்ட - அவன் துரத்தில் வருகையில் சேர்ந்து நீந்த பக்கத்தில் வருகையில் பிரிந்து நீந்த - கடைசியில் பாசிக்கூட்டத்தில் புகுந்து பதுங்கித் தப்பித்தன காதல் மீன்கள்.

'அப்பாடா' என்று பெருமூச்சுவிடப் போன 'லீ'யை வாய் பொத்தித் தடுத்தது 'கீ'.

'மூச்சுவிடாதே...' குமிழியில் நம்மைக் கண்டுபிடித்துவிடுவான் அந்த முரட்டு முட்டாள்.

★

மறுநாள் முழுக்கக் 'கீ'யைக் காணோம். துடித்துப் போய்விட்டது 'லீ'. உண்ணவில்லை; உறங்கவில்லை; ஒருவாய்த் தண்ணீர் கூடக் குடிக்கவில்லை. எங்கே போயிற்றோ என்னவாயிற்றோ என்று

இரங்கலும் இரங்கல் நிமித்தமும் அனுஷ்டித்த வேளை துள்ளிப் பாய்ந்து நீந்தி வந்தது 'கீ'.

“நிம்மதியாய் இருக்கலாம்; இனிமேல் அவனால் நமக்குத் தொல்லையில்லை” என்றது 'கீ'.

“எங்கே அந்த மூ” என்றது லீ.

“இந்நேரம் கரையேறியிருப்பான்” என்றது 'கீ'.

“எப்படி?” என்றது லீ.

“அவனைப் போட்டிக்கு அழைத்தேன். தண்ணீர்ப் பரப்புக்கு மேலே நம் இருவரில் யார் அதிக உயரம் குதிக்கிறோமோ அவருக்கே 'லீ' என்றேன்; சம்மதித்தான். நான் இரண்டடி குதித்தேன். அவன் நான்கடி குதித்தான். நான் மூன்றடி; அவன் ஆறடி. நான் நான்கடி குதித்தபோது அவன் எட்டடி குதித்தான். கடைசியாய் நான் எட்டடி குதித்தேன்; அவன் பதினாறு அடி குதித்தான். அத்தோடு அவன் கதை முடிந்தது”.

“எப்படி?”

பதினாறு அடி போனவன் தலை சுற்றிப் பத்தடி தள்ளிப்போய் விழுந்தான். அது பரிசல் காரர்களின் வலைப்பிரதேசம் என்பது எனக்குத் தெரியும்; அவனுக்குத் தெரியாது. தொலைந்தான் முரட்டு மூர்க்கன். இந்நேரம் வலையில் துடிப்பானோ? உலையில் கொதிப்பானோ?

‘கழுத்து மட்டும் இருந்தால் உனக்கு மாலை போட்டிருப்பேன்’ என்று சிரித்தது 'லீ'. அதைத் துரத்தித் துரத்திக் கொஞ்சியது 'கீ'.

விரைந்த விளையாட்டு - விசேஷத் தொடுகை - அவை போதும் மீன்களின் இனப்பெருக்கத்துக்கு. இளவேனிற்காலம்; இனப்பெருக்க மண்டலத்தில் சில சிற்றின்ப விளையாட்டுகளுக்குப்பிறகு கருமுட்டைகளை வெளியிட்டது 'லீ'. விந்தணுக்களை விதைத்தது 'கீ'. சில அணுக்கள் சில கருமுட்டைகளைச் சென்று சேர்ந்தன. “அறுபது நாட்கள் பொறுத்திருப்போம். நம் இனக்குஞ்சுகள் நீந்துவதை நம் கண்களால் பார்ப்போம்”.

காதல் மீன்கள் இரண்டும் வம்சவிருத்திக்கு வித்திட்ட மகிழ்ச்சியில் நீர்குடைந்தாடின.

★

ஆனந்தம் பிடிபடவில்லை ஜோடி மீன்களுக்கு. ஆழ நீராட வேண்டும் என்ற ஆசை வந்துவிட்டது இரண்டுக்கும். ஐம்பதடி ஆழத் தண்ணீருக்கு வேறெங்கேபோவது? இரண்டும் மடையருகே வந்தன; ஆழநீராடின; அடித்துக்கொள்வது போல் கொஞ்சின.

"முட்டையிட்டு விட்டதால் எனக்கு வயதாகிவிட்டது என்று நினைத்துக் கொண்டாயா? எங்கே பிடிபார்ப்போம்".

ஆழநீரை விட்டு 'லீ' பளிச்சென்று மேலெழும்பியது.

"ஏ கழுத... ஒனக்கு இம்புட்டுத் திமிரா?", மின்னல் வேகத்தில் 'கீ' துரத்தியது. தொட்டுவிடும் தூரத்தில் 'கீ' வந்ததும் ஆழத்துக்கும் மேல் மட்டத்துக்குமாய் மாறிமாறி நீந்திப் பிடிக்கொடுக்காமல் வாய்திறந்து 'வெவ்வே' காட்டியது 'லீ'.

"எங்கிட்டயா ஒன் வேலையக் காட்டற. இப்பப் பாரு".

'கீ'யின் பாய்ச்சலுக்கஞ்சி சரேலென்று தாவிய 'லீ' மடைவாயில் விழுந்து மதகில் வழிந்து 'கீ... கீ... கீ...' என்று கத்திக்கொண்டே விசை பொருந்திய வெள்ளப்பெருக்கில் சிக்கி, தன்னிலை இழந்து தலைசுற்றி விதிவழிபோகும் வாழ்க்கை போல நதிவழி போனது.

மடையில் சிக்கி மதகின் வழியே வெளியேறிவிட்டது 'லீ' என்பதை தூர நீச்சலில் கண்டுகொண்ட கீ 'லீ... லீ... லீ...' என்று கதறிக்கொண்டே மடையில் விழுந்து மதகில் வெளியேறக் குதித்தபோது சட்டென்று விழுந்தது ஷட்டர். எதிர்த்தடித்த அலை தூக்கியெறிந்தது 'கீ'யை அணை நீரின் மையத்துக்கு. கொஞ்சநேரம் மதிகெட்டு மயங்கியே கிடந்தது 'கீ'.

★

அழுதுபோகிறது 'லீ' ஆற்றோடு. நதியின் மேடு பள்ளங்களில் ஏறி இறங்கி, நீரோட்டத்தின் அழிச்சாட்டியங்களில் உடல்கசங்கி, நதியோடு மிதந்து வரும் ஒரு கருவேலங்கிளையில் அமர்ந்திருக்கும்

காக்கைகளின் கொத்தலுக்குத் தப்பி, கரையோரத் தூண்டிற் புழு எதையும் உண்ணாமல் விரதமிருந்து, இடையில் வேட்டி சேலைகளை நீட்டி வலை விரிக்கும் ஆட்களுக்குத் தப்பி, 'கீ' எங்கே இருக்கிறாய்... 'கீ' எங்கே இருக்கிறாய்... என்ற ஒரே கேள்வியைத் திரும்பத் திரும்ப முனகிக்கொண்டு, நாலைந்து மைல் நதியோடு தப்பித்து வெள்ளம் விசையோடு பாயும் ஒரு தடுப்பணைச் சுவரில் முட்டிமோதிச் செதிலொன்று உடைந்து கரையோரச் சுடுமணலில் தூக்கி எறியப்பட்டது 'லீ'. செதில் உடைந்ததில் சுடுமணல் சூட்டில் உயிர் வேகிறது.

கரையோரத்துப் புங்கைமரப் பறவைகளிலொன்று கொத்தித் தின்னத் தாழ்ப்பறந்து வந்தபோது தன் உயிரின் பலத்தையெல்லாம் உடலில் திரட்டி 'கீ... கீ...' என்று கத்திக்கொண்டே சட்டென்று தாவிச் சொத்தென்று நதியில் விழுந்தது 'லீ'. உடைந்த செதில் உதிரவுமில்லை; உடலில் முழுக்க ஒட்டவுமில்லை. போரில் கையுடைந்த அகதி ஒருவனைப்போல உடைந்த செதிலோடு இடம் பெயர்ந்த 'லீ', மத்துவார் குளத்தில் வந்து பொத்தென்று விழுந்தபோது அந்தி மயங்கியிருந்தது. குளமெல்லாம் விரிந்து கிடக்கும் கருவேல மரக்கிளைகளில் அடைந்துகொண்டிருந்த ஆயிரக்கணக்கான கொக்குகள் எதிராளியைப் பேசவிடாத நாடாளுமன்றத்தைப்போல் சொந்தச் சொற்பொழிவுகள் செய்துகொண்டிருந்தன.

"நேற்று எங்கிருந்தேன்? இன்று எங்கிருக்கிறேன்? அய்யோ! நிலமெல்லாம் காசியாம்! நீரெல்லாம் கங்கையாம்! இந்தக் குளமும் நீர்தான், ஆனால் நீயில்லாத இந்த நீர்நிலை எனக்கு கங்கையாகுமா கீ?"

'லீ' குளமெல்லாம் அழுதது.

★

எப்போது மடைதிறக்கும்? எப்போது மதகு தாண்டுவேன்? விடிய விடிய மடையருகே சுற்றிச் சுற்றி வந்தது 'கீ'. எங்கிருக்கிறாய் என் கண்ணே! எங்கிருக்கிறாய் என் காத்'லீ'? என்னவானாய் நீ? வருவேன். எப்படியும் வருவேன். நீ உயிரோடிருந்தால் உன்னோடு வாழ்வேன். செத்தால் உன்னோடு சாவேன்.

'தடதட... தடதட... தடதட... தட்...'

அதிகாலையில் மதகு திறக்கும் பேரோசை.

“அய்யோ லீ! என் தண்ணீர்ச் சரித்திரத்தில் நான் கேட்கும் முதல் விடுதலை கீதம் இதுதான் கண்ணே”

மதகில் ஏறி நீண்ட தாவல் தாவியதில் ஒரு கிலோ மீட்டர் முன்னே சென்று நதியில் விழுந்தது 'கீ'. தன் கண்களை அகலவிரித்து நதியெல்லாம் துழாவுகிறது. தன் செதிலுக்கெட்டிய தூரம் தண்ணீரை அளவுகிறது. தன் நுட்பமான நாசியில் கரையெல்லாம் காதலியின் வாசம் தேடுகிறது. கரையோரக் கோரை குடைந்து இருகரையும் அலைந்து, தேங்கிய குட்டை அளைந்து 'லீ... லீ... லீ...' என்று தண்ணீருக்குள் தன் காதலை ஒலிபரப்பி, தடுப்பணைச் சுவரை ஒரே தாண்டலாய்த் தாண்டி இருக்கிறாளா இல்லையா என்ற சந்தேகத்தில் அடிவயிறு தீப்பிடித்து, 'லீ' அடித்துச் செல்லப்பட்ட அதே வாய்க்காலில் பயணப்பட்டு மத்துவார் குளத்தில் மதியம் வந்து விழுந்தபோது குளத்துக் குத்தகைதாரரின் வலையில் சிக்கிய 'லீ' கரையேறியிருந்தது.

கரையேறுதல் என்பது மனிதர்க்கு நிம்மதி; மீனுக்கு?

★

மத்துவார் குளத்தையே கலக்கியெடுத்தது கீ.

ஏ சக மீன்களே! என் 'லீ'யைப் பார்த்தீர்களா? ஏ அல்லித்தண்டே! உன்னடியில் என் 'லீ' ஒதுங்க வந்தாளா? ஏ ஆபத்தான நண்டே! என் காதலியை நீ ஒன்றும் தின்றுவிடவில்லையே? ஏ தவளைகளே! தாமரை இலைகளே! பார்த்தீர்களா என் பரிதாபத்திற்குரியவளை? ஓ கருவேலமரக் கொக்குகளே! நீங்கள் ஒன்றும் கொத்திவிடவில்லையே என் காதல் மீனை.

காதலியைத் தேடிக் குளத்தின் நான்கு எல்லைகளிலும் அலைந்து அலைந்து எங்கும் காணாமல் வளைந்து வளைந்து திரும்பியபோது பாசிமூடியிருந்த கருவேல முள்ளொன்று சொட்டென்று குத்தியதில் விழிமுட்டை பெயர்ந்து வெளியே வழியக் கண்ணொழுகி நின்றது 'கீ'. அதனால் அருகில் இருந்த வலையின் எல்லையையும் அது அறியவில்லை.

★

பட்டக சாலையில் கொட்டப்பட்ட மீன்களில் ஒன்றாய் வாலில் பாதி உயிர் துடித்துக்கிடந்தது 'லீ'. பத்துப் பதினாறு மீன்களுள் அதுவும் ஒன்று. பாதியைக் குழம்பு வைத்துவிட்டு மீதியை விற்றுவிடலாம் என்று திட்டமிட்டாள் வலைக்காரன் மனைவி. அந்த நேரம் பார்த்து வீட்டுக்குள் நுழைந்தாள் வட்டிக்காரன் மனைவி பேயம்மாள்.

“அடியே ஆத்தா ஈசுவரி! இம்புட்டு மீனையும் நீங்களாவா திங்கப் போறீக? வயித்தால போயிருமிடி. எனக்குப் பாதி குடு”.

மீன் கொடுக்கவில்லை என்றால் அவள் குழம்பு கேட்பாள் என்று தெரியாதா ஈசுவரிக்கு?

“உனக்கில்லாததா மதினி. எடுத்திட்டுப்போ ஏழெட்டு மீன்” என்றாள்.

அவள் எடுத்துச்சென்ற ஏழெட்டு மீன்களில் 'லீ'யும் ஒன்று.

பேயம்மாள் வீடு போன நேரம், குளத்தங் கரைக்குப்போயிருந்த அவள் புருஷனும் ரெண்டு கிலோ மீன் வாங்கி வந்திருந்தான். அதில் 'கீ'யும் ஒன்று. ஈசுவரி கொடுத்த மீன்கள் இரவில் பிடித்தவை. செத்தும் சாகாமலும் கிடந்தன. 'லீ'யும் அதில் மயங்கிக் கிடந்தது. புருஷன் வாங்கிவந்த மீன்கள் அதிகாலையில் பிடித்தவை. 'கீ' உட்பட எல்லாம் உயிரோடிருந்தன. நாளைக்கு ஆகுமென்று உயிருள்ள மீன்களையெல்லாம் நீர்த்தொட்டியில் விட்டாள் பேயம்மாள். செத்தும் சாகாத மீன்களையெல்லாம் தரையில் கொட்டினாள் உரசுவதற்கு. வால் வழியே உயிர் வழிந்துகொண்டிருக்கும் 'லீ'யை அடையாளம் கண்டுவிட்டது தொட்டிக்குள் கிடந்த 'கீ'. அதன் மொத்த உயிரும் வாலில் துடிக்கத் துள்ளியது.

“ஏய் லீ! நான்தான்... நான்தான்... வந்துவிட்டேன். கண்டுவிட்டேன் உன்னை. ஏறெடுத்துப்பார் என்னை. உன் வாசம் என்மேல் வீசுதடி. என்வாசம் அறியவில்லையா நீ! எங்கே இரு கண்ணும் திறந்துபார். இல்லை என்போல் ஒற்றைக் கண்ணாலேனும் உற்றுப்பார். உன்னைக் காணத்தான் பெண்ணே! என் உயிரை வாலில் பிடித்து ஓடிவந்தேன்”.

தொட்டிநீரைக் கலக்கியது 'கீ'. தன் வாலால் அடித்துச் சுனாமி செய்தது. சக மீன்கள் அதன் உயிர்ப்போராட்டத்தில் அஞ்சி நடுங்கி ஒடுங்கி ஒதுங்கின.

பேயம்மாள் அரிவாள் மணை எடுத்துவந்த காட்சிதான் 'கீ' கடைசியாய்ப் பார்த்தது; குழம்பு கொதிக்கும் சத்தம்தான் கடைசியாய்க் கேட்டது.

மறுநாள் குழம்புக்கு அவள் தொட்டி மீன்களை எல்லாம் தொட்டுத் தூக்கியபோது எல்லா மீன்களும் உயிரோடிருந்தன; 'கீ' மட்டும் செத்துக்கிடந்தது.

6

புத்தருக்கும் அடிசறுக்கும்

புத்தர் மீது கல்லெறிவதென்று தீர்மானித்த பிறகு சங்கல்பன் தூங்க வில்லை. அலையடிக்கும் குளத்தில் சந்திர பிம்பத்தைப்போல அவன் மனது குழம்பியது; ஆனாலும் திடமாக முடிவெடுத்துவிட்டான்.

வேறென்ன செய்வது? என் எதிர்ப்பை - கோபத்தை - ஏமாற்றத்தை நான் எப்படிக் காட்டுவது? சித்தார்த்தா! நீ புத்தனாவது உன் தனிப்பட்ட விருப்பம் அல்லது முட்டாள்தனம். அதை ஏன் ஊர் ஊராகப் பரப்புகிறாய்? எங்கள் குடும்பத்தை ஏன் குலைத்தாய்? என் தந்தையின் தலை மழித்தாய். துவராடை பூணவைத்தாய். நோயுற்ற மனைவி - மணமாகா மகள்கள் - பொறுப்பற்ற நான் எல்லாரும் அழுதுருக எங்கள் வீட்டு வாசலுக்கே பிக்குவாய் வந்து பிச்சைகேட்டு நிற்கிறான் என் முன்னாள் தந்தை. அன்று நின்ற இடத்திலேயே உறைந்து கிடக்கிறது எங்கள் நிகழ்காலம். இது நியாயமில்லை கௌதமா. நீ துறவு கொண்டாய்; கவலையில்லை. உன் மனைவிக்கு ஒரு ராஜ்ஜியமே இருக்கிறது. எங்களுக்கு என்ன இருக்கிறது? எங்கள் வலி என்னவென்று உனக்கு நான் உணர்த்த வேண்டாமா? எங்கள் வலியை உனக்கு உணர்த்த எனக்குத் தெரிந்த ஒரே மொழி 'கல்'.

இது கருங்கல். கையடக்கமானது. கத்தி ஓரங்கள் கொண்டது. சொன்ன இலக்கைத் தாக்கி முடிக்கும் கைக்கணை இது. தப்பாது; எறிவேன். எங்கள் துயரத்தை அது சொல்லும். உன்னைக் காயப்படுத்துவதன்று என்னோக்கம்; என் கண்ணீரை உணர்த்துவது.

ஆடையில் கல்லை மறைத்துக் கொண்டான். புத்தர் எழுந்தருளியிருக்கும் ரோகிணி நதிக்கரையின் நியக்குரோத வனம் தேடி நடந்தான் அந்த இருபத்திரண்டு வயது இளமுரடன்.

★

சாந்தத்தின் நித்தியத்தை சத்தியம் காவல் பூண்டிருந்தது நியக்குரோத வனத்தில். மந்தமாருதம் குழைந்துவீச - மரங்கள் பூத்தெளிக்க - நிசப்தத்தைக் கொத்திவிடாமல் பறவைகள் பண்ணிசைக்க - நிலவாய் மாறுவேடமிட்டு சூரியக்கதிர்கள் சுகம்பொழிய - மூங்கில் மரங்களின் முறைதாழ்ந்த பந்தலின் கீழே கற்பீடமொன்றில் பசுக்களை ஒத்த பேரிமைகள் கண்மூட வீற்றிருந்தார் பொன்முனிவர் புத்தபிரான். கருணையின் அருவிகளாய் ஒழுகிக் கிடந்தன அவர் தலையிலிருந்து இறங்கிய கருஞ்சடைகள். அவரது முகவசீகரத்தின் மோகனத்தைத் தொழில்மறந்து வேடிக்கை பார்த்தன கடந்துபோகும் மேகங்கள். அவர்மீது விழுந்த பூ ஒன்றின் மகரந்தத்தாது அவரது பொன்னிறத்துக்கு வெட்கித் தோள் வழியே அவசரமாய் வழிந்து வெளியேறியது.

புத்த பிக்குகளும் பொதுமக்களில் இருபாலரும் புத்தரை வணங்கி நீர்கட்டும் கண்களோடு நிற்க, காசியபர் - ஆனந்தர் - சாரீபுத்திரர் - மௌத் கல்யாயனர் - அனுருத்தர் - சூபுதி - பூரணர் - கார்த்தியாயனர் - உபாலி - ராகுலர் ஆகிய சீடர் பதினமரும் பெருமானின் காலடியில் தியானப் பெருவெளியில் திளைத்து நிற்க, கல்லெறிய வந்தவன் கல்லின் ஓரக் கூர்மைகளை ஆட்காட்டிவிரலால் சோதித்துக்கொண்டிருந்தான்.

தடித்த மௌனம்... கண்மூடல்... கவனக் குவிவு...

இதுதான் தருணம். எடு!

எடுத்தான் கல்லை.

குறிபார்!

பார்த்தான் புத்தரை.

எறி!

எறியப் போனான்.

புத்தர் கண்மலந்தார்.

அவிழ்ந்த தாமரையின் மொக்குகள் சூரியனை உமிழ்ந்தன. ஒரு சொக்கத் தங்கத்தின் சோபிதம் பெற்றது நியக்குரோதவனம். ஞான விசாரம் ஆரம்பமாயிற்று. மூங்கில் மரத்தின் இலைகளும் தங்கள் அசைவைக் குறைத்து அறம்படுபொருளுக்குக் காதுகொடுக்கத் தொடங்கின.

“உடல் வருத்தித் தவமியற்றிய உத்தம! இப்போது ஏன் மெய்வருத்தம் கூடாதென்கிறீர்?”

முயலின் முதுகைத் தடவிக்கொடுப்பதுபோல் மொழியின் முதுகைத் தடவிக்கொண்டு பெருமான் வாய்மலர்ந்தார்:

“மெய்வருத்தி தவம்செய்து பார்த்தேன்; கற்களில் உறங்கினேன்; சருகு புசித்தேன்; ஓரிருபொழுது பசுஞ்சாணம் உண்டிருக்கிறேன். தேகம் இளைத்தேன். வயிறுதொட்டுப் பார்த்தபோது முதுகெலும்பு தட்டுப்பட்டது. ஆயினும் ஞானம் கைகூடவில்லை. முறுக்கிக் கட்டிய யாழ் நரம்பிலும் நாதமில்லை; தளரக்கட்டிய யாழ்நரம்பிலும் நாதமில்லை. அது மத்திமத்தில் இருக்கிறது; மெய்வருத்தத்தில் இல்லை. உடலைக் கொண்டுதான் ஞானம் உணரப்பட வேண்டும். உடல் என்பது உயிரின் வீடு. அதை ஏன் உள்ளிருந்தே உடைக்க வேண்டும்?”

“அய்யனே! ஆசைகளை அழிக்காமல் ஞானத்தை எட்ட முடியாதா?”

“சாத்தியமில்லை. ஆசையுள்ள மனத்தில் சத்தியம் தங்க முடியாது. தீப்பிடிக்கும் மரத்தில் பட்சிகள் தங்க முடியுமா?”

புத்தரின் கண்கள் மீண்டும் கவிழ்ந்து கவிந்தன.

இது - இதுதான் தருணம். எறி; எறி சங்கல்பா; எறி!

புலிக்கண்களால் பழிப்பார்வை பார்த்தவன் மறைத்து வைத்த கல்லை வெளியே எடுத்துவிட்டான். வெளியே வந்த கை, கல்லை

விசைப்படுத்த முனைந்தபோது சாரீபுத்திரரின் ஒரு கேள்வி அந்த சபையைத் திகைக்க வைத்தது.

“மனிதப் புலன்களில் முதலில் காக்கப்பட வேண்டியது எது?”

இந்த வினாவுக்கான விடையை சாரீபுத்திரர் அறிவாராயினும் அறியாமக்களுக்கு அறியத்தரவே வினவுகிறார் என்று புரிந்துகொண்டார் புத்தர்.

“நா. போர்க்களத்தில் எதிரியின் அம்பிலிருந்து யானை தன் துதிக்கையைக் காத்துக்கொள்வதுபோல் ஒரு மனிதன் தன் நாவைக் காத்துவரவேண்டும்”.

தலைகாட்டிய பாம்பு மீண்டும் புற்றுக்குள்போய் ஒளிந்ததுபோல் மறுபடியும் ஆடைக்குள் ஒளிந்தது சங்கல்பனின் கல்.

“இந்த உலகில் நிலையுள்ளது எது... நிலையற்றது எதுவென எமக்கு உணர்த்தியருள வேண்டும் போதிமாதவ”.

“நிலையான பொருளென்று எதுவுமில்லை. எல்லாமே நிலையற்றவை.

மனிதர்கள் - பறவைகள் - விலங்குகள் - இந்த பூமி - சந்திரன் - சூரியன் - பிறகோள்கள் - உடுக்கள் எல்லாம் நிலையற்றவை. முன்னோர்கள் சொன்ன கந்தங்கள் என்னும் தாதுக்களின் சேர்க்கையால் உண்டானது இந்தப்பேரண்டம். சேர்ந்தியங்கும் தன்மையுள்ள எதுவும் அழிந்தொழியும்”.

“எல்லாம் அழியுமெனில் ஏன் ஞானம் தேட வேண்டும்?”

“எல்லாம் அழிந்தொழிந்தபின் நீண்டு நிலவும் இன்மையே ஞானம். இன்மையே ஞானமென்று தெளிந்தால் இருத்தல் துன்பமில்லை உனக்கு?”

“நீங்கள் பிராமண துவேஷியா?” சூடான கேள்வியொன்று வந்து விழுந்தது.

“நானா? எல்லா உயிர்களுக்கும் விசுவாசி நான். நான் எனப்படுவதே தொடர்புக்கான குறியீட்டுச்சொல்லே தவிர என் சுயம் குறிப்பதாகாது.

நான் துவேஷி அல்ல; பிராமணன் ஆக விரும்பும் பரதேசி. பிறப்பில் குலம் இல்லை. பிறந்த ஒவ்வொருவனும் பிராமணனாகலாம்”.

“அப்படியாயின் யார் பிராமணன் போதிசத்துவ?”

“ஊசி முனையில் கடுகுபோல எவனொருவன் உலக இன்பத்தில் ஓட்டாமல் இருக்கிறானோ அவனே பிராமணன்”

“அப்படியாயின் நீங்கள் பிராமணரா?”

“ஒருவன் பிராமணனா இல்லையா என்பதை வாழும்போது முடிவு செய்ய வேண்டாம்; இறந்த பிறகு முடிவு செய்யலாம்”

“விரர்... ர்... ர்...”

காற்றைக் கிழித்துப் பறந்த கத்திக் கருங்கல் புத்தரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

அவரது நெற்றிக்கு வைக்கப்பட்ட குறி சற்றே தவறிப் புருவப் பொட்டில் பட்டது.

புருவம் கிழித்துத் தன் பயணத்தை முடித்துக்கொண்ட கல் பொல பொலவென்று வழியும் புத்தரின் உதிரத்தில் நனைந்து அவரது துவராதையில் விழுந்தது தொப்பென்று.

புன்னகை மாறாத புத்தர் பிரான் காயத்தை வலக்கரத்தில் அழுத்திக்கொண்டே,

“எறிந்தவர் எவராயினும் எக்கேடும் சூழற்க” என்றார்.

“புத்தரைக் கொல்ல முயற்சி... புத்தரைக் கொல்ல முயற்சி...” பொதுமக்கள் கலவரமடைய பிக்குகள் பதறித்துடிக்க சீடர்கள் பதின்மரும் மனித அரண்கட்டி நின்றார்கள் புத்தரைச் சுற்றி.

புத்தரின் மடியில் கிடந்த கல் புத்தரின் குருதியில் நனைந்து மெல்ல மெல்ல ரசவாதம் கண்டது. கல்லின் கருவண்ணப் புள்ளிகளில் பொன்னணுக்கள் பூத்தன. சற்றுநேரத்தில் மொத்தக் கருங்கல்லும் தங்கக்கட்டியாய் மாறி தகதகத்தது. கண்முன்னே நிகழும் அதிசயங்கண்டு சீடர்கள் திகைத்தார்கள். ‘கருணைக் கடலே’ என்று கைதொழுது நின்றார்கள்.

சாரீபுத்திரர் தம் துவராடை கிழித்துப் பச்சிலை வைத்துக் கட்டியதில் குருதிப்போக்கு குறைந்தது. அவர் கை காட்டியதில் சபையின் கலகக் குரலும் கலவரக்குரலும் நின்றன.

“இவன்தான் கல்லெறிந்தவன்”

ரத்தத்தினூடே புத்தர் அவனைப்பார்த்துப் புன்னகை செய்தார்.

சங்கல்பன் உடல் நடுங்கியது. புத்தரின் கண்களைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே கல்லெறிந்த கைகள் பெருமானைக் குவிந்து கும்பிட்டன.

அந்தக் கண்களில் ஊறிவழியும் பேரன்பும் பொது மன்னிப்பு வழங்கிய புன்னகையும் நான் உனக்கு என்ன தீங்கு செய்தேன் என்ற கேள்வி ஒழுகும் பார்வையும் - உன் சினம் தணிந்ததா என்று வினவிய உடல்மொழியும் இதயத்தைக் கசக்கியதில் ‘ஓ’ வென்று கதறி அழுது வெட்டுண்ட வாழையாய் அவர் திருவடி சரிந்தான்.

சினத்தை மறைத்துக்கொண்ட சீடர்கள் அய்யம் தீராமலே அவனை வைத்த கண் வாங்காது கண்காணித்தனர். அவன் யார் - கல்லெறிந்த காரணம் யாது என்பதைக் கண்கள்மூடி உய்த்துணர்ந்தார் கருணாமூர்த்தி.

‘இவர்தந்தையின் துறவுக்கு நான்தான் காரணமென்று தற்காலிகமாய்த் தன் வெறுப்பைக் காட்டியிருக்கிறார் இந்த நல்லிளைஞர்’ என்று சீடர்களுக்கும் உணர்த்தியவர், ‘ராகுலா’ என்று கனிந்து விளித்தார்.

பத்தாம் சீடர் முன்வந்து வணங்கினார்.

“அப்பா சங்கல்பா... இவர்தான் என் மைந்தர் என்று அறியப்பட்ட ராகுலன். எனக்குப்பின் மன்னராக வேண்டியவர். இவரும் துறவே பூண்டிருக்கிறார். துறவு என்பது ஒரு மனோநிலை. அது வாய்க்கவேண்டும்; வாய்ப்பித்தல் அரிது. இல்லறத்தான் வாழ்வின் துன்பம் கண்டு அஞ்சுகிறான். துறவியோ வாழ்வின் இன்பம் கண்டு அஞ்சுகிறான். உன் தந்தையும் இன்பம் கண்டு அஞ்சும் இயல்பினராய் இருக்கக்கூடும். இன்பமும் துன்பமும் உணர்வுநிலை சார்ந்தவை. மலைத்தேன் - ஆற்றுநீர் இரண்டில் எது இனியது? நீ தேன் என்பாய். நான் நீர் என்பேன். கொலை செய்து களவாடப்பட்ட பொருள் தேன்.

ஆற்று நீர் கள்ளப்பொருள் அன்று; பரிசுத்தமானது. அதுவே இனிது. இதைப் புரிந்துகொண்டவன் மனிதனாகிறான். மனிதரில் புனிதன் துறவியாகிறான்”.

போதிசத்துவரின் பாதத்தில் தலைவைத்து அழுதான் சங்கல்பன். அவன் விம்மிக் கதறுகிறான் என்பதை எழுந்து எழுந்து தாழ்ந்த அவன் புறமுதுகு சொல்லியது.

தன் மடியில் கல்லாய் விழுந்த தங்கக் கட்டியை அவன் கரங்களில் ஒப்படைத்தார் சாக்கியகுல திலகர். அவன் கரத்தை அடைந்த பிறகும் அது தங்கமாகவே மின்னிற்று. அது கண்டு மகிழ்ந்தார் புத்தர்.

“மகனே! என்னைத் தொட்டதும் கல் தங்கமாயிற்று. ஏனென்றால் நான் புத்தநிலை அடைந்துவிட்டேன். உன் கரத்திற்கு வந்தபிறகும் அது கல்லாக மாறாமல் தங்கமாகவே மின்னுகிறது. ஏன் தெரியுமா? உன் மனமாசு கழிந்து நீயும் புத்தனாகிவிட்டாய். இது மீண்டும் கல்லாக மாறாதவரையில் நீயும் புத்தனாயிருப்பாய். போய் வா!”

அவன் போய்விட்டான்.

ரோகிணி நதிக்கரைப் பறவைகளெல்லாம் மகானைச்சுற்றி வலம் வந்து வாழ்த்தின. சூரியக்கதிர் கருணாமூர்த்தியின் குருதி வழிந்த பீடத்தைக் கும்பிட்டது. பெருமானின் பெருமைகளைப் பாடிக்கொண்டே ஊர் சுற்றப் புறப்பட்டது காற்று.

★

காலம் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கிறது என்கிறார்கள். எதை நோக்கி?

மழைத்துளி மண்ணில் புதைகிறது. நதி கடலில் சென்று சேர்கிறது. ஆனால் எங்கேதான் சென்று கழிகிறதோ காலம்? காலம் என்று ஒன்று இல்லையோ? அதனால்தான் அது கழியுமிடம் அறியக் கூடவில்லையோ? சந்திர சூரியச் சக்கரங்களைக் காலில் கட்டிக் கொண்டு உருண்டோடி விரைகிறது காலம் என்பது அருவத்திற்கு உருவம் கூட்டும் கவிகளின் கற்பனையோ?

பத்தே ஆண்டுகளில் பல தேசங்களில் பௌத்த தர்மத்தைப் பரப்பிவிட்டார் புத்த பெருமான்.

மகதம் - அங்கம் - விதேகம் - காசி - கோசலம் - பாஞ்சாலம் - குரு அவந்தி - காந்தாரம் என தேசங்கள் பல சுற்றி பௌத்தம் பரப்பி வைசாலி நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார் புத்தர் பிரான். பிக்குகளும் சீடர்களும் பின் தொடர்ந்தார்கள். வைசாலியின் புறநகரை ஓட்டிய கிராமமொன்றை அவர்கள் கடந்து கொண்டிருந்தபோது, 'திருடன் திருடன்' என்று துரத்தும் ஒரு கூட்டத்தின் பெருங்குரல் கேட்டது.

கையில் ஒரு மூட்டையோடு ஓர் அழுக்குமனிதன் உயிரைக் கையில் பிடித்து ஓடி வந்துகொண்டிருந்தான். அவனைத் துரத்தி வரும் கூட்டத்தின் கரங்களில் கழிகளும் ஆயுதங்களும் காணப்பட்டன.

புத்தரும் அவரைப் பின்தொடர்ந்த சீடர்களும் பிக்குகளும், துரத்தும் கூட்டத்தின் ஆவேசத்தையும் துரத்தப்படுகிறவனின் உயிர் பயத்தையும் துரத்திலிருந்தே கவனித்துவிட்டார்கள்.

வெறிகொண்டோடி வந்தவன் புத்த பிக்குகளின் கூட்டத்தை ஊடறுத்துக் கடக்க முயன்றபோது தன் ஆடைக்கிழிசலில் தானே தடுக்கிக் கீழேவிழுந்தான். புத்த பிக்குகள் தடுத்தும் ஓடிவந்த கூட்டம் அவனை ஓங்கித் தாக்கியது.

"ஒரு மாதமாய் ஊருக்குள்ளே திருட்டு. இன்றுதான் அகப்பட்டான் திருட்டுப்பயல். அவனை அடித்தே கொன்று விடுங்கள்"

ஒரு முரட்டுக்குரலின் ஆணையை அமல்படுத்தக் கூட்டம் தயாரானபோது...

"நிறுத்துங்கள். திருடனை என்னிடம் ஒப்படைத்து விடுங்கள்" என்று கையமர்த்தினார் புத்தர்.

"பெருமானே! உங்களிடம் ஒப்படைத்தால் நீங்கள் மன்னித்து விடுவீர்கள். இவனைக் கொல்லாமல் விடக்கூடாது" என்றது கூட்டத்தில் ஒரு குரல்.

"திருடனும் மனிதன்தான். மனிதனை மனிதன் கொல்வதற்கு அதிகாரமில்லை" என்ற புத்தர் கீழே கிடந்தவனைப் புரட்டி நிமிர்த்தினார். தாடி மீசைக்குள் புதைந்து கிடந்தது அவனது முகம்.

உடைந்த மண்டையின் ரத்தம் சடைமுடிதாண்டி புத்தர் கையில் பிசுபிசுத்தது.

"அவன் மூட்டையைச் சோதியுங்கள்" என்றார் சீடர் ஆனந்தர்.

அழுக்குத் துணிகளும் கந்தல்களும் பழம்போர்வையும் தவிர மூட்டையில் ஏதுமில்லை. ஓங்கி உதறியதில் 'மொழு'க்கென்று வந்து விழுந்தது ஒரு தங்கக்கட்டி. புத்தர் திகைத்தார். தங்கக் கட்டியையே உற்றுப் பார்த்தார். பிறகு அவன் தாடி மீசைக்குள் பயணப்பட்டு மூலமுகம் கண்டார்.

அவன்தான். சங்கல்பனேதான். அது தன்மேல் கல்லாய் விழுந்து மாறிய அதே தங்கக்கட்டிதான்.

“இல்லை. இவன் திருடனில்லை. இவன் திருடனாகத் திரிந்து போயிருந்தால் தங்கக்கட்டி மீண்டும் கல்லாகிப் போயிருக்குமே”

அவனைத் தாங்கித் தன் மடியில் கிடத்திக் கொண்டார். 'சங்கல்பா' என்றார். அவன் கண் திறந்து கை குவித்தான். கூடி நின்ற கூட்டம் வேடிக்கை பார்த்தது.

“உங்களைச் சந்தித்த பிறகு நான் மாறவேயில்லை மாதவா. உங்கள் ஞாபகமாய் அதோ... அதோ...” என்று தங்கக் கட்டியைக் கை காட்டினான்.

சற்றே சரிந்து தங்கக் கட்டியைப் புத்தர் எடுத்தார். அவரே எதிர்பார்க்கவில்லை அது மீண்டும் கல்லாகிவிட்டது. சீடர்கள் திகைத்தார்கள்; கூட்டம் மிரண்டது.

தன் நெற்றியில் விரல்வைத்து அழுத்தியபடி கண் திறவாமல் புத்தர் சொன்னார் :

“புத்தனாயிருந்த நான் இதோ இந்தக் கணத்தில் நிலை திரிந்தேன். இவன் உண்மைநிலை தெளியும் முன்னே இவனைத் திருடன் என்று நினைத்துவிட்டேன். அவனை ஒரு மனிதன் என்றும்பட்டும் கருதியிருந்தால் நான் புத்தனாகவே இருந்திருப்பேன். பாமர மக்களைப் போலவே இவனைத் 'திருடன்' என்று எப்போது நானும் அழைத்தேனோ அப்போதே என் புத்தநிலை இழந்துவிட்டேன். அதனால்தான் தங்கக்கட்டி மீண்டும் கல்லாகிவிட்டது. கடைசி வரை தங்கமாகவே வைத்திருந்தானே... இவனே புத்தன். நான் இனிமேல்தான் மீண்டும் புத்தனாக வேண்டும்”.

சங்கல்பனையும் அழைத்துக்கொண்டு சீடர்களோடு நடந்தார்.

இப்போது வைசாலி தொலைதூரத்தில் இருப்பதாகப் பட்டது.

7

இறந்த காலங்கள் இறந்தே போகட்டும்

“முத்துராணி செத்துப்போனா...

முத்துராணி செத்துப்போனா...”

மேல்மங்கலத்துல விழுந்த எழவு வாலாந்தூர் வரைக்கும் பரவிப்போச்சு பத்தே நிமிசத்துல. ஊருச்சனம் ஒண்ணுகூடி மாரடிச்சுக் கதறிக் குமிக்குது. காடுகரைக்குப் போன சனமெல்லாம் தொட்ட எடத்துல வேலய விட்டுட்டு ஓடி வருது ஒத்தையடிப் பாதையில.

“ஈயெறும்புக்குத் தீங்கு நெனைக்க மாட்டாளேப்பா.”

“எப்படிச் செத்தா... எதுக்குச் செத்தா...?”

“நல்ல மனசுக்காரி. வயிறு நெறைஞ்சா வச்சுமுடத் தெரியாதவ. அவளுக்கா இந்தக் கதி?”

“கல்யாணமாகாதவ, கன்னி கழியாமப் போயிட்டாளே.”

“மோரு கேட்டாத் தயிரு கொடுத்து விடுவாளே. அவளுக்கா இந்தச் சாவு...? இந்த சாமி பூதமெல்லாம் இருக்கா? இல்ல செத்துக் கித்துப் போச்சா?”

செத்த அன்னக்கி ஊர் சொல்ற ஒரு வார்த்தை இருக்கே அதுதான் நாம பொழச்ச பொழப்பு.

எழவு வீட்டுத் தெருவுலயும் திண்ணையிலயும் கூடி அழுது குமிக்குது ஊருச்சனம்.

“வசதியான வீடு; பரம்பரையாப் பொழைச்ச குடும்பம். நாண்டுக்கிட்டுச் சாகுற அளவுக்கு என்ன காண்டு வந்துச்ச இந்தக் கழுதைக்கு...?” ஒரே ஒரு கெழவி மட்டும் பொணத்த வையிறா.

“முப்பத்திரண்டு வயசு வரைக்கும் கல்யாணமாகல; ஏக்கத்துல இத்துப் போனாளப்பா பொம்பள”

“நேத்துக் கூடப் பரிசம் போட ஆளுக வந்தாகல்ல?”

“அது கூடிவரல; வந்தவுக வந்தவேகத்துல போயிட்டாக”.

முத்தராணி ஆத்தா சுவத்துல முதுகப்போட்டு ரெண்டுகையிலயும் மாருல மாத்திமாத்தி அடிக்கிறா. அழுகை வருது அவளுக்கு; பாவம் கண்ணீர் வரல. வாய்வழியா வருது மூச்சு; ஆனா பேச்சு வரல.

முத்தராணி அண்ணன் கோட்டைச்சாமி அழுக்கு வேட்டியச் சுருட்டி வாயில வச்ச அழுதுக்கிட்டேயிருக்கான்.

கோட்டைச்சாமி சம்சாரம் செல்லப்பேச்சி- மூனுமாசத்துக்கு முந்திக் கல்யாணமாகி வந்தவ - மாடு மாதிரி கதறி அழுகுறா. ஒப்புச் சொல்லி அழுத பொம்பளைக எல்லாம் கண்ணீர்வத்தி முந்தானையில மூக்குச் சளியை சர்ருன்னு சீந்தி ஒஞ்ச பெறகும் அடங்கல செல்லப்பேச்சி அழுகை.

“அடியே என் ஆத்தா முத்தராணி... என்னுசரு போகாம உன்னுசரு போயிருச்சே.” - செல்லப்பேச்சி கத்துன கத்துல தொழுவுல கட்டிக் கெடந்த மாடுகளெல்லாம் மெரண்டு மெரண்டு முழிக்குதுக.

“நாண்டுக்கிட்டுச் செத்த கழுதைக்கு சாஸ்திரமெதுக்கு? சடங்கெதுக்கு? பட்டுன்னு எரிங்கப்பா!”

எரிச்சிட்டாக.

சாம்பலாகிப்போனா முத்துராணி.

★

ஏன் செத்தா முத்துராணி? நடந்ததச் சொன்னா நம்பாதுக சனங்க.

அவ உசுரு போனதுக்குக் கயித்துல மாட்டுன கயிறா காரணம்? ஒரு சம்பிரதாயம் காரணம்.

பரிசம் போடும்போது அவுக சமூகத்துல ஒரு பழக்கமிருக்கு. இதுதான் பொண்ணு இதுதான் மாப்பிள்ளைன்னு நிச்சயமான பெறகு பரிசம் போடுவாக.

மாப்பிள்ளை வீட்டு ஆளுக ஒரு கூட்டமா வருவாக பொண்ணு வீட்டுக்கு. கோரப்பாய விரிச்ச ரெண்டுவிட்டு ஆளுகளும் எதுக்க எதுக்க உக்காந்து ஒரு தட்டுல பழம், தேங்கா, குங்குமம் வச்ச இன்னொரு தட்டுல பூவு, சீல, லவுக்க, உள்பாவாட வச்ச 'இப்ப வரச்சொல்லுங்க பொண்ண'ம்பாக. (உள்பாவாடை லவுக்கைக்கு முன்னாடியே அளவுதுணி வாங்கிட்டுப் போயிருப்பாக) மாப்பிள்ளைக்கு ஆத்தா பொண்ணோட ஆத்தாகிட்டத் தூக்கிக் குடுப்பா பரிசுத்தட்டை. பொண்ணு ஒரு ஓரமா வந்து கும்பிட்டு வெக்கப்படுவா - இல்ல கும்பிட வெக்கப்படுவா.

"இந்தா தாயி இதக் கட்டிட்டு வா". பொண்ணுகிட்டப் பரிசுத்தட்டக் குடுப்பா ஆத்தாகாரி. இதுக்குப் பெறகுதான் இருக்கு வெவகாரம். பொடவகட்டப் போற பொண்ணுக்குப் பின்னாலேயே போவா நாத்துனாகாரி. அதாவது மாப்பிள்ளைக்கு அக்கா தங்கச்சிகளல்ல ஒருத்தி.

புடவை மாத்துற ரும்புல பொண்ண உள்ளவிட்டு உள்தாப்பாப் போடுவா நாத்துனா. இப்ப ஆரம்பிக்குமடா சாமி பொம்பளைக்குச் சோதனகாலம்.

முதல்ல தட்டுல இருந்த பூவ எடுத்துப் பொண்ணு தலயில செருகுவா. பூ வைக்கிற சாக்குல சடைய இழுத்து ஒரு சுண்டு சுண்டுவா. 'யாத்தே!' பொடனியில மின்னல் வெட்டும் பொண்ணுக்கு. சவுரி முடியா இருந்தாக் கையோட வந்திருமே! சந்தேகம் தீக்குறாளுகளாம்.

திடீர்னு அள்ளையில குத்திக் கிச்சக்கிச்ச மூட்டிச் சிரிக்கவைப்பா. சொத்தைகித்த இருக்கா... எல்லாப் பல்லும் சரியா இருக்கா... மாட்டுக்கே பல்லுப்புடிச்சப் பாக்குறமே வீட்டுக்கு வாரவளுக்குச் சரியா இருக்க வேணாமா? அவுகநியாயம்.

ஒரு சில பொம்பளைக ஓடிப்புடிச்சம் வெளையாடுவாகளாம். கைகால் நல்லாருக்கான்னு கண்டுபிடிக்க வேணாமா?

இனி ஒவ்வொண்ணா அவுக்குற சாக்குல உள்வேவு பாப்பாகளாம். தோல் வியாதி இருக்கா, உள்ள ஒச்சம் கிச்சம் இருக்கா, தழும்பு கிழும்பு இருக்கான்னு தடவித்தடவிப் பாப்பாகளாம்.

புதுப்பொண்ணு வெக்கப்பட்டு, உள்ளிங்கப்பட்டு, கையிரண்டையும் வச்ச 'அத' 'இத' மறச்சாக்கூடப் பொம்பளைக்குப் பொம்பள என்னடின்னு சொல்லி முழுசையும் பாத்துத்தான் ஒரு முடிவுக்கு வருவாகளாம்.

சில கெட்டசாதிச் சிறுக்கிக வெரலிடுக்கில வெங்காயத்த ஒளிச்ச வாரதும் உண்டுமாம். சரசரன்னு உள்பாவாடை இழுக்குற சாக்குல 'அந்த' எடத்துல வெங்காயத்தக் கசக்கிவிட்டு வாடை காமிப்பாளுகளாம். 'அங்க' வேண்டாத வியாதியோ தோல்புண்ணோ இருந்தா அது எரிக்கிற எரிச்சல்ல 'யாத்தே யப்பே'ன்னு அலறிக் குமிச்சிருவாளாம் புதுப்பொண்ணு.

முருங்கக்காய வளச்சப்பாத்து வாங்கணும்; வெண்டைக்காயக் கிள்ளிப் பாத்து வாங்கணும்; தேங்காயச் சுண்டிப்பாத்து வாங்கணுங்கிறோமே, வம்சவிருத்திக்கு வாரவளச் சலிச்ச எடுக்கணுமா இல்லையா? அவுக கேள்வி.

இது வழிவழியா வார வழக்கம். இதுல ஒரு குத்தமும் இல்லேன்னா - பொழச்சா பொம்பள. இதுல நாத்துனாகாரி நொட்டச்சொல் ஏதாச்சும் சொல்லிட்டா, பரிசம்போட வந்தசனம் பந்தியில உக்காராது; எந்திரிச்சிரும். அதுக்குத்தான் தலையில பூ வச்ச பெறகு இலையில உக்கார்றது. இதுல வந்த ஒரு பழுதுதானப்பா கொண்டுபுடிச்ச அப்பிராணிப்பொண்ணு முத்துராணிய.

போன வருசம் நரியூத்துலயிருந்து பரிசம்போட வந்தாக முத்துராணிக்கு.

முத்துராணி எளங்கருப்பு; மூஞ்சி லச்சணம்; ஓயரம் கம்மி. ஆனா கொஞ்சம் குண்டு.

மாப்பிள்ள - வெவசாயம். படிச்சவன்; பத்தாவது பெயிலாப் போனதுக்கு 'சாடிபிகேட்' வச்சிருக்கானாம். அவன் ஓடம்புல எந்த எடத்துலயும் வேட்டி நிக்காது; ஒரே மாதிரி ஒல்லியாயிருந்தான். அவன் கூட வந்த அக்காகாரி எப்பவும் கடுகடுன்னு இருந்தா. படமெடுத்த பாம்புக்குப் பட்டுச்சீல சுத்துனது மாதிரி இருந்துச்சு அவ உக்காந்திருந்த தோரண.

பரிசுத்தட்ட வாங்கி முத்துராணியோட போனவ பத்தாவது நிமிசம் உள்தாப்பா தெறந்து ஓடியாந்தா.

“யாத்தே... இந்தச் சம்பந்தம் நம்ம வம்சத்துக்காகாது. என் தம்பிக்குப் பிள்ளைபெத்தவளக் கட்டிவக்க நான் என்ன இளிச்சவாச் சிறுக்கியா? எந்திரிங்க, போவோம்”னா.

“என்னாடி சொன்ன? எந்தங்கச்சி பிள்ள பெத்தவளா?” சாக்குமூட்ட மேல சாத்திவச்சிருந்த அருவாளக் கோட்டச்சாமி எடுத்து வீசுறதுக்குள்ள ஊரத்தாண்டி ஓடியே போனாக நரியூத்து ஆளுக.

முத்துராணிய சந்தேகப்பட்டதுக்குக் காரணமிருக்கு; ஆனா அதுல உண்மையில்ல.

இந்தச் சம்பவத்துக்கு ஆறு மாததைக்குப் பெறகு தங்கச்சி முத்துராணி சொல்லித்தான் செல்லப்பேச்சியக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டான் கோட்டைச்சாமி.

★

“எனக்குப் பொழப்புக்குடுத்தவ தனக்குப் பொழப்பில்லாமப் போய்ச் சேந்துட்டாளே!”

செல்லப்பேச்சி அழுக மட்டும் நிக்கவே நிக்கல. முத்துராணிய நெனச்சாலே முட்டி ஒழுகுது கண்ணீரு. அவுக ரெண்டு பேரும் புளிய வெதையப்போட்டு ஆடுன பல்லாங்குழியத் தொட்டுத் தொட்டுப் பாக்குறா. மடிச்சவச்ச அவ பொடவைய மோந்துபாத்து அழுகுறா. தைப் பொங்கலுக்கு அவபோட்ட சுண்ணாம்புக் கோலத்தத் தடவித்தடவிப் பாக்குறா. அவ படத்துக்கு வெள்ளி செவ்வாய்க்கு

மல்லிகப்பூப் போட்டு சூடஞ்சாம்பிராணி காமிக்கிறா. ஆத்தாளுக்கும் அண்ணனுக்குமில்லாத பாசம் நாத்துனாளுக்கு இருக்கேன்னு தெருவே பேசுது.

★

புருசனத் தேத்துறா பொண்டாட்டிகாரி.

“மனசு விடாத மச்சான். முத்துராணி சாகல; குலதெய்வமா இருக்கா. கூடவே இருக்கா. இந்த வீடெல்லாம் நெறஞ்சு இருக்கா. இந்தா இன்னிக்காச்சம் இந்த வெத்தலையப் போடு.”

“வெத்தல போடற பொழப்பாடி எனக்கு வாச்சிருக்கு? என் தங்கச்சி சாவுக்குக் காரணமானவங்கள் வெட்டி எறிஞ்சிட்டுத்தாண்டி வெத்தல போடணும்”.

“நீங்க ஒரு குணமான ஆம்பளைன்னுதான் வாக்கப்பட்டு வந்தேன். இப்படி அருவாத் தூக்குற ஆளுன்னு தெரியாமப் போச்சே...”

“அருவா எடுக்காம? ஆலாத்தி எடுப்பாகளா? முத்துராணிய ரெண்டாவதாப் பொண்ணு கேட்டு வந்தானே தெப்பம்பட்டிக்காரன்... என்ன சொன்னான்? ‘அய்யா... நான் ரெண்டு புள்ளப் பெத்தவன்; பொண்டாட்டியப் பறி கொடுத்தவன். ஒங்க பொண்ணக் கொடுங்க’ன்னு கேட்டான். ‘ஒழுங்கு மரியாதையா எந்திருச்சப் போயிருங்க’ன்னு சொன்னேன்; போயிருக்கலாம்ல... என்ன சொன்னான்...? ‘நான் மட்டுமா பிள்ள பெத்தவன்...? ஒந்தங்கச்சியும்தானய்யா பிள்ளை பெத்தவ’ன்னான்... அதுக்குப் பெறகுமா நான் மகாத்மா காந்திக்கு மச்சினனா இருக்கமுடியும்?. எடுத்தேன் அருவாள; ஓடிட்டான். நீ தான அரிவாளப் புடுங்குன. அன்னைக்கி ராத்திரிதான் எந்தங்கச்சி நாக்குத் தொங்கத் தூக்குல தொங்கிட்டா. அவ புலியடிச்சுச் செத்திருந்தா வருத்தப்பட்டிருக்க மாட்டேன்; பொய்யடிச்சில்ல செத்துப்போனா”.

“எது பொய்யி?”

“அவ பிள்ள பெத்தவங்கிறது பொய்யி.”

அதுக்குமேல அவன் பேசல; அவளும் கேக்கல.

★

'பதினாறாம்நாள் காரியம்' பண்ணலாம்னு முடிவு பண்ணிட்டாக மூணு பேரும். ஊரெல்லாம் வேணாமின்னு வீட்டளவுல பன்றாக. முத்துராணிக்கு என்னென்ன புடிக்குமோ அதெல்லாம் ஒரே எலையில் வச்சப் படையல் பண்ணணும்.

அவிச்ச வேர்க்கடல - ஆட்டு ஈரல் - தேங்கா - கருப்பட்டிப் பணியாரம் - மொச்சப்பயிறு - சின்ன வயசுல அவ ஆசையா அள்ளி அள்ளித் தின்ன கரம்ப மண்ணு - பசு வெண்ணெய் இட்ட அரிசி மாவு உருண்டை - எள்ளுச் சீடை - முறுக்கு - கடலமுட்டாயி - இன்னும் அவளுக்கு என்னென்ன புடிக்குமின்னு ஆத்தாளக் கேட்டுக்கேட்டு ஒரே எலையில் ஒண்ணு கூட்டிட்டா செல்லப்பேச்சி.

முத்துராணி படத்தைக் கீழ ஏறக்கி மல்லியப் பூ மாலைபோட்டு அவ படத்தை ஒட்டி விரிச்சாக எலைய.

கைகால் கழுவிட்டு இடுப்புல துண்டக்கட்டி, தங்கச்சி படத்தைக் கும்பிட வந்த கோட்டைச்சாமி எலையில் வச்ச எல்லாத்தையும் பாத்தான்; கோபம் வந்திருச்சு; முகமுகன்னு மூச்சு விட்டதுல துடிக்குது மீச.

"ஏ செல்லப்பேச்சி... அந்தக் கரம்ப மண்ணையும், மாவு உருண்டையையும் எடுத்து எறி. ஏந்தங்கச்சி பொழப்பக் கெடுத்தது இந்த ரெண்டுந்தான்."

ஒரு நிமிசம் ஒண்ணும் புரியாமக் கிறுக்கு முழிமுழிச்சா செல்லப் பேச்சி. அவன் இன்னொரு மொற மொறைக்கவும் எடுத்துட்டா ரெண்டையும்.

"இப்பவாச்சும் உண்ம சொல்லுங்க. ஏன் செத்துப்போனா முத்துராணி?"

முந்தானையில் எடமில்லாம சிந்துன மூக்க சுவத்துல இழுகிக்கிட்டே ஆத்தாகாரி சொல்றா:

"சின்ன வயசுல இந்தக் கரம்ப மண்ணத் தின்னு தின்னுதான் ஒரேயடியா ஊதி வகுறு பெருத்துப்போனா தாயி என் ஒத்தமக. இந்த மாவு உருண்டையத் தின்னு தின்னு ஊதிக் கனத்துப்போச்சு ஒடம்பு. கொடி மாதிரி இருந்த பொண்ணு குந்தாணியாகிப் போனா. சாலு மாதிரி

பெருத்துப்போச்சு வகுறு. வயசுக்கு வந்தபெறகும் வகுறு கொறையல. கண்ணுக்கு ஒப்பாத சிறுக்கிய எவன் கல்யாணம் பண்ணிக்குவான்? ஓலக வைத்தியமெல்லாம் பண்ணிப்பாத்தோம்; கேக்கல ஒண்ணும். கடைசியா ரெங்கசமுத்திரம் நாயக்கர் கொடுத்த லேகியத்துலதான் சன்னஞ்சன்னமாக் கொறஞ்சு வந்துச்சு சால்வயிறு. வகுறு உப்பிச் சுருங்கினதுல வரிவரியா வரிவரியாக் கோடு விழுந்திருச்சு. பிள்ள பெத்தவளுக்கு அடிவயித்துத் தடம்மாதிரி ஆகிப்போச்சு. இத அரகொறையாப் பாத்த நரியூத்துக்காரிதான் பிள்ளப் பெத்தவ வேணாமின்னு குடியைக் கெடுத்துட்டுப் போயிட்டா; ஓடிஓடி ஊரெல்லாம் பரப்பிட்டா. அதை நம்பித்தான் தெப்பம்பட்டிக்காரனும் பிள்ள பெத்த பொண்ணுன்னு சொல்லிவிட்டுப் போயிட்டான். அவமானம் தாங்காமத்தான் தூக்குல தொங்கிட்டா என் வைரச் சில”.

‘துணுக்’குன்னுச்சு செல்லப்பேச்சிக்கு. விண்ணுவிண்ணுன்னு தெறிச்சு விண்டு பொளக்குது மண்ட. மரவண்டுபோல அவ மனசக் கொடஞ்ச கேள்விக்கு இன்னைக்கிப் பதில் வந்திருச்சு. அவ படத்தக் கும்பிட்டு நிக்கக் கடகடன்னு கண்ணீராக் கொட்டுது.

★

கெட்டி ராத்திரி.

புருசன் கட்டில்ல. பொண்டாட்டி தரையில். ஒண்ணுக்கொண்ணு முதுகக்காட்டிப் படுத்திருக்குதுக.

அழுதுக்கிட்டே படுத்தாக் கண்ணீர் நிக்க ஒறக்கம் வந்திரும். இவளுக்கு எங்கிட்டிருந்து வரும் ஒறக்கம்? கண்ணீர்தான் நிக்கலையே!

“ஏய் செல்லம்! என்னாடி ஒனக்கும் ஒறக்கம் வரலையா?”

அவனும் ஒறங்கலைங்கற சேதி அப்பத்தான் தெரியுது அவளுக்கு.

“பழசையே நெனைச்சுக்கிட்டிருந்தாப் பொழப்பு நடக்காதுடி. இங்க வா. எந்திரிச்சு எங்கிட்ட வா”.

அவ பேசல.

“ஒருத்தருக்குச் செஞ்ச கட்டில்ல ரெண்டுபேரும் படுக்கிற வரைக்கும் தாண்டி புருசன் பொண்டாட்டி. வாடிதாயி வா”.

அவ வாரமாதிரி தெரியல.

அவுந்த வேட்டிய எடுத்து அழுத்தமில்லாமக் கட்டிக்கிட்டு எந்திரிச்சான். அவன் எந்திரிச்ச உக்காந்துட்டான்னு கட்டில் சத்தம் சொல்லிருச்சு.

முதுகக்காட்டி ஒருக்களிச்சக் கெடந்தவ, படர்ன்னு எந்திரிச்ச ‘ஓ’ன்னு கத்தி அழுது கட்டில்ல தொங்கிக்கிட்டிருந்த ரெண்டுகாலையும் கட்டிக் கிட்டுக் கதர்றா.

“என்ன மன்னிச்சிரு மச்சான். ஒன்னிய நான் ஏச்சப்புட்டேன். எனக்கு நீங்க பரிசும் போடவந்தன்னைக்கு எனக்குச் சீலகட்டிவிட முத்துராணி உள்ளவந்தா. என் வயித்து மடிப்பப்பாத்துத் தெகச்சப்போயி நின்னுட்டா. ‘ஆமடிதாயி... நான் பிள்ளப் பெத்தவதான். என்னக் காட்டிக்குடுத்து என் பொழப்பக் கெடுத்துறாத’ன்னு கையெடுத்துக் கும்புட்டு அவ காலப்புடிச்சேன். செத்தவடம் பேச்சு மூச்சில்லாம நின்னா; பெறகு சொன்னா:

“ஓம் பொழப்ப நான் ஏன் கெடுக்கணும்? என் வகுத்துல இருக்கிறமாதிரி உன் வகுத்துலயும் சுருக்கம் இருக்குன்னு நெனச்சுட்டுப்போறேன். சீலயக் கட்டு. பொண்டாட்டியான பெறகாச்சும் எங்கண்ணனுக்கு நேர்மையா இரு...” எம் பொழப்பு அவபோட்ட பிச்ச. செத்தும் தெய்வமாயிருக்கிற முத்துராணிமேல சத்தியமாச் சொல்றேன், தெரிஞ்சு நான் சோரம் போகல. இதுக்கு மேலயும் மன்னிக்கமுடியலன்னா என்னிய வெட்டிக் கொன்னுபுடு”.

மண்டிபோட்டுக் காலக்கட்டி கெடந்தவ, மளார்ன்னு எந்திருச்ச மூலையில சாத்தி வச்சிருந்த அருவாள எடுத்துக் குடுத்தா அவன் கையில.

பிரமை புடிச்சவன் மாதிரி பேச்சு மூச்சு இல்லாமப் போனான் கோட்டைச்சாமி.

கண்ண மூடி யோசிச்சான். நெத்தியில உள்ளங்கைவச்ச ரொம்பநேரமா அழுத்திக்கிட்டே இருந்தான்; கொதிச்ச பால்பானையில் தண்ணி தெளிச்ச மாதிரி வெளிமூச்சு விட்டு உள்வாங்குனான். ஒரு முடிவுக்கு

வந்துவிட்டான். அருவாள ஒரு ஓரமா ஒதுக்கி வச்சான். கவுந்து கெடந்த
பொண்டாட்டி தோள்பட்டையை அழுத்திப் புடிச்சான்.

“செல்லப்பேச்சி! ஒரு பொய்யினால ஏற்கெனவே எழவு விழுந்துபோச்சு
நம்ம வீட்ல; ஒரு மெய்யினால இன்னொரு எழவு விழுகணுமா?
வேணாம். பொய்தாண்டி கொல்லும்; மெய் கொல்லாது. எந்திரி தாயி!
எந்திரி!”

அவ மூஞ்சிய எடுத்து நெஞ்சுல பொதச்சுக்கிட்டான்.

அவன் நெஞ்சு ரோமமெல்லாம் மசமசன்னு நனையுது கண்ணீருல.

8

மார்க்கம்

“வறுமையை ரசி; நேசி; அனுபவி; புறந்தள்ளாதே. அது உன் ஆசான்; நிறையக் கற்றுக் கொடுக்கும். அது உன்னைப் புடம்போட வந்த அக்கினி. உலகைக் கொளுத்திய மாற்றங்களுக்கெல்லாம் அதிலிருந்தே தீ இரவல் பெறப் பட்டிருக்கிறது” என்று அடிக்கடி சொல்லிக் கொள்வார் கவி அப்துல்லா.

வறுமையை எதிர்த்துப் போராட வேண்டாமா என்று அவரது அறிவுஜீவி வட்டாரம் கேட்டால்... “ஏன் போராட வேண்டும்? என்னை நம்பி வந்த வறுமைக்கு என் வீட்டுக்குள் இடம்கொடுத்து விட்டேன். அதுவும் இந்த வீட்டில் உண்ணாத உறுப்பினராகப் பல காலம் வாழ்ந்து பழகிவிட்டது. அதை வெளியேறு என்று சொல்வதற்கு நான் என்ன கல்நெஞ்சக் காரனா? வறுமையே வெளியேறு என்பது அரசியல். வா! என்னோடு வாழ்ந்துவிட்டுப் போ என்பது வாழ்வியல். இன்னொன்று! என் இலக்கியத்துக்கான முதல் முதலீடே இந்த வறுமைதான். முதலீடு இல்லாமல் எவ்வாறு தொழில் செய்வது?” என்று சொல்லிக்

கலகலவென்று சிரிப்பார் கவி அப்துல்லா. அந்தச் சிரிப்பில் மட்டும் வறுமை ஒட்டியிருப்பதில்லை.

திருவல்லிக்கேணியில் வீட்டுக்குள் அமைந்த வீடுகளுக்குள் ஒரு வீடு. அதை வீடு என்று சொல்வதைவிட 'மனிதவளை' என்று சொல்லலாம். இரண்டு உலகப் போர்களும் இலங்கை இனப்படுகொலையும் நடந்துமுடிந்த பின்னும் இன்னும் தூர்ந்து போகாத பதுங்குகுழிகளுள் அதுவும் ஒன்று. இந்தப் பிரபஞ்சமே தனக்குச் சொந்தம் என்று கற்பனை செய்து கொள்ளும் கவிக்கு அந்த 540 சதுர அடிதான் வாடகை எதார்த்தம்.

தன் எழுபத்துமூன்று வயதுச் சதைஉயரத்தைக் கிடத்தி நிரப்புவதற்குத் தன்னை விட வயதான ஒரு சாய்வுநாற்காலி வைத்திருக்கிறார். அந்தச் சாய்வு நாற்காலி பெரும்பாலும் புத்தகங்களுக்கு மத்தியில் புதைக்கப்பட்டிருக்கும்.

'டொக் டொக்... டொக் டொக்... டொக் டொக்...'

எப்போதும் தப்பான மணி காட்டும் சுவர்க்கடிகாரம் தன் மோசமான நடவடிக்கையை மட்டும் நிறுத்திக் கொள்வதில்லை. அது ஓடிக் கொண்டேயிருக்கிறது - நினைவிழந்த பிறகும் நின்று போகாத இதயத்தைப்போல. இந்திய அடித்தட்டு வர்க்கத்தின் மாறுபடாத சுவர்க் கலாசாரம் என்ன தெரியுமா? கேலண்டர் தொங்கும் ஆணியில் அதை மறைத்து மாட்டி வைக்கப்படும் சட்டைதான். அங்கும் இருந்தது அதே அடையாளம். புறங்கையில் குறுவெண்தாடி தேய்த்துக் கொண்டே அண்ணாந்து மோட்டுவளை பார்ப்பது அப்துல்லாவுக்கு அனிச்சைச் செயல். எப்போதும் விழுந்துவிடுவேன் என்று எச்சரித்து ஊடாடிக் கொண்டிருந்தது ஒட்டடை. நானும் விழுந்தாலும் விழுந்துவிடுவேன் என்று அச்சுறுத்தியது கரிக் கோடிட்டதுபோல் பிளவுண்டிருந்த மேற்கூரை. 'முந்துவது நீங்களா நானா பார்ப்போம்' இது மேற்கண்ட இரண்டுக்கும் கவி அப்துல்லா சமீபகாலமாக விடுத்துவரும் மாறாத அறைகூவல்.

கவிஞர் - பழம்பெரும் பாடலாசிரியர் - சமயச் சொற்பொழிவாளர் - தேசியச் சிந்தனையாளர் என்று பன்முகங்கள்கொண்ட கவி அப்துல்லா காட்டாற்று வெள்ளம் போன்ற வாழ்க்கையிலிருந்து கரையில்

நுரையாய் ஒதுங்கிவிட்டார். இன்னும் தான் உயிரோடிருப்பதும் வைத்த இடத்திலேயே பேனா அதன் இருப்பில் இருப்பதும் அல்லா தன்னைக் கைவிடவில்லை என்பதற்கான சாட்சிகள் என்று நம்பிக்கொள்வார்.

"ஏய் ஆமினா! இன்னொரு தேத்தண்ணி இரிக்கிதா?"

"இரிக்கிது... இந்தா எடுத்தாரேன்"

நாற்பத்தைந்து ஆண்டுகள் என் வாழ்வில் குப்பைகொட்டிவிட்டாள் என் மனைவி ஆமினா பேகம். இவள் அடிமைபோல் என் ராணி; ராணிபோல் என் அடிமை. என் ஒவ்வோர் எழுத்தும் இவளது சகிப்புத்தன்மை என்ற கர்ப்பப்பையிலிருந்து ஜனித்தது. அவள் கற்பையும் கட்டியிருக்கும் புடவையையும் தவிர நான் சொன்னால் எதையும் யாருக்கும் தானம் வழங்கத் தயங்கமாட்டாள்.

"இந்தாங்க... சூடா இரிக்கியிலேயே குடிச்சிருங்க". வறுமை அவள் வயதுக்குமேல் முதுமை காட்டியது. அந்த முதுமையிலும் கண்ணியத்தின் தங்கரேகைகள் ஓடிமுடிந்திருந்தன.

தேநீரை நாசியருகில் கொண்டு சென்று அதன் வாசனையை உள்ளிழுத்து நுரையீரல் நிரப்பினார். பிறகு தன் தொடையில்வைத்துச் சூடு பார்த்தார். இதமான சூடென்று தெரிந்தபிறகு கோப்பையை நெற்றியில் உருட்டிச் சோர்ந்த மூளையைச் சூடு செய்தார். பிறகு அதை உள்ளங்கையில் ஏந்தி அதன் செந்நிறத்தில் சிந்தையழிந்தார். இப்போது உதட்டுக்குக் கொண்டு சென்று கண்கவிந்தார்.

"சார்... சார்..."

அந்த ஓசை காதுகளில் சங்கீதம்பாய்ச்ச இடையிடையே 'அல்ஹம்துலில்லா' சொல்லிக்கொண்டார். டி குடித்தல் என்பது அவரைப் பொறுத்தவரையில் தொழுகைக்கிடையே நிகழ்த்தும் துணைவழிபாடு.

"என்ன பாய்... டி சாப்பிடறீகளா?" எள்ளல் தொனியில் கேட்டுக்கொண்டே வாசற்கதவைப் பிடித்து நின்றுகொண்டிருந்தான் மளிகைக்கடை சோமு.

“வாங்க தம்பி... நீங்களும் சாப்பிடுறீர்களா?”

இன்னும் நான்கு உறிஞ்சல்களுக்கான மிச்சத் தேநீரை வைத்துக் கொண்டே வாசலில் நின்றவனை வரவேற்றார் கவி அப்துல்லா.

“நீங்க டியும் கொடுப்பீங்க. டிமிக்கியும் கொடுப்பீங்க...” வந்தவன் வாய்தாண்டினான்.

தான் பருகும் தேநீரில் இப்போது அவமானமும் கலந்துவிட்டது என்று கசங்கிப்போன அப்துல்லா தேநீர்க் கோப்பையைப் புத்தகத்தின்மீது வைத்தார்.

“முணு மாசமா பாக்கி நிக் குது பாய். எனக்கும் கடன்காரன் இருக்கானா... இல்லையா?”

“தம்பி சோமு... கொஞ்சம் பொறுமையா இரிங்க. எனக்குப் பணம் தரவேண்டிய பதிப்பகச் செட்டியார் பினாங்கு போயிரிக்கிறாரு. அவரு வரட்டும். முதல் பணம் உங்களுக்குத்தான்”.

“இதையேதான் போனமாசமும் சொன்னீக. மனுசனாப் பொறந்தா சொல்லுல சுத்தமிருக்கணும். கடையில் அரிசி வாங்குறீக; பருப்பு வாங்குறீக; உளுந்து வாங்குறீக; அதோட உப்பும் வாங்குறீகல்ல... சோத்துல உப்புப் போடறீகளா.. இல்...”

அவனுக்கே எல்லை மீறுவதாகப்பட்டது; நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டான்.

“நீங்க அத்துமீறிப் போறீக. வாப்பா யாருன்னு தெரிஞ்சுதான் பேசுறீகளா...”

அதுவரைக்கும் உள்ளிருந்து பொறுமையாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்த மகள் ஆயிஷா கதவில்லாப் படுக்கையறையின் கோணிச்சாக்கை விலக்கி வெளிவந்து கோபக்குறி காட்டினாள்.

“நீ உள்ள போ ஆயிஷா. கடன் கொடுத்தவன் கடுமையான மொழிகளைப் பயன்படுத்தலாமின்னு நபிமொழியில இரிக்கிது. அதான் அவரு பேசுறாரு; பேசட்டும். கடனத் திருப்பிக் கொடுங்கணுங்கிற திடசித்தம் உள்ளவனுக்கு ஆண்டவன் அள்ளிக் கொடுப்பான்னு அதே

நபிமொழி சொல்லுது. எனக்கு வருத்தமில்ல சோமு. பணம் வரும்; கொடுத்திர்றேன்”.

முனகிக்கொண்டே அவன் போய்விட்டான்.

ஆறாத அவமானத்தோடு ஆறிப்போன தேநீர்க்கோப்பையை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே போனாள் ஆயிஷா.

அவள் கவி அப்துல்லாவின் கடைசி மகள். முப்பத்தொரு வயதில் விவாகரத்து செய்யப்பட்டு வீடு திரும்பியவள். இசுலாமிய சமூகத்தில் கல்யாணம்தான் கடிது; விவாகரத்து எளிது. தீராத வியாதியுடையவள்; தாம்பத்தியத்திற்கு லாயக்கில்லாதவள்; ஒழுக்கம் தவறியவள் என்ற மூன்று காரணங்களில் ஒன்றை முன்னிறுத்தி ஒரு சாட்சியோடு சென்று பள்ளிவாசல் குழுவிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு உன்னை நான் ‘தலாக் செய்கிறேன், தலாக் செய்கிறேன், தலாக் செய்கிறேன்’ என்று மூன்றுமுறை சொல்லிவிட்டால் போதும்; விவாகம் - விவகாரம் இரண்டும் முடிந்துவிடும். இவள் பழைய கணவன் இந்த மூன்றில் எந்தப் பொய்க்காரணத்தைச் சொன்னான் என்று இன்றுவரை தெரியவில்லை; ஆனால் ஏன் சொன்னான் என்பது அடுத்த மாதமே தெரிந்துவிட்டது. ஏழையாய் இருந்தபோது என் மகளை மணஞ்செய்துகொண்டவன் குவைத்துக்குப்போய் தினார் தினாராய்ப் பணம் சேர்த்த பிறகு கீழக்கரையில் ஒரு பணக்காரப்பெண்ணை மணம் செய்துகொள்ளத் திட்டமிட்டு அறுத்துவிட்டிருக்கிறான் எந்தங்கத்தை. பார்த்துக்கொண்டேதானிருப்பான் ஆண்டவன்; கேட்கவேண்டிய நேரத்தில் கேட்டே தீருவான். அவன் விவாகரத்து செய்துவிட்டான். அதற்குப்பிறகு இவள் விவாகத்தையே ரத்து செய்துவிட்டாள்.

“தையல் கிளாஸைவிட்டு நிறுத்திட்டாக ஆயிஷாவை. போனமாசம் பணங்கட்டல. குடும்ப நெலம் தெரிஞ்சு ஒங்ககிட்டக் கேக்காம நிக்கிறா. நீங்க என்ன வச்சுக்கிட்டா வஞ்சகம் பண்ணீக” ஆமினா பேகம் உள்ளிருந்து குரல்கொடுத்தாள்.

கோரிக்கையில் இப்படியும் ஒரு ரகம். அனுதாபத்தை முன்வைத்து அரிவாளைப் பின்வைப்பது. எல்லாம் புரிகிறது கவி அப்துல்லாவிற்கு. எண்ணத்தில் தோன்றிய எதையோ காகிதத்தில் கிறுக்க ஆரம்பித்தார்.

வீட்டுக்குள்ளிருந்து ஓர் எழுத்தாளன் எழுதுவதென்பது இலக்கியத்தையும் சமூகத்தையும் காக்க என்பது இரண்டாம் பட்சம்; இல்லறப் பிடுங்கலிலிருந்து தன்னைக்காத்துக் கொள்வதே முதல்பட்சம்.

காதுதிருகி ரேடியோவைக் கத்தவைத்தார். இவர் எழுதிய ஒரு பழம்பாடலைப் புகழ்பெற்ற ஒரு நிகழ்காலப் பாடலாசிரியரின் பெயரைச் சொல்லி ஒலிபரப்பியது வானொலி. அவருக்கு அதில் வருத்தமில்லை. 'அவன் பாடலை என்பெயர் சொல்லி ஒலிபரப்பாத வரைக்கும் என் மானத்துக்கு பங்கமில்லை'. அவர் நினைப்பு சிரிப்பாய் வெளிப்பட்டது.

உள்ளே படுத்திருந்த சாச்சியின் இருமல் பாட்டுச்சத்தத்தை தூக்கிச் சாப்பிட்டது. என் தந்தை இறந்தபோதுதான் தெரியும் - அவரின் மூன்றாம் மனைவி இவளென்று. உயிர் போகும்போது என் தந்தை கடைசியாய்த் தலைசாய்த்திருந்த இடம் அந்த மடி. சொத்துமில்லாமல் சொந்தமுமில்லாமல் அனாதையாய் நின்றவளை அழைத்து வந்து ஆதரித்தேன். இந்த வீட்டில் இரவுக்காவலாளி அவள்தான். அவள் இருமல்தான் தூக்கத்தைத் துரத்தும் வேட்டைநாய். மனிதர்கள் நோயுற்றபிறகுதான் மனிதர்களை நேசிக்கிறார்கள். நோயுற்றவர்களை நேசிக்கிறவர்கள் நேசிக்கப்படுகிறார்கள். இப்படி இரண்டு தரப்பும் இழந்துபோன ஒன்றை ஈடு செய்வது நோய். நோயே! அலையோடு அல்லாடிக்கொண்டிருக்கும் உடலென்ற படகுக்கு நல்லதொரு நங்கூரம் நீ. உனக்கு மருந்து தந்தால் பாதிவலி குறையும்; புரிந்துகொண்டால் மீதிவலி குறையும்.

பத்து நாளாயிற்று அவளுக்கான மருந்து தீர்ந்து. மளிகைக்கடை சோமுவுக்குச் சொன்ன பதிலையே சாச்சிக்கும் சொல்லி வருகிறார்.

“பினாங்கிலிருந்து செட்டியார் வரட்டும்”

★

“வணக்கம் கவிப் பெருமானே. நீண்டகாலமாயிற்று உங்களைப் பார்த்து. நலந்தானே?”

ஒரே நேரத்தில் மூன்றுபேர் நுழைந்ததில் நிறைந்துபோனது அந்தச் சிறுகூடம்.

ஓ! இயக்குநரும் தயாரிப்பாளருமான இன்பராஜன்; பழைய நண்பர்; இன்றும் படம் எடுப்பவர்.

சாய்வு நாற்காலியை விட்டு எழ எத்தனித்தார் கவி அப்துல்லா. அந்தச் சாய்வு நாற்காலியும் சமாதியும் ஏறத்தாழ ஒன்று. விழுந்தால் விழுந்தவனால் எழ முடியாது; இன்னொருவரால் மட்டும்தான் இடம் மாற்ற முடியும்.

“நீங்கள் உட்காருங்கள்” என்று இருகரங்களையும் பற்றித் தடுத்தாட் கொண்டார் இன்பராஜன்.

உடன் வந்தவர் பழத்தட்டோடு நின்றார் பக்கத்தில். நைலான் கயிற்றால் கட்டப்பட்டிருந்த கையொடிந்த நாற்காலி காட்டி அவரை அமரச் சொன்னார் கவி. உடன் வந்த இருவரும் அமர்வதைவிட நிற்பதே சுயமரியாதை என்பதை உணர்ந்து கொண்டார்கள்.

“திரையுலகில் ரெண்டுபேரும் ஒண்ணாத்தான் ஓடிவந்தோம். நான் ஒதுங்கிட்டேன்; நீங்க ஓடிக்கிட்டேயிரிக்கீக. வாழ்த்துக்கள்” என்றார் கவி.

“நீங்கள் நிறுத்தியபிறகு திரைப்பாட்டுக்கு இலக்கியச்சத்து போய் விட்டது”

“சத்துதானே போயிருக்கு... செத்துப் போகலையே...”

விரக்தியாய்ச் சிரித்த கவி அப்துல்லா “ஏய் ஆமினா... மூணு தேத் தண்ணி இரிக்குமா?” என்று குரல் கொடுத்தார்.

உள்ளிருந்து ஆமினா பேசவில்லை; ஒரு பாத்திரம் பேசியது. அது பால் இல்லை என்பதைத் தனக்கான பிரத்தியேக மொழியில் சொல்லியது.

கொண்டு வந்த பழத்தட்டை ஏந்தியவன் ஏந்தியபடி நின்றான். அதைக் கொடுப்பதில் நிபந்தனை ஏதும் உண்டோ? புரியவில்லை கவி அப்துல்லாவிற்கு.

“முன்பு போல் எழுத முடியவில்லையா... ஏன் நிறுத்திக் கொண்டீர்கள்...?” என்றார் இன்பராஜன்.

“முடியலேன்னு இல்ல. நான் முடிச்சுக்கிட்டேன்.

'முக்காலும் காலும் ஒண்ணு - ஒங்க
அக்காளும் நானும் ஒண்ணு' -ன்னு என்னைக்கி எழுத ஆரம்பிச்சாங்களோ
அந்த எடத்துல நான் இரிக்க விரும்பல; வெளியாகிட்டேன்''.

“சரி. நீங்கள் புதிதாக எழுதவேண்டாம். உங்கள் பழைய பாடலொன்றை
எங்கள் புதுப்படத்தில் பயன்படுத்தியிருக்கிறோம். அதற்கு உங்கள்
அனுமதி வேண்டும்; எங்கள் மரியாதையையும் ஏற்றுக்கொள்ள
வேண்டும்”

என்ன மாயமோ தெரியவில்லை. உள்ளிருந்து ஒலித்த சாச்சியின்
இருமல் சத்தம்கூட நின்று விட்டிருந்தது.

“அடியே ஆயிஷா. வாப்பாவுக்கு வருமானம் வருதுடி. இனி நீ தையல்
கிளாகக்குப் போகலாம். வாப்புச்சிக்கு மருந்தும் வாங்கலாம். மளிகைக்
கடனத் தூக்கிஎறிஞ்சுடலாம். கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்ன ஆண்டவன்
அள்ளிக்குடுப்பான்னு சொன்னாகல்ல... பலிச்சிருச்சு ஒங்க வாப்பா
வாக்கு”. ஆயிஷாவின் காதுக்குள் கிசுகிசுத்தாள் இம்மா ஆமினா.

“என்ன சொல்றீக இன்பராஜன். ஒண்ணும் புரியலையே”

“பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நான் இயக்கித் தயாரித்த
'ஆண்டவன் கனவு' படத்திற்கு ஒரு தத்துவப்பாடல் எழுதித் தந்தீர்கள்.
பாடல் பதிவாயிற்று. படம் நின்று போயிற்று. அந்தப்பாடலின்
பல்லவியை மட்டும் இப்போது இயக்கும் படத்தில் பயன்படுத்திக்
கொண்டிருக்கிறேன். பல்லவி ஞாபகமிருக்கிறதா?”

“என் பேரக் கூட மறந்திடுவேன். எழுதுன பாட்ட மறக்கறதில்ல...”

'ஒளி எங்கே ஒளிகிறது
அணைந்த பின்னே

உயிர் எங்கே உறைகிறது
இறந்த பின்னே

இரண்டுமே பிறந்த இடம்
சேரும் பெண்ணே

எல்லாரும் ஒருநாளில்
அறிவார் கண்ணே!' - சரியா?”

'ஆகா! எத்தனை பெரிய நினைவாற்றல்... அதுதான் கவி அப்துல்லா'.

உற்சாகத்தோடு எழுந்தார் இன்பராஜன். தன் பையிலிருந்த கனத்த பணக்கட்டைப் பழத்தட்டில் வைத்து நீட்டி 'ஒரு சின்ன விண்ணப்பம்' என்று இழுத்தார்.

'என்ன' என்று கண்ணால் கேட்டார் கவி அப்துல்லா.

"இந்தப் பல்லவியை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு சரணங்களை நிறைவு செய்யுமாறு கவிமன்னரைக் கேட்டுக்கொண்டோம். அவரும் பெருந்தன்மையோடு ஏற்றுக்கொண்டு பாடலை முடித்துக்கொடுத்தார். அதனால் பல்லவிக்கு மட்டும் தனி 'டைட்டில்' கார்டு போட முடியாது. இந்தப் படத்திற்கு எல்லாப் பாடல்களையும் எழுதியிருக்கிற கவிமன்னர் பெயரிலேயே இந்தப் பாட்டும் வெளிவரும். நீங்கள் பல்லவிக்குச் சன்மானமாக இந்தப் பதினையாயிரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு என்னை வாழ்த்தியருள வேண்டும்".

"தீந்தடியம்மா பஞ்சம்" என்றாள் ஆமினா. இம்மாவைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள் ஆயிஷா.

பழத்தட்டை வாங்காமல் முகவாய்க்கட்டையில் கைவைத்து மோட்டு வளை ஒட்டடையையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த கவி அப்துல்லா ஆழ்ந்த சிந்தனையில் மூழ்கிப்போனார்; நெடுமூச்சு விட்டார்; அப்படியும் இப்படியும் தலையாட்டினார். பிறகு சொன்னார்:

"இன்பராஜன்... உங்க ரெண்டு கோரிக்கையில ஒண்ண ஏத்துக்கறேன். என் சகோதரக்கவியின் பெயரிலேயே பாட்டு வரட்டும்; பரவாயில்லை. ஆனா, இந்தப் பணத்த நான் தொடமாட்டேன்".

மேகமில்லை - மழையில்லை - சமையலறையில் இடி விழுந்தது.

"ஏன்... ஏன் பணத்தை மறுக்கிறீர்கள்...?" - பதறிப்போனார் இன்பராஜன்.

"இந்தப் பாட்டுக்கு ஏற்கெனவே நான் ஊதியம் வாங்கிட்டேன். நீங்க முந்நூறு ரூபா கொடுத்ததா நினைவு. என்றைக்கு விலைகொடுத்து என் பொருள் வாங்கிட்டீர்களோ அப்பவே அது உங்க பொருள் ஆயிடுது. அதுக்கு இன்னொரு ஊதியம் வாங்கினா ஒங்க பொருள் நான்

அபகரிக்கிறதா ஆகிப்போகும். அது மோசடி; ஹராம். 'அடுத்தவர் பொருளை யார் அபகரிக்கிறாரோ அவர் நரகம் புகுவார்' - இது நபிமொழி. நான் இங்கேயே இரிக்கேன். இன்னொரு நரகம் எதுக்கு? பழத்த நான் எடுத்துக்கிறேன்; பணத்த நீங்க எடுத்துக்குங்க."

"உறுதியாச் சொல்றீங்களா?"

"இறுதியாச் சொல்றேன்."

ஆமினா தேநீர் கொண்டு வந்தாள். எந்தக் கோப்பையிலும் பாலில்லை; வறுமையின் நிறம் கருப்பு.

"ஆமினா இந்தப் பழத்த எடுத்து உள்ள வை".

அவர்கள் பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு வாசற்படி கடந்தார்கள்.

"பிழைக்கத் தெரியாத பிடிவாதக்காரரா இருக்காரே... மார்க்கமா இவருக்குச் சோறு போடப்போகுது?" என்றார் உடன் வந்த உதவி இயக்குநர் திருமாலழகர்.

"சீ! வாய மூடய்யா. கவி அப்துல்லா மாதிரி ஆட்கள்தான் மார்க்கத்திற்குச் சோறு போடுகிறார்கள்" என்றார் இன்பராஜன்.

மீண்டும் தொடங்கிய சாச்சியின் இருமல் தெருவரை கேட்டது.

ஆயிஷாவின் பெருமூச்சு ஆமினாவுக்கு மட்டுமே கேட்டது.

9

பகல் இருட்டு

‘ஆயிரத்தில் ஒருவன் - லட்சத்தில் ஒருவன்’ என்ற மரபுத் தொடர்களெல்லாம் பெருமையின் பிம்பங்கள் எனில் அதோ சாலை கடப்பதற்கு நடுங்கும் உடலோடு நடைபாதையில் நிற்கிறானே, அவன் பெரும் பெருமைக்குரியவன். ஏனெனில் அவன் இந்தியாவில் எழுபது லட்சத்தில் ஒருவன்; அதாவது பார்வையற்றவன்.

பார்வை இல்லாதவன் வேறு; பார்வையற்றவன் வேறு. பிறவியிலிருந்தே கண் தெரியாதவன் பார்வை இல்லாதவன். பார்வை இருந்து பாதியில் பறிபோனவன் பார்வை அற்றவன்; அவன் பார்வையற்றவன்.

படியமறுத்துப் பறக்கும் பரட்டைத்தலை. ஆங்காங்கே வெள்ளை விழுந்த தாடி. தன் சொந்த வண்ணமிழந்து அழுக்கையே நிறமாக்கிக்கொண்ட ஒரு சட்டை. இடுப்போடு ஒத்துழையாமை இயக்கம் நடத்தும் ஒரு கால்சட்டை. வெவ்வேறு ஜோடிகளிலிருந்து ஒவ்வொன்றாய்ச் சேகரித்த செருப்பு. இடப்பக்கத் தோளில் தொங்கும் ஒரு பழம் பை. வலக்கையில் ஒரு குட்டை ஊன்றுகோல். மொழியற்ற ஒன்றை

முணுமுணுத்துக்கொண்டிருக்கும் உதடுகள். கண்ணெதிரே தொங்கும் இருளைக் கத்திரித்துக்கொண்டேயிருக்கும் கண்ணிமைகள்.

அந்த நாற்சந்தியின் அலுவல்நாள் அவசரங்கள் அவனைப் பொருட் படுத்தியதாய்த் தெரியவில்லை. சமூகம் கருதுகிறது ஊன்றுகோல் வைத்திருப்பவன் கடக்கக் கடவன் என்று. ஆனால் அவனுக்குத் தெரிகிறது 'பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவது எளிது; சாலை கடப்பது கடிது' என்று. யாராவது கைபிடித்து அழைத்துப் போகலாம்; போகாமலும் போகலாம் என்ற எதார்த்தம் அவனுக்கு உறைக்கிறது. தன் காலையும் கோலையும் நம்பித் தானே கடந்து கொள்வதற்கான ஒரு சப்த சமிக்ஞைக்காகக் காத்திருக்கிறான்.

இரைச்சல். ஒத்திசைவில்லாத பேரிரைச்சல். நகரும் வாகனங்களும் நகரா வாகனங்களும் அந்தப் போக்குவரத்தை டீசல் வார்த்தைகளால் வைதுகொண்டிருந்தன. சிக்னல் விளக்கின் ஐம்பது நொடிகளுக்கு அங்கே யாருக்கும் பொறுமையில்லை. அதிலும் முதல்வாகனமாய் நிறுத்தப்பட்டவன் இந்திய அரசமைப்பையே இங்கிலீஷில் திட்டித்தீர்ப்பான். நடைபாதை சிக்னலுக்குக் காத்திருப்பவர்கள் ஹெலிகாப்டர் உணவுப் பொட்டலங்களுக்குக் காத்திருக்கும் சோமாலிய மக்களைப்போலவே பாய்வதற்குத் தயாராய் இருக்கிறார்கள். அந்தச் சூழலின் சூட்டைத் தன் உடலால் உணரமுடிந்த பார்வையற்றவன் உதடுபிரியாமல் சிரித்துக்கொள்கிறான்.

சிக்னல் விளக்கு என்ற ஒழுங்கு வந்தபிறகும் ஒரு போலீஸ்கார நாட்டாமை தேவைப்படுவது இந்தியாவில் மட்டும்தானா வேறு நாடுகளிலுமா என்று விசாரிக்க வேண்டும். வாயில் விசிலையும், முகத்தில் 'டிபார்ட்மெண்ட் சலிப்பையும்', 'டியூட்டி'யின் அடையாளங்களாய் அணிந்திருந்த போக்குவரத்துப் போலீஸ்காரர், அத்து மீறும் வாகனங்களையும் ஆட்களையும் தமிழின் எல்லாக் கெட்டவார்த்தைகளும் தொனிக்கும்படி உடல்மொழியால் வைதுகொண்டிருந்தார். ஊரையே தன் உடம்பில் ஏற்றி வழிமாற்றம் செய்யும் வலி, பாவம்... அவருக்குத்தான் தெரியும்.

பூக்காரி - கொய்யாப்பழ வண்டிக்காரன் - பொம்மைவியாபாரி - சிற்றுண்டி வண்டிச்சிறுவன் - ஒரு செருப்புக் கலைஞன் - பழரசக் கடைக்காரன் - சைக்கிள்வண்டித் தேநீர்க்காரன் எல்லாரும் அந்நிய முதலீட்டுக்கெதிரான நடைபாதை யுத்தத்தை நடத்திக்கொண்டேயிருந்தார்கள்.

இந்தியாவின் தூய்மைத் திட்டத்திற்குத் தன் பங்காக நடைபாதையில் காறி உமிழ்ந்து கற்றை துப்பி நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தது ஒரு இருமல் பெருசு.

நின்றன வாகனங்கள் சட்டென்று. திறந்தது பாதசாரிகளின் பாதை.

பரபர... பரபர...

சரசர... சரசர...

அவசரத்தின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டே தானும் எட்டுவைக்க எத்தனித்தான் பார்வையற்றவன். நடைபாதை உயரம் விட்டு ஆறங்குலம் இறங்கி மூன்றடி எடுத்துவைத்து நான்காம் எட்டுக்கு நகர்ந்தபோது யார்மீதோ - எதன்மீதோ முட்டி, தான்வேறு கோல்வேறாய்த் தடுமாறி விழுந்தான் பார்வையற்றவன்; நெற்றிப்பொட்டில் அடிபட்டது; மாதுளைமுத்தின் அளவு ரத்தமும் துளிர்ந்தது.

“சாவு கிராக்கி”

“யோவ்... பாத்து வரக்கூடாது?”

“பாவம்! கண்ணு தெரியாது”

“சரி! சரி! ஓரமாக் கூட்டிட்டுப் போங்கப்பா”

நின்ற இடத்துக்கே திரும்பிவந்து நிலைகொண்டது அவன் பயணம்.

★

சிக்னலில் நின்றனுகொண்டிருந்த கார் ஒன்றிலிருந்து திருவெண்ணீறு அணிந்த பெரியவரொருவர், பார்வையற்றவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவன் தோற்றமும், தடுமாற்றமும், சாலையின் மறுதலிப்பும் அவர் மனசைக் கசக்கின. வயதான கண்களில் ஓர் ஈரப்படலம் படர்ந்தது. கண்கள் மூடி 'ஈஸ்வரா' என்றார். அந்தச்சொல் அதற்கான பொருளில் உச்சரிக்கப்பட்டதில்லை. அது ஒரு அனிச்சை வார்த்தை. பெருமூச்சோடு வெளியேறும் வாயுக்களுள் ஒன்றுபோல் அந்த நாமமும் ஒன்று. ஆனால் அந்த ஈரம் மட்டும் நிஜம்.

பார்வையற்றவனின் ஊனத்தனிமை - தடுமாற்றம் - அவன் புருவப்பொட்டில் பூத்த இத்துனூண்டு ரத்தம் - அந்த அவலக்குறி

94 | வைரமுத்து சிறுகதைகள்

காட்டிக்கொள்ளாத அவனது முகபாவம் எல்லாம் கண்டு கசிந்தவர், 'கடவுளே! உனக்குக் கண்ணில்லையா' என்றார். நிறுபூத்த நெருப்பாய்க் கிடக்கும் பாரதநாட்டின் பழம்பெரும் பண்பாடு பக்கென்று பற்றி அவரை ஆட்கொண்டது. ஒரு பார்வையற்றவன் மீதான சராசரி இந்திய இரக்கம் அவருக்குள் வினைப்பட ஆரம்பித்தது. தரையில் கிடந்த முல்லைக்கொடி கண்டதும் பாரியின் மனதில் சுரந்து, 'கிரௌஞ்சப்பறவை' வீழ்ந்த பொழுது வால்மீகியின் நெஞ்சில் கசிந்து, அடைக்கலமான புறாவைக் கண்டதும் சிபியின் இதயத்தில் படர்ந்து, தொழுநோயாளியைத் தொடுகையில் மகாத்மா காந்தியின் மனதில் வழிந்து காலங்காலமாக பரதகண்டத்தை நனைத்துக்கொண்டே வரும் கருணை ஈரம் இந்தக்கதை நிகழும் 2015ஆம் ஆண்டுவரை நீண்டு கார்க்காரரின் இதயத்திலும் ஒழுகியது. சிக்னல் மாறும் 40 நொடிவரை நீடித்த அந்தக் கருணை, பச்சைவிளக்கு எரிந்ததும் கரைகடந்தது.

பார்வையற்றவன் தன் சட்டைதூக்கித் துடைத்துக்கொண்டான் புருவப்பொட்டில் பூத்த ரத்தச்சொட்டை. ஆண்களும் பெண்களும் குழந்தைகளும் மீண்டும் கூடிக் குழுமியதில் வழக்கம்போல் அந்த வரிசையில் அவன் கடையனான்.

யாரேனும் என்னை அழைத்துச் சென்று சாலை கடத்துவீர்களா என்று கேட்பதற்கு அவன் சுயமரியாதை இடம்தரவில்லையோ, தான் வெளிச்ச மில்லாதவன் என்பதை இந்த சமூகத்துக்கு அவன் வெளிச்சமிடத் தயாராக இல்லையோ, இந்தப் போர்க்களத்தில் என் புல்லாங்குழல் எடுபடாது என்று விரக்தியுற்றானோ தெரியாது. அவன் யாரிடமும் உதவி கேட்கவில்லை. ஆனால் அவன் கோல்மட்டும் அனிச்சையாக நடைபாதையைத் தட்டிக்கொண்டேயிருந்தது.

★

பூக்காரியிடம் பேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தாள் நடுத்தரவயதுப் பெண்ணொருத்தி.

"நேத்து மீதமான பூதான இது. அதான் மலந்து கெடக்கே. கொறச்சுக்குடு"

"பேரம் பேசாம வாங்க மாட்டியே. எலவசமாக் கொடுத்தாலும் கொறச்சுக்கேப்பியே"

பூக்காரி முனகிக்கொண்டே முழம்போட ஆரம்பித்தாள். 'பூக்காரிகளையெல்லாம் சின்னக்கை வைத்துக் கடவுள் படைக்கிறாரோ! சின்னக்கை உள்ள பெண்களையெல்லாம் பூக்காரிகளாய் மனிதன் படைக்கிறானோ?' என்று நினைத்துக்கொண்டே மூன்று பத்து ரூபாய் அழுக்குத்தாள்களை வீசிவிட்டு வெளியேறினாள் பேரக்காரி.

அழுக்குத் தாள்களைக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டவள் கண்களில் பார்வையற்றவன் பட்டான். ஜனக்கூட்டம் அவனைப் புறந்தள்ளிவிட்டுச் சாலைகடக்கத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. அவன் புருவப்பொட்டில் துடைக்கத் துடைக்க ஊறிவரும் ரத்தம் கண்டு கலங்கிப்போனாள் பூக்காரி. அவன் சாலை கடக்க உதவலாமா என்று யோசித்தாள். பூக்கடையை விட்டுவிட்டு எப்படிப்போக முடியும்? இரக்கத்தின் ஊற்றுக்கண்ணை மூடிமுடித்தது அவளது 'வர்த்தகஸ்தாபனம்'. ஆனாலும் 'அறத்துப்பால்' அவள் கண் திறந்தது. மூன்று அழுக்கு நோட்டில் ஒரு பத்து ரூபாய் எடுத்தாள். கி.மு மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து இந்திய சமூகத்தில் தொழிற்பட்டு வரும் தருமசிந்தனை அவளையும் ஆட்கொள்ள ஆரம்பித்தது. ஒரு புலவனுக்காகத் தன் தலையை அரிந்துதர எத்தனித்த குமணதர்மம், தான் செய்த தான புண்ணியத்தையெல்லாம் பரமாத்மாவின் கையில் தாரைவார்த்த கர்ணதர்மம், பசித்தவர்க்கெல்லாம் அன்னம் பாலித்த மணிமேகலை தர்மம் பரம்பரையாய்ப் படர்ந்து, பூக்காரி வழியே இறங்கி, பார்வையற்றவன் பையில் பத்து ரூபாயைப் போட்டுவிட்டு மீண்டும் தன் பூக்கடைக்கே போய்விட்டது.

தான் தர்மமிடப்பட்டது அறியாததால் பார்வையற்றவன் பாவம் வெட்கப்படுவதிலிருந்து தப்பித்தான். கடக்கும் கூட்டம் கரைந்ததும் சாலையில் இறங்கி எட்டுவைத்தவனை எதிர்வரும் கூட்டம் நகர்த்தி நகர்த்தி அவன் இருந்த இடத்திலேயே இருத்திவிட்டது. பாதசாரிகளின் சிக்னல் முடிந்தது. தப்பிக்கும் வேகத்தில் மீண்டும் பறந்தன வாகனங்கள்.

★

கூட்டமும் வெயிலும் கூடிக்கொண்டேபோன வேளையில் தாயோடு வந்து நின்றாள் நான்கு வயதுச் சிறுமியொருத்தி. பார்வையற்றவன் அந்தக் குழந்தைக்கொரு அதிசயப்பொருளாய்த் தெரிந்தான்.

தனியே ஒருவன் தனக்குள்ளே முனகிக்கொண்டேயிருப்பது வினோதமாய்த் தெரிந்தது சிறுமிக்கு. அவன் தோற்றமும் இதுவரை அவள் கண்கள் காணாதது. அந்த உருவம் அவளை வசீகரித்திருக்க வேண்டும்; அல்லது திகைக்க வைத்திருக்க வேண்டும். மெதுவாகச் சென்று அவன் ஆடையைத் தொட்டுவிட்டு ஓடிவந்தாள். அவன் எதிர்வினை ஏதும் புரியாதபோது ஒரு தயக்கத்திற்குப்பிறகு மீண்டும் சென்று அவன் ஊன்றுகோல் பற்றி அம்மாவிடம் அழைத்துவந்தாள். பாதசாரிகளுக்கான சிக்னல் விழுந்தபோதுதான் பார்வையற்றவன் கோலை மகள் பற்றிக்கொண்டிருந்தது தெரிந்தது தாய்க்கு.

“சே... ஒனக்கு வேற வேலை இல்ல... ஸ்கூலுக்கு நேரமாகல?”

மகளை இழுத்த இழுப்பில் விடுபட்ட கோல் பார்வையற்றவன் கையிலிருந்தும் நழுவி விழுந்தது. அவன் கால்களால் தேடித்தேடிக்கைத்தடியைக் கண்டெடுத்தான்; சிரித்துக்கொண்டான்.

“சே... நான் மோசமான நேரத்தில் சாலை கடக்க வந்துவிட்டேன்”

பரபரப்பின் பேரோசையில் நாற்சந்தி மீண்டும் நசங்கியது.

★

“பார்வையற்றவனும் பாதை கடத்தலும் - வாவ்! இன்றைய செய்திச் சித்திரத்திற்கு செம ஹாட் மச்சி”. துள்ளிக் குதித்தார்கள் செய்திப்பஞ்சம் பிடித்தலையும் சேனல்காரர் இருவர். அவனுக்குத் தெரியாமலேயே காட்சிச் சந்தைக்குக் கச்சாப்பொருளானான் பார்வையற்றவன்.

அவனுக்கு ஒரு தனி ‘ஷாட்’. பிறகு சாலையோடு ஒரு ‘கம்பைண்ட் ஷாட்’. கண்களுக்குக் ‘குளோசப்’. அவன் பேசுவதாக ‘டப்’ செய்து கொள்வதற்கு உதடுகளின் முணுமுணுப்பு. பொருந்தாத அவன் காலணியிலிருந்து அழுக்கு தாடி வரைக்கும் ஒரு ‘லோ ஆங்கிள்’. செய்திக் குறிப்பும் மனசுக்குள் தயாராகிவிட்டது.

‘பார்வையற்ற ஒருவர் எப்படி இந்த நகரத்தில் பாதை கடக்க முடியும்? அவர் வாகனங்களைத் தாண்ட முடியுமா? பொதுமக்களைக் கடக்க முடியுமா? 2014ஆம் ஆண்டின் புள்ளிவிவரப்படி தமிழ்நாட்டில் 1 கோடியே 87 இலட்சம் வாகனங்கள் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. இதில் சென்னையில் ஓடும் வாகனங்கள் மட்டும் 42 இலட்சம்.

2020இல் தமிழ்நாட்டு வாகன எண்ணிக்கை 5 கோடியே 60 இலட்சமாக அதிகரிக்க வாய்ப்புண்டு என்கிறது ஓர் அபாயஅனுமானம். ஏழரைக்கோடி மக்கள்தொகை கொண்ட தமிழ்நாட்டில் சென்னை மாவட்டத்தின் ஜனத்தொகை மட்டும் 47 இலட்சம். வந்துபோகும் எண்ணிக்கை சேர்த்தால் அரைக்கோடி. இந்த வாகன நெரிசலுக்கும் மக்கள் அடர்த்திக்கும் மத்தியில் ஒரு பார்வையற்றவர் எப்படிப் பயணிக்க முடியும்? என்ன செய்யப்போகிறது அரசாங்கம் இவர்களுக்கு?

டி.ஆர்.பி ரேட்டிங் உயர்த்துவதற்கான சகல ஏற்பாடுகளையும் முடித்துக்கொண்ட பிறகு பார்வையற்றவனைப் பார்த்து ஒரே ஒரு கேள்வி கேட்டார் சேனல்காரர்.

“அய்யா உங்களுக்கு இந்த அரசாங்கம் என்ன செய்யணும்னு விரும்புறீங்க?”

அதுவரை ஒட்டியிருந்த சிரிப்பைத் தாடிக்குள் கொண்டு புதைத்துவிட்டுப் பார்வையற்றவன் சொன்னான்:

“பாதையைக் கடக்கணும்”

‘எடிட்டிங் டேபிள் பிடிக்கணும்’ - சேனல்காரர்கள் ஒரே ஒட்டமாய் ஒடுகிறார்கள்.

★

நடைபாதைப் பிள்ளையார் கோயிலின் சுவரில் சாய்ந்தபடி இந்தியப் போக்குவரத்தை நுட்பமாய் ஆராய்ந்து கொண்டிருந்த ஒரு ஜெர்மானிய ஜோடி, குதிரை வண்டிகளுக்கும் ட்ராம் வண்டிகளுக்கும் இடப்பட்ட இந்தியச் சாலைகள் உலகமயமாதலை எப்படித் தாங்கும் என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தது. பார்வையற்றவன் ஒருவன் படும்பாடும் அவர்களின் கண்களுக்குச் சிக்கியது. உடன்வந்த இந்திய வழிகாட்டியோடு அந்த ஜோடியின் உரையாடல் தொடங்கியது.

“இந்தியாவில் பார்வையற்றவர்கள் எண்ணிக்கை எவ்வளவு?”

மடிக்கணினி திறந்து “எழுபது லட்சம்” என்றார் வழிகாட்டி.

“ஓர் ஆண்டில் எத்தனை பேருக்குக் கண்மாற்று அறுவைசிகிச்சை நடக்கிறது?”

“எழுபத்தைந்தாயிரம் முதல் ஒரு இலட்சம் வரை”

“கிடைக்கும் கண்கள் எவ்வளவு?”

“வெறும் இருபத்திரண்டாயிரம். அதில் தகுதியுள்ள கண்கள் பன்னிரண்டாயிரம்”

“இந்தியாவின் இறப்பு எண்ணிக்கை எவ்வளவு?”

“தினமும் அறுபத்திரண்டாயிரம்”

உதடுபிதுக்கிக் கணக்குப்போட்டான் ஜெர்மானியன்.

“இறப்பவர்களின் கண்களெல்லாம் மாதத்தில் பதினொரு நாட்கள் தானம் செய்யப்பட்டால் காலப்போக்கில் இந்தியாவில் பார்வையற்ற ஜாதியே இருக்காது”.

பார்வையற்றவனை ஜெர்மானியன் படமெடுத்துக்கொண்டான். இப்படியாக ஜெர்மானியனின் ஆராய்ச்சித் தேவையைத் தீர்க்கப் பயன்பட்டான் பார்வையற்றவன்.

★

பார்வையற்ற ஒருவன் தள்ளாடுவதையும் சாலை கடக்கத் தடுமாறுவதையும் நீண்ட நேரமாய்ச் சலித்துக்கொண்டே பார்த்துக்கொண்டிருந்த போக்குவரத்துப் போலீஸ்காரர் கடைசியில் கருணை காட்டவந்தார் ‘இழுவெடுத்தவன்’ என்ற அகிம்சைமொழியோடு.

“இப்படித் தனியா வந்து ஏன்யா உசுர எடுக்கிற?”

விசிலில் பேசினார். பார்வையற்றவனின் கைபிடித்துத் தன் வேகத்திற்கு இழுத்தார். அவன் படிப்படியாய் எட்டு வைத்தான். பாதிச் சாலை வரைக்கும் இழுத்து வந்தவர் போக்குவரத்து ஆணையாளர் வண்டியின் சிவப்புச் சுழல்விளக்கைக் கண்டதும் பார்வையற்றவனை நின்ற இடத்தில் நிற்கவைத்துவிட்டுக் கடமை உணர்ச்சியோடு ஓடிவந்து கஞ்சிபோட்ட சல்யூட் அடித்தார். வண்டி கடக்கும் வரைக்கும் ‘யூனிபார்ம்’ சிலையாய் நின்றார். அப்புறம்தான் தெரிந்தது பார்வையற்றவனைப் பாதியிலேயே விட்டுவிட்டு வந்தோம் என்பது. ‘என்னாச்சோ... ஏதாச்சோ...’ என்று திரும்பிப்பார்த்தால் இன்னொருவர்

துணையோடு அவன் சாலையைக் கடந்து விட்டிருந்தான்.

நடுச்சாலையிலிருந்து தன்னை மீட்டெடுத்து வந்தவனுக்குப் பார்வையற்றவன் 'நன்றி' என்றான். உதவி செய்தவன் "பரவாயில்லை; நீங்கள் கைவிடப்பட்டவராய் இருக்க வேண்டும் என்ற அனுமானம்தான் என்னை உதவி செய்யத் தூண்டியது" என்றான்.

"எனக்கு இன்னொரு உதவி செய்ய வேண்டும்" என்றான் பார்வையற்றவன்.

"என்ன?" என்றான் உதவி செய்தவன்.

"இப்போது நாம் எந்தச் சாலையில் நிற்கிறோம். படித்துச் சொல்ல முடியுமா?" என்றான் பார்வையற்றவன்.

உதவியவன் சொன்னான்:

"மன்னிக்க வேண்டும். உங்களுக்குப் படிக்கத்தான் தெரியாது; எனக்குப் பார்வையே தெரியாது".

10

கொஞ்சநேரம்
மனிதனாயிருந்தவன்

ஒரு மனுசனுக்கு அதிர்ஷ்டம் பொதுவா எப்படி வரும்? பொன்னா வரும்; இல்லேன்னாப் பொருளா வரும். பொணமா வந்ததய்யா அதிர்ஷ்டம் காதையனுக்கு.

தலைய விரிச்சுப்போட்டு வெறைச்ச கை ரெண்டையும் நீட்டி 'வந்துட்டேன் வந்துட்டேன்'னு கரையொதுங்கிக் கூப்பிட்டுச்சு பொணம் காதையன்.

பொணத்து மூஞ்சியில முழிச்சா நல்ல காலம்னு சொல்லுவாக அந்த ஊரு ஆளுக. பொணமே ஒம் மூஞ்சியில வந்து முழிச்சா? குடுத்து வச்சிருக்கனுமா இல்லையா? குடுத்து வச்சவன் காதையன்.

வைகை ஆத்துல பூவா மெதந்து வருமாம் ஒரு காலத்துல எழுதியிருக்காக - பொய்யச் சுத்திவந்து மெய்யச் சொல்லுற புலவனாருக. மல்லிகையாம், மௌவலாம், குருக்கத்தியாம், அரவிந்தமாம், சுரபுன்னையாம்... இப்படிப் பூ வந்த காலமெல்லாம் முடிஞ்சுபோச்சு. பெரியாறு பெருகி வருசநாட்டுல மழைகூடி. ஓடக்கரை உடைப்பெடுத்து ரெண்டு

கொஞ்சநேரம் மனிதனாயிருந்தவன் | 101

கரைகளையும் கைநீட்டித் தொட்டுக்கிட்டு சல்லிக்கட்டுக் காள மாதிரி வெள்ளம் தவ்வி வாரபோது இப்ப என்னத்தக் கொண்டுவருது தெரியுமா? தேக்கங்கட்டை, குங்கிலியமரம், குமிழ்மரம், தோதகத்தி, கார்டயரு, கட்டில், பீரோ, நல்லது கெட்டது எல்லாத்தையும் இழுத்துவந்திருது வெள்ளம்.

கரையோர கிராமத்துல இருக்கிற இளந்தாரிகளெல்லாம் வெள்ளம் வந்தா வீட்டுல இருக்கிறதில்ல. வைகை ஆத்தா கைவிடமாட்டான்னு ஆத்துல வாரபொருள அவனவன் திறமைக்குத் தக்கன அள்ளிட்டுப் போயிருவானுக.

இப்படித்தான் எம்.ஜி.ஆர் இறந்தப்ப - எண்பத்தேழுல வெள்ளம் வந்தப்ப - ஆத்து வெள்ளத்துல வந்தபொருள வித்துவித்துக் கூரைவீடு பிரிச்சக் காரவீடு கட்டிட்டானுக குன்னூர்ல மூணுபேரு.

அப்படி ஆத்துல போற பொருளத் தேடி உரியவன் பெருசா வாரதுமில்ல; கேட்டா எடுத்தவன் தாரதுமில்ல.

ஒருமுறை ஆத்துல வந்த வெள்ளத்துல பெரிய நெல கதவு ஒண்ணு வந்து ஒதுங்கிருச்சு. அது கரட்டுப்பட்டிக்காரங்க கையில் கெடைச்சப்போச்சு. யான நெத்திமாதிரி அகலமான நெலகதவு அது. வாழ்ந்து கெட்ட சமீந்தாரு வீட்டுப்பொருளோ என்னமோ?

நெலகதவப் பிரிச்சப் பாத்தாத் தங்கக்காசா இருந்துச்சாம். ஒரு தொளையில் வைரம் வச்சிருந்தாகளாம். அத எடுத்த குடும்பந்தான் ஆண்டிப்பட்டியில சினிமாக் கொட்டகை கட்டுனதாச் சொல்லிக் கிடுவாக. இப்படியெல்லாம் சுத்துபத்து ஊர்சனங்களுக்கு சமதர்மம் பண்ணிருக்கு அந்த 'நதிபடு திரவியம்'.

★

இன்னும் விடியல.

செங்கமங்கலா இருக்கு, 'புனுபுனுபுனு'ன்னு தூத்த வேற தூறிக் கிட்டிருக்கு.

நேத்து ராத்திரி வைகை அணைத் தண்ணியில மீனுக்கு வலை போட்டிருந்தாக காதையனும் அவன் கையாளு வாத்துராமனும்.

விடிய்...ய வலையெடுக்கப் போனவங்க ஆத்துத்தண்ணி ஏறி எதுக்களிக்கப்பாத்து மெரண்டு நின்னு போனாங்க. இவங்க வலை உலத்துற குன்னாம்பாறை ராத்திரியோட ராத்திரியா முங்கிப்போச்சு. நேத்து ராத்திரி வருசநாட்டு மழையோ முல்லையாத்து வரத்தோ பிச்சு எடுத்திருச்சு போலருக்கு. முள்ளு வெறகும், மஞ்சனத்திக் கட்டை களும், சைக்கிள் டயரும், சீமத்தண்ணி டின்னுகளும் மெதந்து மெதந்து போகுதுக. சிலது கரையொதுங்குதுக. இதுல மீனுக்குப் போட்ட வலைய எங்க இறங்கித் தேடறது?.

வெள்ளம் வந்த தகவல் இன்னும் ஊருக்குள்ள தெரியல. இல்லேன்னா 'கேஹே'ன்னு ஓடிவந்திருப்பானுக இளவட்டப்பயலுக.

பொழுது மலந்துவிடியது.

'ஏ வாத்துராமா... ஏ அங்க பார்றா ஒரு ஆட்டுக்குட்டி'.

கரைய ஓட்டி ஒரு வைக்கப்படப்பு மெதந்துபோகுது. அதுமேல உக்காந்து போகுது தப்பிப் பொழைச்ச ஒரு வெள்ளாடு.

சந்தோஷத்துல கத்துறான் காதையன்: "ஏ வாத்துராமா வெள்ளாடு எனக்கு; வைக்கப்படப்பு ஒனக்கு."

வாத்துராமன் இடுப்போட ரெண்டு சீமத்தண்ணி டின்னக் கட்டித் தூக்கி எறிஞ்சான் ஆத்துல அவன. அவன் நீந்திப் போயி வைக்கப்படப்ப மறிச்சு வைக்கத்தாள்ளயே ஒரு பிரி பண்ணான். பிரியை இழுக்க சரசரன்னு வருது வைக்கப்படப்பு. தண்ணியில பொருள் எடையிழக்கும்ங்கிற தத்துவம் இப்பக் கைகொடுக்குது வாத்துராமனுக்கு. வைக்கப்படப்போட ஆத்துலபோன ஆட்டக் கரைசேத்துட்டான்.

"ம்மே... ம்மே"

மளார்னு தவ்வுன ஆட்டுக்குட்டிய ரெண்டு கையிலயும் ஏந்தி நெஞ்சோட அணச்சத் தோள்ல கெடந்த துண்ட எடுத்துக் கழுத்தச் சுத்திக் கட்டியேபுட்டான் கரையோரத்துச் சாலிமரத்துல.

அப்பறந்தானய்யா மெதந்து வந்தது அதிர்ஷ்டம். வாத்துராமன்தான் மொதல்ல பாத்தான்.

“ஏ மாப்ள... அங்க பாரு ஏதோ சிவீர்ன்னு.”

ஊறிமெதந்து வருது ஒரு பொம்பள பொணம்; செக்கச் சிவீர்னு செந்திருக்க நெறத்துல ஒரு சீல கட்டியிருக்கு.

“யாத் தே! இம்புட்டுத் தல முடிய எந்தப் பொம்பளகிட்டயும் பாத் தில்லையே. ஒரு பரிசல் அகலத்துக்கில்ல பரவிக் கெடக்கு.”

தூண்டிய எடுத்துக்கிட்டு மளார்ன்னு தண்ணியில தவ்விக் கொஞ்சதூரம் நீந்திப்போயி தூண்டிய அவ குடுமியில வீசி ஒரு சுண்டுச் சுண்டவும், ‘இந்தா வாரேன் இந்தா வாரேன்’னு கையோட வருது பொணம். கரையில் இழுத்துப்போட்டதும் ஒதுங்கின சேலைய ஒழுங்கு பண்ணினான் காதையன்.

எளம் பொணம்; சும்மா மினுமினுமினுன்னு மின்னுது. இந்த வருசம்தான் கல்யாணமான பொண்ணு மாதிரி தெரியுது. ஊறுன பொணத்துல லச்சணம் போச்சு. தொறந்தே கெடக்கு வாயி. மூடிவிட்டாலும் ஒட்ட மாட்டேங்கிதுக ரெண்டு தாடைகளும். புள்ளத்தாச்சிமாதிரி உப்பிக் கெடக்கு தண்ணிகுடிச்ச வயிறு. கழுத்துல சங்கிலி பத்துப்பவன் தேறும். மஞ்சத்தாலித் தங்கத்தோட ரெண்டு காசுக் குண்டு. வெடச்ச மூக்குல மூக்குத்தி. ரெண்டு காதுலயும் கம்மலு. ஒத்தக்கையில் ரெட்ட வளையலு. ஒத்தக்கால்ல கொலுசு; இன்னொண்ணக் கானோம்; கழண்டு விழுந்திருக்கும் போலருக்கு.

கண்ணால எடைபோட்டே கணக்குவழக்க முடிச்சிட்டான் காதையன்; இப்ப ஒப்பந்தம் மாறிப்போச்சு. வாத்துராமனப் பாத்தான்:

“மாப்ள! வைக்கப் படப்பும் ஆட்டுக்குட்டியும் ஒனக்கு; வந்தபொணம் எனக்கு”.

தலயத் தாங்கிப் புடிச்சச் சங்கிலியைக் கழத்திட்டான். தாலிக்கயித்த மட்டும் விட்டுட்டுத் தங்கத்த உருவிட்டான். மூக்குத்தியக் கழத்தப் பாத்தான். திருகாணிங்கிற சூட்சுமத்த உள்ள வச்சிருக்கான் ஆசாரி. விட்டுவிட்டுப் பாத்தாலும் விரலுக்குச் சிக்கல. பொறுமை எழுந்திட்டான் காதையன். மூக்குத்திதான் முக்கியமே தவிர மூக்கு எதுக்கு பொணத்துக்கு? ஒரு இழு இழுத்தான்; பணியாரத்தப் பிச்சமாதிரி மூக்குச்சதையோட கைக்கு வந்திருச்சு மூக்குத்தி. உதறிப் பாத்தான்;

ஊதிப்பாத்தான்; உதிரமாட்டேங்குது கழுத ஒட்டுன சதை. நுனிப் பல்லுல கடிச்சுத் 'தூ'ன்னு துப்பினான். இப்பக் காதுக் கம்மலுக்கு வந்துட்டான். தண்ணியில ஊறிப் பாசி சிக்கி இறுகிக் கெடந்தது கம்மல். தூண்டிமுள்ளக் காதுலபோட்டு ரெண்டு இழு இழுத்தான்; கையோட வந்திருச்சு கம்மலு. கால் கொலுசையும் கழட்டி இடுப்பு வேட்டியில முடிஞ்சு அர்ணாக்கயித்துல செருகிக்கிட்டு, கொலுசுக்கு மட்டும் ஒரு எச்சரிக்கை பண்ணான்: 'சத்தங்கித்தம் போட்ட... உசரோட இருக்கமாட்ட... உருக்கி வித்துப்படுவேன் ஒன்னிய'.

இப்ப மூக்கரையா மூளியாக் கெடக்கு பொணம். சுத்தியும் முத்தியும் பாத்தான். வெள்ளம் வந்த தகவல் தெரிஞ்சு தூரத்துல ஓடிவாராக ஊர் ஆளுக. அவன் தங்கத்த எடுக்குறத விட்டுட்டு, வெலகுன சீலையயே வேடிக்க பாத்துக்கிட்டிருந்த வாத்துராமனப் பொடனியில ஒரு தட்டுத் தட்டுனான் காடையன்.

“மாப்ள... நாம கொல பண்ணல; குத்தம் பண்ணல; ஆத்துவழியா ஆத்தா அங்காள ஈஸ்வரி குடுத்தது. வெளிய கிளிய சொல்லிப்பிடாத; சொன்னேன்னு வச்சுக்க... அடுத்து ஆத்தோட போற பொணம் நீ தான்”.

ஆத்துத் தண்ணி வத்திக்கெடக்கிறப்பக் கரையோரமா வந்து சேந்த வண்டல ஒரு ஓரமாத் தோண்டி எடுத்து நெலத்துக்கு உரமாப் போட்டுக்கிருவாக அந்த ஊரு ஆளுக. அப்படி வண்டல் எடுத்த பள்ளத்துல பொணத்துக்கு வசதியான ஒரு பள்ளத்தக் கண்டு புடிச்சானுக. பொணத்தப் பொரட்டிப் பொரட்டி உடுத்தியிருந்த சேலய உருவிக்கிட்டுப் பள்ளத்துல தள்ளிக் காலாலேயே மண்ணச் சரிச்சு மூடிட்டானுக. இப்படி ஒரு சம்பவம் பூமியில நடக்காதது மாதிரியே நடந்து போயிட்டானுக.

“புதுச்சீலை... ஆத்துல வந்துச்சு. அலசிக் கட்டிக்க” பொண்டாட்டிகிட்ட சீலயக் குடுத்துட்டு நகைநட்ட மறைச்சிட்டான் காடையன்.

★

ரெண்டுநாள் கழிச்சு அந்தி மசங்க ஒரு ஓட்டக் காரு வருது ஊருக்குள்ள.

“காடையன் வீடு இதான தாயீ...”

நடுத்தர வயசுல வெடுவெடுன்னு ஒரு ஆம்பளையும் வெறப்பா ஒரு பொம்பளையும் விசாரிக்கவும் புத்துக்குள்ள நின்னு தலையக் காமிக்கிற பாம்புமாதிரி விசுக்குன்னு வெளிய வந்தான் காடையன்.

ஒட்டுத் திண்ணையில் உக்கார வச்சான் வந்தவுகள.

“யார் நீங்க...? என்னா விசயம்?”

“எங்க வீட்டுக்கு மருமகளா வந்த மகாலச்சுமி ஆத்தோட போயிட்டா. இந்த ஊர்ல வந்து ஒதுங்கினதாக் கேள்வி. அதான் ஒங்கள விசாரிக்கலாமுன்னு வந்தோம்”. வந்த ஆளு வார்த்தைய நசுக்கி நசுக்கிப் பேசுனாரு.

“கல்யாணமாகி ஏழே மாசமாச்சு. எங்க பய மிலிட்டரியில இருக்கான். பூவும் பொட்டுமாப் போனவ பொன்னோட பொருளோட போயிட்டா”. மாமியாகாரி சொல்ற சொல்லெல்லாம் அழுகுது; அவ அழுகல. எண்ணையும் தண்ணியும் மாதிரி அவ மூஞ்சியில சோகம் ஒட்டல.

காடையன் ஒண்ணும் பேசல.

“தம்பி... வல போடப் போன எடத்துல நீதான் பொணத்தப் பாத்ததா எங்களுக்குத் துப்புக் கெடச்சிருக்கு. கழுத்துல சங்கிலியும் காதுல கம்மலுமா எங்க மருமக எங்க வீட்டுக்குள்ள வலதுகால வச்சு வந்தப்புறம்தான் எங்களுக்கு ஆட்ட புடிச்சுச்சு; ஐஸ்வரியம் பெருகுச்சு. எங்கள விட்டு எங்க லச்சுமி போயிருச்சே...”

அந்த ஆளு சொன்ன சொல்லுல உண்மை இருக்கிறமாதிரி இருக்கு; உணர்ச்சி இல்ல.

“பாத்தா எங்கூடப் பெறந்தவன்மாதிரி இருக்கே. ஒனக்கு வேணும்னா ஒரு பங்கு எடுத்துக்க தம்பி. பெரியமனசுபண்ணி எங்க நகை நட்டுகளக் குடுத்திட்டகன்னா கும்புட்டு வாங்கிட்டுப் போயிருவோம்...”

மாமியாகாரி சொல்லிமுடிக்குமின்ன மூக்குமேல கோவம் முட்டிருச்சி காடையனுக்கு.

“ஏய்! என்ன பேச்சுப் பேசுறீக? முப்பதுமைல் நீளமிருக்கு ஆத்தங்கர. இதுல எந்தப் பொணம் எங்க ஒதுங்கிச்சு? எந்தப் பொணத்த எவன் எடுத்தான்? யாருக்குத் தெரியும்? மீனுக்குப் போட்ட வல ஆத்தோட போச்சேன்னு நானே ஈரக்கொல வெந்து கெடக்கேன். வெந்த புண்ல வேல் குத்துறீகளே. ஒழுங்கு மரியாதையா எந்திரிச்ச வேற ஊர்ல போயி விசாரிங்க; போங்க.”

சில நேரங்கள்ல பொய்யி தன்ன நம்ப வைக்கிறதுக்கு சத்தத்த ஒத்தாசைக்குக் கூப்பிட்டுக்கிடும். அவுக போயிட்டாக. கொல்லப் புறத்துல செக்கச் செவேர்ன்னு காஞ்சுக்கிட்டிருந்த சீல அவுக பார்வையில படல.

மறுநாள் வெறிச்சோடிப்போன மத்தியானம். சத்தமில்லாம வந்துநிக்கிது ஊர் டிக்கடையில ஒரு ஆட்டோ. அதுக்குள்ள... அழுது மூஞ்சி வீங்கிப்போன ஒரு பொம்பள. ஒரு பள்ளிக்கூடத்துப் பய. கதர் சட்டபோட்ட ஒரு கண்ணாடி மனுசன். மொத்தம் மூணுபேரு.

“காடையன்தானே... நாங் காமிக்கிறேன் வீட்ட..”

“முன்னுக்க ஒக்காரு தம்பி”

“நீங்க எதுக்கு வந்திருக்கீக... எனக்கு எல்லாந் தெரியும்.”

“எப்பிடித் தெரியும்?”

“ஊருக்கெல்லாம் தகவல் சொன்னதே நாந்தானே!”

“நம்பலாமா தம்பி?” - அந்தப் பொம்பள கதறிக்கிட்டே கேக்கிறா.

“நம்பலாம். நீங்க வெறுங்கையோட போகமாட்டீக. அந்தா இருக்கே வேப்ப மரம்... அதான் காடையன் வீடு”

“நீ மகராசனா இருக்கணும். ஒம் பேரு என்ன தம்பி?”

“வாத்துராமன்.”

★

நேத்து மாமனார் மாமியார் ஒக்காந்த அதே ஒட்டுத் திண்ணையில ஒக்காருதுக மூணு உசரும்.

மூணுபேரையும் உத்து உத்துப்பாக்குறான் காடையன். அந்தப்பயலப் பாத்தவுடனே புரிஞ்சுபோச்சு அவனுக்கு. பொதைச்ச பொணத்துக்கு ஆம்பள வேசம் போட்டது மாதிரியிருக்கான் பய. பொணத்தோட தம்பியா இருக்கணும்; கண்ணு வீங்கி வந்திருக்கிற ரெண்டும் அப்பனும், ஆத்தாளும்தான்.

மடாரன்னு அவன் கால்ல விழுந்து கெட்டியாப் புடிச்சிகிட்டுக் கதறிக் குமிக்கிறா அந்தப் பொம்பள.

“ஒன்னியக் கடவுளா நெனச்சுக் கேக்குறேன் தம்பி. எங்கப்பா எம் மக? ஈ ஏறும்பு கடிக்காம வளத்த தங்கமடா எந்தாயி. எங்க பொழப்பையே வித்து அவளுக்குக் கல்யாணம் பண்ணி வச்சமப்பா. கடைசியில அனாதைப் பொணமாப் போனாளே என் வகுத்துல வளந்த ராணி. எந்திரிக்க மாட்டேன்டா மகனே. எம் பிள்ளைய எனக்குக் குடுத்திர்ரா. அவ காதுல மூக்குல கழுத்துல கெடந்தத நீயே வச்சுக்கடா ராசா. அவள எரிச்சியோ, பொதைச்சியோ அந்த எடத்த மட்டும் காமி. அங்கேயே நான் செத்து என் சீவனப் போக்கிக்கிறேன்”.

ஈரக்கொல நடுங்கிப்போச்சு காடையனுக்கு. அடிதடி நடக்குது மனசுக்குள்ள.

“வைகை ஆத்தா குடுத்தான்னு நெனச்சோம்; பெத்த ஆத்தா கேக்குறாளே. குடுத்துத்தான் ஆகணுமா... இல்ல நேத்து மாதிரியே ‘சவுண்ட்’ எழுப்பி உண்மைய மறச்சு எடுத்தபொருள செமிச்சிப் புடலாமா? இப்படி ஒரு பொணம் வருமா? வந்தாலும் பொன்னோட வருமா? ரெண்டு நாளைக்கு முன்னால அங்காள ஈஸ்வரி குடுத்ததை ஆத்தா வந்து பறிக்கிறாளே! காடையா! சத்தத்த அள்ளி விடு. இத்துப்போன சனம் ஒடிப்போகும் ம்... கத்து... கத்து... வரலையே! சத்தம் வரலையே! நெஞ்சாங்குழி அடைக்குதே! நேத்து இருந்த தாட்டியம் இன்னைக்கு ஏன் எனக்கு இல்லாமப் போச்சு? நேத்து வந்தவுக மாமனாரும், மாமியாரும். சொத்தத் தேடி வந்தவுக. அவுக நோக்கமெல்லாம் நகை நட்டு மட்டும்ம்தான். இப்ப வந்திருக்கவுக பெத்தவுக. சொத்துத்தேடி வரல; சொந்தம்தேடி வந்து அழுகுதுக. வேணாமடா காடையா... பொணத்தோட நகைநட்டப் பறிச்ச; பாவமில்ல. பொணத்திலிருந்து ஆத்தாளப் பறிக்காதே... போடா போய் எடுத்துக் குடுத்துவிடுடா பொசுகெட்ட பயலே”.

மனச்சாச்சி குத்திக் கொடையுது அவன.

விசக்குன்னு வீட்டுக்குள்ள போனான் காதையன். பொண்டாட்டி கட்டிப்படுத்திருந்தா பொணத்தோட சிவப்புச் சீலய. அதைப் படிர்னு உருவி நகைநட்டெல்லாம் அதுல சுத்துனான். "ஏய் கிறுக்கு ஆம்பள! என்னய்யா பண்ண"ன்னு வழிமறிச்ச பொண்டாட்டியத் தள்ளிவிட்டு வெளியே வந்தான்.

"இந்தா ஆத்தா... இதான் ஒம் மக"

பெத்தவ கையில குடுத்துட்டுக் கண்ணத் துடைச்சுக்கிட்டான்.

அந்தச் சீலயத் தொட்டதும் அந்த ஆத்தா கத்துன கத்து இருக்கே... கேட்டிருந்தா பொத குழியில கெடந்த பொணம் பொரண்டு படுத்திருக்கும்.

11

குறை + குறை = நிறை

“ஏய் தியா! நீ என்ன லூஸா? ஒரே நேரத்துல மூணுபேரக் காதலிக்கிறேன்னு சொல்றியே... பாதிப்பாஞ்சாலியாடி நீ?”

மனோகரியின் கேள்விக்கு விடை சொல்லாமல் வெடித்துச் சிரித்தாள் தியா. ஆணாதிக்கத்திற்கெதிராக அலை அலையாய் விடப்பட்ட அறை கூவல் என்று கருதிக்கொள்கிறாள் அந்தச் சிரிப்பை.

மனோகரியின் கேள்விக்கான பதிலை விடவும் தியாவைத் தெரிந்துகொள்வது முக்கியம்.

அடுத்த நூற்றாண்டின் வாலை இந்த நூற்றாண்டிலேயே எட்டிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் நவீனப் பெண்களின் பிடிவாதப் பிரதிநிதியென்று தன்னை நினைத்துக்கொள்கிறவள் தியா.

ரகளை செய்யும் அழகு அவளுடையது. உளி படாத சதைச் சிற்பம். 170 சென்ட்டிமீட்டர் உயரம். அந்த உயரத்திற்கு அவள் எழுபது கிலோ எடை இருக்கலாம் என்பது பௌதிக அனுமதி. ஆனால் அறுபத்தைந்தில் ஓர் அவுன்ஸ் கடக்கமாட்டாள். மார்பில் தவிர

வேறெங்கும் உபரிச் சதை ஆகாது என்பது அவள் உடற்கொள்கை. முறைக்கும் மற்றும் முறைக்கவைக்கும் அவளது ஜோடித்திமிர். எந்த ஆணுக்குமான சவப்பெட்டி என்று சொல்லும் அந்த அழகின் பள்ளம். நட்சத்திரங்கள் உடைந்து சிதறும் கண்ணில் அந்த அலட்சியம்தான் கவர்ச்சி. இரையுண்ணாத பாம்பைப்போல் உள்ளடங்கிய வயிறு; வழித்தெடுத்த மெழுகைத் துடைத்தெடுத்த தொடைகள்.

தனக்கான பதிலை எதிர்பார்த்து அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் மனோ.

தியா மனோகரியின் கல்லூரித்தோழி. பெண்களைப் பேச்சிலும், ஆண்களைப் பார்வையிலும் கட்டிப்போடும் அழகின் ஆளுமை அவள். ஒழுக்கும் ஒவ்வொரு கணத்தையும் துய்ப்பவள். துய்ப்பதற்குப் பொருளாதாரம் வேண்டுமென்பது இரண்டாம் பட்சம்; அறிவுதான் முதற்பட்சம். துய்ப்புக் கலாசாரத்தின் சர்வதேச அறிவு அவளுக்கு சம்பவித்திருந்தது.

ஆறு மாதங்களுக்கொருமுறை கூந்தலை 'ஹைலைட்' செய்து கொள்வாள். லாரியல் 'பர்கண்டி' வண்ணத்தையே தன் கூந்தலுக்குக் கொடுப்பாள். புருவ உபரிகளையும் மேலுதட்டு நுண்முடிகளையும் 'திரெடிங்' செய்து களைவாள். 'மேக்' உதட்டுச் சாயத்தில் ரூபி 'லூ' வண்ணம்தான் ஒட்டும் அவள் உதட்டுக்கு. நெய்ல் பாலிஷ் எல்லாம் பழக. 'மைக்ரோ ஆர்ட்'டுக்கு வந்துவிட்டாள் நகங்களுக்கு.

சூரத்திலிருந்து பாண்டிபஜாருக்கு வந்திறங்கும் ஆடைகளை அவள் நிராகரித்து நீண்ட நாட்களாயிற்று. அது முதற்காதல் தாண்டாதவர்களுக்கான பிற்போக்கு ஆடை என்பது அவள் முடிவு. 'லிவிஸ்' ஜீன்ஸ் மீது 'மேங்கோ' மேலாடை அணிந்துகொள்வாள். சில நேரங்களில் 'ஸ்பெகடி'யிலும் திமிர் காட்டுவாள். இப்போது 'செமிஸ்ட்ரி' பிராண்ட் ஆடைகளுக்கும் தாவியிருக்கிறாள். 'விக்டோரியா சீக்ரெட்' தவிர வேறு பிராண்ட் உள்ளாடை அணிய மாட்டாள். 'நீனாரிச்சி' தவிர இதர வாசனை திரவியங்களை ஊற்றிக்கொள்ளமாட்டாள் உடம்பில்.

தியா சொன்ன ஒரு வினோதமான தகவலை மறக்கமாட்டாள் மனோ. பெண்களுக்கு 'அவை' இரண்டும் ஒன்றுபோல் இருக்காது என்ற 'கூகுள்' தகவலை உறுதிசெய்ய, குளிக்கும்போது ஒரு பகல் பொழுதையே கண்ணாடியில் கழித்தாளாம்.

தோள் குலுங்கச் சிரித்தவள் மனோவின் கேள்விக்கும் பதில்சொல்லத் தயாரானாள்.

“நான் பாஞ்சாலியில்ல; ஏன்னா எவனும் எனக்குப் புருஷன் இல்ல. மூணுபேரோட பழகுறேன். காதலுக்கும் நட்புக்கும் மத்தியில் நிக்கிறேன். மூணுபேர்ல யார் எனக்குப் பொருத்தமானவனோ அவனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்குவேன்”

“மூணுபேரையும் தொட்டுப்பேச அனுமதிப்பியா?”

“தொட்டா என்ன தப்பு? தொடுற இடம்... காரணம் தான் முக்கியம்”

“நீ ஒண்ணும் உணர்ச்சிவசப்பட மாட்டியா?”

“தேவையில்லாம உணர்ச்சிவசப்படுறது ஒரு மனநோய். எனக்கில்ல அது. ஒரு சம்பவம் சொல்லட்டுமா?”

“சொல்லு”

“ஒரு தியேட்டர்ல படம் பார்த்துக்கிட்டிருக்கேன். என் தொடைமேல திட்டமிட்டு எதேச்சையா விழுது பக்கத்து சீட்டுப் பையன் கை. நான் விட்டுட்டேன். அது பயணம் போய்க்கிட்டேயிருக்கு. ஓர் இடத்துல நின்னு தத்தளிச்சுத் தடுமாறுது அந்தக் கை. நான் படம் பாத்துகிட்டே அந்தப்பக்கம் திரும்பாமச் சொன்னேன்: “அது ஒங்க மச்சானுக்கு ரிசர்வ்பண்ண இடம்; நல்லாருக்காது; எடுத்திருங்கண்ணா”.

“அப்பறம்?”

“படம் முடியிறவரைக்கும் பக்கத்துச்சீட்டு காலியாவே இருந்திச்சு”

“அவன செருப்பால அடிக்கல?”

“ஏன் அடிக்கணும்? அரை நிர்வாணத்த சட்டபூர்வமாக்கிட்டு செக்ஸ் மறுக்கப்பட்ட சமூகத்துல என்ன செய்வான் பாவம் ஏழை? இன்னொண்ணு சொல்றேன்... அவன விட காஸ்ட்லி என்னோட ஹைஹீல்ஸ் ‘ஆல்டோ’”

மனோ விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள்.

“தியா! நான் திருச்சிக்குப் போறேன். ஒன் கல்யாணத்துக்கு என்ன மறக்கமாட்டியே”

“மாப்பிள்ளையக் கூட மறப்பேன்; ஒன்ன மறக்கமாட்டேன். அதேமாதிரி ஒன் கல்யாணத்துக்கு என்ன மறக்கமாட்டியே மனோ”

மனோவின் கண்களில் திடீரென்று வந்து உட்கார்ந்த சோகம் உறைந்து நிலைகொண்டது.

“எனக்குக் கூடக் கல்யாணமா?”

தலைகுனிந்து கால் பார்த்தாள்.

தன் உடல் பாரத்தை ஒரு காலில் போட்டுத் தாங்கித் தாங்கித்தான் நடப்பாள் அவள்; ஒருகால் ஊனம் அவளுக்கு. வாழையாய்த் தொடங்கி வரவரக் கரும்பாய்ச் சுருங்கி மூங்கிலாய் முடிந்துபோன காலில் பாதமிருக்க வேண்டிய இடத்தில் ஒரு பிண்ட உருண்டை இருந்தது. அதில் தாறுமாறாய்த் தொங்கும் சதைச் சங்கடங்கள் விரல்கள் என்று அறியப்பட்டன. ஆடைகளும் காலணிகளும் அழகைத் திரட்டிக்காட்டுவன மட்டுமல்ல; ஊனத்தை ஒளித்தும் காட்டுவன.

அந்தக் கேள்வியை அவளைப் புண்படுத்தக் கேட்கவில்லை என்பது நிஜம்; ஆனால் அவள் புண்பட்டுப்போனதும் நிஜம். மனோவின் கைகளை உள்ளங்கை வைத்து அழுத்தினாள் தியா; மன்னிப்பு கேட்டது அந்த உஷ்ணம்.

★

தியாவின் மூன்று நண்பர்களில் இப்போது வெங்கட் இல்லையென்றாகி விட்டது. நன்றாகத்தான் பழகினான். ஆண்டுக்கு ஒருநாள் பிறந்தநாள் கொண்டாடுவதற்கு மாறாய் மாதா மாதம் அவளின் பிறந்த தேதி கொண்டாடியவன். அவன் மிக மெல்லியவன். ஆளுகிறவனைப் போலவே ஆளப்படுகிறவனைப் பிடிக்கும் சில பெண்களுக்கு. அவனது பயந்த சுபாவம் பிடித்தது அவளுக்கு. ஆனால் அவன் இப்படியொரு குடும்பக் கூட்டுப்புழுவாய் இருப்பானென்று அவள் நினைக்கவில்லை. அப்பா - அம்மாவிடம் அறிமுகப்படுத்துகிறேன் என்று அழைத்துப் போனான்; அதற்கு மறுநாள் காஃபி ஷாப்பில்தான் அந்த முறிவு நேர்ந்தது. முதல் முறையாய் அவளின் கண்கள் பார்த்துப்

பேசுவதைத் தவிர்த்தான்.

“சாரி திவ்யா. அப்பா அம்மாவுக்கு ஒன்னப் பிடிக்கல”

“அவுங்களையும் எனக்குப் பிடிக்கல. சரி... சொல்லு. என்னை ஏன் பிடிக்கல?”

“எங்க ஆத்துக்குள்ள நீ ஹைஸ்கூல் கழட்டாம வந்தது... கால் மேல் கால் போட்டுப் பேசினது...”

அவள் அவன் தோளை ஒங்கித்தட்டி காஃபிஷாப் கதிகலங்கச் சிரித்தாள்.

“ஏன் கழட்டணும்... என் பயணம் ஒங்க வீட்டோட முடியலையே. தவிரவும் என் ஹைஸ்கூலில் அழுக்கே ஒட்டாது. அப்புறம் அகத்தமான ஒங்க ஹால் அழுக்கு என் கால்ல ஒட்டக் கூடாதுன்னுதான் என் ஹீல்ஸ்க் கழட்டல”

“இல்ல நீ கழட்டியிருக்கணும்”

அவன் உறுதியாய் உஷ்ணப்பட்டான். சிறிய மௌனம் கலைந்து அவளும் சூடாய்ச் சொன்னாள்: “இப்பக் கழட்டி விட்டுட்டேன். செருப்ப இல்ல; ஒன்ன”

படிரென்று எழுந்தாள்; கைப்பை திறந்தாள்; நூற்றைம்பது ரூபாயை மேஜையில் வைத்தாள்.

“காஃபி - மஃபின் இரண்டுக்கும் பில் நூத்திநாப்பது... மிச்சம் பத்து ரூபாய் ஒன் கல்யாணத்துக்கு மொய்; பை”.

தேவதையாய் வந்தாள்; பிசாசாய் வெளியேறினாள்.

★

இரண்டாம் நண்பனான சேகர் மேனனுக்கும் அவளுக்கும் உடை விஷயத்தில் முட்டிக்கொண்டது.

ஒரு நட்சத்திர ஒட்டலில் விருந்து. தியா அவளுடைய ஆண் நண்பர்களோடும், சேகர்மேனன் அவனுடைய பெண் தோழிகளோடும் கலந்துகொள்வதென ஏற்பாடு. அன்று தியா ‘லெஹங்கா’ அணிந்திருந்தாள். வண்ணப் பாவாடையும் போதாத ரவிக்கையும்

பட்டும்படாத துப்பட்டாவும் கொண்டது லெஹங்கா. துப்பட்டாவை மார்பில் அணியாமல் இடுப்பில் இறுக்கி அணிந்திருந்தாள் தியா. இடுப்பில் இறுக்கிய இறுக்கம் அவள் மார்பை மேலும் முன்னுக்குத் தள்ளியிருந்தது. எல்லாக் கண்களும் அந்தச் செழும்பொருள் மீது பதிந்திருக்க, இவன் மட்டும் எல்லாக் கண்களையுமே கவனித்துக் கிடந்தான்; ஜாடை செய்தான். அவளுக்குப் புரிந்ததாய்த் தெரியவில்லை. அவள் காதோரம் நெருங்கி, 'துப்பட்டா துப்பட்டா' என்று கசிந்தான். 'ஆமாம்; இருக்க வேண்டிய இடத்தில் இருக்கிறது' என்றாள் அவளும்.

உடை விஷயத்தில் அவள் வைத்ததுதான் சட்டம். உடலின் முதல் விடுதலை உடை என்பாள் அவள். இப்படித்தான் போனவாரம் அவர்களுக்குள் ஒரு சின்ன ஊடல் தொடங்கிச் சண்டையில் முடிந்தது. சண்டைக்குக் காரணம் அவள் பனியன் வாசகம்.

"என் பாய் ஃபிரண்டும் பூனையும் காணோம்; பூனையைக் கண்டு பிடித்துக் கொடுப்பவர்களுக்குப் பரிசு" என்ற பொருள்கொண்ட ஆங்கில வாசகம் அச்சிடப்பட்டிருந்தது பனியனில். 'நானென்ன அவ்வளவு கேவலமானவனா?' என்றான் சேகர்மேனன். "இல்லை யில்லை; நீதான் பூனை" என்று சிரித்தாள் அவள். அந்தச் சண்டையின் ஈரமே இன்னும் காயவில்லை. இப்போது அவள் இடுப்பில் இறுக்கிய துப்பட்டா தன் கழுத்தில் இறுக்குவதாய்ப்பட்டது அவனுக்கு.

"தியா! மார்பை மறைக்கிறாயா இல்லையா" என்றான் சற்றே சத்தமாக.

அவள் காளியானாள். இடுப்பில் கட்டியதை ஆவேசமாய் உருவி மார்பில் போட்டுக்கொண்டு, "இப்போது 'இடுப்பு தெரியுமே! இடுப்பு... பரவாயில்லையா?" என்று சூடான குரலில் சுட்டுவிட்டு 360 டிகிரியில் இடுப்பைச்சுற்றிக்காட்டினாள் எல்லாருக்கும்.

'ஓ போடி' என்று சென்று விட்டான் அவன்.

'ஓ போடா' என்று வந்துவிட்டாள் இவள்.

★

முதல் இருவரையும் இவள் நிராகரித்தாள். மூன்றாமவன் இவளையே நிராகரித்துவிட்டுப் போய்விட்டான்.

“தியா! நான் உன் நண்பனா? காதலனா?” என்றான் லெ.ப.ராமநாதன்.
பெருங்குடும்பத்துப் பையன் அவன்.

“ஏன் இப்படி கேக்குற?”

“உண்மையைச் சொல்லு. உனக்கு எத்தனை நண்பர்கள்? எத்தனை
காதலர்கள்?”

“இப்போ நீ மட்டும்தான் நண்பன். காதலனாகூட ஆகலாம்”

“ஓ! மனித மதிப்பீடு தெரியாத பொண்ணு நீ. மாட்டுக்குப்
பல்லுப் புடிச்சப் பாக்குறமாதிரி மனுசங்களுக்குப் பல்ஸ் புடிச்சப்
பாக்குறியா?”

“ஆம்பளைங்க பொண்ணுங்களப் பாக்குறமாதிரி நான் மாப்ள
பாக்குறேன். என்ன தப்பு?”

“ஒன் இயல்புகள நீ மாத்திக்கமுடியாதா தியா”.

“ஒங்க இனிஷியல் நீங்க மாத்திக்க முடியுமா மிஸ்டர்
லெ.ப.ராமநாதன்?”

“ஆண்களோட குறைகளையே பாக்குற; உன்குறை உனக்குத்
தெரியல”

“எங்கிட்ட எந்தக் குறையும் இருக்கிறதா எனக்குத் தெரியல. அப்படியே
இருந்தாலும் அந்தக் குறைகளோட என்ன ஏத்துக்குற ஒருத்தன்
கிடைக்காமலா போயிடுவான்?”.

“ஒரு இளிச்சவாயன் கிடைப்பான். அது நானில்ல”

“ஓ! என் செல்ஃபோன்ல இனி உன் நம்பர் இல்ல”

“சே! நீ என் வாழ்க்கையிலேயே இல்ல”

★

இது நடந்து இரண்டு வருடங்களிருக்கும்.

சென்னை விமான நிலையம். மதுரை விமானம் தியாவுக்கு.
விமானத்தின் தாமதத்தைப் பயணிகள் மீது அக்கறையில்லாத
சலித்துப்போன ஒரு குரல் கரகரத்துக்கொண்டிருந்தது.

அலைஸ் மன்றோ சிறுகதைகளுக்குள் நுனிப்புல் மேய்ந்து கொண்டிருந்த தியா 'வீல்' என்று சிதறும் ஒரு குழந்தையின் அலறலில் தலை நிமிர்ந்தாள். எதிர்வரிசையின் மறுகோடியில் மடியிலிருந்த குழந்தையைச் சமாதானப் படுத்திக்கொண்டிருந்தாள் ஓர் இளம்தாய். நிலைகுத்தி நின்றன தியாவின் கண்கள்.

“மனோகரி போல் தெரிகிறாளே... 'மனோ' தானா? மனோவே தான்”.

சிவ்வென்றெழுந்தோடி அவள் கரம் பற்றினாள்.

இவளைப் பார்த்த அதிர்ச்சியிலோ என்னவோ குரல் குறைந்தது குழந்தை.

“தியா நீயா...?”

தோழிகள் இருவரின் ஸ்பரிசத்தில் பழைய காலங்கள் மலர்ந்தன.

மனோ இது உன் குழந்தையா... எப்பக் கல்யாணமாச்சு ஒனக்கு?

“ஸாரி தியா... எதிர்பாராத கல்யாணம். ஒனக்குத் தெரிவிக்க முடியல. அதிருக்கட்டும்... அந்த மூணுபேர்ல நீ யார செலக்ட் பண்ணின?”

தியா மௌனமானாள். இதழ்க்கடையில் வாடிய புன்னகை வடிந்தது.

“இல்ல மனோ... எங்கிட்ட என்ன குறையிருக்கு? அப்படியே இருந்தாலும் என்னை என் குறைகளோட ஏத்துக்குற ஆம்பளய என்னால சந்திக்க முடியல...” என்றாள் தியா குழந்தையின் தலைதடவிக்கொண்டே.

மனோ முகம் சிவந்தாள்; உரிமையோடு தன் தோழியின்மீது வெடித்து விழுந்தாள்.

“அடியே தியா! ஆணுக்குப் பெண்ணும், பெண்ணுக்கு ஆணும் உள்ளாடைகளில்ல - நெனச்ச சைஸில் வாங்கறதுக்கு? ஒருத்தர் குறைகள் இன்னொருத்தர் நிறையை ஊத்தி நிரப்பிக்கிறதுதான் கல்யாணம். உன் உடல் - உன் நிமிர் - உன் தறிகெட்ட சுதந்திரம்தான் உன் சுயம்னு நீ நினைக்கிற. அது சுயமில்ல; சுயநலம். எந்தப்

பெண்ணும் சுயத்தை விட்டுக்கொடுக்கக் கூடாது; ஆனா சுயநலத்தை விட்டுக் கொடுக்கலாமில்லையா?

ஒண்ணு தெரிஞ்சுக்க தியா. தன்னைத் தன் குறைகளோட ஏத்துக்கணும்னு ஒரு பொண்ணு நெனைக்கிற மாதிரிதான், தன்னைத் தன் குறைகளோட ஏத்துக்கணும்னு ஆணும் நெனைப்பான். குறையில்லாத மனுசங்க யார் இங்க? அம்மாவப்போல பொண்ணு வேணும்ன்னு தேடித்தான் பிள்ளையாரு இன்னும் இருக்காரு பிரம்மச்சாரியா”.

தியாவின் உள்ளங்கையை அழுத்தினாள் மனோ. இப்போது அந்த உஷ்ணம் உண்மை சொன்னது.

“இந்தா மனோ... குழந்தைக்குப் பால்” என்ற குரல்கேட்டு அண்ணாந்து பார்த்தாள் தியா.

கறுப்புக் கண்ணாடியணிந்த உயரமான ஒரு ஸ்பாஃரி மனிதன் மனோவின் அருகில் நிற்குகொண்டிருந்தான்.

“இவர்தான் என் கணவர்” என்றாள் மனோ.

‘ஹலோ’ என்று கைநீட்டினாள் தியா.

அவன் கை நீட்டாமல் வேறு திசை திரும்பி நின்றான்.

“ஸாரி தியா... அவருக்குப் பார்வை தெரியாது” என்றாள் மனோ.

‘கோயம்புத்தூர் செல்லும் விமானம் புறப்படத் தயாராகிவிட்டது’ என்றது அறிவிப்பாளரின் அந்த உணர்ச்சியற்ற குரல். அவர்கள் புறப்படத் தயாரானார்கள்.

குழந்தையைக் கணவன் தோளில் சாய்த்துக்கொள்ள, அவன் கரம்பற்றி அழைத்துச் சென்றுகொண்டிருந்தாள் மனோ.

அழுத குழந்தை தகப்பன் தோளில் குட்டித்தூக்கம் போடத் தொடங்கி விட்டது.

யார் குறைப்பிறவி? அவளா? அவள் கணவனா? மன ஊனப்பட்ட நானா?

திகைத்து நின்றாள் தியா.

12

அப்பா

அவன் ஊர் வந்து சேர்ந்தபோது நள்ளிரவு கடந்துவிட்டது. இருளின் ஆழத்தில் எறியப்பட்ட கல்லாய் சப்தம் ஒடுங்கிக் கிடந்தது கிராமம்.

பாலைவனத்தில் பணம் சம்பாதிக்கப் போனவன் முப்பத்தாறு மாதங்களுக்குப் பிறகு ஊர் திரும்புகிறான். துபாயிலிருந்து திருச்சி பக்கமாகத் தெரிந்தது; திருச்சியிலிருந்து பரவாக்கோட்டைதான் தூரமாகத் தோன்றுகிறது.

பாசம் - பரவசம் - காதல் மூன்றையும் ஒன்றாய்க் கூட்டிக் கலக்கி அடிக்கிறது இருதய மிக்கி. உடம்பெல்லாம் உயிர் ஒழுக 'வாடா ராசா' என வரவேற்ற தாயின் காலில் விழுந்து செளக்கியம் கேட்டு, கண்ணிலே கண்ணீரையும் காதலையும் கலந்து வழியவிட்ட மனைவியைக் கடந்து, பெட்டிகளை நடுவீட்டில் இறக்கிவிட்டு, குழந்தை எங்கே என்று வீடு துழாவி ஓடிப்போய்ப்பார்த்தால் - உள்வீட்டுக் கட்டிலில் உறங்கிக்கொண்டிருக்கிறது குழந்தை - ஒரு சத்தியத்தைப்போல - உறைந்துகிடக்கும் பாசத்தைப்போல

தலையணையைக் கையணையாய்க்கொண்டு தூக்கத்தின் அழகு காட்டு கிறது குழந்தை.

அது பிறந்தபோது பிரிந்தவன், சற்று வளர்ந்தபிறகு வந்திருக்கிறான். 'எவ்வளவு முடி என் தங்கத்திற்கு?' தளிர்களை இளங்காற்று கோதிக் கொடுப்பதுபோல் தலை தடவினான்; உள்ளங்கைக் கூட்டுக்குள் பாதம் புதைத்தான். தன் ஜாடையா? மனைவி ஜாடையா? உற்று உற்று அடையாளம் பார்த்தான். பக்கவாட்டில் தன் ஜாடை; முழு முகத்தில் தாய்ஜாடை.

பெற்றவள் மீது கொண்டதைவிடப் பெற்றதன்மீது ஏன் அதிகப் பாசம் வருகிறது மனிதர்களுக்கு? நான் இன்னொருத்தியின் படைப்பு; அது அவளது பெருமை. இது என் படைப்பு; எனது பெருமை. ஒரு வகையில் இது எனது உயிரின் பிம்பம்; சுயத்தின் நீளம். என் முகத்தை நானே பார்த்துக்கொள்ளும் இன்னோர் உயிர்க் கண்ணாடி. இது மற்றுமொரு நான். அதனால் தான் இந்தப் பாசம்.

பெட்டிகளைப் படுக்கையறைக்கு இடம் மாற்றிய மனைவி சரசு அவன் பக்கத்தில் கட்டில் விளிம்பில் வந்தமர்ந்தாள்.

அவள் தேர்ளில் கைவைத்து ஆதரவாய் அழுத்தினான் சின்னமணி.

"நல்லா இருக்கியா?"

"இப்பத்தான் நல்லாருக்கேன்"

அவளை இழுத்து இறுக்கினான்; திறந்திருக்கும் கதவுகாட்டி ஒதுங்கினாள்.

"கொழந்த பேசுறாளா?"

"பேசிப் பழகுறா. பூனையைப் 'புய்யா'ன்னு சொல்லுவா. நாய்க்குட்டிக்கு 'நானா'... என்னை 'மா'ன்னு கூப்பிடுவா"

"அப்பா சொல்றாளா...?"

"அதான் நீங்களே வந்துட்டீங்களே" அந்தக் குழைந்த வார்த்தைகளில் அவள் சொல்லாத பொருளெல்லாம் விளங்கியது சின்னமணிக்கு.

தன் மனம் - உடல் - கண்கள் மொத்தத்தையும் மனைவியின் மீது திருப்பினான்.

முதல் குழந்தைபெற்ற பிறகு ஒரு பெண்ணுக்குக் கூடுதல் அழகு வருமே! அது அலாதியானது. அங்கங்கள் அதனதன் பூரணத்தில் சென்று பொருந்திவிடும் பருவமது. இதோ! தங்கம் பழுத்திருக்கிறது. கைகளுக்குள் கட்டுண்டு கிடக்கும் இந்த உடலின் சின்னத் திமிறல் என்னை ஆண்டு முடித்துவிடு என்று ஆர்ப்பரிக்கிறது. மூன்றாண்டு களாய் மூடிவைத்த ஆசைகள் முட்டி வெடிக்கப் பார்க்கும் மூர்க்கத்தை உணர்த்துகிறது அவள் பெருமூச்சின் உஷ்ணம். அவன் முப்பத்தாறு மாதங்களாய்க் கட்டிவைத்த ஆசைகளின் முடிச்சு அவிழ்கிறது ஒவ்வொன்றாய். புருஷன் வரும்வரை மலரக்கூடாது என்று அவள் ஈரத்துணியில் சுற்றிவைத்த மல்லிகையின் சரமொட்டு இப்போது வாசம்பேசத் தொடங்கிவிட்டது வாய்விட்டு.

ஓசையில்லாமல் கதவடைத்தான். அவள் கட்டிலுக்குக் கீழே பாய்விரித்தான். காய்ச்சி வைத்த பாலும் சுட்டுவைத்த பலகாரங்களும் ஆறிப்போய்விட்டன. அங்கே ஆறாமல் கிடந்தது ஆசைமட்டும்தான்.

அவளை இறுக அணைத்து நெஞ்சுக்குள் திணித்துக்கொண்டான்.

'ஒனக்கு சென்ட்டு வாங்கி வந்திருக்கேன். எடுத்துப் பூசட்டுமா?' என்றான். தலைகுனிந்து தலையாட்டி அதை நிராகரித்துவிட்டு அவன் சட்டையின் இரண்டு பொத்தான்களைத் திறந்து மார்பில் முகம் தோய்த்து மூச்சு வாங்கி மயங்கினான்.

"என்னய்யா ஒன் சென்ட்டு... ஒரு பொண்டாட்டிக்கு உலகத்துலயே புடிச்ச சென்ட்டு புருசனோட வேர்வை வாசந்தான்யா". இதையெல்லாம் சொல்லாமல் சொல்லி முடித்தது அவள் மூஞ்சி அழுத்தி உரசிய மூக்கின் தேய்ப்பு.

இரண்டு கரங்களிலும் அவள் முகம் ஏந்தி - அதில் வழியும் வெட்கத்தை எதுகொண்டு துடைப்பதென்று மயங்கி - அவளின் மொத்தத்தையும் தன் ஆதிக்கத்தின்கீழ் கொண்டுவந்து - எதிர்பாரா துருவங்களில் முத்தமிட்டு - அவள் முனகல் கீதம் கேட்பதற்கான முன்னேற்பாடுகள் செய்து - உயிர்ப்பசி தீர்க்கும் பதார்த்தமுண்டு - ஒரு மோப்பநாய் போல வாசனை

பிடித்து - தாம்பத்யத்தின் கடைசித்திரை விலக்கும் முயற்சியில் அவன் மூர்க்கமாய் முன்னேறியபோது 'வீல்' என்ற சத்தமிட்டு அலறி எழுந்தது குழந்தை. அவள் அடுத்த நொடியில் தாயானாள். துப்பப்பட்ட புருஷன் தலையணைதாண்டி விழுந்தான்; பிறகு சுதாரித்து எழுந்தான்.

அழுவதற்கு முன்பு குழந்தை விழித்துப் பார்த்துவிட்டதோ? யார் என் அம்மாவின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துபவன் என்ற அதிர்ச்சியில் அலறுகிறதோ? ஒரு குழந்தையின் வாய் அதிகபட்சம் திறக்கும் அகலத்தில் வாய்திறந்து அது 'ஆ' வென்றழுதது. வீட்டுக்குள் வந்த எதிரியின் மீது கரடி பொம்மையைத் தூக்கி எறிந்தது.

"அப்பாடா... அப்பா" சமாதானப்படுத்த முயன்றவள் நிராகரிக்கப் பட்டாள். அவள் அணைப்பில் திமிறி ஒழுகியது அது.

ஆடைகளைச் சரிசெய்துகொண்டு எழுந்தவன் 'வாடா என் கண்ணு' என்று கைநீட்டிக் கொண்டே தூக்கவந்தபோது தாயின் மார்பில் கண்ணீர்ப்பசை பூசித் தன்னை ஒட்டிக்கொண்டது குழந்தை.

அந்நியனை - அதாவது அப்பனை - நிராகரித்துவிட்டுத் தாயைக் கட்டிகொண்டே குழந்தை தூங்கத் தொடங்கியபோது வெளியே தொடங்கிவிட்டது விடியலுக்கான ஒத்திகை.

★

வெயிலேறிய பிறகும் தூங்கிக் கிடந்த கணவனை எழுப்புவதுபோல் செல்லமாய்ச் சீண்டினாள். அவன் முரண்டு பிடித்துப் புரண்டு படுத்தான். இன்னும் காயாத ஈரக்கூந்தலின் கற்றை நுனியை அவன் காதுக்குள் செலுத்திச் செய்த சில்மிஷத்தில் அவன் சிலிர்த்துக் கண்விழித்தான். தன்னிலை வந்தவன் கேட்ட முதல் கேள்வியே "எங்கே குழந்தை?" என்பதுதான்.

"நர்சரியில விட்டுட்டு வந்துட்டேன்; நீங்கபோயிக் கூட்டிட்டு வாங்களேன்".

அம்மா இட்லிவைக்க, மனைவி சட்னிவைக்க சட்னியில் தூக்கலாய் உறைத்த பச்சை மிளகாய் மூளைக்குப்போய்த் தீ வைக்க "அம்மா அம்மாதான்!" என்றான்.

துபாயிலிருந்து வாங்கிவந்த புடவைகளைக் கொடுக்கவும் பெண்கள் இருவரும் மலர்ந்து போனார்கள் மலர்ந்து. எல்லாம் இந்தியாவில் நெய்யப்பட்டு துபாயில் பில் ஒட்டி இந்தியாவுக்கே திரும்பிவந்த புடவைகளே என்றாலும் வெளிநாட்டிலிருந்து வாங்கி வந்ததென்றால் அது ஒரு 'இது' தானே.

"கறுத்துப்போய் வந்திருக்கியே மகனே. ஒறங்கவிடாத வேலையோ என்னமோ? எண்ணெய் முதலாளி கம்பெனியில நூறுபேரக் கட்டி மேய்க்கிறதுன்னா சும்மாவா?" புடவையில் கண்ணெடுக்காமல் அம்மா புலம்பிக்கொண்டிருந்தாள்.

நானா? நூறுபேரைக் கட்டி மேய்க்கிறேனா? அப்படியே நம்பிக் கொண்டிரு தாயே. உன் கனவை நான் ஏன் கலைக்க வேண்டும்?

பையிரண்டிலும் சாக்லெட் நிரப்பிக்கொண்டு பள்ளிக் கூடம் புறப்பட்டான் மகளை அழைக்க.

★

"இன்னிசை வா.. வா.. வா..." என்று கைநீட்டினான்.

பிள்ளை பிடிப்பவன் பேண்ட்போட்டு வந்திருக்கிறான் என்று பயந்து நடுங்கியது குழந்தை.

"அய்யய்யோ பேரமாத்திச் சொல்றீங்களே... 'இனிஷா'ன்னு கூப்பிடுங்க"

இவன் வைத்த பெயர் 'இன்னிசை'யாம். பள்ளிக் கூடத்தில் 'இனிஷா'வாம். பெயர் மட்டுமா மாறியிருக்கிறது?

அவன் கெஞ்ச அது பதுங்க - அவன் அழைக்க அது முறுக்க - அவன் துரத்த அது சிக்கமாட்டேன் என்று சிட்டாய்ப் பறக்க ஓடிப் பிடிக்கும் விளையாட்டு தொடங்கியது.

'பக் பக் பக்' என்று பாடிக்கொண்டே குனிந்து கோழிபிடிக்க ஓடுபவனைப் போல, 'வா வா வா' என்று கைநீட்டிக்கொண்டே பிள்ளையின் பின்னால் ஓடினான் சின்னமணி.

அப்பனுக்கும் மகளுக்குமான போராட்டத்தை மைதானமே வேடிக்கை பார்க்கிறது. சிலர் அனுதாபப்பட்டார்கள்; பலர் சிரித்தார்கள்.

பாசம் இருந்த இடத்தை அவமானம் ஆக்கிரமித்துக்கொண்டதில் அன்பு காட்டியவன் ஆத்திரப் படலானான். கையிரண்டிலும் பிள்ளையைப் பற்றி மார்போடணைத்தான். அது வீறிட்டலறி மார்பிலிருந்து வழிந்தோடியது. தப்பித்த குழந்தை ஓடிச்சென்று மணியடிக்கும் கிழவனின் காலிடுக்கில் அடைக்கலமாகி 'வரமாட்டேன்' என்று அடம்பிடித்தமுதது. வேறென்ன செய்வது? மணியடிக்கும் கிழவன் தோள்களில் தூக்கிவர வீடுவரைக்கும் குழந்தையைத் தொட்டுக்கொண்டே வந்தான் சின்னமணி; தொட்ட கையை உதறிக்கொண்டே வந்தது குழந்தை.

"வாப்பா சின்னமணி. பெரிய உத்தியோகம் பாக்குறியாமே துபாயில. நூறு பேருக்கு அதிகாரியா நீனு...? நல்லாரு. எங்களமாதிரி ஏழைபாழைகளையும் கவனிச்சுக்கப்பா"

பெட்டிக்கடைக் கிழவர் சக்திவேலு வாயார வாழ்த்தினார்.

அப்படியே நம்பிக்கொண்டிரும் பெரியவரே. உங்கள் கனவை நான் ஏன் கலைக்கவேண்டும்?

★

"சொல்லு கண்ணு அ..ப்..பா.. அப்பா..."

தன்னை முறுக்கிக்கொண்டு அம்மாவின் முதுகுக்குப் பின்னால் ஓடி ஒளிந்தது குழந்தை.

"உனக்கு என்னென்ன வாங்கிட்டு வந்திருக்கேன் பாரு. நாந்தாண்டா அப்பா.. எங்க சொல்லு.. அ..ப்..பா..."

பாசத்தின் புழுக்கம் தாங்காமல் அந்த இடத்தை விட்டு வெளியேறிய குழந்தை அம்மியரைத்துக்கொண்டிருந்த பாட்டியின் முந்தானைக்குள் முகம் புதைத்தது.

கலங்கிய சின்னமணி மனைவியின் மடியில் ஓடிந்து விழுந்தான்.

"சரசு! துபாய்க்குப் போறதுக்கு முன்னால இந்த ஊர்ல என்னை யாருக்கும் தெரியாது. இப்ப என்னை எல்லாருக்கும் தெரியுது. என் மகளுக்குத்தான் என்னை யாருன்னு தெரியல. என்ன பொழப்புடி இது? அப்பான்னு கூப்பிடுற ஒத்தச் சொல்லுக்குத்தான உசுரக் கையில் புடிச்சு ஓடிவந்தேன்.

நீங்க எல்லாரும் நெனச்சுக்கிட்டிருக்கீங்க - நான் எண்ணெய்க் கம்பெனிக்கு நிர்வாகி; நூறு பேருக்கு அதிகாரின்னு. நாய் படாத பாடுடி நான்ப்பட்ட பாடு”.

விம்மிவிம்மி அழுதான். கண்ணீரில் நனைந்தது புதுப்புடவை. பதறிப்போன சரசு அவன் முகத்தை இழுத்துத் தன் மார்பில் முட்டிக் கொண்டாள். உடம்பெங்கும் ஓடிய பதற்றத்தை அவள் மார்பு அவனுக்கு அறிவுறுத்தியது.

“கேள் சரசு... நீங்க நெனச்சுக்கிட்டிருக்கிற மாதிரி நான் எண்ணெய் முதலாளி வீட்டுக்கு நிர்வாகி இல்ல. முதலாளி வீட்டுப் பேரன் பேத்திகளத் தூக்கி வளக்குற வேலக்காரன். அப்பன் பட்ட கடனையும் என் கல்யாணக் கடனையும் தீக்கணும். இந்தப் பெண்கொழந்த பொழப்புக்கு இப்பயிருந்தே காசு சேக்கணும்ன்னுதான் ஒன் கல்யாண நகையை வித்த காசுல துபாய்ல போயி இறங்குனேன். இறங்குன உடனேயே என் பாஸ்போர்ட்டப் பறிச்சு வச்சுக்கிட்டாங்க. உலகமே கெடைக்கும்னுபோன எனக்கு ஒட்டகம்தான் கெடச்சது. அறுபது ஒட்டகங்களைக் குடுத்து சவுதி அரேபியா எல்லையில பாலவனத்துல மேய்க்கச் சொன்னாரு எங்க அரபி. அந்தப் பாலைவனத்துல ஒட்டகமா இருக்கிற மனுசன் மட்டும்தான் உயிர்பொழைக்க முடியும். வெயில்ன்னா 58டிகிரி வெயில்; பேரிச்சங்காய் வெந்துபோகும். குளிரன்னா மைனஸ் 3டிகிரி; உள்ள ஓடுற ரத்தம் ஒறைஞ்சுபோகும். ஒட்டகம் மேய்க்கிற பயல்களுக்கெல்லாம் ஒரே கூடாரம். ‘தொப்பூஸ்’ ரொட்டியும் குடிக்கிற தண்ணியும் வாரத்துக்கு ஒருநாள் வந்து சேரும்; வாரமெல்லாம் அதவச்சுக்கிட்டுத்தான் உயிர ஊறவச்சிக்கணும்.

எங்ககூட இருந்த ஒரு பாகிஸ்தானி திடீர்ன்னு நுரை நுரையாய்க் கக்கினான்; பொட்டுன்னு செத்துப்போனான். என்னன்னு விசாரிச்சா பாம்புக் கடியாம். ரெண்டு பாம்பு இருக்குமாம் பாலை வனத்துல. மூணுஅடி நீளப்பாம்பு ‘அசா’. அது கண்ணுக்குத் தெரியுமாம். ஒரு அடி நீளப்பாம்பு ‘ஹனிஷ்’. அது கண்ணுக்குத் தெரியாதாம். மண்ணுக்குள்ள பொதஞ்சிருக்குமாம். அது கடிச்சா அடுத்த நிமிசம் ஆள் காலி. இந்த உண்மை தெரிஞ்சபிறகு கூடாரத்துக்குள்ள பாயவிரிச்சு ராவும் பகலும் முழிச்சே கெடந்தோம்.

ரெண்டு வருசம் பாலைவனத்துல ஒட்டகம் மேய்ச்சபிறகு பெட்ரோல் பங்குல வேலைக்கு வச்சாரு அரபி. இப்ப இந்த ஆறு மாசமாத்தான்

பேரன் பேத்திகளைத் தூக்கிவளக்க ஆளில்லேன்னு வீட்டுக்குக் கூட்டிட்டுப் போயிட்டாரு. குளிப்பாட்டுறது, சோறூட்டுறது, பள்ளிக்கூடம் கூட்டிட்டுப்போறது எல்லாமே நாந்தான். யார் பெத்த பிள்ளைகளோ எம்மேல பாசமா இருக்குதுக. நான் பெத்த பிள்ளதான் அப்பான்னு கூப்பிட அழிச்சாட்டியம் பண்ணுது. அடுத்தவாரம் லீவு முடியுது. 'அப்பா'ங்கிற அந்த ஒத்தச்சொல்ல என்காதுல வாங்கிட்டுப் போயிட்டேன்னா நான் பட்ட பாட்டுக்குக் பலன் இருக்கும். இல்லேன்னா என்னடி சரசு அர்த்தமிருக்கு என் பொழப்புக்கு?"

அவன் பேசப்பேச அவள் விசும்பி விசும்பி அழுதாள். விம்மினாள்; கடைசியில் வெடித்து வீறிட்டலறி "இப்படிக்கஷ்டப்பட்டா எங்களக் காப்பாத்தறீங்க..." என்று கதறினாள். அவன் மார்பில் அடித்துக் குமுறினாள். என்ன சொல்லியும் தேற்றமுடியவில்லை அவளை. அடங்குவதாய்த் தெரியவில்லை. அன்றுதான் கண்ணீரின் தீ இந்திரியம் ஊற்றி அணைக்கப்பட்டது.

★

சுவாமிமலையில் வேண்டுதல். குழந்தைக்கு மொட்டையெடுக்கப் புறப்பட்டார்கள் நால்வரும்.

"அப்பா மடியில ஒக்காந்துக்க"

"ம்ஹும்" பிதுங்கிய குழந்தை அம்மா மடிக்குத் தாவியது. மீண்டும் திணித்தாள்; திமிறியது.

முகம் தொட்டான். ஒரு 'முறை' முறைத்துவிட்டு முதுகு திருப்பிக் கொண்டது.

தாய்மாமன் இல்லை; தன் மடியில் இழுத்து அமர்த்திக்கொண்டான் குழந்தையை. தலையில் தண்ணீர் தெளிக்கும் வரைக்கும் அமைதியாக இருந்த குழந்தை, தலையில் வைத்த கத்தியின் முதல் 'சர்' சத்தம் கேட்டதும் தன் சக்தியெல்லாம் திரட்டிச் சத்தமிட்டுத் துள்ளியது. பாட்டி ஒரு பக்கம் அம்மா ஒரு பக்கம் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டாலும் காலிரண்டையும் உதறி அவர்களின் பிடிமானம் தகர்க்கப் பார்த்தது. ஒங்கி ஒரு போடு போட்டுவிட்டு "நீங்க மொட்டையெடுங்க" என்றாள் சரசு. கத்தியின் அடுத்த 'சர்' சத்தம் கேட்டு பயந்த குழந்தை

எல்லாரையும் உதறியபோது கத்திபட்டுக் கிழிந்த காதோரத்தில் பொல பொலவென்று உதிர்ந்தது ரத்தம். தான் சந்தேகப்பட்டது சரிதான்... எங்கிருந்தோ ஒரு கொலைகாரன் வந்திருக்கிறான் என்பதை உறுதிப் படுத்திக்கொண்ட குழந்தை கத்திய கத்தல் இருக்கிறதே சுவாமிமலை முருகனைத் தவிர எல்லாரும் வந்து கூடிவிட்டார்கள். குழந்தையைப் பொறுத்தவரையில் சின்னமணி மீது இருந்த அந்நியம் பகையாக மாறிவிட்டது அந்தச் சம்பவத்துக்குப் பிறகு.

விடுமுறையின் கடைசி ராத்திரியும் கண்ணீரில் முடிந்தது.

★

விடிந்தது.

விடைபெறும் நேரம் வந்துவிட்டது. குழந்தையை எழுப்பி மாறிமாறி முத்தமிட்டான் தகப்பன். தூக்கக் கலக்கத்திலும் தன் 'எதிரி'யை அடையாளம் கண்டுகொண்ட குழந்தை திமிறித் திரும்பிப்படுத்தது. 'அப்பா சொல்லு - அப்பாவுக்கு டாட்டா சொல்லு' என்று வன்முறையோடு கெஞ்சிய சரசு குழந்தையை மாறிமாறி அடித்து ஆவேசக் காளியானாள். 'சே... சே... விடு குழந்தையை' என்று தடுத்தான் சின்னமணி. அம்மா காலில் விழுந்து 'போயிட்டு வாறேன்' என்றான். அழுகையை விழுங்கிக்கொண்டு சரசுவை ஒரு பார்வை பார்த்தான். முகம் திருப்பாத குழந்தையிடம் டாட்டா சொன்னான்; போய்விட்டான். தெரு கடக்கும் தூரம் வரை கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தன சரசுவிடம் குழந்தை அடிபடும் ஓசையும் அதன் பேரழுகையும்.

★

துபாயில் இறங்கி எண்ணெய் முதலாளி வீட்டுக்குள் நுழைந்தவுடன் உள்ளிருந்த அவரின் பேரக்குழந்தைகள் ஓடோடி வந்தன. அவன் கால்களையும் தோள்களையும் கட்டிக்கொண்டன. அதில் ஒரு குழந்தை "அபோய் அபோய்" என்று அவன் மடியில் உட்கார்ந்து கன்னம் தடவியது.

'அபோய்' என்ற அரபிச் சொல்லுக்கு 'அப்பா' என்று அர்த்தம்.

13

எல்லா மழையும்
நின்றே தீரும்

சுந்தோஷத்திற்கு எத்தனையோ பெயர்களுண்டு; ஒரு பெயர் மழை.

நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை - என் சுந்தோஷத்தைக் கெடுக்க அவள் வருவாளென்று; மழையை ரசித்துக் கொண்டிருந்த என்னருகே இரண்டடி தூரத்தில் இடியாய் வந்து விழுவாள் என்று.

யாரோ ஒருத்தி என்னைப் போலவே மழைக்கு ஒதுங்குகிறாள் என்று நினைத்தேன். பக்கவாட்டில் தெரியவில்லை; சற்றே உற்றுப்பார்த்ததில் உள்முகம் தெரிந்தது. அவளேதான்!

என் வாழ்வைத் தொலைத்தவளும் தொலைந்து போனவளும் இவளேதான். என் வாழ்வின் வளர்சிதைமாற்றம் இவளேதான். பதினேழு ஆண்டுகளுக்குப் பின் இந்த அதிகாலையில் ஆளற்ற நெடுந்தெருவில் அவளும் நானும் மட்டும் அருகருகே. என் பழைய காதலின் தூரம் இதோ இந்த இரண்டடி; என் அவமானத்தின் தூரமும் அதுவேதான்.

என்னை அறிந்துகொண்டாளா? அறிந்தும் அறியாதவள்போல் நடிக்கிறாளா? பாசாங்குப் போர்வைக்குள் தன்னை ஒளிக்கிறாளா? அவள்தானா? இல்லை, அவளைப்போல் வேறொருத்தியா? இல்லையே! அவள் பக்கவாட்டில் திரும்பும் போது பார்த்தேனே... வலப்பக்க உதடு முடியுமிடத்தில் கிடக்கும் கடுகு மச்சத்தை. அந்த மச்சம் தவிர எல்லாமே மாறிப்போயிருக்கிறாள். நான் பார்க்க விரும்பாதவளைப் பக்கத்தில் நிறுத்தி வேடிக்கை பார்க்கிறது மழை.

இவளைப் பார்ப்பதற்காகத்தானே பிறந்தேன் என்று ஏங்கிய கால மொன்று உண்டு. இறக்கும் வரையில் இவளைப் பார்க்கவேகூடாது என்று வெறுத்துப்போனதும் ஒரு காலம். இப்போது இவளைப் பார்ப்பதா? தவிர்ப்பதா? பேசுவதா? மௌனம் காப்பதா? காற்று திரட்டிக் கொண்டு வந்து அவள் முகத்திலடித்த மழைத்தாரையின் மிச்சம் என் முகத்தில் தெறித்தது.

★

ஊர் ஊராய் அலைந்து கோவைக்கு நான் குடிவந்து ஆறுமாதமிருக்கும். அழகான ஊர் இது. சிறுவாணி ஊற்றும் குளிர்வாடைக் காற்றும் கோயம் புத்தூருக்கு மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையின் ஆசீர்வாதங்கள். நவீன நாகரிகத்தை இழுத்துப் போர்த்துக்கொண்டாலும் இடுப்பில் இந்திய ஆடையை இழக்காத ஊர் இது. 'ங்'கண்ணா போட்டு மரியாதைச் சங்கீதம் வாசிக்கும் கலாசாரம்; சுத்தத்தை சுவாசிக்கும் மக்கள். தெற்கே கிணத்துக்கடவு - வடக்கே காரமடை - மேற்கே மருதமலையின் அடிவாரம்வரை என்று நீண்டாலும் இது நகரமல்ல; பெருங்கிராமம்.

இன்று வாக்கிங் புறப்படும்போது மேகமில்லை; வெயில் பெய்து கொண்டிருந்தது. சிவானந்தா காலனிக்குள் நுழையும்போது சில்லென்ற காற்றடித்தது. உரிமையுள்ள விருந்தாளியைப் போல இந்த ஊரில் மழை எப்போது வருமென்றும் தெரியாது; சண்டைக்கார மனைவியைப்போல எப்போது கோபித்துக்கொண்டு போகும் என்றும் தெரியாது. திடீரென்று வந்துவிட்டார் உரிமையுள்ள விருந்தாளி. ஓடி ஒதுங்கப் பார்த்தேன்; பக்கத்தில் இடமில்லை. சற்று நேரத்தில் மழை கல்லெறிந்தது. தெரு முனையில் சுபா மெடிக்கல் ஷாப்பின் தகடுவேய்ந்த தாழ்வாரம் தென்பட்டது. அதில் ஒதுங்கினேன். கைக்குட்டையால் தலைதுடைத்துக் கொண்டேன். வெறிச்சோடிப் போயிற்று வீதி. ஆங்காங்கு கண்ணுக்குத் தென்பட்டவர்களும் மறைந்துபோனார்கள்.

சொல்லி வைத்தாற்போல் ஒரே சுதியில் 'சி' மைனரில் பெய்கிறது மழை. மழையில் நனையாமல் மழையை வேடிக்கை பார்ப்பது எத்தனை சுகம்? குன்றேறி யானைப்போர் காண்பதுபோல் பாதுகாப்பானதும் கூட. சும்மாவா சொன்னார் முல்லா? 'மழையென்பது பூமிக்கு ஆண்டவன் அனுப்பும் ஆசீர்வாதம்' என்று. மழைத்தறியல்லாமல் வேறுஎதில் நிகழ்த்த முடியும் இப்படியொரு திரவ நெசவை?

எல்லா உயிர்களுக்கும் மழையென்றால் ஏன் அப்படி ஓர் ஆனந்தம் தெரியுமா? ஒரு பருவப்பெண்ணைப் போல ஐந்து புலன்களையும் சுகப்படுத்திப் போகிறது மழை.. வெள்ளைத் தாரைகள் கண்ணுக்கு இன்பம். மழை ஓசை... மன்னிக்கவும்... இசை காதுக்கு. மழைத்தண்ணீர் போல் மாசற்ற பொருள் உண்டா? உண்டு பார்த்தால் நாவுக்கு. மண்ணின் வாசத்தை மழையல்லாமல் எழுப்பவல்லார் யார்? வாசம் நாசிக்கு. பட்டுத் தெறிக்கும் துளியின் சில்லென்ற சிலிர்ப்பு உடம்புக்கு.

இத்தனை காலம் ஐம்புலனுக்கும் இன்பம் செய்து வந்த மழை ஆறாம் புலனுக்குத் துன்பத்தை அழைத்துவரும் என்று தெரியாது - நான் ஒதுங்கிய தாழ்வாரத்துக்குள் அவள் பொசுக்கென்று புகும் வரையில்.

வாழ்நாளில் அதிகம் உச்சரித்த வார்த்தை எது என்று கேட்டால் சிலபேர் யோசித்துச் சொல்வார்கள். எனக்கு அவசியமில்லை; நான் அதிகம் உச்சரித்த வார்த்தை 'அமிர்தமீனாள்'. அவள்தான் அந்த அமிர்தமீனாள்தான் தொடமுடிந்த தூரத்திலும் தொடக்கூடாத உறவிலும் இப்போது மழையை வேடிக்கைபார்த்து நிற்கிறவள். இவள் எலும்புக்கூட்டைக் காட்டினாலும் அடையாளம் சொல்வேனே, இவளையா தெரியாது?

★

என் இருபத்தேழாம் வயதில் என் வாழ்வைக்கடந்த புயல் இவள்தான். அப்போது நான் புதுக்கோட்டையில் ஒரு கல்லூரி நூலகர். எப்போதும் படித்துக்கொண்டேயிருப்பவனை நிறுத்துவதற்கு ஒரே வழி அவனை நூலகர் ஆக்குவதுதான். அப்போது இவள் அங்கே ஆங்கில இலக்கிய மாணவி.

அவள் அப்படி ஒன்றும் சிற்பமுமில்லை; பார்க்க முடியாத அற்பமும் இல்லை. பளீர்ச் சிரிப்பு; பன்னீர் வார்த்தைகள்; ஆள் விழுங்கும்

கண்கள்; சுரிதார் போட்ட சூரியகாந்தி என்று என்னை ஒரு மோசமான கவிஞனாக்கியவள் அவள்தான். மந்தகதிப் பெண்களுக்கு மத்தியில் அவள் மட்டும் ஒரு பட்டாம்பூச்சிப் பெண்ணாய்ப் பறந்து திரிந்தது என் கவனம் கவ்வியது. மனம் அவள் மீது தத்தித் தாவினது.

நான் புத்தகம் தருவேன்; அவள் புன்னகை தருவாள். நூலகத்துக்குள் நுழையும்போதோ விடைபெறும்போதோ எனக்கு 'வணக்கம்' சொல்லத் தவற மாட்டாள். என் வாரநாட்களில் சனி, ஞாயிறு சலிப்பாயிற்று. திங்கள் சுவையாயிற்று. அவள் பெயர் என் உதடுகளுக்கு இடைவெளி இல்லாத மந்திரமாய் மாறிவிட்டது.

“நான் கட்டுரை தயாரிக்க அவசரமா ஒரு புத்தகம் வேணும். குடுப்பிங்களா சார்?”

“என்ன புத்தகம்?”

“தி வேஸ்ட் லேண்ட், டி.எஸ்.எலியட்”.

கேட்காதவள் கேட்டு விட்டாள். என் பிரியசுகியின் முதல் விண்ணப்பம். அந்தப் புத்தகம் இந்த நூலகத்தில் இல்லையென்றாலும் இல்லையென்றா சொல்லுவது?

“நிச்சயமாகக் கொடுக்கிறேன்... 24 மணி நேரம் அவகாசம் வேணும்”

ஒருநாள் விடுப்பில் திருச்சிக்கு விரைந்தேன். செயின்ட் ஜோசப், ஐமால் முகமது இரண்டு கல்லூரிகளிலும் தேடிக் கிடைக்காமல் நேஷனல் கல்லூரி நூலகத்தில் தேடிக் கண்டெடுத்தேன்.

எந்தப் புத்தகமும் அத்தனை ஆனந்தம் தந்ததில்லை எனக்கு. அமிர்தமீனானைத் தொட்ட சுகம் இருந்தது டி.எஸ்.எலியட்டைத் தொட்டபோது.

அவள் வீட்டுக்கே சைக்கிள் மிதித்தேன்.

பாவாடை சட்டையணிந்த கோலத்தில் வெளியே ஓடி வந்தவள் புத்தகத்தைக் கொடுத்ததும் என் உள்ளங்கையை அழுத்திக் குலுக்கி ‘தேங்க்ஸ்’ சொன்னாள். என் விரல் இடுக்கில் அடைபட்ட அவள்

விரல்களை அவ்வளவு சீக்கிரம் விடுதலை செய்ய விரும்பாதவள்போல் புத்தகத்தில் கண்களை மொய்க்கவிட்டாள்.

விரல்களை எடுத்துக் கொண்டோடிய பெண்ணே... ஸ்பரிசத்தை என்ன செய்வாய்?

அந்த விரல்கள்தானா பெண்ணே... இதோ இந்த விரல்கள். புறாக்குஞ்சின் சிறகுகளைப்போல் அன்று மெலிந்திருந்த உன் விரல்கள் இன்று சற்றே தடித்திருக்கின்றன. அந்த விரல்களில் அன்றிருந்த பேதைமை இன்று இல்லை. இப்போதும் என்னைப் பார்க்க மறுக்கிறாளா; அல்லது தெரிந்து கொண்டு மறைக்கிறாளா?

அந்த ஸ்பரிசம்தான் இருபத்தேழு வயதில் என் உடல் அடைந்த உச்சபட்ச சந்தோஷம்.

இருபத்திரண்டு வயதுவரை அன்னாசிப்பழம் சாப்பிட வேண்டும் என்கிற ஆசைகூட நிறைவேறவில்லை. அவ்வளவு வறுமை. அசைவ ஒட்டலுக்குப்போய் பரோட்டாவுக்குச் சட்னிகேட்டுத் தொட்டுக் கொண்ட காலம் அது. பேண்ட்டுக்குப் பெல்ட்போட வேண்டும் என்பது நிறைவேறாத ஆடம்பரம். இந்த வேலைக்கு வரும்வரை அது சாத்தியமாயிருக்கவில்லை.

உறவுகளற்ற வாழ்க்கையில் பெண்ணின் ஸ்பரிசம் எப்படியிருக்கும் என்பது என் கனவோ கனவு; அன்றுதான் நிறைவேறியது. அதுதான் வாழ்வில் முதல் பெண் ஸ்பரிசம். அது கொடுத்த பரவசம் கிளர்ச்சியாய்க் காய்த்து வெறியாய் முற்றியது. மீண்டும் அவள் ஸ்பரிசத்துக்கு ஏங்கின உள்ளங்கையும் உள்ளமும்.

உலகத்தின் வேறெந்தப் பெண்மையிலும் இந்த ஸ்பரிசம் சாத்தியமில்லையென்றும் இவளைத்தவிர எந்தப் பெண்ணிடமும் எனக்கொரு கிலேசம் மூளாது என்றும் நம்பிக்கிடந்த பருவம் அது. இரண்டு நியாயங்களுக்கின்றன மனிதர்களுக்கு. ஒன்று வயது சொல்லும் நியாயம்; இன்னொன்று வாழ்வு சொல்லும் நியாயம். வயது சொல்லும் நியாயத்தைக் கடவாமல் வாழ்வு சொல்லும் நியாயத்தை அடைவதற்கான சாத்தியம் குறைவு. அன்பு என்பது எந்த உயிரோடும் நேரலாம்; இச்சை என்பது எந்த உடலோடும் சாத்தியமே என்ற பௌதிக உண்மைகள் அறிவிறச்சேராத வயது

அது. ஆனால் ஒருத்தியோடு மட்டும்தான் காதல் தோன்றும் என்ற மூடநம்பிக்கை கடவுளைப் போல அழியாதது. காலத்தின் கனத்த சுத்தியல் தட்டும்போதுதான் இரண்டு பிரமைகளும் உடைகின்றன. இப்போது புரியும் இந்த நியாயம் அப்போது புரியவில்லை; புரிதலிலும் நன்மை இல்லை.

டி.எஸ்.எலியட்டை அவள் திருப்பிக்கொடுக்க வந்த போதுதான் அது நேர்ந்தது.

'மிக்க நன்றி' என்று தனித்தமிழில் சொல்லிவிட்டு அவள் புறப்பட்டபோது என் உடலை மீறி மனமும் மனதை மீறி உடலும் செயல்பட்டன.

சட்டென்று திரும்பி அவள் உள்ளங்கைபற்றி அழுத்தினேன்; இடுக்குகளில் விரல் கோத்தேன்.

மிரண்டு திரும்பி விலகினாள்.

என் பிடி இன்னும் இறுகியது.

'விடுங்கள்'

ம் ஹூம்...

"எடு..."

"மாட்டேன்"

"எடுடா...!"

அழுத்திய என் கையை உதறி எறிந்துவிட்டுத் தும்பறுத்த இளங்கன்றாய்த் திசை தெரியாமல் ஓடி மறைந்தாள் அமிர்தமீனாள்.

★

நிகழ்ந்த பொழுது அவமானமாய் இருப்பதும் நினைக்கும் போதெல்லாம் அனுபவமாய் இருப்பதும் எதுவோ, அது நெஞ்சாங்கூட்டிலிருந்து உயிர் வெளியேறும் வரை உள்ளிருக்கும்.

அன்று வியாழக்கிழமை. அதுதான் என் வாழ்வின் கறுப்பு நாள். முதலும் கடைசியுமாய் என் வாழ்வில் அம்பலத்தில் அவமானப்பட்டதும் அன்று தான்.

காலையில் செம்பருத்திச் செடியோரம் சைக்கிள் துடைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“ஏண்டா நாயே! எம்புட்டுக் கொழுப்பு இருந்தா எங்கவீட்டுப் பொண்ணு மேல கை வச்சிருப்ப...?”

சத்தம் வந்த திசையில் திரும்புவதற்குள், உட்கார்ந்து சைக்கிள் துடைத்துக் கொண்டிருந்த என் முதுகில் ஓங்கி விழுந்தது ஒரு மிதி. முதுகுத்தண்டு அந்த உதையை மூளைக்கு அறிவிப்பதற்குள் கழுத்தில் விழுந்தது ஓர் அடி. வண்டியோடு விழுந்ததில் சைக்கிளின் பெடல்குத்திக் கிழிந்தது என் தாடை. நிமிர்ந்து பார்த்தேன். முன் வழுக்கை விழுந்த ஒரு முரட்டு இளைஞன், பனியனோடு என்னைத் தூக்கிச் செவியில் அறைந்தான்.

“இந்தக் கைதானடா அமிர்தமீனாவைத் தொட்டது...?” எனது வலக் கையை முறுக்கி பிருஷ்டத்தில் உதைத்ததில் செம்பருத்தித் தொட்டியில் முட்டி விழுந்தேன்.

நாலைந்து பேரில் ஒருவன் என் பனியனை அவிழ்க்கிறான். ஒருவன் லுங்கியை. என்னை என் சைக்கிள் கேரியரில் கட்டி உள்ளாடையோடு ஊர்வலம் விடுகிறார்கள் தெருவில்.

திருப்பியடிக்கத் திராணியோ தாங்கிக்கொள்ள வலிமையோ இல்லாத என்னால் எதிர்வினை புரிய முடியவில்லை.

என்னையும் என் சைக்கிளையும் இரண்டாய் மடித்து வீட்டுக்குள் எறிந்துவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

அமிர்தமீனாளுக்கு என்னைப் பிடிக்காமல் போய்விட்டதே என்ற இதய வலிக்கு முன்னால் மரத்துப்போய்விட்டது உடல்வலி.

நொறுங்கிப்போய் விட்டது சைக்கிளைப் போலவே என் கைக் கிளையும்.

இரண்டு முடிவெடுத்தேன்... இந்த ஊரில் இருக்கக்கூடாது; என் காதலைப் புரிந்துகொள்ளத் தெரியாத அந்த ‘முதிராச் சிறுமி’யின் முகத்தில் ஆயுளுக்கும் விழிக்கக்கூடாது.

★

அவள் மழையையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள். ஒரு சகமனிதன் என்ற மரியாதைக்குக் கூட 'ஹலோ' சொல்லவில்லை.

"அமிர்தமீனா... என்னைத் தெரிகிறதா?" என்ற கேள்விமட்டும் மனதில் பிறந்து தொண்டையில் அழிகிறது. அடையாளம் தெரிந்துவிடக் கூடாது என்றும் இதயத்தின் அவமானத்துண்டு நினைக்கிறது. மழை நின்று நிதானித்து இப்போது வேறு சுதியில் கொட்டுகிறது.

சற்று நேரத்தில் குடையோடு ஓர் ஆள் வந்தார். அவரை எதிர்பார்த்த காத்திருப்பு அவள் உடல்மொழியில் தெரிந்தது. அவள் சட்டென்று குடைக்குள் புகுந்தாள்.

"வாக்கிங் போகும்போது செல்ஃபோன் கொண்டுபோன்னா கேக்குறியா மீனா?"- வந்தவர் சொன்ன சொல் மழையில் கரைந்து கரைந்து கேட்டது.

அவர்கள் பார்வையில் மறையும்வரை பார்த்துக்கொண்டே நின்றேன்.

அப்பா! அவள் அறியவில்லை என்னை. அதுபோதும்; ஆழமாய் இழுத்து நீளமாய் ஒரு மூச்சு விட்டேன்.

எது நிகழ்ந்துவிடுமோ என்று அஞ்சினேனோ அது நிகழவில்லை. ஒருவேளை என்னை அவள் அடையாளம் கண்டிருந்தால் யார் தொடங்குவது? எதில் முடிப்பது? அந்த அவமானத்தை எந்த அமிலத்தில் கரைப்பது? நல்லவேளை! தப்பித்தேன்.

"ராஜேந்திரன்..."

யார்... என்னைப் பெயர் சொல்லி அழைப்பது யார்...?

குடைகொண்டு வந்தவர்; அதே அரைக்கால் சட்டைக்காரர்.

கூர்ந்து பார்க்கிறேன்.

அவன்தான் அந்த அவர். அன்று என்னைத் தாக்கிய முன்வழுக்கைக் காரன்; இன்று முழு வழுக்கையாய்.

சொல்லற்று நின்றேன்; அவனே பேசினான்.

“மீனா உங்கள் வீட்டுக்கு வந்து காபி சாப்பிட்டுப்போகச் சொல்லுச்சு. அவ சொல்லித்தான் அழைக்கிறேன். நான் மீனாவோட புருசன் தான்”.

என் சம்மதமோ மறுப்போ அவனுக்குத் தேவைப்படவில்லை. அவன் குடைக்குள் என்னை ஆதரவாய் அழைத்துக்கொண்டான். நான் உணர்ச்சியற்று அவன் குடைக்குள் நடந்தேன். மரத்தடியில் நனைந்துகொண்டே நின்ற அவள் ஓடிவந்து எங்கள் குடைக்குள் நுழையப் பார்த்தாள். குடையை அவளுக்கே கொடுத்துவிட்டு நனைந்துகொண்டே நடந்தோம் நாங்கள் இருவரும்.

சாயங்காலம் வரைக்கும் விடாது என்று நினைத்த மழை மெல்ல உள்வாங்கியது.

14

பெரிய கருப்பு

ஏழு சீமைப் பசுக்களையும் விற்றுவிடுவதென்று பெரியகருப்பும் பச்சக்கிளியும் முடிவெடுத்தது வெறும் ஏழ்மையினால் அல்ல; இயலாமையால்; இந்தப் பசுக்களைப் பராமரிப்பது விடையேறிய பெருமான் பரமசிவனால் மட்டுமே ஆகக்கூடிய காரியமென்று பட்டுத் தெளிந்ததால்.

சே! எவன் கட்டி அழுவான் இந்தக் கறவை மாடுகளை? நமக்குச் சோறுபோடும் என்று இந்தச் சீமைப் பசுக்களை வாங்கி வளர்த்தால் இதுகளுக்குத் தீவனம் போடுவதற்குள் பெண்டாட்டியின் தாலியை விற்றுத் தொலைக்க வேண்டும் போலிருக்கிறது. தவிரவும் பெண்டாட்டிக்கிருப்பது ஒரே ஒரு தாலி. பெரியகருப்பு நொந்து நூலாம்படையாகிப்போனான்.

“புதுப்பொண்டாட்டி மாதிரிதான் இந்தச் சீமைப் பசுவும். மடியப் பாத்து வாங்கித் தொலச்சுட்டேன். அப்பறந்தானய்யா தெரியுது... அது பால் குடுக்கிறது காப்பணம்; பராமரிப்பு முக்காப்பணமின்னு...” என்று ஊரெல்லாம் சொல்லி அலைகிறான் பெரியகருப்பு.

நாட்டுப்பசு வைத்துத்தான் பால்கறந்து விற்றுப்பிழைத்துக் கொண்டிருந்தான் பெரியகருப்பு. ஆனால் நாட்டுப்பசு வீட்டோடு சரி; வியாபாரத்துக்காகாது என்று போகப்போகப் புரிந்தது. தலையீத்துப்பசு முதலில் மூணுலிட்டர் கறக்கும், பிறகு சன்னஞ் சன்னமாய்க் குறையும். முதலில் பால் தயிருக்கு வரும்; பிறகு கன்று குடித்ததுபோகக் காப்பித் தண்ணி போட்டுக் கொள்ளத்தான் காணும். அப்புறம் தாய்ப்பால் போல் சங்கில் பீய்ச்சிப் பிள்ளைகளுக்குப் புகட்டிக்கொள்ளலாம். அவ்வளவுதான்! சினைக்கு விட்டுவிட்டு சிவனே என்று இருக்க வேண்டியதுதான். நாட்டுப் பசுவை நம்பி எப்படிப் பிழைக்க? பால் விற்ற காசில் எப்படி உப்பு புளி மிளகாய் வாங்கி ஒப்பேற்ற? அதனால்தான் சரளைக்காட்டை மில்லுக்காரர்களுக்கு விற்று சீமைப் பசுக்களை வாங்கிவந்து கட்டினார்கள் பெரியகருப்பும் பச்சக் கிளியும்.

சீமைப்பசு ஏழும் வந்ததிலிருந்து வீடு தொழுவாகிவிட்டது; தொழு வீடாகிவிட்டது. சமையல் கட்டுவரைக்கும் அடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது சாணிவாசம். பசுக்களோடு வாழ ஆரம்பித்துவிட்டாள் பச்சக்கிளி. பிள்ளைகளுக்குச் சோறு வைக்கிறாளோ இல்லையோ பசுக்களுக்குத் தீவனம் வைக்கத் தவறமாட்டாள். அவளே குளிப்பாட்டுவாள். பசுமடியில் உண்ணிபிடிப்பாள். தொடைக்கு நடுவில் பாத்திரமிடுக்கி இரண்டு கையிலும் பால் பீய்ச்சுவாள். பால் விழுந்து பாத்திரமெழுப்பும் 'சர் சர்' சங்கீதத்தில் மெய்மறப்பாள். முகத்தில் பால்சாரல் தெறிக்கும் சுகத்தில் ஒரு சிருங்காரக் குறுகுறுப்புவரைக்கும் போய்வருவாள். பாத்திரம் நிறைத்த பாலின் நுரை நொறுங்கும் ஓசையில் சொக்கி நிற்பாள்.

மனைவியிடம் ஒரு மாற்றத்தைக் கண்டான் பெரியகருப்பு. பசுமாடுகளோடு புழங்கிப்புழங்கிப் பெண்டாட்டிமீது பால்வாசனை வீச ஆரம்பித்துவிட்டது. முதலில் 'கவிச்சி' மாதிரி தெரிந்தவாசனை போகப்போக 'போக' வாசனையாகிவிட்டது. அவள் துணியிலும் தோலிலும் அடிக்கும் அந்த வாசனை அவள் கிட்டவரும் போதெல்லாம் நாசிக்குள் புகுந்து உள்நாட்டுக்கலவரம் உண்டாக்கியது. ராத்திரி வந்தால் அந்த வாசனையை எதிர்பார்த்து விழித்துக் கிடந்தது புலன். அது மனசை ஒரு தூக்குத் தூக்கிக் கட்டில்மேல் இருவரையும் ஆக்ரோஷமாய் எறிந்தது. இதைத்தான் 'பாலு'ணர்வு என்று சொல்லித்

திரிகிறார்களோ? இப்போதெல்லாம் அந்த வாசனையில்லாமல் 'அது' இல்லையென்றாகி விடுகிறது.

★

'ரைஸ்மில்' என்று சொல்ல வேண்டும் ஒரு சீமைப்பசுவை. எவ்வளவு நெல் கொட்டுகிறோமோ அவ்வளவு அரிசி வரும் ரைஸ்மில்லில். எவ்வளவு தீனி கொடுக்கிறோமோ அவ்வளவு பால்வரும் சீமைப் பசுவில். ஆரம்பத்தில் பதினைந்துலிட்டர் வரை கொடுக்கும் ஒரு சீமைப்பசு. யானை படுத்தாலும் குதிரைமட்டம் என்பதுபோல் சீமைப்பசு குறைந்தாலும் ஏழுலிட்டரில் வந்து நிற்கும். ஆனால் அந்தப்பால் கறப்பதற்குள் மனுஷன் எலும்பை உருக்கி எண்ணெயாய் ஊத்தனும். புல்போட வேண்டும் இரண்டு கட்டு. வறத்தீவனம் சேர்த்துக் கொடுத்தால் ஒருகட்டுபோதும். பசுவைக் கோமாதா என்று கூப்பிடுவது ஏன் தெரியுமா? அம்மனுக்குக் கூழ்காய்ச்சி ஊற்றுவதுமாதிரி மாடுகளுக்கும் ஊற்றவேண்டியிருப்பதால்தான்.

கூழ் என்றால் வெறுங்கூழ் அல்ல. கம்பு - கேழ்வரகு - மக்காச்சோளம் - ரேஷன் அரிசி (அதை மனுஷன் சாப்பிடமுடியாதென்று முதலில் கண்டுபிடித்தவன் மாடு வளர்க்கிறவன்தான்) எல்லாவற்றையும் கலந்து அரைத்து மாவாக்கிக் கொழுகொழுவென்று கூழ் காய்ச்சி அண்டாவில் கலந்து, அரைத்த பருத்தி விதையும் கலக்கிவிட்டு, புட்டுக்குமேல் தேங்காய்த்தூள் தூவுவதுமாதிரி தவிடும் தெளித்துவிட்டு மாடுகளைக் குடிக்க வைத்துக்கொண்டே வந்தால் அதுக மடிகள் குளிர்ந்துபோகும் குளிர்ந்து; காம்பில் விரல்பட்டால் போதும் மலர்ந்துபோகும் மலர்ந்து. சூல்கொண்ட மேகத்தில் ஈரக்காற்று வீசினால் அது கொட்டுமே சரசரவென்று... அதுபோல் இதன் மடிகொட்டும் குபுகுபுவென்று.

ஆரம்பத்தில் எல்லாச் சீமைப்பசுவும் செலவுக்குமேல் பால் கறக்கும். போகப் போகப் பால் குறையும்; ஆனால் தீவனச் செலவு குறையாது. அங்கேதான் மாட்டிடம் மாட்டிக்கொள்கிறான் மாட்டிடையன். தீவனம் - புல்லுக்கட்டு - நவதானிய மாவு - பருத்தி விதை - புண்ணாக்கு என்று கணக்குப்போட்டால் ஒரு மாட்டுக்கு ஒரு நாளுக்கு 420 ரூபாய் செலவாகும். அன்றையக் கணக்குக்கு சராசரியாக ஒரு மாடு மட்டும் 560 ரூபாய்க்குப் பால்கறக்கும். ஒரு மாட்டுக்கு 140 ரூபாய் மிஞ்சும். 30 ரூபாய் வட்டிபோக 110 கையில் நிற்கும். ஒரு மூணுமாதங்களுக்கு

நன்றாகவே போய்க்கொண்டிருக்கும் பால்கணக்கு. அதன்பிறகுதான் மாடுகள் கூடி ஒன்றுசேர்ந்து உதைக்கும்.

பச்சக்கிளிதான் முதலில் பார்த்தாள். முதன்முதலாய் ஒரு மாடு வாய்வெந்து நின்றது. அதன் நாக்கில் புண் வந்தது. இரையெடுக்க வில்லை. நின்றுகொண்டே இருந்தது இரவெல்லாம் கண்ணில் நீர்வடிய. செங்குரங்கின் முகம்போல் அதன் சிறுநீர் உறுப்பு செக்கச்செவேர் என்று பழுத்து நின்றது. கடன் வாங்கிய சொந்தக்காரனைப்போல அதன் பால்வரத்து நின்றிவிட்டது சட்டென்று. அரசாங்க வைத்தியத்திற்கும் அது கட்டுப்படவில்லை. வேப்பம்பட்டை புளியம்பட்டை கூட்டி கோழிஎச்சம் கொட்டி பன்றிரத்தம் தோய்த்த துணியும் சேர்த்து இளங்கங்கில் கொளுத்தித் தொழுவெல்லாம் சாம்பிராணிப் புகை காட்டினாள் பச்சக்கிளி. வீடே புகைமூட்டமானதுதான் மிச்சம். ஐந்தேநாளில் அடுத்த மாட்டுக்கும் பரவிவிட்டது அதே சீக்கு. நிம்மதியிழந்து போனார்கள் பெரியகருப்பும் பச்சக்கியும். என்ன செய்வது ஏது செய்வது என்று பதறி நின்றபோது 'அடைப்பான் சீக்கு' வந்து பொட்டென்று மண்டையைப் போட்டுவிட்டது முதல்மாடு. வீட்டில் ஆள் செத்திருந்தால் கூட அப்படி அழுதிருப்பார்களா தெரியாது; துடித்தே போனார்கள். இரண்டுநாள் கழித்துப் பெரியகருப்புதான் ஆரம்பித்தான்.

“அடியே ஆத்தா பச்சக்கிளி... இனி எந்தமாடு எப்பச் சாகும்னு தெரியாது. மொத்தமாச் செத்துக்கித்துப் போச்சுன்னு வச்சுக்க... அதோட அத்துப்போகும் நம்ம பொழப்பு. தப்பா நெனைக்காத. வித்திருவோம் எல்லா மாட்டையும்... என்ன சொல்ற?”

அவள் பேசவில்லை; விம்மினாள். கண்ணீரும் விசம்பலுமே பேசின.

மாடுகளற்ற தொழுவம் சந்தைமுடிந்த மைதானம்போல் குப்பைகூளமாய்க் கிடந்தது. ஒரே ஒரு பல்லியின் ஓசைமட்டும் உணர்த்திக்கொண்டேயிருந்தது வீட்டின் வெறுமையை.

சும்மாவா சொன்னார்கள் -

‘ஆண்டு பொழைக்கணுமா ஆடு வள
மாண்டு போகணுமா மாடு வள’

மாடுதான் வளர்த்தோம். ஆனால் மாண்டுபோகமாட்டோம். எப்படியும் பிழைத்தாக வேண்டுமே! பெத்தவளுக்கு வைத்தியம்; பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பு; பெண்டாட்டிக்கு உலையில் சோறு; தலையில் பூவு. வாழ்ந்த வாழ்க்கை மங்கக் கூடாதே... தீவிரமாய் யோசித்தான் பெரியகருப்பு.

ஐந்தாறு அனுபவப்புள்ளிகளை யோசனை கேட்டு, நடைமுறை தெரிந்து, நல்லதுகெட்டது அலசி, கொண்டு செலுத்த முடியுமா என்று கணக்குப்பார்த்து, குலதெய்வத்துக்குப் பூப்போட்டுப் பார்த்து அதில் தனக்குச் சாதகமாய்ப் பூ விழுந்து, கடன்கேட்கப் போனபோது காக்காய் வழிவிட்டு, செட்டியார் வட்டிபிடித்துக்கொடுத்த பணத்தோடு பசுவிற்ற பணத்தையும்போட்டு நாமக்கல்லுக்குப் போய்த் தரகரைவைத்து நியாயமான விலைபேசி இரவோடு இரவாக வீட்டில் கொண்டுவந்து நிறுத்திவிட்டான் அந்தப் பழைய லாரியை.

விடிந்துபார்த்தால் பசுநின்ற தொழுவை ஒட்டி லாரி நிற்கிறது. சாம்பிராணிப்புகை அடித்த வீட்டை லாரிப்புகை சூழ்கிறது. அந்த வீட்டுக்குள் ஒட்டியிருந்த பழைய பால்வாசத்தைச் சுத்தமாய்த் துடைத்தெடுத்துச் சூறையாடுகிறது டீசல் வாசனை.

‘யாத்தே இதென்ன கூத்து?’ என்று மிரண்டோடி வந்தாள் பச்சக்கிளி.

“ஹே! அப்பா லாரி வாங்கிட்டாரு... லாரி வாங்கிட்டாரு” குட்டிக் குழந்தைகள் ஓடிவந்து லாரியைத் தடவித்தடவி மோந்து பார்த்தன. அது என்னவோ தெரியவில்லை இந்தக் காலப் பிள்ளைகளுக்குத் தாய்ப்பால் வாசனைக்குப் பிறகு பெரிதும் பிடித்தது டீசல் வாசனைதான்.

“ஏங்க இந்த யானையைக் கட்டித் தீனிபோட முடியுங்களா?” மிரட்சியுடன் கேட்டாள் பச்சக்கிளி.

“ஏண்டி... ஏழு சீமப் பசுவுக்குத் தீனி போட்டவளுக்கு ஒரு யானைக்குத் தீனிபோட முடியாதா? இருக்கட்டும்; பாப்போம்”.

லாரியின் நெற்றியிலிருந்த ‘ஸ்ரீமுகாம்பிகா’ என்ற பெயரை அழித்துப் பெரிய எழுத்தில் எழுதினான் “பெரியகருப்பு” என்று. அப்போதெல்லாம் தெரியாது பாவம் அவனுக்கு அது காலைச் சுற்றும் கருப்பு என்று.

பசுமாடுகளை விற்ற தினத்திலிருந்து அவர்களுக்கு மன எழுச்சி இல்லை. படுக்கை இருந்தது - நேசம் இருந்தது - நெருக்கம் கூட இருந்தது. ஆனால் தாம்பத்யம் இல்லை. உடல்கள் வெறும் பொருள்களாகிப் போகும் காலம் எல்லாருக்கும் ஒருநாள் வாய்க்கும். அது இப்போது ஏன் இந்தவயதில் வாய்க்கிறது? என்னவோ ஒன்று குறைகிறது. என்னது? நீள யோசித்ததில் ஆங்... விளங்கிவிட்டது. மூளைக்கு செக்ஸின் சேதியைக் கொண்டு செல்லும் பால்வாசனை இப்போது இல்லை. அதைக் கொண்டு செல்லும் ஆற்றல் டீசல் வாசனைக்கு இல்லை. அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் லாரி வந்ததில் முதலில் இழந்துபோனது அவர்களைத்தான்.

“யப்பா பால்பாண்டி! ஒன்ன நம்பித்தான் இந்த லாரிய ஒப்படைக்கிறேன். நீ டிரைவர் மட்டும் இல்லப்பா. குடும்பத்துக்கும் லாரிக்கும் நீதான் குலசாமி. இப்பச் சம்பளம் தாரேன். போகப்போகப் பங்கே தாரேன்; பாத்து ஒட்டு”

புருஷன் சொன்னதை வழிமொழிந்து, பசுமாட்டுக்குக் காட்டிய அதே கரண்டியில் லாரிக்கும் சாம்பிராணி காட்டினான் பச்சக்கிளி.

எலுமிச்சம் பழத்தில் ஏறி, கருமூச்சு விட்டு தேசிய நெடுஞ்சாலைகளில் திக்விஜயம் செய்யப் புறப்பட்டது லாரி.

★

முதல்மாத வருமானம் பரவாயில்லை. கடனுக்குப் போகக் குடும்பம் நடத்தவும் கொஞ்சம் கிடைத்தது. லாரியை ஒட்டினால் பிழைப்பையும் ஒட்டிவிடலாம் என்று இத்துனாண்டு நம்பிக்கையும் பிறந்தது. பிறகுதான் லாரி தன் வேலையைக் காட்டியது. லாரியை முன்னிறுத்திப் பால்பாண்டியும் தன் வேலையைக் காட்டினான்.

“இஞ்சின் பழசு; டீசல் குடிக்கிறது” என்றான். உண்மையில் டீசலை விற்றுக் ‘குடித்தவன்’ அவன்தான்.

‘என்னப்பா... பேசிய வாடகை குறைகிறது’ என்றால் ‘டோல் கேட்காரனும் போலீஸ்காரனும் பிடுங்கித் தின்கிறார்கள்’ என்றான்.

இன்னொரு நாள் எதிர்பாராத அடி ஒன்று விழுந்தது பெரிய கருப்புக்கு.

அசலைவிறுத் தண்ணியும் அடித்து உளுந்தூர்ப்பேட்டையில் சுள்ளென்று வெயிலடிக்கும்வரை படுத்தெழுந்துவிட்டுப் பால்பாண்டி பிற்பகலில் கோயம்பேட்டுக்குக் கொண்டு சென்ற காய்கறிகளை “இறக்காதே சரக்கை; கொண்டுபோ” என்று நிராகரித்துவிட்டான் மண்டிக்காரன். ஆயிரம் பச்சைக் குழந்தைகள் தெருவில் கொட்டப் பட்டது போல், காய்கறிகளைச் சாலையில் கவிழ்த்துவிட்டு வெளியேறியது ‘பெரியகருப்பு’. வாடகையும் இழந்து ஏற்றிப்போன சரக்குக்கு நஷ்டமும் தர நேர்ந்தபோது காய்கறிகளைவிட அதிகம் வாடிப்போனான் பெரிய கருப்பு.

கடன் கட்ட முடியவில்லை. வீடு சாப்பிடுகிறதோ இல்லையோ லாரி சாப்பிடுகிறது. வீட்டுக்குள்ளிருந்த கலகலப்பு அலையலையாய் மெளனத்தில் புதைந்து அழிகிறது. அன்று முதன்முதலாய் வண்டி எடுத்தபோது சக்கரத்தின் அடியில் நசுங்கியது எலுமிச்சம்பழமா என் பிழைப்பா என்று பகுத்தறிவோடு கவலைப்பட்டான் பெரியகருப்பு.

“இந்த யானையைக் கட்டித் தீனிபோட முடியுமானு கேட்டேன். கேட்டீர்களா?” பச்சக்கிளி சொல்லி வாய்மூடுமுன்னே இன்னொரு துயரச் செய்தி வந்துவிட்டது. பெரம்பலூர்தாண்டி பதினெட்டாவது கிலோமீட்டரில் தேசிய நெடுஞ்சாலையில் டயர் வெடித்து நிற்கிறதாம் ‘பெரியகருப்பு’.

“என் குண்டியில சாம்பலடிச்சுருச்சடி குலசாமி” - தலையில் ஓங்கி ஓங்கியடித்து உட்கார்ந்துபோனான் பெரிய கருப்பு.

“டயரா... நடக்கிற காரியமா. ஒண்ணு வெடிச்சுப்போச்சு. இன்னொண்ணு பட்டன் தேஞ்சுபோச்சு. ரெண்டையும் மாத்தியாகணும். ரெண்டு புதுடயரு முப்பத்தேழாயிர ரூபா. உசுர வித்தாவது வாங்கிப் போடலாமனு பாத்தா உசுருக்கு யார் தருவா ஒத்த ரூவா?”

ஓட்டு வீட்டில் இடிவிழுந்தால் சிதறிச் சின்னாபின்னமாகும் பாருங்கள்... அந்தக் கதிக்கு ஆளாகிவிட்டது பெரிய கருப்பு பொழப்பு. அப்புறம் என்ன நடந்திருக்குமென்று ஊகிக்கத் தெரியாதா உங்களுக்கு?

டயர் மாற்றாத லாரி நின்று போய்விடும். அசலைக் கட்ட முடியாமல் வட்டி ஏறிக்கொண்டேயிருக்கும். கொஞ்ச நாளில் அசலுக்குப் பக்கத்து வீட்டில் வந்து வட்டி உட்கார்ந்துகொள்ளும். பிறகு வட்டி அசலை

விலைக்கு வாங்கிவிடும். ஐந்தாறு தவணை கேட்பான் பெரியகருப்பு. எந்தத் தவணையிலும் அவன் தன் வாக்குறுதியை நிறைவேற்ற முடியாது. பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்த செட்டியார் அசலுக்கும் வட்டிக்கும் சேர்த்து லாரியைக் கையகப்படுத்திக்கொள்வார்.

நீங்கள் அறிவாளி. உங்கள் ஊகப்படியே எல்லாம் நடந்தது. ஆனால் நீங்கள் ஊகிக்க முடியாத இன்னொன்றும் நடந்தது.

இரவெல்லாம் கவலையில் கண் விழித்துக் கிடந்து கோழி கூப்பிட உறங்கிப்போன பெரியகருப்பு 'ம்மா' என்ற சத்தம் கேட்டுக் கண் விழித்தான். மீண்டும் கேட்டது 'ம்மா'.

மெய்தானா? இல்லை கவலையின் எதிர் துருவத்தில் கேட்கும் அசரீரியா?

கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு வெளியே வந்து பார்த்தால் தொழுவில் நிற்குகொண்டிருந்தது ஒரு நாட்டுப்பசு கன்றோடு.

தொழுவுக்கும் மாட்டுக்கும் சாம்பிராணி காட்டிக்கொண்டிருந்தாள் தலைக்குக் குளித்த பச்சக்கிளி.

பசுவையும் அவளையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான் வியப்போடு.

“கடனுக்குப் பாலுத்துன காசையெல்லாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமா வசூலிச்ச மணப்பாறைச் சந்தையிலே புடிச்சவந்தேன் மச்சான். இன்னைக்கித்தான் போன லச்சமி திரும்பி வந்திருக்கு வீட்டுக்கு”

நின்றுபோன இடத்தில் மீண்டும் இயங்கத் தொடங்கியது வீடு. பாத்திரத்தில் 'சர் சர்' என்னும் பாலோசை; பருத்திவிதை அரைக்கும் ஆட்டுக்கல் ஓசை. கன்றின் 'ம்மா'. குழந்தைகளின் சிரிப்பொலி; அம்மா இடிக்கும் வெற்றிலை உரலோசை.

கெட்டிப்பட்டுப்போன வாழ்க்கையில் மீண்டும் இளகியது இறுகிய ராத்திரி. அவள் சேலையெங்கும் தேகமெங்கும் மீண்டும் மிதக்கும் பால்மணம் வேகவேகமாய் மூளைக்கு எடுத்தோடியது செக்ஸின் சேதியை. மீண்டும் இயக்கப்பட்டன தாம்பத்ய வீணையின் நரம்புகள். விடியவிடியப் பால்மணம்தான்.

15

சிரித்தாலும் கண்ணீர்வரும்

சிரிப்பு நடிகர் பட்டாசு பரமேஷ் தன் கடைசி நாட்களை எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்; படுத்த படுக்கையாய்க் கிடக்கிறார் என்ற செய்தி உள் வட்டாரங்களில் கசிந்து கசிந்து என் காதுகளுக்கு வந்தபோது பகீரென்றது எனக்கு; பார்க்கவேண்டும் என்றும் தோன்றியது. நான் பரமேஷின் பரம ரசிகன்.

முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகளாய்த் தமிழ்த் திரையுலகைத் தன் கக்கத்தில் வைத்திருந்தவர். வாழ்க்கையில் சிரிக்கவே கூடாது என்று சத்தியம் செய்திருந்த ஜென்மங்களின் விரதத்தை உடைத்தவர். ஒரு தலைமுறையின் மாரடைப்பைக் கணிசமாகத் தவிர்த்தவர் என்றும் சொல்லலாம் அவரை.

அவர் நகைச்சுவையை நீதிபதிகள் தீர்ப்பில் மேற்கோள் காட்டுவார்கள். ஆளுங்கட்சியை அடிப்பதற்கு எதிர்க்கட்சிகள் பயன்படுத்துவார்கள் சட்டமன்றத்தில். சொந்தச் சரக்கில்லாத பல மணமகன்கள் முதலிரவில் மனைவியைச் சிரிக்க வைப்பது அவர் நகைச்சுவையைச் சொல்லித்தான்.

குடும்பப் பெண்கள் வீட்டில் பேசுவார்கள்; உழைப்பாளிகள் காட்டில் பேசுவார்கள்.

வறுமை சுயநலம் பேராசையால் இறுகிப்போன சமூகத்தை இப்படித்தான் செயற்கையாய் அள்ளையில் குத்திச் சிரிப்புமூட்ட வேண்டியிருக்கிறது.

குரல் - உடல்மொழி - வசன வித்தியாசம் - எதிர்வினை - பாவமற்ற பாவம் - மனிதக் கூட்டத்தின் நுட்பமான சேஷ்டைகள் என்று எல்லாவற்றிலும் வித்தியாசப்பட்டு ஓடாத படங்களிலும் உருப்படியான பங்களிப்புச் செய்தவர் பரமேஷ். கடந்த முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகளாய் அன்றாட வாழ்க்கையில் அதிகம் நினைக்கப்பட்டவரும் அவர்தான். கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளாக நீளமாக மறக்கப்பட்டவரும் அவர்தான்.

★

“க்றீச்”

அந்த வீட்டுக்குள் நிலவிய அசாதாரணமான நிசப்தத்தை நான் தள்ளிய கதவின் ஒலியே கலைத்தது. ஆட்டம் முடிந்த திரையரங்கத்துக்குள் பின்ஜாமத்தில் நிலவுமே அதுபோன்றது அந்த திட மௌனம்.

போர்ட்டிகோவில் நிறுத்தப்பட்டிருந்த காரின் கண்ணாடிப் புழுதி சொல்லியது அதைத் துடைப்பதற்கான டிரைவர் கூட நின்று விட்டார் என்ற வெறுமையை. ‘உங்கள் வழுக்கைத் தலையில் முடி முளைக்கவேண்டுமா’ என்ற விளம்பரம் போல் விளங்கியது புல்வெளி. நீருற்ற ஆளில்லாமல் செடித் தொட்டிகளின் அடிமண் பித்த வெடிப்புற்ற பாதங்களைப்போல் பிளந்து கிடந்தது.

அழைப்புமணியை அழுத்திவிட்டுக் காத்திருந்தேன் கதவு திறக்க. அழைப்பு மணியை அழுத்திய பிறகும் கதவு திறக்காத ஒரு தாமதம் இரண்டு விஷயங்கள் சொல்லிச் செல்லும் வீட்டுக்குள்ளே இருப்பவர்கள் ஒழுங்கைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லையென்பதையும், வெளியே காத்திருப்பவர்கள் சுயமரியாதை குறித்து எந்த அபிப்பிராயமும் கொண்டிருக்கக் கூடாது என்பதையும்.

நீண்ட நேரம் கழித்துக் கதவைத் திறந்த செவிலிப்பெண்ணொருத்தி என் பெயரைக் கேட்டதும் கூடத்து நாற்காலியில் அமர்த்திவிட்டு உள்ளே போனாள் தகவல் சொல்ல. என்னை உள்ளே உட்கார வைப்பதற்கான முன்னேற்பாடுகள் முடிந்தபிறகு பேண்டேஜ் போட்ட புன்னகையோடு என்னை அழைத்துப்போனாள்.

'வாங்க' என்றார் பரமேஷ். நோய்தின்றதுபோக மீதிக்குரலில் பேசுவது தெரிந்தது.

வணங்கிய கைகள் மாறாமல் அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

எப்படிப்பட்ட கலைஞன். முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகளாய் ஒரு நாளின் பதினெட்டு மணிநேரம் உழைத்தவன். ஒரு ஸ்டுடியோவிலிருந்து இன்னொரு ஸ்டுடியோவுக்கு இடம்மாறும் இடைவெளியில் காருக்குள் தூங்கிக்கொண்டவன். கலைத்துறையில் சண்ட மாருதம் செய்த 'தமிழ் சாப்ளின்'. இன்று சாய்ந்த கட்டிலில், தலைக்கு இரு தலையணையும் தொடைக்கு ஒரு தலையணையும் கொண்டு சரிந்து கிடக்கிறார். அவரது இளைத்த உடம்புக்கு விரோதமாய் இரண்டு கால்களும் வீங்கிக் கிடக்கின்றன.

"மனசு கேக்கல; பாக்கணும்னு தோணுச்சு; வந்துட்டேன். நான் ஒண்ணும் உங்களுக்குச் சிரமம் கொடுக்கலையே" என்றேன்.

"நீங்க என்ன என் சிறுநீரகமா...? என்னச் சிரமப்படுத்த... உக்காருங்க" என்றார் சலித்த புன்னகையோடு. உடம்பில் ஊறிப்போன 'கிருத்திரியம்' மட்டும் குறையவில்லை; அதுதான் அவர்.

கூடத்திலிருந்தோ பக்கத்திலிருந்தோ 'கலீர்' என்று சிந்திச்சிதறி மறைந்தது ஒரு சிரிப்பொலி வெள்ளிக்காசைப் பளிங்கில் அள்ளி எறிந்ததுபோல். என்ன அழகிய சிரிப்பு...! சுதியோடு கூடிய சங்கீதம்! பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளின் சிரிப்பொலியால் நிறைந்து வழியும் வீடு கொடுத்து வைத்தது.

"ஒங்களப் பக்கத்தில இருந்து யார் இப்பப் பாத்துக்கிறாங்க?"

"இதோ பாருங்க, அதெல்லாம் ஒரு காலம். இப்ப யாருமில்ல. சில வேலைக்காரங்கள் நானே நிறுத்திட்டேன். வேலை இல்லை;

டிரைவர் போயிட்டான். சொந்தக் காரங்க பிரிஞ்சிட்டாங்க. நண்பர்கள் பிரிஞ்சிட்டாங்க. இப்பப் பிரியாம இருக்கிறது சிறுநீர் மட்டுந்தான்”.

அவர் சிரித்தார். அதை ரசிக்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்த்தார்; அந்த நிலையில் நானில்லை.

“கடைசியாய் யாரு வந்து பாத்தாங்க கலைத் துறையில்?”

“வர மாட்டாங்க சார். எதிர்பார்க்கிறதுல எந்த நியாயமும் இல்ல. என்னோட பழகாதவன்தான் என்ன நேசிப்பான்; பழகினவன் வெறுப்பான். ஏன்னா கலைங்கிறது பந்தி. எதார்த்தம்ங்கிறது கிச்சன். நீங்க கிச்சனுக்குள்ள போனாப் பந்தியில உக்காரமாட்டீங்க”.

“இந்தக் கருத்து இப்பத்தான் தோணுதா... முன்னமே இருந்துச்சா?”

“முதுமை ஒரு பள்ளிக்கூடம். வியாதி ஆசான். இப்பத்தான் பாடம் வெளங்குது. என் ரசிகனச் சிரிக்க வச்சேன். அந்தப் புண்ணியம் இப்ப செல்வமா சேந்திருக்கு. தயாரிப்பாளர்கள் அழ வச்சேன்; அந்தப் பாவம் இப்ப வியாதியா சேந்திருக்கு”.

“பாவபுண்ணியத்துக்கும் வியாதிக்கும் சம்பந்தமில்ல சார். ராம கிருஷ்ணருக்கும் ரமணருக்கும் கூட வியாதி வந்திருக்கு”.

“அவங்களுக்கு வந்த வியாதி மோட்சத்துக்கான டிக்கெட்டு. எனக்கு நரகத்துக்கு”.

முன்புகேட்ட பெண்ணின் சிரிப்பு இப்போது மீண்டும் பலமாகக் கேட்டது பளீரென்று. அதோடு சேர்ந்து ஒரு மெல்லிய அழகைக் குரலும் கேட்டது.

“வாழ்க்கை பற்றியும் உங்களைப்பற்றியும் எத்தனையோ கேள்வி இருக்கும் மனசுக்குள்ள. அதுல உங்களத் தூங்கவிடாத கேள்வி எது?”

“சொத்து சேத்தியே... சொஸைட்டிய சேத்தியா? இதுதான் நான் அதிகமாகக் கேட்டுக்கிற கேள்வி”.

“சொஸைட்டிய சேக்கலையா நீங்க”

“சேக்கல”

“அதுக்கு எது தடை?”

“நாந்தான். பணம்ங்கிற பேய நான் புடிச்சுக்கிட்டேன். தொழில்ங்கிற பிசாசு என்னப் பிடிச்சிருச்சு. தொழில நேசிச்ச அளவுக்கு நான் மனுஷங்கள நேசிக்கல. நகைச்சுவைங்கிற பேர்ல தனிவாழ்க்கையில் ரொம்பப் பேரக் காயப்படுத்தியிருக்கேன்”.

“உதாரணத்துக்கு?”

“ஒண்ணா... ரெண்டா... ஒண்ணொண்ணாச் சொல்லி வர்றேன்... என்னோட பல வருசமா சேந்து நடிச்ச ஒரு சிரிப்பு நடிகை திடீர்னு கல்யாணம் பண்ணிட்டுவந்து நின்னா. ‘என்னை ஏன் கல்யாணத்துக்குக் கூப்பிடலை’ன்னு கேட்டேன். ‘யாருக்கும் சொல்லல. என் கல்யாண விஷயம் யாருக்குமே தெரியாது’ன்னா. நான் கொஞ்சம் கூட யோசிக்காம ‘ஓம் முதல் புருஷனுக்குக் கூடவா’ன்னு கேட்டுட்டேன். அன்னிக்குப் போனவதான்; இன்னிக்கி வரைக்கும் பேசல. நடிகையா இருக்கிறதும் மனைவியா இருக்கிறதும் வேறவேற விஷயங்கள். இந்த ரெண்டையும் சேத்துச் சுமக்கிறவ வலி என்னன்னு அனுபவிக்கிறவளுக்குத்தான் தெரியும். அப்பப் புரியல; இப்பப் புரியுது. இன்னொரு சம்பவம் ஞாபகம் வருது...”

“சொல்லுங்க” என்றேன் ஆசையாக.

கொஞ்ச நேரம் இருமினார்; சைகையில் தண்ணீர் கேட்டார். தண்ணீரைக் கையில் வைத்துக்கொண்டே குடிக்காமல் பேசினார்.

“ஒரு பெரிய நடிகர். அவர் இல்லைன்னா அன்னிக்கு சினிமாவே இல்ல; அவரோட வெளிநாட்டுப் படப்பிடிப்புக்கு நானும் போறதா இருந்தது. அட்வான்ஸெல்லாம் வாங்கி அதை எடுக்க முடியாத எடத்துலயும் வச்சாச்சு. கடைசியா அவருக்கு ‘வேண்டிய’ நடிகையை நான் கேலி பண்ணிட்டதாச் சொல்லி என்னைக் கேன்சல் பண்ணிட்டாரு. எனக்கு ஆத்திரமா வந்தது. கையாலாகாதவன் காட்டமுடியாத கோபத்துக்குப் பேருதான் ஆத்திரம். நேரா ஏர்போர்ட்டுக்குப் போனேன். எல்லாரும் அவருக்கு மால போட்டுக்கிட்டிருந்தாங்க. என்ன எதிர்பார்க்கல. பாத்ததும் தெகச்சப் போயிட்டாரு. கொஞ்சம் ஒதுங்கி வாங்கன்னு ஓரங்கட்டினேன். காதுக்குள்ள சொன்னேன்:

“அண்ணே! வெளிநாட்லயாவது ஒங்க விரதத்த விட்டுட்டு வந்திருவீங்களா?”

“என்ன விரதம்?”

“ஆயுசுபரியந்தம் நடிக்கவே போறதில்லேன்னு முடிவு பண்ணிருக்கீங்களே அந்த விரதம்”

சொல்லிட்டுத் திரும்பிப்பாக்காம வந்துட்டேன். ‘ஃபிராங்பர்ட்’ போற வரைக்கும் மனுசனுக்கு விமானமெல்லாம் வயித்தாலதானாம். இப்பப் புரியுது சினிமாவுல கிண்டல் பண்ணினா அது ஹாஸ்யம். வாழ்க்கையில கிண்டல் பண்ணினா அது காயம். அப்படித்தான் இன்னொரு நடிகர்... என் மக கல்யாணத்துக்கே வராமப் போயிட்டாரு.

“காரணம்...?”

“சரித்திரப் படத்துக்கும் சமூகப் படத்துக்கும் அவரு ஒரே காஸ்ட்யூம்தான் போட்டுக்குவாரு பாவம். யார் சொன்னாலும் மாத்திக்கமாட்டாரு. அவரும் நானும் ஒண்ணா சிட்டாடிக்கிட்டிருந்தோம். ‘நான் ஜெயிச்சா என்ன பந்தயம்’ன்னாரு அவரு. ‘ஆயிரம் ரூவா தர்றேன்’னு சொல்லிட்டு, ‘நான் ஜெயிச்சுட்டா...?’ திருப்பிக் கேட்டேன்”.

“என்ன வேணும்”ன்னாரு அவர்.

“ஒண்ணும் வேணாம். இனிமே நீ படங்கள்ல பைஜாமா போடாமக் காதலிக்கணும்ன்னேன். அப்ப சிரிச்சார்; வெளியே போய்க் கவுத்திட்டார். எனக்குப் படங்கள் குறைய ஆரம்பிச்சது...”

இதுவரைக்கும் சங்கீதமாகக் கேட்ட பெண்ணின் சிரிப்பொலி இப்போது உக்கிரமாகக் கேட்டது. அதில் ஒரு சோகசுரம் இழையோடிச் சென்று தேய்ந்திற்றது.

“இப்படி எல்லாரையும் பழிக்கிற பழக்கம் எப்படி வந்தது உங்களுக்கு?”

“இப்ப நெனச்சுப் பாக்குறேன். என் முற்பகுதி வாழ்க்கையில சமூகம் என்ன கேலிபண்ணுச்சு. பிற்பகுதியில நான் கேலி பண்ணியிருக்கேன்”.

சின்ன வயசுல என் உருவம் - நடை - உடை பாவனைகளப் பாத்து உருப்படவே மாட்டேன்னு இந்த உலகம் பழிச்சது. தோல்விமேல

அவமானத்த ஊத்திப் பிசைஞ்சு சாப்பிட்டதுதான் என் சாப்பாடு. இருபத்தொரு வயசு இருக்கும் எனக்கு அப்போ; குடும்பத்துல வறுமை. என் மாமாகிட்டக் கடன் கேட்க என்ன அனுப்பிவைக்கிறா அம்மா. மாமா வீட்டுக்குப்போய் வெக்கப்பட்டு எரநூறு ரூபா கடன்கேட்டு நிக்கிறேன். கூச்சம் கொடலப் புடுங்குது.

மாமா சொன்னாரு.

“மாப்ள... எங்கிட்டப் பணம் இல்ல. வேணும்ன்னா என் மூணு பொண்ணுல ஒருத்திய எலவசமாக் கல்யாணம் பண்ணித் தர்றேன்; இப்பவே கூட்டிட்டுப் போ”

இதக் கேட்டதும் அந்த மூணு பொண்ணுங்களும் மொத்தமா ஓடிவந்து சொன்னாங்க.

“வேணாம்... வேணாம்...” எங்க உண்டியல ஒடைச்சாவது எல்லாருமா சேந்து மாமாவுக்கு எரநூறு ரூபா குடுத்திர்றோம். எங்களுக்கு வேற மாப்ள பாருங்க”.

இப்ப வெளங்குது... எம் மேல யார்யாரோ அடிச்ச அடியை யார்யாருக்கோ திருப்பிக் குடுத்திட்டு வந்துட்டே இருந்திருக்கேன். இப்பப் புரிஞ்சுபோச்சு. சமூகத்தைச் சிரிக்கவைக்கிறது முக்கியமில்ல; சம்பந்தப்பட்டவங்களுச் சிரிக்க வைக்கிறதுதான் முக்கியம்.

“கொஞ்சம் கொடையுள்ளத்தோட வாழ்ந்திருந்தா சமூகம் ஒங்களுக் கொண்டாடியிருக்குமோ?”

தலையணையில் இருந்த தலையை அவர் அப்படியும் இப்படியும் ஆட்டி உதடு பிதுக்கினார்.

“திருடிட்டு ஓடுறவன் ஒழுக விடுற சில்லறையத்தானய்யா கொடைன்னு சொல்லிக் கொண்டாடுது இந்த உலகம். எனக்குக் கொடை மேல நம்பிக்கை இல்ல. கொடுத்ததுமில்ல. ஒரு முறை கோயிலுக்கு டொனேஷன் குடுங்கன்னு தண்ணியடிச்ச கூட்டம் வந்து நின்னது. என்ன சொன்னேன் தெரியுமா?”

“என்ன சொன்னீங்க...”

“பத்து ரூபாயா இருக்கு தம்பிங்களா; சில்லறை இல்ல; போயிட்டு வாங்க”

“இப்ப மனச்சாட்சி உறுத்துதா?”

“உறுத்துது. நல்ல கலைஞன் என்பதற்கும் நல்ல மனிதன் என்பதற்குமான வித்தியாசம் காலம்போன கடைசியில புரியுது. நீங்க பாக்கத்தான போறீங்க...”

“எதை?”

“என் சாவுக்குத் தெரிஞ்சவன் குறைவாகவும் தெரியாதவன் அதிகமாகவும் வரப்போறதை...”

அதுவரைக்கும் சங்கீதமாய்க் கேட்டுவந்த பெண்ணின் சிரிப்பொலி சட்டென்று விகாரப்பட்டது. சற்று தூரத்திலிருந்து கேட்டது அண்மைப்பட்டது. திடீரென்று சங்கீதச்சிரிப்பு ஆங்காரமானது.

உடல்பருத்த நடுத்தரவயதுப் பெண்ணொருத்தி அலங்கோலமான ஆடையோடும் பரவிப் பறக்கும் கூந்தலோடும் கூடத்தில் குதித்து ஆர்ப்பாட்டம் செய்வதையும் அந்தப்பெண்ணை வேறுசில பெண்கள் அழுத்தி அடக்கப் பார்ப்பதையும் திறந்திருந்த ஒரு கதவின் ஊடாகக் கண்டேன் நான்.

பட்டாசு பரமேஷ் ஓர் உணர்ச்சியையும் காட்டிக்கொள்ளவில்லை; கண்கள் மூடி மௌன நிலையில் இருந்தார்.

அப்போது வெளியே தன்னைக் கட்டி இழுத்தவர்களைக் கீழே தள்ளிப் பற்களைக்கடித்து விழிபிதுங்கிச் சிரிக்க ஆரம்பித்தாள் அவள். வீடே நடுங்கியது அந்தச் சிரிப்பில். கொஞ்ச நேரத்தில் அவள் தூரத்து அறைக்குத் தூக்கிச் செல்லப்பட்டதில் தேய்ந்து சிறுத்தது சிரிப்பு.

பரமேஷின் கண்கள் திறக்கவில்லை; உதடுகள் மட்டுமே அசைந்தன.

“எம் பொண்ணுதான். பல வருஷமா சித்த சுவாதீனமில்ல. எல்லா வைத்தியமும் பாத்தாச்சு. எப்பவும் சிரிச்சுக்கிட்டேயிருக்கிற வியாதி. அது என்னவோ வாய்ல வராத பேர் சொன்னாங்க. ‘என்ன பேரும்மா அது’ என்று செவிலியைக் கேட்டார்.

“ஸூடோ பல்பர் அஃபெக்ட்”

“அதேதான். வியாதிகளுக்கும் மருந்துகளுக்கும் எப்பத் தமிழ்ப்பெயர் வைக்கப்போறாங்களோ... அதிருக்கட்டும். தூக்கமாத்திரை குடுத்துத் தூங்கவைக்கிற வரைக்கும் எம்பொண்ணு சிரிச்சுக்கிட்டேதான் இருப்பா. எல்லா அனுபவத்தையும் பாத்துட்டேன். நான் உணராதது ஒரே ஓர் அனுபவம்தான். காத்துக்கிட்டிருக்கேன்...”

மனம் கனத்தது; வந்துவிட்டேன்.

அவர் அடையாத அனுபவம் சில மாதங்களிலேயே நேர்ந்தது. அன்று முகூர்த்தநாள். ரோஜா கிடைக்கவில்லை; சம்பங்கிமாலைதான் கிடைத்தது. அஞ்சலி செலுத்தும்போதுதான் அவர்சொன்ன உண்மை விளங்கியது.

கூடிய சிறு கூட்டத்திலும் அவரை அறிந்தவர்கள் குறைவு; அறியாதவர்கள் அதிகம். பரமேஷ் தீர்க்கதரிசிதான்.

பிணம் பிரதானச் சாலையை அடையும்வரை வீட்டுக்குள் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது ஓயாத சிரிப்பின் தீராத பேரோசை.

16

ஊழல் வர்மனும்
மூன்று மந்திரிகளும்

தன் முயற்சியில் சற்றும் மனந்தளராத விக்கிரமாதித்தன் மீண்டும் முருங்கைமரம்ஏறிக் கிளைகளின் வழியே ஊர்ந்து சென்று தலைகீழாகத் தொங்கிக்கொண்டிருந்த வேதாளத்தைப் பற்றியிழுத்துத் தன் தோள்களிலே சுமந்து தரை இறங்கினான்.

வேதாளத்தின் முதுகில் ஊர்ந்துகொண்டிருந்த முருங்கைமரத்தின் கம்பளிப்பூச்சி ஒன்றைத் தன் வாளால் குத்தி வதம் செய்து தூக்கி யெறிந்து வனாந்தரத்துக்குள் நடக்க ஆரம்பித்தான்.

“வேதாளமே! எத்தனையோ கதைகள் சொல்லியிருக்கிறாய். எல்லாம் சலித்துப் புளித்துப்போன பழங்கதைகள். நீ கதை சொல்ல ஆரம்பித்தபோதிருந்த சமூகம் இன்றில்லை. அது நகர்ந்து நகர்ந்து வேறொரு தளத்திற்குப் போய்விட்டது. ஆகவே புதிய கதையொன்று சொல். யாரும் உரிமை கோராத கதையாய்... நாளை அதை நாடகமாய் நடித்தாலும் என்னை யாரும் வழக்கு மன்றத்திற்கு இழுக்காத கதையாய்...”

வேதாளம் மௌனமானது. சற்றுநேரம் கழித்துத் தொண்டையைக் கனைத்துக்கொண்டது. தலையை மேலும் கீழுமாய் அசைத்துக் கொண்டது. யாரும் காப்புரிமை பெறாத கதையை யோசிப்பதற்கு அதற்கு அத்துணை அவகாசம் தேவைப்பட்டது.

பிறகு சொல்லத் தொடங்கியது. அதுதான் வேதாளம் சொல்லப்போகும் கடைசிக்கதை என்றோ, விக்கிரமமதித்தன் கேட்கப்போகும் இறுதிக் கதை என்றோ இருவருக்குமே தெரியாது அப்போது.

“கேள் விக்கிரமமதித்தா! முன்னொரு காலத்தில் கொள்ளையூரைத் தலைநகராகக்கொண்டு மாமூல் தேசத்தை ஊழல்வர்மன் என்ற மன்னன் ஆண்டு வந்தான். மன்னனோடு ஆட்சியில் சமஅதிகாரம் செலுத்தி வந்தாள் மகாராணி லஞ்சலாவண்யா. தேசத்தையே ஊழல் நெருப்பில் உருக்கியெடுத்து அரசாங்க கஜானாவில் அடைத்துவிடுவதுதான் அவர்களது ராஜாங்க லட்சியம்.

அரசனும் அரசியும் பால் என்று கேட்டால் நாட்டில் உள்ள பசுமந்தைகளையே அரண்மனைத் தொழுவத்துக்குள் அடைத்துவிடுவார்கள் அவர்களுக்கு வாய்த்த மூன்று மந்திரிகளும்.

முதலையூரான் அரசனுக்கு வேண்டிய மந்திரி; மலைப்பாம்பன் ராணிக்கு வேண்டிய மந்திரி; நரிஹரன் இருவருக்கும் வேண்டிய மந்திரி. அரசனுக்கும் அரசிக்கும் உள்ள ஆசைகள் இன்ன அளவென்று இல்லை. ஆகாயத்தை ஜமக்காளமாய் விரித்து அவர்களின் ஆசைகளைக் கொட்டி முடியப் பார்த்தாலும் முடியாது; ஒன்றிரண்டு ஒழுகும்.

மூன்று நாடுகளுக்கு உரிமையாய் இருந்தது மாமூல் தேசத்துக்கு அருகில் இருந்த சமுத்திரம். மற்ற இரண்டு நாடுகளுக்கும் போதுமான பொன்கொடுத்து சமுத்திரத்தைத் தன் பெயருக்கே பட்டாப்போட்டுக்கொள்ள வேண்டுமென்பது ஊழல்வர்மனின் சின்னச்சின்ன ஆசை.

தான் விரும்பும் பருவகாலத்தை அரண்மனைக்கு அழைத்துக் கொள்வதற்குக் காலத்துக்கு எவ்வளவு கையூட்டுத் தரவேண்டுமென்று விசாரித்துக் கொண்டேயிருக்கிறாள் ராணி லஞ்சலாவண்யா ரொம்ப நாளாக.

ராணி பாயாசம் சாப்பிடுகிற அழகே தனி.

பௌர்ணமி நிலவில் பால் கிரணங்களைத் தங்கப்பாத்திரத்தில் பிடித்து உறையவைக்க வேண்டும். கற்பக விருட்சத்தின் பூக்களிலிருந்து வண்டு வாய்வைக்காத தேனெடுத்துக் கலக்கவேண்டும். ஒன்றிரண்டு நட்சத்திரங்களை உடைத்து அதில் பொடிப்பொடியாய்த் தூவவேண்டும். ஆயிரம் கன்னிப்பெண்களின் முலைச்சூட்டில் அதை இதமாகச் சூடேற்ற வேண்டும். கொடுத்தால் ஒருவாய் சாப்பிட்டுவிட்டுத் தங்கக்கிண்ணத்தை நசுக்கிக் குப்பைத்தொட்டியில் வீசிவிடுவாள்.

நாளுக்குநாள் இவர்களின் ஆடம்பரம் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்ததில் கரைந்துகொண்டே வந்தது கஜானா. நதிகள் வந்து கூடவில்லை என்றால் சமுத்திரமே குறைந்து விடுமல்லவா? என்ன செய்வதென்று யோசிக்கிறார்கள் ஊழல்வர்மனும் லஞ்சலாவண்யாவும். சதி மண்டபத்திற்கு அழைத்தார்கள் மூன்று மந்திரிகளையும். ஆளுக்கு மூன்று மரக்கால் தங்கத்தோடு வந்து தரிசித்தார்கள் மந்திரிகள் மூவரும்.

“உங்களில் யாருக்குத் துணையரசன் பதவி வேண்டுமென்று நீங்களே முடிவுசெய்துகொள்ளுங்கள்” என்றான் ஊழல்வர்மன்.

முதலையூரானும் மலைப்பாம்பனும் நரிஹரனும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு எச்சிலை விழுங்கிக்கொண்டே கைகட்டி நின்றார்கள்.

“என்ன செய்வீர்களோ ஏது செய்வீர்களோ தெரியாது. உங்களில் யார் அரசாங்க கஜானாவிற்குப் பெரும்பொருள் ஈட்டித்தருகிறீர்களோ அவருக்கே துணையரசன் பதவி. நீங்கள் போகலாம்; ஆறேமாதம் அவகாசம்” என்று உத்தரவிட்டான் ஊழல்வர்மன்.

துணையரசன் என்ற ஆசைத்தீ அந்த மூன்று பேரையும் உயிரோடு எரித்தது. ‘எனக்குத்தான்! எனக்கேதான்!’ என்று மூன்றுபேரும் முடிவு கட்டிக்கொண்டு ஒரேநேரத்தில் களத்தில் இறங்கினார்கள்.

ஓராயிரம் திட்டங்கள் மின்னிமின்னி மறைகின்றன ஊழல் மூளைகளில். ஆடைகட்டியிருக்கும் நாட்டுமக்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அன்றாடம் ஆடைவரி போடலாமா? அரசன் அரசிமீது பொய்யாய்ப் புகழ்பாடும்

புலவர்களின் வீடுகளை ஜப்தி செய்யலாமா? கணவன் மனைவி இருவர்க்கும் தாம்பத்யவரி போடலாமா? எல்லா உடல்களுக்கும் தனித் தனியாக உறுப்புவரி போடலாமா? நாட்டில் தாய்ப்பாலை ஒழித்து விட்டுக் குழந்தைகளுக்குக் கட்டாயச் சாராயம் புகட்ட வேண்டுமென்று சட்டம் இயற்றலாமா? மண்டைகாய்ந்தது மந்திரிகளுக்கு.

இதெல்லாம் வேலைக்காகாது. ஏறும்புக்கறி உரித்து எத்தனைபேர் சாப்பிடுவது? பெருந்திட்டமாய் யோசித்து முதலில் முடிவெடுத்தான் முதலையூரான்.

நாட்டுமக்களுக்கு சூரியவரித் திட்டத்தை அறிமுகம் செய்தான். சூரிய வெளிச்சம் யார் மீதெல்லாம் படுகிறதோ அவர்களுக்கெல்லாம் சூரியவரி. சூரிய வெளிச்சம் படுகிற ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும், குழந்தைகளுக்கும் அவர்கள் வீட்டு ஆடு, மாடு, கோழி, நாய், பன்றிகளுக்கும் சூரியஒளியைப் பருகிவளரும் அவர்களின் பயிர்களுக்கும் வரிவிதிக்கும் திட்டத்தை அறிமுகம் செய்தான். கர்ப்பத்திலிருக்கும் சிசுக்களுக்கும் சூரியவரி விதித்தான் முதலையூரான்.

“கர்ப்பத்திலிருக்கும் சிசுக்கள் மீது சூரிய ஒளி படுவதில்லையே” என்றார் துணை மந்திரி தயங்கிக்கொண்டே.

“அதுவும் சரிதான். அப்படியென்றால் கர்ப்பிணிகளுக்கு இரட்டைச் சூரியவரி விதியுங்கள்” என்றான் மந்திரி முதலையூரான்.

“குடியானவர்கள் வளர்க்கும் மீன்களுக்கு நீங்கள் வரிபோட முடியாதே. அவை தண்ணீரில் அல்லவா வசிக்கின்றன” என்றார் நிதித்துறை ஆலோசகர்.

“தண்ணீருக்குள் சூரிய ஒளி எவ்வளவு ஆழம் வரை பாயும் என்று கண்டறிய ஒய்வுபெற்ற நீதிபதியின் தலைமையில் ஒரு குழு அமையுங்கள்” என்றான் முதலையூரான்.

சூடுபிடித்தது சூரியவரி. சூரியஒளியை மக்களுக்கு விற்றவன் என்ற பெருங்கீர்த்தி புவனம் முழுதும் பரவியது. தங்கள் எலும்பு சதையை விற்றாவது நாட்டுமக்கள் கட்டிய சூரியவரி கொட்டிக்குவிந்ததில் துணையரசனாகும் கனவில் மிதந்தான் முதலையூரான்.

★

பார்த்தான் மலைப்பாம்பன்; பெருமூச்சு விட்டான். அந்த நீண்ட பெருமூச்சு இதுவரை எந்த ஆட்சியாளனும் சிந்திக்காத ஒன்றை அவனுக்குத் தோற்றுவித்தது.

காற்றை விற்றால் என்ன? காற்றுக்கான ஒரு சந்தையை உண்டாக்கினால் என்ன?

எங்கும் நிலவுகிற காற்றை எப்படி வசப்படுத்துவது? காற்று வரும் எல்லா வழிகளையும் அடைக்கச் செய்தான். காலில்லாமல் ஊர் சுற்றிக்கொண்டிருக்கும் காற்றை ஒருமுகப்படுத்தி சைபர் கணவாயில் கொண்டுவந்து கூட்டுவித்தான். இப்போது சைபர் கணவாயையும் கனத்த கதவுகளால் மூடிவிட்டான். தோலில்லைத்த குழாய்கள் மூலம் அரண்மனைக்குமட்டும் காற்றை அனுப்பிவிட்டு நாட்டு மக்கள் சுவாசிப்பதற்கு ஒரு செயற்கைத் தட்டுப்பாட்டை சிருஷ்டித்தான்.

சுவாசத் தேவையுள்ள யாரும் இனி அரசாங்கத்திடம் தான் காற்று வாங்க வேண்டும். குழந்தைகள், பெரியவர்கள், ஆஸ்துமா நோயாளிகள், நடப்பது ஆட்சிதானா என்று பெருமூச்சு விடுகிறவர்கள் ஆகியோரின் தேவைக்கேற்பக் காற்று விநியோகிக்கப்பட்டது; கட்டணம் வசூலிக்கப்பட்டது. வெள்ளைச் சந்தையில் விற்ற பணமெல்லாம் அரசாங்கத்துக்கு. காற்றைக் கறுப்புச் சந்தையில் விற்ற பணமெல்லாம் மலைப்பாம்பனுக்கு.

எவனாவது கேள்வி கேட்டால் அவன் மூச்சு நிறுத்தப்பட்டது. ஒரு நகை வியாபாரியிடம் லஞ்சம் வாங்கிக்கொண்டு அவன் வீட்டுக்கு அதிகமாகக் காற்று விநியோகித்த காவலன் கொலை செய்யப்பட்டான். அரசாங்கத்தின் அண்டா நிறைந்த அதேவேளையில் மலைப்பாம்பன் வீட்டுக் குடமும் நிறைந்து குலுங்கியது.

‘நான்தான் துணையரசன்’ கனவிலும் புலம்பினான் மலைப்பாம்பன்.

★

தூக்கம் பிடிக்கவில்லை மந்திரி நரிஹரனுக்கு.

என்னடா இது... இந்த இரண்டு மந்திரிகளில் ஒருவனுக்குத் துணையரசனாகிவிடும் வாய்ப்பு வந்துவிடும் போலிருக்கிறதே! விடமாட்டேன். முதலையையும் பாம்பையும் ஜெயிக்காவிட்டால் நானென்ன நரி?

மூளை சூடாகும்படி யோசித்தான். கபாலம் கொதித்தது. தலையில் தண்ணீர்விட்டுக் குளித்தால் நல்லதென்று தோன்றியது. சொத சொதவென்று தண்ணீர்விட்டுக் குளித்தான்; சூடுகுறைந்ததும் சுடர் விட்டதொரு சிந்தனை.

தண்ணீரை அரசே எடுத்துக்கொண்டால் என்ன?

ஆற்றுநீர் - ஊற்று நீர் - குளத்து நீர் - கடல் நீர் - மழை நீர் என இனி எல்லாமே அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தம். கண்ணீரைத்தவிர இந்த நாட்டில் இனியாரும் எந்த நீரையும் சொந்தம் கொண்டாடக் கூடாது. 'மழைத்தண்ணீரை வாளியில் பிடிப்பவன் மரணதண்டனைக்குள்ளாவான்' என்று புதிய சட்டத்திருத்தம் செய்யப்பட்டது. ஒரு குடும்பத்திற்கு மூன்று குடமென்றும் அரசாங்கம் விதித்த அளவையில்தான் குடம் வடிவமைக்கப்படவேண்டுமென்றும் விதி அமைக்கப்பட்டது.

முதல் குடம் ஒருமடங்கு விலை; இரண்டாம் குடம் இரண்டு மடங்கு விலை; மூன்றாம் குடம் மூன்று மடங்கு விலை. நான்காம் குடம் கேட்பவர்களுக்கு ஒருவாரம் தண்ணீர் விநியோகம் இல்லை; மரணப்படுக்கையில் கிடக்கிறவர்கள் நடந்துவந்து விண்ணப்பித்தால் ஒரு குடம் விலையில் ஒரு சங்குத் தண்ணீர் விற்கப்படும்.

நிலத்தை அரசாங்கத்திற்கு ஒப்படைப்பவர்களுக்கு விவசாயத் தண்ணீர் விநியோகிக்கப்படும். மழைபெய்து விளைந்தால் விளைபொருள் அரசாங்கத்துக்குச் சொந்தம்.

தேசத்தில் 'குளித்தல்' என்ற நாகரிகம் ஒழிந்து 'துடைத்தல்' என்ற கலாசாரம் வந்துவிட்டது. ஒரு காலத்தில் தண்ணியாய்ச் செலவழிக்கப் பட்ட தண்ணீர் இப்போது தங்கமாய்ச் செலவழிக்கப்பட்டது. தண்ணீரின் தட்டுப்பாடு பெருகப்பெருகக் கொட்டோ கொட்டென்று கொட்டியது கோடிப்பொன்.

'நானே துணையரசன்' என்று நிமிர்ந்து நடந்தான் நரிஹரன்.

★

சூரியஒளி விற்பனை - அரசாங்கக் காற்று - தவணைமுறையில் தண்ணீர். சிக்கிச் சின்னாபின்னாமாகி விட்டது நாடு. கூட்டங் கூட்டமாகத்

தற்கொலை செய்துகொண்டுவிடலாம் என்று பார்த்தால் காவலுக்கு ஆள்வைத்து யாரையும் சாகவிடாமல் பார்த்துக்கொள்கிறது அரசாங்கம்.

புழுக்கத்திலும், தாகத்திலும் தேசமே செத்துக்கிடந்தபோது முத்துப் பல்லக்குகளில் பொன்னேற்றிப் புறப்பட்டார்கள் மந்திரிகள் மூவரும்.

அரசன் ஊழல்வர்மனும் ராணி லஞ்சலாவண்யாவும் மாதுளஞ் சாற்றில் தங்கத்தூள் கலந்து பருகிக்கொண்டிருந்தபோது தர்பாரில் நுழைந்தார்கள் மூன்று மந்திரிகளும்.

பலே! ஐந்தாம் மாதத்திலேயே ஆணையை நிறைவேற்றிவிட்டீர்கள். மூவரில் துணையரசன் யாரென்று இப்போது தெரிந்துவிடும். நீ என்ன செய்து பொருளீட்டினாய் முதலையூரா?

“சூரிய ஒளியை விற்றேன் மன்னா”

“உன் மூளையே மூளை” என்றான் ஊழல்வர்மன்.

“மலைப்பாம்பரே! நீர் என்ன செய்து பொருள் குவித்தீர்?” என்றாள் லஞ்சலாவண்யா.

“மகாராணி! நான் காற்றை விற்றேன்...”

“சபாஷ்! நீ உலக ராஜாங்கத்தின் நிதிமந்திரியாக வேண்டியவன்...”

“நரிஹரரே! நீர் பொருளீட்டிய உத்தியைச் சொல்லும்...”

“நான் தண்ணீரை அரசுடைமையாக்கிப் பொன்குவித்தேன் மன்னா...!”

“அற்புதம்... யார் அதிகம் பொருள் கொண்டுவந்தார் என்று பார்ப்போம். எங்கே முத்துப்பல்லக்கின் மூட்டைகளைப் பிரியுங்கள்”

பிரித்துப்பார்த்தால் - ஆச்சரியம்; ஒவ்வொரு மூட்டையிலும் தலா 5 கோடிப்பொன் இருந்தது.

மந்திரிமார்கள் மட்டுமல்ல, அரசனும் அரசியுமே விழித்தார்கள்.

மூன்று பேரும் ஊழலில் மந்திரிகளாக இல்லை; மன்னர்களாகவே செயல்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் மூன்றுபேரும் கொண்டுவந்த பொருளோ சம அளவில் இருக்கிறது. இதில் யாரைத் துணை அரசனாக்குவது? தலை சுழன்றதில் கிரீடம் கழன்றது ஊழல்வர்மனுக்கு. மாதுளஞ்சாற்றில் கிடந்த தங்கத்தூள் ஒன்று தொண்டையில் சிக்கி விக்கியது லஞ்சலாவண்யாவுக்கு. அவர்களால் முடிவெடுக்க முடியவில்லை. இந்த மூன்றுபேரில் யார் துணையரசன்?"

கதையைச் சொல்லிமுடித்த வேதாளம் விக்கிரமாதித்தனின் கழுத்தை இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டது. இந்தமுறை வசமாக மாட்டிக்கொண்டான் என்றும் நினைத்துக்கொண்டது.

"சொல் விக்கிரமாதித்தா! சொல்... சூரிய ஒளியைவிற்ற முதலையூரான் - காற்றைவிற்ற மலைப்பாம்பன் - தண்ணீரை விற்ற நரிஹரன் இந்த மூன்றுபேரில் துணையரசனாக விளங்கத்தக்க சிறந்த ஊழல்வாதி யார்? சரியான விடை சொன்னால் தப்பித்தாய்... இல்லையாயின் சுக்குநூறாய்த் தலைவெடித்துச் சாவாய்" என்றது வேதாளம்.

விக்கிரமாதித்தனுக்கும் தலைசுற்றத்தான் தொடங்கியது. கண்மூடி யோசித்தான்; வார்த்தைகளைச் சுண்டிப்பார்த்து விடை சொன்னான்.

"நரிஹரன் ஊழல் செய்தது தண்ணீரில், மலைப்பாம்பன் ஊழல் செய்தது காற்றில். தண்ணீரையும் காற்றையும் முறைப்படுத்துவதற்கும் செயற்கைத் தட்டுப்பாடு உண்டாக்குவதற்கும் நிறைய நிர்வாகச் செலவுகள் செய்திருக்கிறார்கள் மந்திரிகள் நரிஹரனும் மலைப் பாம்பனும். ஆனால் சூரிய ஒளி விற்பனை செய்யப்பட்ட வகையில் அரசாங்கத்திற்கு எந்தச் செலவுமில்லை. முதலீடே இல்லாமல் பெரும்பொருள் ஈட்டப்பட்டிருக்கிறது. எனவே தண்ணீரையும் காற்றையும் விற்ற மற்ற இருவரையும்விட, பெருஞ்செலவு இல்லாமல் சூரியஒளியை விற்றுக் கோடிகோடியாய்ப் பொன்குவித்த முதலையூரான்தான் மிகச்சிறந்த ஊழல்வாதி. எனவே அவன்தான் துணையரசனாய் விளங்கத்தக்கவன்" என்று தர்க்கரீதியாய்ச் சொல்லிமுடித்தான் விக்கிரமாதித்தன்.

"பிழை செய்துவிட்டாய் விக்கிரமா... பிழைசெய்துவிட்டாய்; நான் சொல்கிறேன் சரியான விடையை" என்று கெக்கொலிகொட்டிச் சிரித்தது வேதாளம்.

“வாழ்வில் எந்தப்பொருள் இல்லையென்றால் மனிதன் வாழமுடியாதோ அந்தப்பொருளைச் சந்தைப்பொருள் ஆக்குகிறவன்தான் மிகப்பெரிய புத்திசாலி. சூரிய ஒளி இல்லாமல் மனிதன் இரவில் வாழ்ந்து விடமுடியும். சில நாள் சில வாரங்கள் தண்ணீர் இல்லாமல் போனாலும் உயிருக்கு ஒன்றும் ஆகாது. ஆனால் கொஞ்சநேரம் காற்றில்லாமல் போனாலும் மனிதகுலம் வாழாது. எதில் கைவைத்தாலும் மனிதர்கள் மாற்று ஏற்பாடு செய்துகொள்வார்கள்; காற்றில் கைவைத்தால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. எனவே மனிதர்களின் உயிர்த்தேவையான காற்றை விற்று மக்களால் மறுப்புச்சொல்ல முடியாமல் பொன் குவித்தானே மந்திரி மலைப்பாம்பன்... அவன்தான் மிகச்சிறந்த ஊழல்வாதி. எனவே அவனுக்கே துணையரசன் பதவி. இத்தனை காலமாய்ச் சரியான விடைசொன்ன விக்கிரமாதித்தா... இன்று நீ சொன்ன விடை தவறானது; மிகத்தவறானது”.

தவறான விடைசொன்ன விக்கிரமாதித்தன் தலைவெடித்துச் செத்தான்; மந்திரிகள் உயிரோடிருக்கிறார்கள்.

17

மகாதர்மம்

“தானொருவன் மட்டுமே எழுதப் பிறந்தவனென்றும், தான் எழுதுவது மட்டுமே எழுத்தென்றும், முன்னொரு காலத்தில் மொழியென்ற ஒலிக்கூட்டம் மூண்டெழுந்ததே பின்னொருநாள் தன் அவதாரத்தை அனுசரித்தே என்றும், சரஸ்வதி அவள் வீணையை எறிந்துவிட்டுத் தன் பேனாவோடுதான் பிரசன்னமாக விரும்புகிறாள் என்றும், சந்திரசூரியரும் நட்சத்திரங்களும் உடைந்து சிதறும் காலம்வரை தன் எழுத்துக்கள் மனித ராசியால் வாசிக்கப்பெறும் என்றும், சக எழுத்தாளர்களெல்லாம் தான் கசக்கியெறிந்த காகிதங்களின் கசிவிலிருந்து ஜனித்தவர்களென்றும், தன்னோடு முடிந்துவிடும் தமிழின் நெடுங்கணக்கு என்றும் சில எழுத்தாளர்கள் தருக்கித் திரிகிறார்களே! அதுகுறித்து உங்கள் பார்வை என்ன மகா தர்மரே?”

ஒரே மூச்சில் தன் கேள்வியைக் கூட்டுவாக்கியத்தில் கேட்டுமுடித்தான் கதைப்பித்தன்.

இந்தியாவின் இலக்கிய அடையாளங்களுள் ஒருவராய் அறியப் பட்டவரும் - தமிழர்களின் செழுமையான விழுமியங்களையும்

தொன்மங்களையும் ஞானத்திரட்டுகளையும் உள்வாங்கி ஒளிபொருந்திய புதுமரபுக்குத் தோற்றுவாய் செய்தவரும் - இப்போது எழுபது வயதில் உடலும் மனமும் கனிந்திருப்பவருமான மகாதர்மர் வந்துவிழுந்த கேள்வியை அசைபோட்டுக்கொண்டும், சரிந்து வழியும் தாடியைத் தடவிக்கொண்டும் ஆழ்ந்த சிந்தனையிலிருந்தார். உணர்ச்சிகளைப் புதைத்துக்கொள்ளும் காடு அவர் தாடி.

அவரது பதிலை ஏந்திக்கொள்ளும் பாத்திரமாய்த் தன்னையே வரித்துக் கொண்டு அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் கதைப்பித்தன்.

மகாதர்மரின் ரசிகன் என்று சொல்வதா... வெறியன் என்று சொல்வதா... பக்தன் என்றே சொல்லிவிடலாம் கதைப்பித்தனை. ஏற்றுமதி நிறுவனமொன்றில் கணக்கராகப் பணியாற்றும் கதைப்பித்தன் ஒரு நாளில் சில மணி நேரங்களாவது மகாதர்மரோடு கழிப்பதைத் தன் வாழ்க்கை முறையாக்கிவிட்டான். அலுவலகத்தில் விடுமுறை உண்டு; மகாதர்மர் சந்திப்பில் அவனுக்கு விடுமுறை இல்லை.

அன்று அவன் கேட்ட கேள்வி அவருக்கு முக்கியமாய்ப்பட்டது. பல கேள்விகளை 'உச்' என்ற ஒலியிலேயே உதறித் தள்ளிவிடும் மகாதர்மரை அந்தக்கேள்விக்கு விடை சொல்லுமாறு திருவருள் கூட்டுவித்தது.

"அப்படிச் சுருதிக்கொள்ளும் எழுத்தாளர்களை இரக்கத்தோடு ஊக்கப் படுத்து. அவர்களை இயங்கவைப்பதே அந்தப் பொய்த்தருக்கின் செருக்குதான். காதல் - கடவுள் - நிலைபேறு போன்ற நம்பிக்கைகளில் இயங்குகிறது இவ்வுலகு. இம்மூன்றையும் பிரித்து மூலக்கூறு பார்த்தால் இன்மையில் முடியும். ஆனாலும் நம்பும் பொய்கள் தேவைப்படுகின்றன மனிதகுலத்தின் பாய்ச்சலுக்கு. ஓர் எழுத்தாளன் தானே தன்னை பிரம்மா என்று பெருமைகொள்வது கடவுளைப்போலவே மன்னிக்க முடிந்த ஒரு கருதுகோள்தான். இன்னொருவனை உரசாத வரையில் இரண்டையும் பொறுத்துக்கொள்ளலாம். அந்தக் கர்வம் இருக்கிறதே, பாவம் தன் எழுத்துக்கு அவன் முதலும் கடைசியுமாய்ப் பெற்றுக்களிக்கும் பேருதியம் அது மட்டும்தான். அதுதான் அவனை உந்துவிக்கிறது எனில் விட்டுவிடு; அவனைக் கொண்டாடு".

அவர் வார்த்தைகளில் வசப்பட்டவனாய் இந்தக் கேள்விக்கு இப்படி ஒரு கோணத்தில் பதிலிருக்கிறதா என்று வியந்தவனாய் அவரது சொல் என்ற

சூட்சுமவட்டம் விட்டு வெளியேற விரும்பாதவனாய் மயங்கிக்கிடந்தான் கதைப்பித்தன். தன்னை மீண்டும் தயாரித்துக்கொண்டு கேட்டான் அடுத்த கேள்வியை.

“அப்படியானால் ஒரு நல்ல படைப்பாளியால் சமூகமாற்றம் நிகழும் தானே?”

“சில சமூக மாற்றங்களுக்கு எழுத்தாளனும் ஒரு காரணமாகிறான். ஆனால் சமூகம் மாறிக்கொண்டேயிருக்கிறது. மாறிக்கொண்டே யிருக்கும் சமூகத்தில் எழுத்தாளனும் ஒரு பாத்திரம். சமூகம் தன்னைத் தகவமைத்துக்கொள்ள மாறியே தீரவேண்டியிருக்கிறது. பல மாற்றங்கள் - சிறுசிறு மாற்றங்கள். சில மாற்றங்கள் - யுக மாற்றங்கள். யுகம் மாறும்போது அந்த இடத்தில் நின்று இவன் எழுதித் தொலைத்து விடுகிறான். அந்த மாறுதலை அவன் ஊக்குவித்திருக்கிறான் அல்லது வரவேற்றிருக்கிறான். அந்த மாற்றத்திற்குத் தன்னையே எரிபொருளாய்த் தந்தவன் மரித்துப்போன பிறகு 'மகா' என்ற அடைமொழி பெறுகிறான். சொல்லப்போனால் சமூகமாற்றத்திற்குப் பக்கத்தில் சம்பவிப்பதே எழுத்து. மனிதகுலத்தின் மாறாத உண்மைகளைக் கண்டறிந்து அதைச் செழுமை செய்வதே நல்லெழுத்து. என்னைப்பொறுத்தவரை எழுத்து வாழாமல் போகலாம். அந்த எழுத்துக்கு எதிராக எழுதியவன் வாழ்ந்துவிடக்கூடாது”.

அவர் தொண்டை வறண்டது.

“மகளே மட்டுவார்குழலி... நறுந்தேநீர் கொண்டு வா தாயே எங்கள் இருவருக்கும்”.

மட்டுவார் குழலி மகாதர்மரின் ஒரே மகள். ஆசிரியர்பயிற்சி முடித்துவிட்டு வேலைதேடி வீட்டிலிருப்பவள். உயரம் குறைந்த சூரியகாந்தி அவள். பேரழகி என்றோ, பெண்ணழகியென்றோ, ஏன் அழகி என்றோ கூடச் சொல்ல முடியாது அவளை. முப்பதைத் தொட்டாலும் முதிர்கன்னி இல்லை அவள். திறந்த மனசுக்காரி. உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசாள். கொஞ்சம் எழுதுவாள். அப்பாவிடம் காட்டும் தகுதியுள்ளதா என்று தரமறிய கதைப்பித்தனிடம் முதலில் காட்டுவாள். மகாதர்மரின் மகளாயிற்றே என்று அவன் காட்டும் 'விமர்சனக் கருணை'யை நிராகரிப்பாள். கடந்த பல வருடங்களாய்

அவளை நித்தமும் பார்க்கிறான்; பழுகுகிறான். இதுவரை அவள்மீது ஒரு சகோதர வாஞ்சையுமில்லை; சஞ்சலமுமில்லை.

“இப்போது ஏன் இந்தத் தடுமாற்றம்? பட்டுத் தெறிக்கும் அவள் பார்வையில் மனசு ஏன் கடைபட்ட தயிராய் நெறிகெட்டு உடைகிறது? இப்போதெல்லாம் அவள் என்னைத்தொட்டுப் பேசுகிறாள். நான் அவளை எப்போதாவது தீண்டுவதையும் மறுதலிக்கவில்லை அவள். அவளுக்கு அதே உணர்வுதானா? நான் மணமானவன். மனைவி விவாகரத்துக்கு விண்ணப்பித்திருக்கிறாள். என்னோடு இல்லை அவள். அந்த வெற்றிடத்தைத்தான் இந்தக் காற்று வந்து நிரப்புகிறதா? இது சரியா? இல்லை என் பண்பாட்டு வீழ்ச்சியா? இது தகுமா? துரோகமா? அய்யா மகாதர்மரே! எந்தக் களங்கமுமில்லை உங்கள் மீது நான்கொண்ட நேசத்தில். மற்றவர்கள் உங்களை வாசிக்கிறார்கள்; நான் வழிபடுகிறேன். உங்கள் மீது நான்கொண்ட பக்தி எவ்வளவு மெய்யோ அவ்வளவு மெய் அவன் மீது நான்கொண்ட ஈர்ப்பும். இது இலக்கிய உறவா? தெரியாது. சதைவழிப்பட்டதா? சொல்லத் தெரியவில்லை. ஆனால் உங்களுக்கு நான் துரோகம் செய்யவில்லை. நான் உங்களோடு உறவாடத்தான் ஒடோடி வருகிறேன். இது அதன் பக்கவிளைவு. இப்போதெல்லாம் உங்கள் வீட்டுக்குள் நுழைந்தபிறகு நீங்கள் உங்கள் அறையை விட்டுச் சற்றே தாமதமாய் வரமாட்டீர்களா என்று என் மனதின் ஓரத்தில் ஒரு கள்ளநினைவு கசிகிறதே! அதைக் குற்றமென்று தள்ளவும் முடியவில்லை; சரியென்று கொள்ளவும் முடியவில்லை. அவளிருக்கும் திசைநோக்கி என் மனக்கோபுரம் சாய்வதைத் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. மூளையின் செல்களில் சின்னதாய்ப் பரவுகிறது ஒரு செல்லப்பைத்தியம். கிறுக்குப் பிடித்த இந்த எனது ஒற்றைப்பயணம் எந்த ஊர் சென்று தீரும்? அல்லது எந்த வாகனத்தில் அடிபட்டு முடியும்? ஒன்றுமே தெரியவில்லை. ஆனால், அவள்மீது கொண்ட ‘பால்’பரவசம் பெருகிக்கொண்டே போவதைத் தடுக்கமுடியவில்லை”.

அவன் ஈடுபட்ட ஓர் அடிதடிதான் அந்த வீட்டுக்கு அவனுக்குக் கதவு திறந்துவிட்டது. அவன் அப்போது கல்லூரி மாணவன். மகாதர்மரை அறியாமலே அவர் வெறியன். இரங்கல் கூட்டத்திற்கென்றே புகழ்பெற்ற ஒரு சிற்றரங்கில் மகாதர்மர் தலைமையில் சிறுகதை வாசிப்புக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தது சாகித்ய அகாடமி. சிறுகதை வாசிக்க வந்த ஒரு வளர்ந்த

எழுத்தாளர் 'மரத்தில் வசிக்கும் மனிதர்கள்' என்ற தலைப்பில் ஒரு சிறுகதையை வாசிக்க ஆரம்பித்தார். 'நிறுத்து' என்றான் கதைப்பித்தன். எழுத்தாளனை விட்டுவிட்டு இவனையே கவனித்தது சபை.

"எழுபதுகளில் மகாதர்மர் குரங்குகளைப் பற்றி எழுதிய ஒரு கதையின் தலைப்பு 'மரங்களில் வசிக்கும் மனிதர்கள்'. பன்மையை ஒருமையாக்கி விட்டால் உனதாகி விடுமா தலைப்பு? இப்போதே மாற்று" என்று கத்தினான்.

"மொழி பொதுவுடைமை" என்றார் எழுத்தாளர். "தலைப்பு தனியுடைமை" என்றான் கதைப்பித்தன். வாக்குவாதம் முற்றியது. மகாதர்மர் தடுத்தாண்டதையும் தாண்டி மேடையேறி எழுத்தாளரைத் தாக்கிவிட்டான் கதைப்பித்தன்.

கோபம் கலந்த அன்போடு அவனைத் தன் வீட்டுக்கு அன்று அழைத்துப் போனார் மகாதர்மர். மட்டுவார் குழலிக்கு அப்போது பதினெட்டு வயது. பதினெட்டில் சலனப்படுத்தாதவள் முப்பதில் எப்படி மோகமூட்டுகிறாள். கடவுளையும் ஹார்மோன்களையும் புரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை.

★

மெல்லிய காய்ச்சலில் உள்ளே உறங்கிக் கொண்டிருந்தார் மகாதர்மர். முதுகுத்தண்டின் நான்காம் எலும்பு தேய்ந்துபோன அவர்மனைவி இன்னோர் அறையில் இருமிக்கொண்டிருந்தார். ஒரு கையில் தேநீரோடும் ஒரு கையில் கவிதையோடும் வந்தாள் மட்டுவார் குழலி.

"எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு; ஒங்களுக்குப் பிடிச்சிருக்கா?"

அய்யோ! இவள் கவிதையை நீட்டிக் கேட்கிறாளா? இல்லை பாலசந்தர் படங்களின் பாதிப்பா?

வாங்கி வாசித்தான்; அவனையறியாமல் உயர்ந்தது புருவம்.

"அற்புதம் குழலி... அழகு. சங்க இலக்கியச் சொற்சிக்கனம். சர்ரியலிஸ வெளியில் கவிதைக் களம். அலங்காரமற்ற மெய்த்தளத்தில் இயங்கும் உள்ளடக்கம். சபாஷ்! அவ்வையாரின் புலமை. ஆண்டாளின் இளமை.

பலே! எங்கெங்கோ அலைந்த கவிதை கடைசியில் உன்னிடம் வந்துவிட்டது”

“உங்களுக்கு எப்பவும் கேலிதான்” என்றவள் தோளைத் தொட்டாள். தொடப்பட்டவனைப் போலவே தொட்டவளுக்கும் சிலிர்த்திருக்காதா? இருக்கும். நல்ல சமயமது. நழுவ விடுவானா? அவள் கவிதைக்கடியில் அவன் கடிதத்தையும் இணைத்துக் கொடுத்துவிட்டான்.

கதைப்பித்தனே பாராட்டிய பிறகு அப்பாவிடம் இந்தக் கவிதையைக் காட்டிவிட வேண்டியதுதான். கடிதம் அடியிலிருந்ததை அறியவில்லை அவள். கடிதத்தோடு கவிதையை மகாதர்மரின் தலைமாட்டில் வைத்துவிட்டு வந்துவிட்டாள் மட்டுவார்குழலி.

★

தூத்துக்குடித் துறைமுகத்திலேயே ஒரு வாரம் தங்கிவிட்டான் கதைப்பித்தன். கம்பெனியின் ஏற்றுமதிக் கணக்கையெல்லாம் இருந்து முடித்தவன், தூத்துக்குடி திரையரங்கில் ஒரு படம் பார்த்தான். தூக்கிவாரிப் போட்டது அவனுக்கு. மகாதர்மர் எண்பதுகளில் எழுதியிருந்த ஒரு குறுநாவலைச் சற்றே இடம் மாற்றியும், தடம் மாற்றியும், பெயர் மாற்றியும் தடயத்தோடு திருடியிருந்தார் ஒரு வளர்ந்த இயக்குநர். இவன் கண்கள் சிவந்தன. சொல்லக் கொதித்தது நெஞ்சம். சென்னைக்கு வந்தவன் தன் சொந்தச் செலவில் வக்கீலைப் பார்த்து இடைக்காலத் தடைபெறுவதற்கான ஆவணங்களையும் தயாரித்துக்கொண்டு ஓடினான் மகாதர்மர் வீடு நோக்கி.

“திருட்டுப் பயல்கள்... இதற்கு வேறு தொழில் செய்து பிழைக்கலாம். உரிமை பெற வேணாம்; உங்ககிட்ட ஒரு அனுமதியாவது பெற வேணாமா? நீங்கதான் கேட்கமாட்டீர்கள். கேட்பதற்கு நாதியற்றுமா போனீர்கள்? அந்தப்பட வசூலில் பாதித்தொகை உங்களைச் சேராமல் விடமாட்டேன். இதுல ஒரேஒரு கையெழுத்து மட்டும் போடுங்க. மிச்சத்த நான் பாத்துக்குறேன்.”

அவன் ‘தாம் தாம்’ என்று குதிப்பதையும் கண்கள் மெய்க்கோபம் கக்குவதையும் அவன் உடற்சதைகள் ஆடுவதையும் ஊஞ்சலில் ஆடிக் கொண்டே ரசித்துக் கொண்டிருந்தார் மகாதர்மர்.

அங்கு ஓர் அசாதாரணமான சூழல் நிலவியது.

என்றுமில்லாத திருக்கோலமாய் சேலையை இழுத்து முக்காடுபோட்டுக் கொண்டு கூடத்தில் வந்து அமர்ந்தாள் முதுகுவலிக்காரி.

சற்றே வெளியே தலைகாட்டிவிட்டு மீண்டும் தன்னைக் கூட்டுக்குள் இழுத்துக் கொள்ளும் தூக்கணாங்குருவிக் குஞ்சைப்போல், பாதிமுகம் காட்டி மறைந்து போனாள் மட்டுவார்குழலி.

வார்த்தைகள் வற்றிப்போன அந்தக் கூடத்தில் ஒரு கனத்த நிசப்தம் நிலவியது.

அந்த மௌனத்தின்மீது கல்லெறிந்து கொண்டேயிருந்தது ஊஞ்சலின் 'க்றீச்... க்றீச்...'

"அப்பா கதைப்பித்தா... ஏன் இப்படி ஆத்திரப்படுகிறாய்? நிகழ்ந்த ஒன்றை எப்படி எதிர்கொள்வது என்பதில் இருக்கிறது உன் வாழ்வின் சமநிலை".

"உங்க படைப்பை ஒருத்தன் வெட்ட வெளிச்சமாத் திருடியிருக்கான். இதை எப்படி எதிர்கொள்ளப் போறீங்க?"

"ஓர் அனுபவமாக"

"எல்லாம் அனுபவம்தானா மகாதர்மரே?"

"நிச்சயமாக. இன்று என்மேல் விழுந்த அனுபவம்தான் நாளை கலையாகிறது. இன்னும் நீண்ட கலை செய்வதற்கு அனுபவங்கள் போதவில்லையே என்பதே என் கவலையாக இருக்கிறது".

"உங்களை விற்று ஒருவன் காசுசேக்குறான். இத எப்படி அனுபவமாய்ப் பாப்பீங்க?"

"அப்பனே கதைப் பித்தா! பெற்றுப் போட்ட பிறகு எனக்கும் படைப்புக்குமான தொப்பூழ்க்கொடியை அறுத்துவிடுகிறேன். அதாவது ஈன்று புறந்தருகிறேன். அதன் பிறகு அந்தப் படைப்பின் பொருட்டுக் கவலையுற வேண்டியவன் நானல்லன்; சமூகம்தான்"

"ஒரு பொருளைத் திருடக்கொடுத்தா போலீஸ் ஸ்டேஷன் போறீங்க; படைப்பும் ஒரு பொருள்தானே?"

“இல்லையே திருடப்பட்ட பிறகும் என் பொருள் என் படைப்புக் குள்ளேயே இருக்கிறதே. அது எப்படித் திருட்டாகும்? பூரணத்திலிருந்து பூரணத்தைப் பிரித்த பிறகும் பூரணமே எஞ்சிநிற்கிறது. புரிகிறதா?”

“புரியல”

“ஒரு பொருளை வெளியிலிருந்து சொன்னால் புரியாது. உள்ளிருந்து சொல்லட்டுமா?”

“சொல்லுங்க”

“என் கையொப்பத்திற்காக உன் கையில் காத்திருக்கிற ஆவணத்தையும், உன் கையொப்பமிட்டு என் கையில் இருக்கிற இந்தக் காதல் கடிதத்தையும் ஒப்பிட்டால் விளங்குமல்லவா உண்மை...”

அவன் கலங்கிப்போனான். இப்போதும் அவன் தசை ஆடியது. அந்த நிகழ்வை எதிர்கொள்ளும் சமநிலையை அவன் இழந்துவிட்டான்.

முக்காட்டுக்காரி அவன் மெய்ப்பாடுகளையே கவனித்துக் கொண்டிருக்க, அப்பா இனி என்ன சொல்லப் போகிறாரோ என்ற தவிப்பில் மட்டுவார்குழலி தகித்திருக்க, உயர்ந்த தொனியில் ஆனால் நிதானகதியில் மகாதர்மர் பேசலானார்.

“மட்டுவார் குழலியை நீ தீண்டியிருக்கிறாய். இப்போது திருடவும் பார்க்கிறாய். இரண்டையும் அவள் விரும்பவில்லை. தீண்டிய பொருளும் திருடநினைத்த பொருளும் இன்னும் அவள் வசமே உள்ளன. இது எப்படித் திருட்டாகும்? அதுபோன்றதே கதையும். இந்தா உன் காதல் கடிதம்; நீ கிழி. கொண்டா உன் வக்கீல் ஆவணத்தை; நான் கிழிக்கிறேன்”

காகிதங்கள் கைமாறின.

அவன் நின்று கொண்டுதானிருந்தான். ஆனால் உடம்பெல்லாம் தரையில் உருகி ஓடுவதாய்த் தோன்றியது. உள்ளே உரத்த குரல் கொடுத்தார் மகாதர்மர்:

“மகளே! மட்டுவார்குழலி... நறுந்தேநீர் கொண்டு வந்துகொடு தாயே எனக்கும் என் மகனுக்கும்”.

18

பொய்யெல்லாம் பொய்யல்ல

என் கதை மோசமானது. துக்கமான அந்தரங்கம் கொண்டது. என்னையும் சம்பந்தப்பட்ட அந்த அயோக்கிய ராஸ்கலையும் தவிர யாரும் அறியாதது. படர்க்கையில் சொல்ல முடியாதது. எனவே தன்மையில் விரிகிறது.

என் பெயர் மோகனா. சான்றிதழில் மோகனா வெங்கடேஸ்வரன். பெயரின் பின்னொட்டு அப்பா. தஞ்சாவூரில் வளர்ந்தவள்; சென்னையில் இருப்பவள். திருமணம் ஆகவில்லை. ஒரு தோழியின் திருமணத்திற்கு வந்திருக்கிறேன். வந்தபிறகுதான் தெரிகிறது வந்திருக்கக் கூடாது என்று. வந்திருந்தாலும் மணப்பெண்ணின் அலங்கார அறைக்குள் நுழைந்தது தவறு.

என்ன பேச்சுப் பேசுகிறார்கள் இப்போதெல்லாம் பெண்கள்... அதுவும் திருமணமாகாத பெண்கள். எல்லாமே தெரிந்து போயிற்று இவர்களுக்கு. 'மங்கள்யான்' பூமியிலிருந்து எப்படி இயக்கப்படுகிறது என்பது முதல் மூட்டைப் பூச்சிக்குப் பெண்ணுறுப்பு இல்லை ஆண் மூட்டைப்பூச்சிதான் 'அதை' உடைத்து உண்டாக்குகிறது என்பதுவரை-

காலுறையிலும் பிற உறைகளிலும் சிறந்தது எது என்பது முதல் தன் கர்ப்பப்பை பழுதடைந்தால் இப்போதெல்லாம் அம்மாவின் கர்ப்பப்பையையே அறுவைச்சிகிச்சை மூலம் பொருத்திக்கொள்ளலாம் என்பது வரை எல்லாமே தெரிந்துவைத்திருக்கிறார்கள். தெரிந்ததைப் பேசிக்கொள்வதில் பெருமைவேறு பிடிபடவில்லை அவர்களுக்கு. நாணமும் அச்சமும் தேவையில்லைதான். ஆனால் நாகரிகம் நாகுக்கு எதுவும் தேவையில்லையா?

அலங்கார அறைக்குள் மணப்பெண்ணோடு ஐந்தாறு தோழிமார்களும் சில வாண்டுகளும் இருந்தார்கள். உள்ளடையின் தோள்பட்டையை இழுத்துச் சரிசெய்துகொண்டே ஒருத்தி கேட்கிறாள்:

“ஏண்டி ரேஷ்மா! மணப்பெண்ணின் ஒல்லி ரகசியம் என்னடி?”

“ஜிம் - பச்சைக் காய்கறி - கிரீன் டீ இந்த மூன்றும் தானடி.”

“இதுக்கு மேல இளைச்சப் போகாதடி. மாப்பிள்ளைக்கு எதுஎது எவ்விடம்னு தெரியாமப் போயிடப்போகுது”.

“அவருக்குத் தெரியாமப் போனா என்னடி? இவ சொல்லிக் குடுத்திடப்போறா”

அலங்கார அறையே அதிரச் சிரிக்கிறார்கள் எல்லாரும். என் காதுகளில் தேள் வந்து பாய்கிறது.

“நல்ல ஜோக்” என்றாள் ஒருத்தி.

“அது என்னடி ஜோக்? இப்பச் சொல்லப் போறதுதான் ஜோக்” என்றாள் இன்னொருத்தி. வாண்டுகளுள் ஒன்று சாக்லெட் என்று லிப்ஸ்டிக்கைக் கடித்தது; ஒளிந்து விளையாட இடம் தேடிக்கொண்டிருந்த ஒன்று மணமகளின் புடவைக்குள் புகுந்தது. அதை இழுத்து வெளியே எறிந்து “வாண்டுகளும் வயசுக்கு வராத பெண்களும் வெளியே போங்க” என்று கதவைத் தாழிட்டாள் ரேஷ்மா.

“நேத்து சாயங்காலம் இவ சித்தி வந்திருக்கா. கல்யாணப் பொண்ணத் தனியா இழுத்துட்டுப்போயிக் காதுக்குள்ள கிசுகிசுத்திருக்கா. இந்தாடி பொண்ணு மொதல் அனுபவம் அப்படி இப்படி இருக்கும். குங்குமத்தக் கரச்சுவிட்டமாதிரி லேசா வரும். ‘ஓ’ன்னு அலறி ஊரக் கூட்டிடாத”.

“இவ என்ன சொன்னாளாம்?”

“இதெல்லாம் தெரிஞ்ச கதை சித்தி. பட்டுப்புடவைக்கு உள்பக்கம் எது... வெளிப்பக்கம் எது அதைச் சொல்லிக்கொடு முதல்ல...”

மீண்டும் பெண்களெல்லாம் ஒரேகுரலில் ‘ஓ’ போட்டார்கள்.

“இந்தியாவில் தானடி இன்னும் இருக்கு வெர்ஜினிடி லொட்டு லொசுக்கு. இதனால் முதலிரவிலேயே பலபேருக்குக் கல்யாண உறவே முறிஞ்சுபோயிடுது”.

“பெண்களை ஆண்கள் கண்டுபிடிக்க சாட்சி இருக்கிறமாதிரி ஆண்களைப் பெண்கள் கண்டுபிடிக்க சாட்சி இல்லையா என்ன?”.

மணப்பெண்ணின் கன்னத்தில் சந்தனம் தடவினாள் ஒருத்தி. அந்த வாசம் என் குடலைப் புரட்டியது; ஓடிவந்துவிட்டேன்.

ஆறாத புண்ணில் யாரோ அமிலமடித்ததுமாதிரி இருந்தது எனக்கு. அருவருப்பும் பயமுமாய் மாறிமாறி அலையடித்தன நெஞ்சில். மண்டபத்தில் ஒலித்த மங்கல ஒலிகள் என் செவிப்பறை கிழித்தன. நிலாவில் மிதக்கும் காகிதமாய் அந்த மண்டபத்தில் ஓட்டாமல் உலாவிக்கொண்டிருந்த என் உடல் வெகுவிரைவில் வெளியேறிவிட்டது.

எனக்குத் திருமணம் ஆகுமா என்ற கேள்வியைவிட, திருமணம் வேண்டுமா என்ற கேள்விதான் என்னை உள்ளுத்து ஊடாடுகிறது. என்ன சமூகம் இது? என்ன ஆண் கூட்டம் இது? ஓநாய்களுக்கும் நரிகளுக்கும் சில ஆண்கள் மூஞ்சி என்னமாய்ப் பொருந்திப்போகிறது? ஒழுக்கத்தையும் மரபுகளையும் அம்பலத்தில் திணித்ததும் இந்த ஆண் கூட்டம்தான். அந்த விதிகளை அந்தரங்கத்தில் உடைப்பதும் அதே வர்க்கம்தான். எனக்கெதிராக நேர்ந்த அந்தரங்க வன்முறை இதோ கழிந்துகொண்டிருக்கிற இந்த நிமிடத்திலும் பலருக்கு நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கலாம். உடல்மீது விழுந்த மிருக எச்சம் என்றெண்ணிப் பலர் அதைத் துடைத்தெறிந்துவிட்டுப் போய்க்கொண்டேயிருக்கலாம். ஆனால் எனக்குச் சொல்லப்பட்ட விழுமியம் வேறு. நான் நடந்து பழகிய கோடுகள் வேறு. எனக்கு நேர்ந்ததைச் சின்னக் காயமாய்க் கருத முடியவில்லை; ஜென்மக்கறையாய் நினைக்கிறேன்.

மணப்பெண்ணின் கன்னத்தில் பூசியபோது வீசிய சந்தன வாசனை அங்குமட்டும் அல்ல என் நாசியில் ஏறும் எந்தக் கணத்திலும் குடல்வரைக்கும் குமட்டுகிறது. நினைவுகளின் அடுக்கடுக்கான அலமாரிகளில் வாசனைகள் வரிசைப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. சில நல்லவை; சில மோசமானவை. அந்த வாசனையின் கடைசி இழை முடிச்சிடப்பட்டிருக்கிறது இறந்தகாலத்தோடு.

முருங்கை இலையிட்ட நெய்யுருக்கு வாசம் பாட்டியின் நினைவுகளை அள்ளிவரும். உலக்கையிட்டு எள்ளிடிக்கும் வாசம் வரும்போதெல்லாம் அதை வருவாள். இழவு வீட்டுப் பூக்களின் பிசுக்குவாசம் வீசும்போதெல்லாம் தாத்தா வந்து போவார். மலிவான பழைய சென்ட் வாசனை வீசும்போதெல்லாம் பழைய பள்ளிக்கூடத்து வாத்தியார்.

இப்போதெல்லாம் சந்தனவாசம் எப்போது நாசியில் பரவினாலும் அவன்தான்... அவனேதான்... அந்த ராஸ்கல்தான்...

அது ஒரு கசந்த வசந்தம்...

தஞ்சாவூரில் பாட்டி வீட்டிலிருந்து படித்த காலம்! அருளானந்த நகரில் அமைதியான வீடு; வீணை வழிந்தோடும் வீடு. தென்னங்கீற்று நிழல் மெழுகும் மொட்டைமாடி. புல் வெளியில் பனிமேயும் முயல்போல் ஒரு வாழ்க்கை.

“வணக்கம். இந்த ஓவியத்தைப் பாத்தீங்களா?” தோட்டத்தில் துளசி பறித்துக்கொண்டிருந்த நான் திரும்பினேன்.

யாரிவன்? சந்தனப்பொட்டும் கதர்ச்சட்டையுமாய். பளிச்சென்ற புன்னகையோடு பணிவின் புத்திரனாய்.

“எதிர்வீட்டு மாடியில தங்கியிருக்கேன். பெருவுடையார் கோவில் பிரகாரத்த வரைஞ்சு ஓர் ஆல்பம் பண்ணவந்திருக்கேன். என்பேரு ரங்கராஜன். ரவிவர்மன்னு மாத்திக்கிட்டேன். இதோ இந்த ஓவியத்தப் பாருங்களேன்.”

வாங்கிப் பார்த்தேன்; ஆச்சரியம் கலந்த அற்புதம் அது.

தென்னங்கீற்று உரசும் ஒரு மொட்டைமாடியில் அம்மன் தலையுலர்த்திக் கொண்டிருந்தாள். இன்னோர் ஓவியத்தில் அம்மன் கோலமிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். இன்னோர் ஓவியத்தில் ஐஸ்கிரீம் சாப்பிடும் அம்மன். இன்னொன்றில் காய்கறி வண்டியில் முருங்கைக்காய் முறுக்கிப் பார்த்து வாங்கிக்கொண்டிருக்கும் அம்மன். மற்றொன்றில் அம்மனுக்குப் பேன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் பாட்டி. உற்றுப் பார்த்தேன் எல்லா அம்மன் முகமும் என் முகம்.

'என்ன இது?' என்பதுபோல் பார்த்தேன் அவனை. வெட்கத்தில் கம்பீரம் குறைந்தவன் நாலடி தள்ளிநின்று திக்கித்திக்கிப் பேசினான்.

"ஒரு மாசமா உங்களையே பாத்துக்கிட்டிருக்கேங்க. எனக்குக் கோயில்மேல பக்தி இல்லீங்க. உங்க மேலதான் நீங்கதான் எனக்கு அம்மன். என் சித்திரக்கடவுள். எனக்கு ஒரே ஓர் ஆசை. உங்கள் ஒக்கார வச்ச வரையணும்". கொடுத்த ஓவியங்களை வாங்காமல் ஒடிப்போனான்.

எனக்குக் குழப்பம் வந்துவிட்டது. ஓவியத்தின் திருக்கோலமும் அவன் பணிவுகாட்டி நின்ற பவ்வியமும் மீண்டும் மீண்டும் நினைத்துப் பார்க்க என்னவோ செய்தன என்னை. பிறகு ஒவ்வொரு நாளும் கல்லூரிச் சாலையில் என் சைக்கிள் பின்னே ஒடிவருவான்; கும்பிடுவான். அம்மனை வழிபடுவதுபோல் வணங்கிப் பிரிவான். கோரிக்கையை மட்டும் அவன் மறக்கவேயில்லை. '

"எனக்கு ஒரே ஓர் ஆசை; உங்கள் ஒக்கார வச்ச வரையணும்".

அவன் அதீதப் பணிவை நான் நம்பியதாலும் மெல்லியதொரு பரவசம் எனக்குள் வந்து வந்து போனதாலும் அவன் தொல்லை பொறுக்காமலும் 'பார்ப்போம்' என்று சொல்லித் தொலைத்தேன்.

★

அன்று பாட்டி திருநள்ளாறு போயிருந்தாள். வரச்சொன்னேன் அவனை; வந்தான். முள்முருங்கை மரத்தில் கத்திக்கொண்டிருந்த காக்கைகளும் அவனும் நானும் தவிர யாரும் இல்லை வளாகத்தில்.

கூடத்தில் மணைப்பலகையிட்டு என்னை அமரவைத்தான். நெகிழ்த்தச் சொன்னான் கூந்தலை. பெரிதாய் இடச்சொன்னான் குங்குமப்

பொட்டை. அம்மன் என்னை அனுமதித்தால் சில திருத்தங்கள் செய்வேன் என்றான். நான் மறுக்காமலிருந்தேன். தொடட்டும் தொடாமலும் என் ஆடைகளை ஒழுங்கு செய்தான். பூஜையறைச் சந்தனத்தைக் கும்பாவில் கரைத்தான். கைகளில் நனைத்த சந்தனத்தை என் கன்னத்தில் அப்பினான். அய்யோ! சிலீரென்றது எனக்கு. சந்தனமா? அவனா? நான் தெளிவதற்குள் சந்தனத்தை என் பாதங்களில் பரப்பினான். நான் நிதானிப்பதற்குள் பாதம்கடந்து பயணப்பட்டது சந்தனவிரல். 'ஏய் என்ன இது?' என்று நான் அலறும் அவகாசத்தில் சாய்த்துவிட்டான். உயிர் இருந்தது என் வசம்; உடல் இல்லை. உணர்வு இருந்தது; உணர்ச்சி இல்லை; விழித்துத்தான் கிடந்தேன்; விழிப்பில்லை.

காட்டு மிருகத்துக்கு முன் ஆண் பலவீனமானவன்; ஆண் மிருகத்துக்கு முன் பெண் பலவீனமானவள். திமிறும் முயற்சிகள் ஒவ்வொன்றாய்த் தோற்றன; மிருகம் வென்றது.

அழுது மயங்கியவள் எப்போது தெளிந்தேன் என்று எனக்கே தெரியாது. வலியாலும் அவமானத்தாலும் உடலும் மனசும் பிய்ந்து தொங்கின. எழமுடியவில்லை என்னால். அய்யோ! பாட்டி வந்துவிட்டால்...? என்னைக் கூட்டிப் பெருக்கி அள்ளினேன். தெறித்துக் கிடந்த என் திருஉதிரத்தில் சந்தனம் தெளித்துத் துடைப்பத்தால் தூர்த்தேன். திரும்பிவந்த பாட்டிக்குத் தெரியாது அவள் திருநள்ளாற்றில் இருந்தபொழுது சனீஸ்வரன் இங்கே வந்துபோனது.

கன்னிமை என்பது புனிதமல்ல; நேர்மை. என்னை நம்பி வந்த ஆணுக்கு அதைத் தராதபோது அல்லது அது தட்டிப்பறிக்கப்பட்டபோது கல்யாணமாவது... கருமாதியாவது... மன்னிக்கவும்... கர்மமாவது?

இப்படித்தான் நீண்டநாளாய் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்; நேற்று முடிந்துவிட்டது என் திருமணம்.

★

என் பெயர் குணா. தொழில் டாக்டர். நான்தான் மோகனா வெங்கடேஸ்வரனைத் திருமணம் செய்துகொண்டு வெங்கடேஸ்வரனை வெட்டியெறிந்துவிட்டு குணாவை ஒட்ட வைத்தவன். நான் ஓர் ஆனந்த

புருஷன். எந்த அகராதியிலும் என் பெயருக்குச் சரியான அர்த்தம் சொல்லப்படவில்லை. என்னை அகராதி தயாரிக்கச் சொன்னால் குணா என்ற சொல்லுக்கு முதற்பொருளாக மகிழ்ச்சியான மனிதன் என்று இடுவேன். செப்டம்பர் வந்தால் 33 வயது முடிந்து 34 வயதில் விழப்போகிறேன். முன் வழுக்கை தொடங்கிவிட்டது. இன்னும் நான்கு வருஷத்தில் நடு மண்டையில் எதுவும் இருக்காது. அப்படி ஏதும் இல்லாமல் போனால்தான் நான் என் அப்பனுக்குப் பிறந்தவன். எனக்குக் கல்யாணமானது நான் செய்த புண்ணியம். மோகனா எனக்கு மனைவியாக வாய்த்தது ஒரு பஞ்சகாலத்தில் என் முன்னோர்கள் விதை தானியங்களையெல்லாம் சமைத்து ஊருக்குச் சோறுபோட்ட தர்மம். நான் டாக்டரானது 'நான் வாழ'. என் நோயாளி எவனும் சொல்லவில்லை 'தான் வாழ' என்று. என் கல்யாணம் என் மகிழ்ச்சியை இரண்டு மடங்காக்கும் என்று நினைத்தேன். என் மகிழ்ச்சி என்னளவில் ஒரு மடங்காகத்தான் இருக்கிறதே தவிர இன்னொரு மடங்கைக் காணோம். என்னவாயிற்று என் கண்மணிக்கு? நான் கட்டிப்பிடிக்கத் துடிக்கும் என் காதல் மனைவிக்கு? எப்போதும் தள்ளியிருக்கிறாள். இரவில் கூட எனக்கும் அவளுக்குமிடையே ஓர் இடைவெளி இருக்கிறது. எல்லைதாண்டிய பயங்கரவாதத்தில் இறங்கலாம் என்று பார்த்தால் கடைசிவரை சமாதானத்திற்கு வழியில்லாமல் போய்விடுமோ என்ற சங்கடத்தில் தவிர்க்கிறேன்.

ஓர் ஆண் முதுகுதிருப்பிப் படுத்துக்கொள்ள ஒரே ஒரு காரணம்தான் இருக்க முடியும். பெண்ணுக்கு நாளுக்கு ஒரு காரணமாய் முப்பது காரணங்கள் சொல்ல முடியும். என்னைப் பிடிக்கவில்லையா அல்லது பாலுறவு பிடிக்கவில்லையா இவளுக்கு? விட்டுப்பிடி என்கிறது மனசாட்சி; விட்டால் பிடிக்க முடியுமா என்கிறது மனம். வெட்கத்தை விட்டுச் சொல்கிறேன்; சிரிக்கக்கூடாது நீங்கள். என் முதலிரவில்தான் கேட்கக்கூடாத ஓசை கேட்டது. முன்னிரவில் என் மனைவியின் குறட்டை; பின்னிரவில் எனது குறட்டை.

இதுவரை பொறுமைகாத்தது ஆண்மையின் பெருமை; இனி இழுக்கு. இவளைப் புரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை. ஒரு வருத்தத்தின் துவாரத்தில் என் மகிழ்ச்சி வடிகிறது.

உலகத்தின் பிரச்சினைகளுக்கெல்லாம் பொருளாதாரம்தான் காரணம் என்றார் மார்க்ஸ். இல்லை; செக்ஸ் தான் காரணம் என்றார் ஃபிராய்ட்.

கல்யாணம் வரைக்கும் நான் உங்கள் கட்சிதான் மார்க்ஸ்; இப்போது ஃபிராய்ட்.

இடமாற்றமே தீர்வு என்று முடிவுசெய்தேன். கொடைக்கானலுக்குக் கூட்டிப்போனேன். படுக்கை இருவருக்கு - போர்வை ஒன்று என்று பார்த்துக்கொண்டேன்.

அவளால் ஒட்ட முடியவில்லை; ஆனால் விலகவும் முடியவில்லை. குளிருக்கு ஒதுங்க இடமில்லாமல் சூட்டுக்காக விடியவிடிய மாட்டைக் கட்டிப் படுத்திருந்த மாபஸான் கதைப்பாத்திரம்போல் ஆகிவிட்டது என் பிழைப்பு.

இயலாதபோதுதான் ஏராளம் கற்பனை வரும் மனிதனுக்கு. பெண்களை நான் தொட்டதுண்டு; சில நேரங்களில் தழுவியதுண்டு; கலந்ததில்லை. ஆனால் கண்டும் படித்தும் அறிந்தது அதிகம். வாத்ஸ்யானர் வளரவேயில்லை. அவர் விட்ட இடத்திலிருந்து நான் மேலும் விவரமாயிருக்கிறேன்.

கண்ணே மோகனா... திரும்பிப்படு. என் இளமையும் கற்பனையும் தீருவதற்குள் திரும்பிப்படு. மக்காச்சோளத்தை இரண்டு லட்சத்து எண்பத்து நான்காயிரம் வகையில் பயன்படுத்தத் தெரிந்த மனிதனுக்கு அற்புதமான இந்த உடலை அறுபத்து நான்கு வகைகளுக்கு மேல் பயன்படுத்தத் தெரியவில்லை. அடியே பெண்ணே... மோகனா குணா! அறுபத்துநாலுக்குமேல் ஐந்தாறு அறிவேன் நான். உடன்படு. உயிரின் பசி அடங்கட்டும்.

ஏறும்பு ஊர ஊரக் கல்தேய்ந்தது. ஆனால்...?

ஆங்...

ஓ...?

அப்படியா?

அதுதானா?

எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது.

விடியவிடிய நான் விழித்தே கிடந்தேன். அவள் அந்தப்பக்கம் திரும்பி அழுதுகொண்டே தூங்கிப்போனாள்.

ஓ! இதுதான் காரணமா? இதற்குத்தான் தவிர்த்தாளா; விளங்கிவிட்டது. மணியடிப்பதற்கு முன்பே திரை விலகியிருக்கிறது அல்லது விலக்கப் பட்டிருக்கிறது.

ஆடைகளை அணிந்துகொண்டு வெளியே சென்று, நான்விட்ட சிகரெட்டை நீண்ட நாட்களுக்குப்பிறகு மீண்டும் பற்றவைத்தேன். சிகரெட்டின் கடைசி இழுப்பில் நானொரு முடிவுக்கு வந்து விட்டேன்.

மறுநாள் அவளைப் பகல்முழுதும் தூங்கவிட்டேன். மாலையில் எழுப்பித் தேநீர் கொடுத்தேன். இளஞ்சூட்டு வெந்நீரில் நீராடவிட்டேன். தலைதுவட்டி வருகையில் மாற்றுடைகள் தந்தேன். வெட்கியோ அஞ்சியோ என்னைக் கண்பார்க்க முடியாமல் தலைகுனிந்தே நடமாடினாள்.

எழுந்தேன்; அவள் தோளில் கைவைத்தேன். குனிந்த தலையை என் மோவாயில் முட்டுக்கொடுத்து நிமிர்த்தினேன்.

“மோகனா! நீ விளையாட்டு வீராங்கனையா?”

அதிராமல் தலையாட்டி ‘ஆம்’ என்றாள்.

“நீண்ட தூரம் சைக்கிள் சவாரி செய்திருக்கிறாயா?”

“ஆமாம். அதிலேதான் போவேன் காலேஜுக்கு”

“இரண்டினாலும் உடையும் ‘அது’; கவலை விடு; உன்னை நான் நம்புகிறேன்”.

அவள் என் மார்பில் விழுந்து குலுங்கினாள். இல்லையென்பதுபோல் தலையை அப்படியும் இப்படியும் ஆட்டினாள். என் இருகரங்களுக்குள் இறுக்கி அவள் ஆடும் தலையை ஆடாமல் செய்தேன்.

இப்போது என் மார்பு அவளுக்கும்கூட, அவள் தோள் எனக்கும் கதகதப்பாயிருந்தன கொடைக்கானல் குளிருக்கு.

ஜன்னல் வழியே வானம் தெரிந்தது.

நீலநிறம் என்ற பொய் ஆகாயக்கூரையைக் கட்டமைப்பதுமாதிரி சில புரையீர்த்த பொய்களால் கட்டமைக்கப்படுகிறது வாழ்க்கை.

19

மனிதர்களால் ஆனது வாழ்வு

ஒரு சிறுகதையை மோசமான முதல்வரியோடு தொடங்குவதுதென்பது எழுத்தாளனின் மொழி வறுமை பொறுத்தது. ஆனால், ஒரு வாழ்வை மோசமான கடைசிவரியோடு முடிப்பதென்பது விதியின் விளைவைப் பொறுத்தது. இங்கே விதியெனப்படுவது புராணிக விதியன்று; சமூக விதி.

அந்தச் சோகச்செய்தி ஏரிவனம் முழுக்கப் பரபரவென்று பரவிவிட்டது. நல்லது ஊரும்; ஆனால் கெட்டது பறக்கும்தானே? பறந்தது.

“அய்யோ... கிழவி இதைத் தாங்கமாட்டாளே!”

“மூதாட்டிக்கிருந்த ஒரே துணையும் போய்விட்டதா!”

“தள்ளாத வயதில் அனாதையாகிப் போனாள். முதியவர்களைத் தனிமைப் படுத்துவதே ஆஸ்திரேலியாவின் சமூகக் கலாசாரமாகி விட்டது”.

ஏரிவனமெங்கும் சிதறிக்கிடந்த வீடுகளில் இருந்த பலர் மரியா மூதாட்டியின் வீடுதேடி நடந்தார்கள்.

ஆப்பிள் வண்டியிலிருந்து தவறி உருண்டோடி ஓர் ஓரமாய் விழுந்த ஒற்றைப் பழமாய், பிரிஸ்பன் நகரைவிட்டு தூரத்தில் கிடந்தது ஏரிவனம். மூத்த குடிமக்கள் தங்கள் ஓய்வு வாழ்க்கையில் ஒதுங்கி வசிக்கும் பகுதி அது.

முன்னரையை மறைக்க நெற்றிக்கு மேலே தலையில் ரிப்பன் கட்டிய பருவத்திலேயே மரியா அங்கு குடிவந்துவிட்டாள் அழகிய வீடு அவளுடையது. அவள் வீடும் அவளும் ஒப்பனை கலைந்ததில்லை. தேவாலய மணியோசை போன்றவள்; பேச்சில் உற்சாகம் குறையமாட்டாள். அவள் தோல் சுருங்கியதுண்டு; மகிழ்ச்சி சுருங்கியதில்லை. குழந்தைகளுக்கெல்லாம் சின்னச் சின்னப் பரிகசுள் தரும் கிறிஸ்துமஸ் பாட்டி அவள். அவள் வீட்டில் ஒரு துயரமா?

பூங்கொத்துகளோடு - சின்னச் சின்ன மலர் வளையங்களோடு - குழந்தைகள் தங்கள் கைகளில் ஏந்திய ஒற்றை மலர்களோடு மரியாவின் வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டது ஒரு துயர ஊர்வலம்.

துக்கவீட்டில் மட்டும் மௌனம் எப்படித்தான் இப்படிக் கெட்டிப்பட்டுப் போகுமோ? மலர்களின் வாசத்திலிருந்து எப்படித்தான் ஒரு மரணம் கசியுமோ? முகத்தில் வரவழைத்துக்கொண்ட செயற்கைச் சோகம் கூட எப்படித்தான் மெல்ல மெல்ல இயற்கைச் சோகமாய் முதிருமோ?. எல்லாம் இழவு வீட்டின் ரசவாதம்.

இன்றுதான் ஒப்பனையில்லாமல் உட்கார்ந்திருந்தாள் மரியா. ஒரே நாளில் முதுமைதாண்டிய முதிர்ச்சி வந்துவிட்டது அவளுக்கு. சந்தோஷம் வயதைக் குறைக்கிறது; சோகம் கூட்டுகிறது. அவள் கண்களின் கீழிருந்த செவ்வளையங்கள் கருப்படித்திருந்தன. எப்போதும் கட்டுக்குள் கிடக்கும் அவள் வெள்ளைமுடிகள் எல்லைதாண்டிய பயங்கரவாதம் பேசின. முதுமை மறைத்து அவள் தோள்களுக்கு அழகு சேர்க்கும் காஷ்மீர் சால்வை இப்போது இரண்டு எலும்பு முனைகளில் உட்கார்ந்திருந்தது. அவள் கண்கள் வெறித்தது வெறித்தபடியே இருந்தன. அதில் நிரம்பிய சோகமிருந்தது; நீர்ப்படலம் இல்லை. ஒரு குறிப்பிட்ட வயதுக்குமேல் ஆண்களுக்கு இந்திரியமும், பெண்களுக்குக் கண்ணீர்ச் சுரப்பிகளும் வற்றி வறண்டுவிடுமோ?

உருவங்களின் படிமங்கள் படிகின்றன என்பதை அவள் கண்கள் காட்டின. ஆனால் மூளை உணர்கிறதா என்பதை முற்றிலும் உணர முடியவில்லை.

வந்தவர்களை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது சடலம் வைக்கப்பட்டிருந்த கொள்கலன்தான்.

சடலம் ஒரு தொட்டிலில் கிடந்தது. அதன்மீது ஒரு செர்ரி வெல்வெட் போர்த்தப்பட்டிருந்தது. அந்தத் தொட்டில் ஒரு கண்ணாடிப் பேழையிட்டுக் காற்றுப் புகாவண்ணம் கட்டமைக்கப்பட்டிருந்தது. மரியா பிறந்தபோது அவளை அவள் தாய் இட்ட தொட்டிலாம் அது.

சற்று நேரத்தில் பூக்களும் பூங்கொத்துக்களுமாய் அந்த அறை நிறைந்தது.

சிலர் அவள் தலைமீது கைவைத்தார்கள். சிலர் அவள் கரம்பற்றி அழுத்தினார்கள். ஒருபக்க உதடுகள் மட்டும் புன்னகைத்தவாறு அவள் கண்களில் நன்றி காட்டினாள்.

கல்லறைத் தோட்டத்து ஊழியர்கள் அவள் பின்வீட்டுத் தோட்டத்தில் பிளம்ஸ் மரத்தடியில் குழியெடுத்தார்கள். புல்வெளியைச் செதுக்கிப் பார்த்ததில் ஆறுக்கு மூன்று என்ற அளவில் நான்கு எல்லைக் கற்கள் நடப்பட்டிருந்தன. மரியா தன் கல்லறைக்காகக் குறித்துவைத்திருந்த நிலப்பரப்பின் நீள அகலம் அது. அங்கேயே சிறு குழியெடுத்தார்கள். தொட்டிலோடு சடலத்தைக் கொண்டு சென்றார்கள். புல்வெளியில் நிற்பதற்கு இடமில்லை; அத்துணை கூட்டம்.

சடலத்தைத் தொட்டிலோடு குழிக்குள் இறக்கினார்கள். அதுவரைக்கும் பதறாமல் நின்றிருந்த மூதாட்டி, “என் செல்லமே போயிட்டியா?” என்று புல்வெளிப் பூக்களெல்லாம் கருகக் கதறினாள்.

தாமதமாக ஓடிவந்த ஒரு குழந்தை காம்போடு கொண்டுவந்த ஒற்றை ரோஜாவைக் கட்டப்படாத கல்லறையின் களிமண்ணில் ஊன்றியது.

கனத்துப்போன இதயத்தோடு கூட்டம் கலைந்தது.

‘கோல்டன் புரூக்’ தெருவில் வசிக்கும் முதியவர் ஜார்ஜ் கிங்ஸ்டன் தன் மனைவியிடம் வாய்விட்டுச் சொன்னது மட்டும் கலைந்துபோன கூட்டத்தின் காதுகளில் எட்டியது:

“மரியாவைப் போல ஒருத்தியை இந்த ஏரிவனம் பார்த்ததில்லை. இவள்தான் தான் பிறந்த தொட்டிலையும் தனக்கான கல்லறையையும் தான் வளர்த்த பூனைக்குக் கொடுத்தவள்”.

★

வானத்திலிருந்து சத்தமில்லாமல் அவிழ்ந்துவந்து மொத்தமாக மூடுகிறது இரவு.

13 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு மரியாவின் வாழ்வில் மீண்டும் தனிமை. யாருமற்ற வெறுமை. ஆனால் ஒரு பிரமை - ‘மியாவ் மியாவ்’ என்ற உறவுச் சத்தம் எல்லாச் சுவர்களிலும் முட்டிமோதித் திரும்புவதாக.

இந்த அறையெங்கும் நிறைந்திருக்கிறது பூனை வாசம். எலிதான் அறியுமாமே பூனையின் வாசத்தை. எலியாகி விட்டேனா நானும்? அல்லது பூனையின் சிதைந்த செல்களில் சில, உதிர்ந்த உரோமங்களில் ஒன்றிரண்டு இந்த அறை இடுக்குகளில் எங்கேனும் சிக்கிக் கிடக்கின்றனவா? இல்லையெனில் இவையாவும் என் ஞாபகங்களின் வாசனையோ? பூனையின் உடற் சூடின்றி உரோமத் தடவலின்றி இன்றிரவு நான் எப்படித்தான் உறங்குவேனோ? கொட்டக் கொட்ட விழித்திருக்கிறாள் இரவின் நாற்காலியில் மூதாட்டி.

உறவுகளுக்கு மரியா சலித்துப் போனபோது அல்லது மரியாவுக்கு உறவுகள் வெறுத்தபோது பிராணிகள் மீது பிரியம் வந்தது மரியாவுக்கு.

உறவுகள் ஏன் சலித்தன என்பதுதான் மரியா எதிர்கொள்ள விரும்பாத ஒரே கேள்வி. இந்தக் கேள்விக்கான பதிலை அவள் வாழ்க்கையில் ஒரே ஒரு முறைதான் சொல்லியிருக்கிறாள். மீண்டும் அதே பதிலைச் சொல்வது என்பது காறி உமிழ்ந்த கற்றைக் கோழையை மீண்டும் வாயிலிட்டு உமிழ்வது போன்றது என்று அருவருப்பாள்.

முதல் கணவன் மரியாவை வெறுத்துத் துரத்தியது அற்பக் காரணங்களுக்காக. எண்ணிப்பார்த்தால் வாழ்க்கையே அற்பக்காரணங்களின் கூட்டுத்தொகைதான். காரணங்கள் துருப்பிடித்து உதிரும்வரை அவை அற்பமெனத் தெரிவதில்லை. தான் என்னும் அற்பக்காரணம் - பணம் என்னும் அற்பக்காரணம், தலையணை கத்தம்

என்னும் அற்பக்காரணம் - என் டூத்பேஸ்ட் ஏன் நெளிந்திருக்கிறது நீ பாவித்தாயா என்னும் அற்பக் காரணம் - இப்படி ஏதோ ஓர் அற்பக் காரணத்திற்காக முதல்கணவனால் துரத்தப்பட்டவள் தன் பத்தொன்பது வயது மகளோடு தனித்துவிடப்பட்டாள். நாற்பது வயதில் இரண்டாவதாய் வந்த இளங்கணவன் தன் மகளோடு சிட்னிக்கு மறைந்தோடிப் போனபோது அவள் இதயத்தசை கிழிந்துபோனது. மனிதர்களை வெறுத்த அவள் உறவுகளின் உலகம் பூனையில் முடிந்தது.

தன் செல்லப்பூனை பற்றி என்ன கேள்வி கேட்டாலும் அவள் சலிக்கமாட்டாள். கூறியது கூறுவாள். 'என்னுடையது பெர்ஷியன் ஜாதிப் பூனை' என்பாள். பொன்னை இழைபிரித்த உரோமம் என்பாள். அதன் தோல் தன் பால்யகாலத் தொடைகளைவிட மென்மையானது என்பாள். உணவிலும் பராமரிப்பிலும் தன்னைவிட அதிகமாய்ச் செல்லப்பூனைக்குச் செலவழிக்கிறேன் என்பாள். என் படுக்கையில் என் கணவர்களைவிட அதிகம் படுத்தது இந்தப் பூனைதான் என்று தன் சுருங்கிய தோல்களில் வெட்கம் தேக்குவாள். தன் பூனையைத் தடவிக் கொடுத்து 'ஹலோ' சொல்லும் குழந்தைகளுக்கெல்லாம் சாக்லெட் தருவாள்.

குளிர் இல்லை; ஆனாலும் உடல் நடுங்கியது மரியாவுக்கு. 'என் செல்லமே நான் இறந்து, நீ இருந்திருக்கக்கூடாதா? இனி என் வாழ்க்கை யார் பின்னால் ஓடப்போகிறதோ?' - கண்களில் தேங்கும் கண்ணீரை இமைகளை இறக்கிக் கத்திரித்தாள்.

அந்தப் பூனை தன் ஒவ்வொரு காதையும் தனித்தனியே அசைக்குமே - அது எத்துணை அழகிய பொழுதுபோக்கு? தன் நாவால் தடவித் தடவித் தன்னுடலைச் சுத்தம் செய்த பிறகு உதிர்ந்த ரோமங்களை உட்கடைவாயில் சேர்த்துவைக்குமே! அது எத்துணை பெரிய உத்தி. தலை நுழையும் சின்ன இடுக்கிலும் தலையை உள் நுழைத்துப் பேருடலைப் பின்னுக்கிழுக்குமே! என்ன அழகிய உடல்வாகு! அதன் அதிசயங்களில் மூழ்கிக் கிடந்தவள் அதன் அன்புக்குத் தாவினாள். அதன் 'மியாவ்' சத்தம்தான் கிழவிக்குக் காலை வணக்கம். படுக்கையில் அதற்குத் தனிப்போர்வை என்பது சம்பிரதாயம்தான். விடியும் போதெல்லாம் அது தன் போர்வைக்குள் கிடப்பதையே மரியா பார்த்திருக்கிறாள். உணவு மேஜையில் இருவரும் சேர்ந்தே

சாப்பிடுவார்கள். இப்போது தீர்ந்துபோய்விட்டது அவளின் தனிமை நிரப்பி.

மனிதர்களோடும் இந்தப் பிராணியோடும் அவள் இரட்டை வாழ்க்கை வாழ்ந்திருக்கிறாள். மனிதர்களைவிட பிராணிகள் பாதுகாப்பானவை என்ற முடிவுக்கு அவள் வந்து வெகுநாளாயிற்று. பிராணிகள் புறம் சொல்வதில்லை. அன்பை இடம் மாற்றுவதில்லை; நம்பிக்கை துரோகம் செய்வதில்லை.

என் செல்லப் பூனையே! நான் இழந்தது உன்னையா? மிச்சமிருக்கும் வாழ்வையா?

★

இலையுதிர் காலம் வந்துவிட்டது.

சில நேரம் நாற்காலி போட்டுப் புல்வெளியில் அமர்ந்திருப்பாள் மரியா. பூனைக் கல்லறைமீது பிளம்ஸ் மரம் தன் இலைகளை அழுகிறது என்று நினைத்துக் கொள்ளும்போது சோகத்தை விட்டு சில சென்ட்டிமீட்டர் போய்விட்டுத் திரும்பிவந்து விடுவாள்.

குளிர்காலம் தொடங்கிவிட்டது.

தெருக்களின் நடமாட்டத்தைக் குறைத்துவிட்டு வீடுகளைப் பூட்டி விட்டுப் போய்விடுகிறது குளிர். பனிக்காலப் பறவைகள் வலசைபோகத் தொடங்கியதால் காடுகளில் சங்கீதச் சச்சரவு குறைந்துவிட்டது. கண்களையும்- நாசிகளையும் தவிர எல்லாவற்றையும் மூடிக்கொண்டு பயணப்படும் மனிதர்கள் வளைக்குள் போன பாம்புகளாய்ப் பொசுக்கென்று வீட்டுக்குள் புகுந்துகொள்கிறார்கள். எப்போதும் தண்ணீர் வீதியில் போகும் ஏரிப்படகுகள் இப்போது ஐம்புலன்களும் அடங்கிக்கிடக்கின்றன. வழக்கமாய் ஆறுமணிக்கே அடங்கிவிடும் பிரிஸ்பன் ஐந்து மணிக்கே தன் பகல்வாழ்க்கையை முடித்துக் கொள்கிறது குளிர்காலத்தில்.

சில நாட்களாகவே மரியாவின் வீடு திறக்கப்படவில்லை. தோட்டத்தில் கூட அவளை யாரும் பார்த்ததாய்த் தகவல் இல்லை. அவள் ஒரு தனிமை விரும்பி. அவள் சோகநிஷ்டையை ஏன் கலைக்க வேண்டும் என்ற முடிவிலிருந்தார்கள் அடுத்தடுத்த வீட்டுக்காரர்கள்.

இன்னும் சில நாட்கள் சென்றன...

பாத்திரங்களின் ஓசை சொல்லிவிடுமே ஆளுள்ள வீட்டின் அடையாளத்தை. அந்த அடையாளமில்லையே! இந்த நிசப்தம் ஆரோக்கியமாய்த் தெரியவில்லையே. ஒருநாள் பொறுப்போம்; இல்லையேல் கதவுதட்டுவோம்.

காட்டுக்குள்ளிருந்து 'வருகிறேன் வருகிறேன்' என்று ஊதிக்கொண்டே வந்த ஓர் ஊதைக்காற்று அரைகுறையாய்த் திறந்திருந்த கதவுகளையும் அறைந்து பூட்டிவிட்டுப் புறப்பட்டது.

விடிந்தது.

அலுவல் நாள். வீடெல்லாம் வீதியெல்லாம் அதிகாலைப் பரபரப்பு.

கதவு பழுதுபார்க்கக் கடந்த புதன்கிழமை பதிவு செய்யப்பட்டிருந்த தச்சர், மரியா வீட்டு அழைப்பு மணியைத் திங்கட்கிழமை பதினொரு மணிக்கு அழுத்தினார். எந்தச் சலனமுமில்லை; கலையாத காங்ரீட் மௌனம் நிலவியது. நாசியைத் துளைக்கும் ஒரு தூர்வாசனை கசிந்து வந்தது கதவிடுக்கில். மூக்கை மூடிக்கொண்டு வீதிக்கு ஓடிவந்தார் தச்சர்.

சற்று நேரத்தில் வீட்டை முற்றுகையிட்டது ஆம்புலன்ஸோடு வந்த போலீஸ்.

உடைத்துத் திறந்து உள்ளே போனால் -

கம்பளிக்குள் பிணமாய்க் கிடந்தாள் மரியா மூதாட்டி. மூன்று நாட்களுக்குள் நேர்ந்திருக்கலாம் மரணம்.

அவள் பூனையை மடியில் வைத்த புகைப்படம் எதிர்ச்சுவரில் மாட்டப் பட்டிருந்தது அவள் கண் விழித்தால் காண்பதற்கு ஏதுவாக.

முகமூடியை இன்னும் இறுக்கி மூடிக்கொண்டு கம்பளியை விலக்கிப் பார்த்தார் போலீஸ்காரர். இயற்கை மரணமா? கொலையா? தற்கொலையா?

'மருத்துவ அறிக்கை சொல்லட்டும்' என்றார் மூத்த அதிகாரி.

அடுத்தகணம் மரியா அரசாங்கப் பிணமானாள்.

ஏரிவனமெங்கும் தெரிந்து போயிற்று மரியாவின் மரணம். யாரும் வரவில்லை; மருத்துவமனைக்குச் செல்ல நாதியில்லை. எங்கே சென்று அஞ்சலி செலுத்துவது? எவரிடம் துக்கம் கேட்பது? சாவு வீட்டில் மிகப்பெரிய துக்கம் எது தெரியுமா? துக்கம் விசாரிக்க ஆளில்லாமல் போவது.

பூனையின் மரணம் கொண்டாடப்படுகிறது; மனிதரின் மரணம் அனாதையாகிறது. ஏரிவனம் எங்கும் இதுதான் பேச்சு.

ஜார்ஜ் கிங்ஸ்டன் மட்டும் தன் மனைவியின் நடுங்கும் கரங்களைப் பற்றிக்கொண்டு உடைந்த குரலில் சொன்னார்:

“இளமையோ - முதுமையோ - உறவோ - பகையோ - பிராணி மட்டும் போதாது மனிதர்களுக்கு; சொல்லிவிட ஆள் வேண்டும்”.

20

காந்தியின்
கடைசி வம்சம்

வீடே நிசப்தத்தில் உறைந்து கிடந்தது; ஓர் அசம்பாவிதத்தின் வாசனை அங்கே உணரப்பட்டது.

மூக்கிலிருந்து ரத்தம் சொட்டச் சொட்டத் தலைகுனிந்து நிற்குகொண்டிருந்தான் சிறுவன் மகாதேவன். சுவாசிக்கும் பிணம்போல் தோற்றமளித்தான் அவன். கண்ணீர் வரவில்லையா அல்லது வற்றிவிட்டதா என்பதை அனுமானிக்க முடியவில்லை. மார்புப் பகுதியில் அவன் சட்டையின் கசங்களும் கஞ்சிபோட்டுக் காய்ந்து இஸ்திரி போடாத காதித் துணியாய் விறைத்துக்கிடந்த தலைமுடியும், தேகத்தின் சிராய்ப்புகளும், ஒழுகும் ரத்தமும் அவன் தாறுமாறாகத் தாக்கப்பட்டிருக்கிறான் என்பதை அழுதுகொண்டே சாட்சி சொல்லின.

கொல்கத்தாவிலிருந்து திரும்பி அப்போதுதான் வீட்டுக்குள் நுழைந்த காந்தி சுப்ரமணியம் தன் வீட்டுக்குள் சிந்துகின்ற முதல் ரத்தத்துளிகளைக் கண்டதும் திகைப்பூறிய வருத்தத்தில் நிலைகுத்தி

நின்றார். அவமானத்தில் நனைந்த கண்களினூடே அவரை ஓர் அடைக்கலப் பார்வை பார்த்தான் மகாதேவன்.

நிசப்தத்தைக் கிழித்தது மூத்தமகன் ரகுபதியின் குடத்துக்குள் கூழாங்கல் உருட்டும் கூக்குரல்.

“நாயக் குளிப்பாட்டி நடுவீட்ல வச்சாலும் அது புத்தியத்தான அது காட்டும். அதிலும் இது பிச்சைக்கார நாய்; நடுரோட்டில் கண்டெடுத்த நாய். செய்யுறதையும் செஞ்சுட்டுத் திருட்டு முழி முழிக்கிறதப்பாரு. உன் தோல உரிச்சுத் தொங்க விட்டாத்தான்...”

மீண்டும் அந்தச் சிறுவனைத் தாக்குவதற்கு உக்கிரமாகப் பாய்ந்தவனை ஊடே புகுந்து தடுத்தருளினார் காந்தி சுப்ரமணியம்.

“மகனே ரகுபதி... நிறுத்து. இந்தச் சிறுவனை நாந்தானே கூட்டியாந்தேன். தப்பு நேர்ந்திருந்தா அதுல எனக்கும் பங்கிருக்கில்லையா? ஒன் கோபத்தை எம்மேல காட்டு. இது விளைந்த எலும்பு; தாங்கும். அது பிஞ்சு எலும்பு; தாங்காது. எந்த வடிவத்துலயும் பலாத்காரம்ங்கிறது தப்பு. முதல்ல என்ன நடந்ததுன்னு எனக்குத் தெரியணும்”

முதிர்ந்த வார்த்தைகளை அதிராமல் பேசினார் பெரியவர் காந்தி சுப்ரமணியம்.

காந்தி சுடப்பட்டபோது பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுவன் அவர். இப்போது எண்பதை எட்டிக்கொண்டிருக்கிறார். சுப்ரமணியம் என்பது இயற்பெயர். காந்தி என்பது அவர் குணத்துக்கும் வாழ்வுக்கும் ஊர்கொடுத்த அடைமொழி. எண்ணம், சொல், செயல் எல்லாம் அவருக்குக் காந்திதான். தும்மினால் எல்லாரும் அம்மா என்போம். அவர் ‘மகாத்மா’ என்பார். காந்தியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டே அவர் வாழ்வு கழிகிறது. கதராடை மாறமாட்டார்; தன் ஆடைகளைத் தானே துவைத்தணிவார். வெந்நீர் அவர் குடித்ததுண்டு; குளித்த தில்லை. மார்கழியிலும் பச்சைத் தண்ணீர்தான். மனைவி இறந்தது ஐந்தாண்டுகளுக்கு முன்புதான். ஆனால் நாற்பது வயதிலிருந்து பிரம்மச்சரியம் காப்பவர். முதலில் தலையணை துறந்து கைகளைத் தலைக்குவைத்தார். இப்போது கைகளையும் துறந்து தலையைத் தரைக்குக் கொடுத்துவிட்டார். உடல் சொல்வதை நான் கேட்டால் போகி. நான் சொல்வதை உடல் கேட்டால் யோகி என்பார். தான் தயாரித்த நூல் மாலையைத்தான் காந்தி படத்திற்கு அணிவிப்பார்.

சத்தியசோதனையைத் தவிர வேறெதையும் பரிசாகத் தரமாட்டார். தேசத்தின் நிலைமை சொல்லி 'ராஜ்காட்' டில் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை அழுதுவிட்டு வருவார். 'கருப்புப் பணத்திலெல்லாம் சிரிப்பதால், காந்தி படத்தை இந்திய ரூபாய் நோட்டிலிருந்து நீக்கிவிடுங்கள்' என்று ரிசர்வ் வங்கிக்குக் கடிதம் எழுதுவார்; கோட்சேவுக்குச் சிலைவைத்தால் அதனடியில் உண்ணாநோன்பிருந்து உயிர்துறப்பேன் என்பார்.

பொய் என்பது கோழைகளின் குணம்; பொறாமை என்பது தோல்விகளை ஒப்புக்கொள்ளாதல்; கோபம் என்பது கொலை போல் ஒரு தற்கொலை என்பது அவர் வாழ்வியல் வரைவிலக்கணம். கோபத்தை ஒழித்துவிட்டார். ஆனால் தண்ணீரைக்கூடப் பற்றவைக்கும் அமிலம் உண்டல்லவா? அவரைப்பற்ற வைக்கும் எரிஅமிலம் காந்தி விமர்சனம்தான். காந்தியை யார் விமர்சித்தாலும் அவர் தீயாய்ப் பற்றுவார்.

"இரண்டாம் உலகப்போரில் பிரிட்டிஷ் ராணுவத்துக்குத் துணையாய் இந்திய ராணுவத்தை அனுப்பிவைத்தாரே! அவரா அகிம்சைவாதி? திலகர் பெயரில் வசூலித்த நிதிக்குக் கணக்குக் காட்டவில்லையே! அவரா சத்தியவந்தன்? தன் உயிருள்ளவரை பாகிஸ்தான் பிரியவிடமாட்டேன் என்றவர் பிரிவினைக்கு முதல் கையெழுத்திட்டாரே! அவரா தேசத்தந்தை?" என்ற விமர்சனங்களை முன்வைத்தால் சிவ்வென்று சிவந்து சினந்து விடுவார் காந்தி சுப்ரமணியம்.

"கடவுளையே விமர்சிக்கிறவர்கள் காந்தியை விட்டுவைப்பார்களா? நான் கடவுளை விடவும் காந்தியை மதிக்கிறவன். ஏனென்றால் கடவுள் வழிபாட்டுக்கு மட்டுமே உரியவர். காந்தி வாழ்வதற்குரியவர்" என்று கண்ணீர் கசிவார்.

காந்தியடிகளின் உதடுகள் ஆசையாய் உச்சரித்த சொற்கள் என்றே மூத்தவனுக்கு 'ரகுபதி' என்றும், இளையவனுக்கு 'ராஜாராம்' என்றும் பெயர் வைத்தார். உயிர் பிரியும்போது 'ஹே மகாத்மா' சொல்லிவிட்டுச் சாகவேண்டுமென்பது அவர் கடைசி லட்சியம்.

அவர்தான் கூட்டிவந்தார் அந்த அனாதைச் சிறுவனை. அது ஒரு கதை.

'காந்தியின் நிகழ்காலத் தேவை' என்ற கருத்தரங்கில் அன்று பேசப் போயிருந்தார் காந்தி சுப்ரமணியம். வந்திருந்த 70 பேரில் 65

பேருக்குச் சர்க்கரையில்லாத டீ சொல்லப்பட்டது. மீதி 5 பேர் டீயே வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

உண்மையைப்போல் சிறந்த பேச்சு வேறு எதுவாக இருக்க முடியும்? உண்மையிலேயே சிறந்த பேச்சு அது.

“மகாத்மா காந்தியை இன்று நாம் இந்தியர்களுக்காக வைத்திருக்கிறோமா வெளிநாட்டு அதிபர்களும் தூதுவர்களும் அஞ்சலி செலுத்த ஓர் அடையாளமாக வைத்திருக்கிறோமா? தத்துவமாக இருந்தமகான் இன்று வெறும் சொல்லாகிப்போனார். அவரது தத்துவத்தை தேசம் மறந்துவிட்டது. சுட்டுக்கொல்லப்படுவதற்கு 28 மணிநேரத்துக்கு முன்னால் அவர் எழுதிவைத்த சாசனத்தை எல்லாரும் மறந்துவிட்டோம். “இன்றுள்ள ஸ்தாபனத்தைக் கலைத்துவிட்டு ‘லோக் சேவக் சங்கம்’ என்ற பெயரில் புதிதாய் ஒன்றை நிர்மாணிக்கவேண்டும்” என்று எழுதிவைத்திருந்தார். சமூக - பொருளாதார அரசியல் - கல்வித் தளங்களில் தன்னலமற்ற சேவைதான் பொதுவாழ்வுக்கு வருகிறவர்களின் குறிக்கோள் என்று அவர் சொல்லாமற் சொன்னார். ஆனால் இன்று என்ன நடக்கிறது? தொண்டுதான் லட்சியமென்றால் அது இயக்கம். பணம் காசு பதவிதான் லட்சியமென்றால் அது நிறுவனம். இந்த நாட்டில் இயக்கமாகத் தொடங்கப்பட்டவையெல்லாம் நிறுவனங்களாக மாறிவிட்டன. நிறுவனங்கள் மீண்டும் இயக்கங்கள் ஆவதே காந்தியத்தின் நிகழ்காலத் தேவை”

சத்தியத்தின் அக்கினிப் பிழம்பாய் வெளிப்பட்ட காந்தி சுப்ரமணியத்தின் கருத்துக்களை மௌனமாக வழி மொழிந்தது மன்றம்; பிறகு வழக்கம்போல் பேருந்துபிடிக்க விரைந்தது.

கருத்தரங்க அமைப்பாளரோடு காரில் வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்த போதுதான் அது நிகழ்ந்தது. சிக்னலில் நின்றபோது காரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள் பிச்சைக்காரர்கள்.

பிச்சைக்காரர்களின் நச்சரிப்புப் பொறுக்காமல் சில்லரைக் காசுகளை ஆளுக்கொன்றாய் இட்டார் அமைப்பாளர். காந்தி சுப்ரமணியம் அவரைத் தடுத்தார்.

“இதோ பாருங்க... பிச்சையிடுவது தருமமல்ல; தேச விரோதம். பிச்சையை ஒழிப்பதுதான் சமூக தருமம்”.

“பேச நல்லாருக்கு. பிச்சையை எப்படி ஒழிக்கிறது?”

“அரசாங்கம் - குடும்பம் - நிறுவனம் மூணும் பிச்சைக்காரங்களத் தத்து எடுத்துக்கணும்”

“சொல்றதையெல்லாம் செய்யமுடியுமா?”

“முயற்சி பண்ணணும்”

“நீங்க குடும்பஸ்தர். ஒரு பிச்சைக்காரனத் தத்து எடுத்துக்குவீங்களா?”

“எடுத்துட்டாப் போச்சு”

கூடிய கூட்டத்திலிருந்து அந்தப் பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுவனைப் பக்கத்தில் அழைத்தார்.

“ஒன்னப் படிக்க வைக்கிறேன்; வீட்டு வேலையும் செய்யணும். வர்றியா?”

எதிர்பாராமலும் யோசிக்கத் தெரியாமலும் மதிமயங்கிய சிறுவன் தயங்கித் தயங்கிக் கடைசியில் ‘சரி’ என்றான்.

“ஒரே ஒரு நிபந்தன. நீ வாழ்க்கையில் மீண்டும் பிச்சையெடுக்கக்கூடாது. சரியா...?”

‘ஆகட்டும்’ என்று தலையாட்டினான்.

“உட்காரு கார்ல”

உட்கார்ந்தான்.

பாலு என்ற அவன் பெயரை காந்தியின் செயலாளர் மகாதேவ் தேசாயின் நினைவாக மகாதேவன் என்று மாற்றி வைத்தார்; வீட்டுக்கு அழைத்துப்போனார்.

★

காந்தி சுப்ரமணியத்தின் சித்தாந்தங்களையும் போக்குகளையும் அவர் பிள்ளைகள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. ஆனால் தடுப்பதுமில்லை. இருக்கிறவரைக்கும் ‘அது’ ‘அது’வாகவே இருந்துவிட்டுப் போகட்டும் என்பது குடும்பம் அவருக்கு வழங்கிய பொதுமன்னிப்பு. ஒரு ‘பிச்சைக்காரன்’ வீட்டுக்குள் இருப்பது அவர்களுக்குச் சம்மதமில்லை; சகித்துக்கொண்டார்கள்.

அடுத்த கல்வியாண்டில் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்கலாம் - அதுவரை வீட்டுவேலை செய்யட்டும் என்று விடப்பட்டவன் ஆறே மாதத்தில் அடிபட்டு ரத்தம் ஒழுக நிற்கிறான்.

அவனைத் தன் அறைக்கு அழைத்தார். காயத்தில் பஞ்சு வைத்தார். கண்ணீரில் விரல் வைத்தார். 'குடியப்பா' என்று 'தண்ணீர்' கொடுத்தார். 'என்ன நடந்தது சொல்' என்றார்.

அவன் சொல்லாமல் இருக்க முடியவில்லை; எல்லாவற்றையும் சொல்லவும் முடியவில்லை. பிச்சைக்காரனாய் இருந்தபோது அவன் அனுபவித்த முக்கியமான இரண்டை இந்த வீட்டுக்குள் வந்ததும் இழந்துவிட்டான். ஒன்று சோறு; இன்னொன்று சுதந்திரம். நெடுஞ் சாலைகள் - வீதிகள் - நடைபாதைகள் என்று பரந்து விரிந்திருந்த அவனது 'சாம்ராஜ்யம்' வெறும் முக்கால் கிரவுண்டுக்குள் முடங்கிப்போனதில் அவன் கருதிய சுதந்திரத்தை இழந்தான்.

பன்னிரண்டு வயதில் வெறியெடுத்துத் துடிக்கும் நாவின் சுவையரும்புகளுக்கு அவன் விரும்பியதையெல்லாம் விநியோகித்து வந்தான். காரம் - மணம் - குணம் நிறைந்த எலும்பு கடிப்பதற்கு அவனது பிச்சைப்பொருளாதாரம் பேருதவி செய்தது. இங்கே அசைவம் இழந்தான். மிச்சப்பட்டதும் எச்சில்பட்டதும் கழிந்ததும் இழிந்ததும் குப்பைத் தொட்டிக்குப் போகவேண்டியதும் மட்டுமே அவன் தட்டுக்கு வந்தன. முதலில் சுதந்திரம் இழந்தவன் பிறகு சோற்றையும் இழந்தான். பிச்சைக்குக் கெஞ்சும்போது தவிர அவன் வீதியில் ராஜா. ஆனால் இங்கே 24 மணிநேர அடிமை.

ஓர் எஜமானனுக்கு அடிமையாய் இருப்பது சுலபம்; மூன்று பிசாகு களுக்கு வேலைக்காரனாய் இருப்பது சிரமம்.

மூத்த மகன் ரகுபதி சுத்தம் விரும்பி; முன்கோபி. அவன் குளியலறையில் நித்தம் ஒரு புது 'டவல்' இடவேண்டும். அவன் மனைவி அந்தப் பொறுப்பை மகாதேவனுக்குத் தந்திருந்தாள். ஒருநாள் வித்தியாசம் தெரியாமல் பயன்படுத்திய பழைய டவலைப் போட்டுவிட்டு வந்துவிட்டான். கொஞ்சநேரத்தில் குளியலறையிலிருந்து பெருங்குரல் கேட்டது. உடைக்கப்படுவதுபோல் கதவு திறக்கப்பட்டது. கூடத்தில் நாற்காலி துடைத்துக்கொண்டிருந்த மகாதேவனை "ஏண்டா நாயே! பழைய டவலா போட்ட?" என்று மாறிமாறி அடித்தான் ரகுபதி.

கூட்டுப் புழுவாய்த் தன்னைக் குறுக்கிக்கொண்டவன் நிமிர்ந்த போதுதான் தெரிந்தது அது நிர்வாணத்தாக்குதல் என்று. பெரியவரிடம் இதைச் சொல்ல முடியுமா? சொல்லவில்லை சிறுவன்.

இளையமகன் ராஜாராமன் குடிகாரன். காந்தி சுப்ரமணியம் வீட்டில் குடிகாரனா? காந்தியின் திருமகன்களில் ஒருவனே அப்படி இருந்தபோது காந்தி சுப்ரமணியத்தின் மகன் கெட்டதில் ஆச்சரியமென்ன? மரபணுக்கள் உடலைத்தான் வடிவமைக்கும்; குணம்-கொள்கைகளை அல்ல. அது அவனவன் சமூகச் சேர்மானம். கொஞ்சமாய்க் குடிக்கத் தொடங்குகிறவன் போதையில் முழுப்புட்டியும் தீர்த்துவிட்டு 'நீ குடிச்சியா' என்று சந்தேகத்தில் மகாதேவனை வறுத்தெடுப்பான்; அவன் பயந்து நடுங்குவான். ஒவ்வொரு நாளும் இந்தக்கேள்வியை எதிர்கொள்வது பிச்சையெடுப்பதைவிட அவமானமாயிருந்தது அவனுக்கு. இதைப் பெரியவருக்குச் சொல்ல முடியுமா? பாவம் சிறுவன்! சொல்லவில்லை.

ரத்தம் - உயிர் இரண்டையும் தவிர எல்லாவற்றையும் உறிஞ்சிவிட வேண்டுமென்பது மருமகளின் வேலைக்காரக் கொள்கை. வீடு பெருக்குவது - துடைப்பது - துவைப்பது - தோட்டம் பார்ப்பது - கடை கண்ணிக்குப்போவது எல்லாவற்றையும் அவன்மீது திணித்தாள். ஒவ்வொரு செயலிலும் திருப்தியுறாதவளாய்ச் சீறி விழுந்தாள். எப்போதாவது கடுஞ்சொல்லில் பாராட்டினாள்.

அது சைவமணம் கமழும் வீடு. காய்கறியும் கீரையும் அரைவயிற்றுக் கஞ்சியுமாய்க் கிடந்தவன் நாக்கில் அசைவம் அரித்தது. வீட்டில் வழியில்லை. வெளியில் உண்ணப் பணமில்லை. காய்கறிக் கடையருகில் மீன்வண்டிக்காரன் ஒருவன் பழக்கமானான். மீன்கறியும் சோறும் அவன் நாற்பத்தைந்து ரூபாய்க்கு விற்றுவந்தான். என்றாவது ஒருநாள் நாற்பத்தைந்து ரூபாயோடு வருகிறேன் என்று அவனிடம் சபதமிட்டு மாதமாயிற்று. அப்போதுதான் காந்தி சுப்ரமணியம் கொல்கத்தா புறப்பட்டார். அவர் வீட்டிலில்லாத ஒருநாள் மருமகள் அழைத்தாள் மகாதேவனை.

"இந்தா பாரு. மார்க்கெட்டுக்குப் போய் மீன் வாங்கி வா. பெரியவருக்குத் தெரியக்கூடாது. சொன்ன...? தொலச்சிருவேன்"

அவன் ஆசை ஆசையாய் ஓடினான்.

உயிருள்ள மீன்களாய் வாங்கினான். ஒடோடிவந்து அலசினான்; உரசினான். ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒத்தாசை புரிந்தான். மீன்குழம்பின் வாசம் பரவிய காற்றையெல்லாம் ஒட்டுமொத்தமாய் உள்ளிழுத்தான். பசியோடு காத்திருந்தான். மூன்று மணிக்குத்தான் அவன் சாப்பாட்டுத்தட்டு வந்தது. எடுத்துப் பார்த்தால் குழம்பு இருந்தது; மீன்துண்டு இல்லை. அதை அப்படியே தூரவைத்து அழுதான். ஏமாற்றம் கோபத்தை மூட்டியது; பசி திருடச்சொன்னது. மீன்வாங்கிவந்த மிச்சக்காசு சமையல்கட்டில் வைத்த இடத்தில் வைத்தபடியே இருந்தது. அதில் ஐம்பது ரூபாய் எடுத்துக்கொண்டு மீன்வண்டிக்காரனைத் தேடி ஓடினான்.

“சாப்பாடு தீந்துபோச்சே”

“சரி... நாளைக்கு மத்தியானம் சாப்பிட்டுக்கிறேன். இந்தா பணத்த வச்சுக்க”

இரண்டாம் ஏமாற்றத்தோடு திரும்பி வந்தான். வந்தவன்தான் காசு திருடியதாய்க் கண்டறியப்பட்டு மறுநாள் - அதாவது - இன்று ரத்தம் சொட்டச் சொட்ட நிற்கிறான். இதையும் சொல்லலாமா வேண்டாமா என்று யோசித்தான்; கடைசியில் சொல்லிவிட்டான்.

★

“ரகுபதி - ராஜாராம் - அம்மா மருமகளே! எல்லாரும் வாங்க இங்க”

வெவ்வேறு மூஞ்சிகளை அணிந்துகொண்டு வந்தார்கள் மூவரும். விறைத்துக்கிடந்த மகாதேவன் தலைமுடிக்கு விரல்களால் இஸ்திரி போட்டார் காந்தி சுப்ரமணியம். தள்ளியிருந்த சிறுவனை இழுத்து மார்போடு அணைத்துக்கொண்டார்.

“மூணுபேரும் கேட்டுக்கோங்க. பையன நான் என்னமோ நெனச்சேன். சத்தியவந்தன். கொடுத்த வாக்கை மீறல. என்ன சொல்லிக் கூட்டியாந்தேன்? இனிமே வாழ்க்கையில் பிச்சையெடுக்க மாட்டேன்னு சத்தியம் வாங்கிக் கூட்டியாந்தேன். காப்பாத்திட்டானே... ஒரு பிச்சைக்காரன் திரும்பவும் பிச்சைக்காரனாகலையே; திருடனாத்தான ஆனான். நான் திருட்ட நியாயப்படுத்தல. பிச்சைங்கிறது இழிவு. திருட்டுங்கிறது பகிர்வு. அந்த வகையில் ஒரு திருடன் பொறந்திட்டானேன்னு நான் வருத்தப்படறேன். ஆனா ஒரு பிச்சைக்காரன ஒழிச்சிட்டேன்னு சந்தோஷப்படறேன். அம்மா தாயே

மருமகளே! நீ மீன் குழம்புல கைகாரின்னு சொல்லவேயில்லையே. கொல்கத்தாவுல சொன்னாங்க... அங்க மீனுங்கிறது சைவமாம்; 'கடல்வாழை'ன்னு சொல்லிக்கிறாங்க. பிராமணங்ககூட அங்க மீன் சாப்பிடறாங்க. கொல்கத்தாவுக்கு ஒரு நீதி? சென்னைக்கு ஒரு நீதியா? ரெண்டும் இந்தியாவுலதான இருக்கு. நீங்க சமைக்கலாம்; ஆனா நீங்களே சாப்பிட்டறாதிங்க. நம்பி வந்த பயலுக்கும் கொடுங்க''.

முகம் இறுகிப்போன மூவரும் ஒரு பேச்சும் பேசவில்லை.

காந்தி சுப்ரமணியம் எழுந்தார்; சிறுவனைக் கைப்பிடியாக அழைத்துக்கொண்டார்; வெளியேறினார்; பைக்குள் கைவிட்டுப் பணமிருக்கிறதா என்று சோதித்துக்கொண்டார்.

பிறகு -

மீன்மார்க்கெட் நோக்கி நடந்தார்.

21

மாறும் யுகங்கள்
மாறுகின்றன

மூத்த வழக்கறிஞர் டைகர் ராமானுஜம் கட்டிக் காத்துவந்த கௌரவம் மற்றும் குடும்ப மானமெல்லாம் இன்றோடு கப்பலேறிவிட்டதென்றே ஊர் பேசுகிறது.

பேசுகிறது என்பது இடக்கரடக்கல் - பரிகசிக்கிறது என்பதே நிர்வாண உண்மை. மனிதன் பகையை எதிர்கொள்வதைவிடப் பரிகாசத்தை எதிர்கொள்வது கடிது. பகை என்பது வெளியிலிருந்து வெட்டும் அரிவாள். தடுக்கலாம்; அல்லது தவிர்க்கலாம். ஆனால் பரிகாசம் என்பது குடலை அறுத்துக்கொண்டேயிருக்கும்படி விழுங்கித் தொலைத்த ஒரு கத்தி.

"இந்த 'டைகர்' ஊரையெல்லாம் குறை சொல்லிண்டே அலைவன். இப்ப என்ன பண்ணுவன்?"

"எல்லாரும் மகாமட்டம்... இவா மட்டும்தான் லோகத்துல ஓசத்தின்னாளே... இப்ப எங்க தூக்கிண்டு போயி வச்சுக்குவா... தொங்கிப்போன மூஞ்சிய?"

“எவன் எவன் கைபட்டதோன்னு பணத்தக் கூடக் கையில் தொட மாட்டாரு டைகர். அப்படி ஆசாரம் பாக்குற குடும்பத்துக்குள்ள நடந்த கூத்தப் பாத்தேளா?”

அந்தப் பகுதியிலுள்ள நீதிபதிகள், சக வழக்கறிஞர்கள், மருத்துவர்கள், பேராசிரியர்கள், தொழிலதிபர்கள், அடுத்தாத்து அம்புஜங்கள், அடுக்குமாடித் திரிசங்குகள் எல்லார் வீட்டிலும் இதே பேச்சு.

ஒரு மனிதனின் குறைகளைக் கொண்டாடுவதற்கும், வீழ்ச்சிக்கு விருந்து வைப்பதற்கும், துக்கம் கேட்டு சந்தோஷிக்கவும் சமூகத்தில் ஒரு பகுதி கண்காது திறந்துவைத்துக் காத்துத்தான் கிடக்கிறது. ஏதேனும் ஒரு வகையில் ஊனப்பட்டுப்போன மனிதக் கூட்டம் இன்னொரு குறையை வாங்கித் தன் குறையில் ஊற்றி நிரப்பப் பார்க்கிறது. அல்லது இன்னொருவர் உறும் பெருவலியில் தன் சிறுவலியை மறக்கப்பார்க்கிறது. இதைக் குற்றமென்று கொள்ளவும் முடியாது; மனிதக்கூட்டத்தின் பண்பு என்று மன்னிக்கவும் முடியாது. இது ஒரு மனச்சிதைவு; சமூகத்தின் தப்பிதம் கூடிய கற்பிதங்களால் நிகழ்வது. அலோபதி ஆயுர் வேதங்களில் இந்த மனச்சிதைவுக்கு மருந்து கிடையாது. இது ஒரு மாறாத குணம். மனிதனாய் மாறிய முதல் குரங்கு முதல் மீண்டும் குரங்காய் மாறப்போகும் கடைசி மனிதன்வரை மரபணுக்களின் மீது கால லிபியால் எழுதப்பட்டது.

டைகர் ராமானுஜத்துக்கு நேர்ந்த ‘அவமான’த்தை அவரவர்களின் ஆண்டு வருமானத்துக்கும் வசதிக்கும் ஏற்ப ரகசியமாய்க் கொண்டாடி மகிழ்ந்தார்கள் அந்தப் பகுதியின் பெரிய மனிதர்களாகிய சிறிய மனிதர்கள்.

அப்படி ஒன்றும் சமூக விரோத சக்தியல்ல டைகர் ராமானுஜம். தன்னை வக்கீல்களின் வசிஷ்டர் என்றும், தான் ஒரு செம்மை விரும்பி என்றும் வாழ்வின் ஒவ்வொரு நொடியும் தான் நினைத்தபடியே நிகழ்கிறது என்றும் கருதிக்கொள்வதில் அவரையாரும் குறைசொல்ல முடியாது. அதை அவர் மற்றவர்களின் மீது திணிப்பதைத்தான் யாரும் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

எதிலும் செம்மை காண்கிறவன் நிம்மதியாய் இருக்கமாட்டான் மற்றவர்களையும் நிம்மதியாய் இருக்க விடமாட்டான் என்பதற்கு

78 கிலோ மற்றும் 168 சென்ட்டி மீட்டர் நிரூபணம் டைகர் ராமானுஜம்.

“போற போக்கப் பாத்தா நீ ஜட்ஜ் ஆயிடுவே போலிருக்கே” என்று அவர் தன் ஜூனியரைப் பார்த்துச் சொன்னால் அதை வாழ்த்துமொழி என்று கருதிக்கொள்வார்கள் வந்திருக்கும் மனுதாரர்கள். ஆனால் அது வசைமொழி என்பது சம்பந்தப்பட்டவருக்கே வெளிச்சம்.

“என்கிட்ட இருந்த மோசமான ஜூனியர் எல்லாம் இப்ப ஜட்ஜ் ஆயிட்டன்” என்று அவர் அடிக்கடி சொல்லும் வாசகத்திலிருந்து புரிந்துகொள்ள வேண்டும் வாழ்த்துக்குப் பின்னாலிருக்கும் வசை மொழியை.

இதனால்தான் சட்டமேதையாயிருந்தாலும் பலரும் அவரைச் சட்டை செய்வதில்லை. இன்று விழுந்துவிட்டதாய்க் கருதிக்கொண்டு டைகர் மீது ஏறிவிளையாடுகின்றன எலிகள்.

★

மகனுக்குப் பெண்பார்க்கும் படலத்தில்தான் உருவி விழுந்தது அவரது ‘கௌரவ’க் கோட்டையின் முதற்செங்கல்.

அவருக்கு ஒரே பையன். முப்பத்திரண்டு வயது முதிர்காளை. அமெரிக்காவில் - டல்லஸில் - கென்னடியைச் சுட்ட 7 மாடிக் கட்டடத்திலிருந்து 16ஆவது கட்டிடத்தில் கணிப்பொறியாளனாகப் பணியாற்றுகிறான்; டிசம்பரில் வருகிறான். மார்ச்சுக்குள் திருமணத்தை முடித்து ஒற்றையாய் வருகிறவனை ரெட்டையாய் அனுப்பி வைத்துவிட்டால் முடிந்தது கடமை. அப்புறம் வானப்ரஸ்தம்தான்; வாரணாசிதான்.

ஏழெட்டு மாதங்களாய்ப் பெண் பார்க்கிறார். அமையவில்லை எதுவும். நீதிபதிகள் - கட்டுமானக்காரர்கள் - தொழிலதிபர்கள் - அரசாங்க அதிகாரிகள் என்று பல குடும்பங்களில் பெண் தேடி அலைந்தாலும் அது இருந்தால் இது இல்லை; இது இருந்தால் அது இல்லை. எல்லாம் ஒத்துவந்தாலும் வழக்கம்போல் ஜாதகத்தில் வந்து முட்டிக் கொள்கிறது.

ஏன் அமையவில்லை என்று நரமாமிசம் தேடும் புலிபோல டைகர்

அலைந்தபோது வீட்டுக்கு வந்த ஒரு பெரியவர்தான் கண் திறந்தார்.

“அப்பா டைகர்... நீ இதுவரைக்கும் உனக்குப் பொருத்தமான சம்பந்தி தேடுகிறாயே தவிர உன் மகனுக்குப் பொருத்தமான பெண்ணைத் தேடவில்லை. முதலில் மகனுக்குப் பெண் தேடு. தானாய்க் கிடைப்பார் சம்பந்தி”.

கடைசியில் கிடைத்தாள் ஒரு தெய்வச்சிலை. செப்புச்சிலை மேனியாள். செம்பிறை நெற்றியாள். நீலோற்பலக் கண்ணாள். எட்பூ நாசியாள். மாதுளம் பூ அதரத்தாள். உடைகளுக்கு மோட்சம் தரும் உறுப்பினள். வெள்ளைக் கமலம் விட்டெழுந்த கலைமகள். மைத்துனன் நம்பி மது சூதனன் வந்து கைத்தலம் பற்றக் கனாக்கண்ட ஆண்டாள்.

மகிழ்ந்து நெகிழ்ந்துபோனார் டைகர். பெருமானே வந்து என் பிள்ளைக்குப் பெண் பார்த்திருந்தாலும் இப்படியொரு கோபுரக்கலசம் என் குடும்பத்திற்கு வாய்த்திருக்குமா? நடுத்தரக் குடும்பம்தான். ஓய்வுபெற்ற கல்லூரிப் பேராசிரியரின் பொருளாதாரம்தான். அதனாலென்ன, குசேலனுக்குப் பிறந்த குபேரவல்லி.

“பூரண திருப்தி; சம்மதம். அடுத்தவாரம் பையன் வர்றன். தையில் நிச்சயதார்த்தம்; மாசியில் கல்யாணம்”.

புதையல் எடுத்த மகிழ்ச்சியில் புறப்பட்டார் டைகர்.

★

நள்ளிரவில் வந்திறங்கியது விமானம். சுங்க அதிகாரிகளின் செல்வாக்கில் வரவேற்புத் தளத்தின் உள்முகப்புக்கே வந்து காத்திருந்தார்கள் டைகரும் அவர் மனைவியும்.

எத்தனை விதமான மனிதர்கள் இறங்குகிறார்கள் எஸ்குலேட்டரில். அமெரிக்கர் - ஐரோப்பியர் - மங்கோலியர் - இந்தியர் என எத்தனை எத்தனை முகங்கள். சில அரபிகள் - ஒரு கறுப்பினப் பெண் - முஸ்லிம் மாதர்கள் - மூதாட்டிகள் - குழந்தைகள்.

அதோ... லோகேஷ்வர்! உலக மாந்தர் வரிசையில் என் ஆசைமகன். நல்ல உயரம் அவன். பழுத்தும் பழுக்காத எலுமிச்சை நிறம். அமெரிக்கா

வேறு அவனைப் பட்டைதீட்டிப் பளபளப்பாக்கியிருக்கிறது. தேர்ந்தெடுத்த மருமகளை அவன் பக்கத்தில் நிறுத்திக் கற்பனை செய்து பார்த்தார் டைகர் ராமானுஜம். 'ஆகா கற்பனையே திவ்யமா இருக்கே!'

'அப்பா... நன்னாருக்கேளா?' என்றான் மகன் உதடு அசைய உடல் அசையாமல்.

மகனைத் தழுவித் தடவித் தடவிப் பார்த்தார் டைகர். எந்த வயதிலும் மக்கள் மெய்தீண்டல் உடற்கின்பம்தானே?

அம்மாவின் கைபற்றி 'செளக்கியமா?' என்றான்.

எஸ்குலேட்டரில் இறங்கிக் கழிப்பறைக்குப்போன கறுப்பினப் பெண் பேயறைந்த முகத்தோடு ஓடிவந்தாள். அவளது பருத்த மாமிச உதடு துடித்தது. வந்தவள் லோகேஷ்வரின் தோளை ஒங்கித் தட்டினாள்.

"மிஸ்டர் லோ! ஐ ஆம் நாட் ஏபிள் டீ யூஸ் யுவர் இண்டியன் டாய்லெட்ஸ்" என்று சீறினாள். என்னவோ உலகச் சிறுநீரையெல்லாம் ஊடாடி வந்தவள் போல் 'யாமறிந்த சிறுநீரில் இந்தியாபோல் துர்நாற்றம் எங்கும் காணோம்' என்ற பொருளில் ஆங்கிலத்தில் அறைந்தாள்.

டைகர் ராமானுஜத்துக்கு முக்கின்மேல் கோபம் முட்டிக்கொண்டு நின்றது.

'இவள் தேசத்துச் சிறுநீரில் மட்டும் பன்னீரின் வாசனையடிக்குமா?' என்று அவளை முறைத்து நின்றவரிடம், 'இவள்தான் என் மனைவி செரீனா' என்று அப்பாவின் மருமகளை அறிமுகம் செய்தான் மகன்.

"மீட் மை ஒன்லி ஃபாதர் டைகர் ராமானுஜம்... தி லீடிங் அட்வகேட். அண்ட் ஷி இஸ் மை மதர்"

கல்லாய்ச் சமைந்து நின்ற மாமனாரை 'ப்ளீஸ் டீ மீட் யூ' என்று கைகுலுக்கி மார்புறத் தழுவிக்கொண்டாள் கறுப்பு மருமகள். அவர் அதிலிருந்து வழிந்து வெளியேறினார்; அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து வெளியேற முடியவில்லை.

மாமியாருக்கு முத்தம் கொடுக்கவும் அவள் சால்வையெடுத்துத் தன்

முகத்தை அழுத்தியழுத்தித் துடைத்துக்கொண்டாள்; அவமானத்தைத் துடைக்க முடியவில்லை.

சில நேரங்களில் கவர்னரோடு மந்திரிகளோடு பேசிக்கொண்டே விமானத்தை விட்டு நடந்து வரும்போது தன்னை யாரெல்லாம் கவனிக்கிறார்கள் என்று அலைபாயும் டைகரின் கண்கள், இன்று தன்னை யாரும் பார்த்துவிடக்கூடாதே என்று வெட்கிச் சாய்ந்தன. ஆனால் இந்த ஊரின் ஜாதகமே வேறு. ஒருவரின் பெருமையை ஆயிரம் கண்கள் பார்த்தாலும் பகிர்ந்து கொள்வது இல்லை. சிறுமை என்று கருதுவதை ஒரு கண் பார்த்தாலே போதும்; பரபரவென்று பரவிவிடும். இதற்குப் பிறகுதான் பரவியது அந்தப் பரபரப்பான பரிகாசம்.

“ஆனைக்கே அடி சறுக்கும்ன்னா புல்துக்கி ஒருநாள் புலி விழாதா? விழுந்திடுச்சு”.

★

அந்த வாரமெல்லாம் ஆழ்ந்த தூக்கமின்றித் தவித்தார் டைகர் ராமானுஜம். விடிந்தாலும் முடியவில்லை இரவோடு அவர் நடத்திய விவாதம்.

சமூகம் சிரிக்கிறது. பாவம் இரக்கத்திற்குரிய சமூகம் இது. சொந்தச் சிரிப்பைத் தொலைத்துவிட்டு இரவல் சிரிப்புக்கு ஏங்குகிறது. ஒரு மனிதன் பொருட்படுத்த வேண்டியது சமூகத்தின் கண்ணீரைத்தானே தவிரச் சிரிப்பை அல்ல. ஏனென்றால் அந்தச் சிரிப்பில் ஒட்டியிருப்பது ஆனந்தமல்ல; இன்னொருவரின் அவமானம். என் மீதும் என் மனைவி மீதும் அந்த அவமானத்தைத் திணித்து அழகுபார்க்கிறது ஊர். இதை ஏன் அவமானமென்று எடுத்துக்கொள்கிறேன்? கறுப்பினப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்தவன் என் பிள்ளை என்பதனாலா? எனக்குப் பிறந்தவன்தான்; ஆனால் அவன் என் பிள்ளையா? என் என்ற சொல்லுக்குக் கீழே இருக்கும் அதிகாரம் அதிபயங்கரமானது. என் பிள்ளை என்பது சுயநலம்; என் சுகம். நான் குழந்தையாக இருந்தபோது உயிரற்ற பொம்மைகளோடு விளையாடினேன். வாலிப வயதில் உயிருள்ள பொம்மை தேவைப்பட்டது. அது பெண் பொம்மையாயிருந்தால் சௌகரியம் என்று பட்டது. எங்கள் இருவரின் தேவைகளுக்கும் இன்னோர் உயிர் பொம்மை

பெற்றுக்கொண்டோம். அதுதான் இவன். இப்போது அவன் விளையாடும் பொம்மையை அவன் வாங்கிக்கொண்டான்; அது அவன் தேவை; அவன் ரசனை. பிள்ளைகளைப் பெற்று வளர்ப்பது நம் கடமை; பிள்ளைகள் பெற்றோர்களாவது அவர்கள் உரிமை. ஒரு பிள்ளை தன்னுடையது இல்லை அது மற்றுமோர் உயிர் மற்றுமோர் உடல் என்று புரிந்துகொள்பவன் பாக்கியவான். கோடி கோடி நட்சத்திரங்களும் எண்ணத் தொலையாத கோள்களும்கொண்ட இந்த அண்டப் பெருவெளியில் பூமி என்பது ஒரு துகளின் துகள்; சமுத்திரம் என்பது துளியின் துளி. மனிதன் என்பவன் அணுவின் அணு. இதில் மகன் பெயரில் என் பெயர் ஒட்டியிருக்கிறது என்பதும், எனக்குள் என் மகன் பெயர் எழுதப்பட்டிருக்கிறது என்பதும் இருத்தலுக்கு எதிரான பிரமைகள். இது தொழில்நுட்ப யுகம். இன்று இந்தியாவுக்கும் அமெரிக்காவுக்குமான இணைய தூரம் 0 கிலோமீட்டர். தூரமும் காலமும் தங்கள் இருப்பை மாற்றிக்கொள்ளும்போது மனிதன்மட்டும் மாறாதிருந்தால் அவனுக்கு நிகழ் கணம் இல்லை. நியதிகள் எல்லாம் இனி மாறியே தீரும். நேர்மை மட்டுமே மாறக்கூடாத பொருளாய்க் கருதப்படும். நானும் மாறுகிறேன். மகன்செய்த திருமணத்தால் என் பிற்போக்கு பிம்பம் கலைகிறது. எங்கிருந்தோ வந்த ஒரு கருப்பி என் பிரமையை உடைக்கிறாள். மாயத்திரையை வாள்கொண்டு கிழிக்கிறாள். அம்மையே... நைஜீரிய நாயகியே... கருமாரியம்மா... செரீனா... தெண்டனிகுகிறேன் தாயே! திருவுளம் கொள்; அருள் பாலி. கண் திறந்தாய் கருணை மாதாவே! நன்றி.

★

வண்ணத்துணிக்கூரை. புல்வெளியில் வரவேற்பு. தேர்ந்தெடுத்த குடும்பங்களை அழைத்திருந்தார் டைகர். அவர் மீது மெய்யன்பு கொண்ட சில நண்பர்களும் டைகரின் சோகத்தை ரகசியமாய்க் கூடிக் கொண்டாடிக் கும்மியடித்த சில குடும்பங்களுமாய் நிறைந்து வழிந்தது புல்வெளி.

"ஒண்ணுங் கவலப்படாதீங்கோ. லோகத்துல இதெல்லாம் சகஜமாயிடுத்து".

"உலகமயமாகரச்ச ஒரே மாதிரியான கார் - ஒரே சாப்பாடு - ஒரே ட்ரஸ்னனு வந்துட்டதோ இல்லியோ. ஒங்க பையன்

பெண்ணையும் உலகமயமாக்கிக்கிட்டன். சந்தோஷப்படுவேளா... சங்கடப்படறேனே...”

“வழக்கறிஞர் அவர்களே! உலகத்தின் உன்னதமான இனம் கருப்பினம்தான். குத்துச்சண்டையா - முகமது அலி. உரிமைப்போரா - நெல்சன் மண்டேலா. பாட்டா - மைக்கேல் ஜாக்சன். டென்னிஸா - செரீனா வில்லியம்ஸ். எல்லாமிருக்கட்டும்... அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஒபாமா யாரு...? என்னைக்கேட்டால் யூதர்களை விடப் பெரிய இனம் கருப்பர் இனம்ன்னு சொல்வேன். உலகத்தின் பெரிய இனத்துல பெண்ணெடுத்திருக்கிறீங்க; வாழ்த்துக்கள்”.

வாத்தியார் எழுதிக்கொடுத்ததை ஒன்பதாம் வகுப்புப் பையன் மேடையில் உணர்ச்சியில்லாமல் ஒப்பிப்பான் பாருங்கள் அந்த தொனியை ஞாபகமூட்டின வந்தவர்களின் ஆறுதல் மொழிகள்.

ஒவ்வொருவரும் தங்கள் ஆடைகளில் சிறந்ததை உடுத்திருந்தார்கள்; ஆபரணங்களில் உயர்ந்ததை அணிந்திருந்தார்கள். தங்கள் உண்மையான முகத்தை மட்டும் அணியாமல் திட்டமிட்டு மறந்து வீட்டிலேயே வைத்துவிட்டு வந்துவிட்டார்கள். முகத்தின் வசதி உடலில் எந்த பாகத்துக்குமில்லை. உடலின் எந்த உறுப்பையும் பொருத்துவது கடினம். ஆனால் முகத்தில் மட்டும் காலதேச வர்த்தமானங்களுக்கேற்பத் தேவையான மூஞ்சியை யாரும் எப்போதும் பொருத்திக்கொள்ளலாம். அந்தப் பெரும்பாலான போலி மூஞ்சிகளின் சிறியதொரு கூட்டத்தில் ஒலி பெருக்கியில்லாமல் உரக்கப் பேசலானார் டைகர் ராமானுஜம்:

“எல்லாருக்கும் நமஸ்காரம். ரெட்டிப்பு சந்தோஷத்துல நான் இருக்கேன். பெரியவாளெல்லாம் என்ன மதிச்ச என் ஆத்துக்கு வந்து தம்பதிகள ஆசீர்வாதம் பண்ணினது முதல் சந்தோஷம். நான் பெண்பார்க்கிறதுக்கு முன்னமே என் பையன் பெண் பார்த்துக்கொண்டது ரெண்டாம் சந்தோஷம். என்பாடு மிச்சம்; பணம் மிச்சம்; அல்லோல கல்லோல அவஸ்தைகள் மிச்சம். எங்காத்துக்கு ஒரு நைஜீரியப்பெண் மாட்டுப்பொண்ணா வந்துட்டாளேன்னு ஒங்க மனசுல ஒரு கிலேசமிருக்கலாம்; ஆனா நான் பெருமைப்படுகிறேன். மேல்நாட்ல தாம்பத்ய சாஸ்திரமே மாறிண்டுவர்றது. நம்ம நாட்டுலயும் வந்துடுத்தோன்னு நேக்கு பயமாயிருக்கு. அதாவது ஆணும் ஆணும்

கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதும், பொண்ணும் பொண்ணும் குடித்தனம் பன்றதும் மேல்நாட்டுல சட்டப்படி சரின்னுட்டா. என் பையன் அப்படி ஒரு முடிவெடுத்துடாம ஒரு பொம்மனாட்டியக் கல்யாணம் பண்ணிண்டு வந்திருக்கானே. நேக்கு பரம சந்தோஷம். ஏன்னா இதுல வம்ச விருத்திக்கு வழியிருக்கு பாருங்கோ. நேக்கு ஒரு ஆட்சேபணையுமில்ல; ஆனந்தமா இருக்கேன். எல்லாரும் இருந்து திவ்யமா விருந்து சாப்டுட்டுப் போகணும். இன்னொரு சந்தோஷமான சமாசாரம். எனக்கு சுகர் 308. ரொம்ப நாளைக்கப்பறம் இன்னைக்குத் தான் பாயசம் சாப்பிடப்போறேன்''.

கலகலவென்று சிரித்தார் டைகர் ராமானுஜம்; யார் முகத்திலும் ஈயாடவில்லை.

தழையத்தழைய புடவை கட்டிக்கொண்டு எல்லா மேஜைகளையும் வளைய வளைய வலம் வந்து எல்லாருக்கும் 'வணக்கம்... வணக்கம்' சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள் செரீனா லோகேஷ்வர்.

மாமனார் பாயசம் சாப்பிடும் துக்கத்தில் சரியாகச் சாப்பிடவில்லை யாரும்.

22

இப்படியும் ஒருவன் இருந்தான்

சூடுகாட்டில் இறந்து கிடந்தான் அரிசிமணி; எரிந்த பிணத்தின் அருகே எரியாத பிணமாய். சூடுகாட்டுச் சாம்பலேறிப் பழுத்துப் போயிருந்த சடைமுடிகள் சரிந்து விரிந்து கிடக்க - தடித்த உதடுகளின் வெடித்த பள்ளங்களில் ஈக்கள் இரையெடுக்க - நரைத்தும் நரையாதிருந்த புருவக் கொத்துகளில் விட்டில்கள் விளையாட - என் சாவுக்குக் காரணமானவர்களை நான் பார்த்துக்கொண்டேதான் இருக்கிறேன் என்று பாதிவிழி திறந்தே கிடக்க - கிழிந்த தோலில் தைக்கப்பட்டதுபோன்ற கோட்டுப்பைகளில் செலுத்திய கைகள் செருகியே கிடக்க - கால்களிரண்டும் மூங்கிலாய் விறைத்திருக்க - கால்சட்டையின் கிழிசலிலிருந்து அவன் தொடையின் குழிந்த தழும்பொன்று பளீரென்று முகங்காட்ட - விரலின் அளவில் பாதி நீண்ட நகங்கள் மண்மண்டிக் கிடக்க - பித்த வெடிப்புகளில் தைத்த முட்கள் அவன் செத்தானா பிழைத்தானா என்று எட்டி எட்டிப் பார்க்க - சாட்சி இல்லாத உண்மையைப்போல் அவன் இறந்து கிடந்தான்.

ஏன் செத்தான்? எப்படிச் செத்தான். தெரியாது. ஆனால் செத்தான். பிறப்பதற்கு ஒரே வழி; சாவதற்கு ஆயிரம் வழி. இவன் செத்தது எந்த வழியோ?

ஊரே வந்து வேடிக்கை பார்த்தது; உச்சம் கொட்டியது.

“அனாதைப் பயலாத் திரிஞ்சவன்; அனாதையாவே இறந்து போனானே”

“இன்னையோட நம்மூர்ல பாட்டு செத்துப் போச்சப்பா”

“குடுத்து வச்சவனப்பா... நாமெல்லாம் செத்துத்தான் சுடுகாட்டுக்கு வருவோம். இவன் சுடுகாட்டையே செத்துப்போனானே. தூக்க நாலுபேரு வேணுங்கிற தொல்லை இல்ல பாரு”

வேடிக்கை பார்க்க வந்த கூட்டம் ஆளுக்கொன்றாய்ப் பேசப்பேச வெட்டியான் கொடுவாயன் சுடுகாட்டில் கதறிஅழுதான். அவன் சேர்த்துவைத்திருக்கும் பொம்பளையான வெடக்கோழியும் விக்கிவிக்கி அழுதான்.

ஊர் இரண்டு விதமான வேடிக்கை பார்த்தது. சுடுகாட்டில் செத்துக் கிடக்கும் அரிசி மணி ஒரு வேடிக்கை; சுடுகாட்டில் வெட்டியான் கொடுவாயனின் முதல் அழுகை இன்னொரு வேடிக்கை.

அனாதைப் பிணத்துக்கு இறுதிக்கடனை யார்செய்வது?

“சுடுகாட்டுக் குடிசையில் எங்க குடும்பத்துல ஒருத்தனா வாழ்ந்துட்டுப் போயிட்டான், நானே காரியமும் செய்யப் பெரியவுக பெரிய மனசு பண்ணனும்”

வெட்டியான் அழுது சொன்னசொல்லை யாரும் மறுக்கவில்லை.

விரித்த கோடித்துணியில் சடலம் சுற்றி அதன் ஓரம் கிழித்துக் கயிறாக்கி முடிச்சிட்டு, எடுத்த குழியில் பிணத்தை இறக்கி மண் தள்ளி மூடி மண்டியிட்டு அழுதான் வெட்டியான்.

யார் இந்த அரிசி மணி? எங்கிருந்து வந்தான்? எங்கிருந்தோ வந்தான். இந்த சில்வார்பட்டி அவனுக்குச் சொந்த ஊர் கிடையாது.

எவனுக்குத்தான் சொந்த ஊர் இருக்கிறது? நூறாண்டுகளுக்குமேல் ஒரே இடத்தில் நின்று வேர் பிடித்தவன் எவன்? படிப்பு - தொழில் - உத்தியோகம் - கல்யாணம் - கடன் - பகை - நோய் - யுத்தம் - பஞ்சம் - அரசியல் - ஆன்மிகம் என்ற ஏதாவதொரு காரணம் ஒருவனைத் துரத்தித் துரத்தி அவனுக்குப் பிடிக்காத ஓரிடத்தில் தள்ளி, பிறகு அதுவே பிடித்துப்போவதுதானே மனிதக் கூட்டத்தின் நிர்ப்பந்தச் சரித்திரம். அந்த ஊரிலிருக்கும் எல்லாரையும்போல அவனும் அந்த ஊருக்கு எங்கிருந்தோ வந்தவன்தான். அந்த ஊர் வாக்காளர் பட்டியலில் அவன் பெயர் இல்லை. ஆனால் அந்த ஊரின் எல்லா வாக்காளர்களுக்கும் அல்லாதவர்களுக்கும் அவன் பெயர் தெரியாமலில்லை.

அவன்தான் அந்த ஊருக்கு இலவசப் பொழுதுபோக்கு. குழந்தைகளின் கோமாளி; பெண்களின் கேலி; பெரியவர்களின் வடிகால். பாடகனும் கூட. யாரும் பாடச்சொல்லிப் பாடுகிற பாடகன் அல்லன். சந்தோஷமோ துக்கமோ இரண்டின் ஏதாவது உச்சத்தில் இல்லாதபோது பாட்டு எப்படிப் பிறக்கும் பாட்டு? அவன் பாடுகிறான் என்றால் அதிக சந்தோஷத்திலோ அதிக துக்கத்திலோ சஞ்சரிக்கிறான் என்று அர்த்தம்.

அவன் தோற்றம் கேலிச் சித்திரக்காரர்களுக்கும் கேலிசெய்யப் பிறந்தவர்களுக்கும் ரொம்பப் பிடிக்கும். பிறந்த மொட்டை எடுத்தானோ அதுவும் இல்லையோ? நாவிதனின் கத்தியே படாத அடர்ந்த சடாமுடி அவனுடையது. அவன் முடியென்ற காட்டுக்குள் யாரும் வேட்டைக்குப் போகலாம். சிங்கம் புலி யானை தவிர சகல ஜீவராசிகளும் அகப்பட சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது என்று பேசிக்கொள்வார்கள் ஊரில். அவன் உடலோடு பிறந்த தோலும் உடுத்திருக்கும் கிழிந்த கோட்டும் ஒன்று; உரிக்கவோ கழற்றவோ முடியாது. விந்தி விந்தித்தான் நடப்பான். ஒரு காலில் உடல் பாரம்போட்டு மறுகாலை இழுத்துக்கொள்வான்.

அவன் பெயர் என்ன என்று அவனுக்கே தெரியாது. ஊர் வைத்த காரணப்பெயர்தான் அரிசி மணி. அவனது ஒரே உணவு அரிசி மட்டும்தான். செட்டிநாட்டுச் சமையல்காரர்களே வந்து சமைத்துப் போட்டாலும் அவன் விரதத்தை அசைக்க முடியாது. பாலும் பழமும் ஆடும் கோழியும் மீனும் என்று அள்ளி வைத்தாலும் தொடமாட்டான்.

வெந்த சோறும் ஆகாது அவனுக்கு. அரிசிதான்! அரிசி மட்டும்தான்!. தன் கிழிந்தகோட்டில் இன்னும் கிழியாமலிருக்கிற பையிரண்டிலும் அரிசியை நிரப்பிக்கொள்வான். அடிகுழாய்த் தண்ணீரைப் பையில் அடித்து அரிசியை நனைப்பான். அதன் ஊறுபதம் பார்த்து வாயில்போட்டு அரைப்பான். அவன் அன்றாட உணவு அதுதான். ஆயுள் வரைக்குமே அது மட்டும்தான். உப்புப் படையலில் மட்டுமே திருப்தி அடைந்துவிடும் சில சிறு தெய்வங்களைப்போல அரிசி தின்றே தன் வாழ்க்கையை ஓட்டி முடித்துவிட்டான் பைத்தியக்காரப் பயல்.

ஊர் அப்படித்தான் பேசியது அவனைப் பைத்தியமென்று. மனிதனாய்ப்பிறந்த எவன்தான் பைத்தியமில்லை? பைத்தியத்திற்கு அளவுகோல் என்ன? எப்போது மனிதன் சமநிலை திரிகிறானோ அப்போதெல்லாம் அவன் பைத்தியக்காரன்தானே? கோபம் - காமம் - சிரிப்பு - சோகம் - போதை என்ற உச்சங்களுக்கு எல்லாரும் ஒருமுறை சென்றுவிடுகிறோம். சமநிலைதாண்டித் திரிபின் உச்சிக்குச் சென்றதுகள் எல்லாமே பைத்தியம்தான். போன உச்சத்திலிருந்து இறங்கி வந்தால் நீ மனிதன்; போன இடத்திலேயே நின்றுவிட்டால் பைத்தியம். அரிசிமணி போன உயரத்தில் தங்கிவிட்டானா அல்லது போய்ப்போய் வந்துகொண்டிருக்கிறானா யாருக்குத் தெரியும்?

அவன் செத்ததில் ஊரின் சிரிப்பு செத்துவிட்டது. மந்தையின் கலகலப்பு தீர்ந்துவிட்டது.

அய்யோ பாவம்! ஏன் செத்தான்? எப்படிச் செத்தான்? பிறப்பதற்கு ஒரே வழி; சாவதற்கு ஆயிரம் வழி. இவன் செத்தது எந்த வழியோ?

★

“பகலெல்லாம் ஊருக்குள்ள அலஞ்சிட்டு ராத்திரித் தங்கலுக்குச் சுடுகாட்டுக் குடிசைக்குப் போயிருவானப்பா. பேயடிச்சுச் செத்திருப்பான்”.

இப்படியொரு திண்ணைத் தீர்ப்பு ஊரெல்லாம் பரவிக் கொண்டிருந்தது.

“அரிசியாத் தின்னுத் தீத்தான் பய. சுகருக்குக் கெட்ட கழுதையா இல்லையா அரிசி? சுகர் கூடிப்போயி மாரடைப்பு வந்து செத்திருப்பான்” இன்னொரு கூட்டம் விஞ்ஞானமரணம் பேசியது.

“அவன் பாடுன பாட்டு இன்னும் காதுக்குள்ளயே இருக்கப்பா” என்றார் முடிதிருத்தும் பரமசிவம்.

“என்ன பாட்டு” என்றார் தலையைக் கொடுத்தவர்.

“பாடட்டுமா...?”

கத்திரி போதும்; கத்தி எடுக்க வேணாம்; சும்மா சொல்லு.

“கர்ப்பக்கிருகக் கூட்டுக்குள்ள
கவலை இல்லையே எனக்கு - இந்த
அற்பக் கிரகம் வந்து பொறந்தா
ஆயிரம் கவலை இருக்கு”

“அபாரம்... அவனா பைத்தியக்காரன்? தத்துவஞானியப்பா!”

பாவம்! ஏன் செத்தான்? எப்படிச் செத்தான்? பிறப்பதற்கு ஒரே வழி; சாவதற்கு ஆயிரம் வழி. இவன் செத்தது எந்த வழியோ?

★

செல்வராசு டிக்கடையில் பதினொருமணிக்கு வடை தின்னும் கூட்டத்தில் மெல்லக் கசிந்தது ஒரு செய்தி.

“அடிச்சுக் கொன்னுபுட்டதா ஒரு தகவல் வந்திருக்கு”

“என்னப்பா குண்டத் தூக்கிப் போடுறீக! யார் அடிச்சது?”

“பொய்யா சொல்றேன்? கொன்னவன் கொடுவாயன்”

“யாரு வெட்டியானா?”

“அடிச்சும் கொன்னுபுட்டு அழுது பசப்பிப் பாசாங்கு பண்ணிட்டானப்பா”

“காரணம்...”

“கொடுவாயனோட சேர்க்கை ஒருத்தி இருக்காளா இல்லையா... புருசன் தலையில் அம்மிக் கொழவி போட்டுக் கொன்னுட்டு ஓடி வந்தவ. அந்த வெளங்காத சிறுக்கி வெடக்கோழிக்கும் இந்தப் பைத்தியக்காரப் பயலுக்கும் ஒரு தொடுப்பாம். கண்டுபிடிச்சுட்டான் கொடுவாயன்; பொட்டுன்னு போட்டுத் தள்ளிட்டான்”.

“நெசமாவா?”

“வெளிய சொல்லாதே வெக்கக்கேடு. நாளைக்கு நீயும் நானும் செத்தாலும் அவன்தான் குழியெடுக்கணும்”

ஒரு செய்தி வேகமாகப் பரவ ஒரே வழி - இதை யாருக்கும் சொல்லாதே என்று காதுக்குள் சொல்லிவைப்பதுதான்.

என்ன ஆச்சரியம்! அந்தச் செய்தி யாரும் சொல்லாமலே எல்லாருக்கும் தெரிந்துவிட்டதா அல்லது எல்லாருக்கும் தெரிந்து யாரும் சொல்லாமல் இருக்கிறார்களா? ஒரே நாளில் ஊரெல்லாம் பரவிவிட்டது வதந்தி. ரகசியங்கள் சிறகு முளைத்த பாம்புகள்.

★

கடையைப் பூட்டிவிட்டு வெளியூர்போயிருந்த மளிகைக்கடை காதர் பத்து நாள் கழித்துத் திரும்பிவந்தபோது அதிர்ந்து போனார். அவர்தான் அரிசி மணிக்கு சீதக்காதி. யாரிடமும் பிச்சைகேட்காத அரிசிமணியின் பை இரண்டையும் கடைக்கு வந்து அவன் பாட்டுப்பாடும் போதெல்லாம் நிரப்பி அனுப்புகிறவர் அவர்தான்.

ஓர் தட்டிலே பொன்னும், ஓர் தட்டிலே நெல்லும் ஒக்கவிற்கும் கார்த்தட்டிய பஞ்சகாலத்திலும் 'அரிசிமணி உனக்கு நானிருக்கேன்' என்று மார்த்தட்டிய மனிதர் மளிகைக்கடை காதர். அந்தக் 'கிறுக்கு'ப் பயலை ஏனோ பிடிக்கும் அவருக்கு.

உப்பு புளி மிளகாய் வாங்க வந்த வெட்டியானை ஓரங்கட்டி ஒதுக்கினார் காதர்.

“கொடுவாயா! நீ வாழ்க்கையில் பொய் சொல்லியிரிக்கியா?”

“சொல்லியிருக்கேஞ் சாமி”

“இப்ப நான் கேக்கப்போற கேள்விக்கு உண்மை சொல்லணும். பொய் சொன்ன... அரிசிமணியப் பொதைச்ச அதே குழியில ஒன்னையும் புதைச்சிருவேன். சொல்லு... எப்படிச் செத்தான் அரிசிமணி?”

“எனக்குத் தெரியாது. என்னமோ காத்து கறுப்பா இருக்கும்னு பேசிக்கிறாக ஊர்ல; நானும் நம்புறேன்”.

அவன் கண்களைத் தன் கண்களால் கொஞ்சநேரம் குடைந்த காதர் தன் குரல் குறைத்து அழுத்தமான வார்த்தைகளால் கேட்டார் ஒரு கேள்வி.

“அரிசிமணிய நீதான் அடிச்சுக் கொன்னன்னு ஊருக்குள்ள பலபேர் பேசுறாக. உண்மையா... இல்லையா?”

பதறித் துடித்துப்போனான் கொடுவாயன். அவன் உடம்பு நடுங்கியதில் தோளிலிருந்து துண்டு நழுவப் பார்த்தது.

“என் குலதெய்வம் மாசானம் கருப்பசாமி மேல சத்தியம் சாமி. அவனாத்தான் செத்தான்; நான் கொல்லல”

“அப்ப... ஒன் வப்பாட்டிதான் கொன்னன்னு ஊருக்குள்ள சிலபேர் பேசுறார்களே! அதுதான் உண்மையோ?”

சற்றும் எதிர்பாராத அந்தத் திடீர்க்கேள்வியில் உடம்பு நடுங்கி உயிர் இற்றுப்போன கொடுவாயன், வாங்கிவைத்த மளிகைச் சாமான்களையும் அங்கேயே உதறிவிட்டு விடுவிடுவென்று நடந்துபோனான் சாராயக் கடைக்கு.

★

சாயங்காலக் குளியல்போட்டுத் தலைக்கு மல்லிகைப்பூச் சுத்தி விருந்துபடைக்கத் தயாராகியிருந்தாள் வெடக்கோழி.

“கருவாட்டுக் குழம்பு; ஒறைக்கப் புளிக்க வச்சிருக்கேன். ஒறங்கவிடாது ராத்திரிக்கு ஒன்னிய”

குழம்புச்சட்டியை அவன் எட்டி உதைத்ததில் நாய் ஓடிவந்து நக்கித் தின்றது கருவாட்டை.

சுற்றிவளைத்துப் பேசுவதெல்லாம் படித்தவர்களின் பாசாங்கு. பாமரமக்களுக்கு வெட்டு ஒண்ணு; துண்டு ரெண்டுதான். நேரடியாகக் கேள்விக்கு வந்தான் கொடுவாயன்.

“அடியே ஒண்டவந்த சிறுக்கி. நெசஞ் சொல்லுடி. அரிசிமணியக் கொன்னவ நீதான்?”

சிவந்த கண்களும் சினந்த வார்த்தைகளுமாய்க் கொடுவாயன் வில்லன் வேஷம்கட்டி நிற்கவும், “யாத்தே என்னாச்சு மச்சான்? புத்தி பெரண்டு போச்சா? இல்ல சாராயக் கிறுக்கா?” என்று பதறிப்போனாள் வெடக்கோழி.

கழுத்து பிடிபட்ட பாம்பு கையில் சுற்றிக் கொள்வதைப்போல் அவள் கூந்தலைத் திரட்டி முறுக்கிக் கையில் சுற்றிக்கொண்டவன், அசைய விடாமல் சாராய வாசனையை அவள் முகத்தில் ஊதிக் கேட்டான்.

“சும்மா பேசமாட்டாக ஊர்ல. நீதான் கொன்னுருக்க. இல்ல... ஒனக்குத் தெரியாம அவன் சாகல. உண்மையைச் சொல்றியா? இல்ல சுடுகாட்டுலயே ஒன்னப் பொலிபோடவா?”

“விட்டு மச்சான். அவன நான் கொல்லுவனா மச்சான்?” அவள் கெஞ்சித் திமிறினாள்.

“அவன் செத்த விவரம் தெரியணும். இல்லாட்டி நீ சாகணும்”.

தன் பாரத்தை அவள்மேல் போட்டு அழுத்தினான்; குரல்வளையைக் கடிக்கப்போவது போல் தொண்டையில் பல் பதித்தான்.

எங்கிருந்துதான் அந்த பலம் வந்ததோ அவளுக்கு. போர்த்திருந்த போர்வையைத் தூக்கியெறிவதுபோல் எறிந்தாள் அவனை. மல்லிகை

சிதறக் கலைந்த கூந்தலைச் சுருட்டிக் கொண்டையிட்டுக்கொண்டே கத்தினாள்.

“ஏ வெவரங்கெட்ட மனுசா ஒரு கொல பண்ணுனவ இன்னொரு கொலையும் பண்ணுவான்னு சந்தேகப்படுறியா. அவன் என் கூடப்பெறப்பய்யா. அவனை ஏன் கொல்லணும்? ஆனா அவன் சாவுக்கு நான் தொண்போயிட்டேனேன்னுதான் இத்து எலும்பாப் போயிட்டிருக்கேன். ஒரு பதினஞ்சு நாளாவே ஊர்ல யாரும் சாகல. ஒனக்கும் வருமானமில்ல. கம்பு சோளம் கேப்பைன்னு பொழங்குது வீட்ல. அரிசி இல்ல. மளிகைக்கடைக் காதரும் பத்துநாளா ஊர்ல இல்ல. என்ன செய்வான் பாவம்... அந்த அரிசிதின்னிப்பய? பட்டினியாவே கெடந்தான்.

ரொம்பநாளைக்குப் பிறகு அன்னைக்கித்தான் ஒரு பொணம் வருது சுடுகாட்டுக்கு. அந்தத் துட்டுலதான் ஊருக்குள்ள போயி அன்னைக்கி அரிசி வாங்கியாந்தேன். நீ பொணத்துக்குத் தீ வச்சுட்டுப் பெரியகுளம் பஸ் ஏறிட்ட சினிமாவுக்கு. அங்க பொணம் வேகுது. என் அடுப்பில அரிசி வேகுது. வந்துட்டானய்யா பசிதாங்காத பய. வேகாத அரிசின்னு நெனச்சுக் கொதிக்கிற உலையில் கைய விட்டுட்டான். கைசுட்டதும் அலறுனான். “சோறு தின்னு பழகுடா நாதாரிப்பயலே... அரிசியே எத்தன நாளைக்கித் திம்பே?”ன்னு முறத்துல போட்டேன் ஒருபோடு. அப்பறம் கண்காணாமப் போயிட்டான்.

கொஞ்சநேரத்துல ‘யாத்தே’ன்னு ஒரு சத்தம் கேட்டுச்சு. அவன் சத்தம்தான். ஓடிப்போய்ப் பாத்தா என் ஆயுசுக்கும் நான் மறக்கமாட்டனய்யா நான்கண்ட கொடுமைய. எரிஞ்சிக்கிட்டிருந்த பொணத்தோட வாயில அவன் வெரல் இருக்கு. பொணம் அவன் கையைக் கடிச்சுக்கிட்டே எந்திரிக்குது. அலறித் துடிக்கிறான் பயித்தியக்காரப் பயபுள்ள. பசி பொறுக்காம வாய்க்கரிசியத் திங்கலாம்னு பொணத்துவாயில கைய விட்டுக்கான். திடீர்னு எந்திரிச்ச பொணம் அவன் விரலக் கடிச்சிக்கிட்டு வாய மூடிக்கிருச்சு. இழுத்திழுத்துப் பாக்கிறான். பொணம் விடல. நான் அவன இழுக்க - பொணம் அவன் வெரல இழுக்க... கடைசியில விரலப் பொணத்துவாயில விட்டுட்டு வெளியில வந்து விழுந்தான். விழுந்தவன் பயமடிச்சே செத்துப்போனான். அது தெரியக் கூடாதுன்னுதான்

அவன் கையிரண்டையும் பைக்குள்ள வச்சு மறைச்சிட்டேன். அவன் நான் அடிச்சும் சாகல; பேய் அடிச்சும் சாகல. பொணம் அடிச்சுச் செத்தானய்யா போக்கத்த மனுசா. இப்பவாச்சும் நம்புறியா?"

கொடுவாயன் போதை தெளியாமல் விக்கி விக்கி அழுதான். தொங்கிக்கிடந்த தலையை அவள் தோளில் சாய்த்து விம்மினான். 'ஊர் வதந்திய நம்பிட்டேன் என்னிய மன்னிச்சிரு' என்பதுபோல் இரண்டு கைகளும் ஒன்று சேராமல் கும்பிட்டான். பிறகு தடுமாறி எழுந்தான். அவிழ்ந்த வேட்டியை ஒரு கையில் பிடித்துக்கொண்டே மறுகையை அவள்தோளில் போட்டான்.

"அவன் குழி எங்க இருக்கு... காட்டுட எனக்கு"

அவள் அவனைத் தாங்கி அழைத்துப்போய் அடையாளம் காட்டினாள்.

அரிசிமணியின் குழியில் விழுந்து போதை தெளியுமட்டும் அழுது கொண்டேயிருந்தான் கொடுவாயன்.

23

மனிதர்கள் மீண்டும்
குரங்குகள் ஆகிறார்கள்

“எல்லாக் குரங்குகளையும் டெல்லி எல்லையைவிட்டு வெளியேற்றி விடுங்கள்”

எந்தக் குரங்கும் எதிர்பார்க்கவில்லை டெல்லி உயர் நீதிமன்றம் அப்படி ஓர் ஆணைபிறப்பிக்கும் என்று.

குரங்குகளின் கூட்டத்தில் ஒரே கொந்தளிப்பு. குரங்குகளின் மொழி புரியாதாகையால் உடல்மொழியை வைத்தே அவற்றின் கருத்தை ஓரளவு உணரலாம்.

“இது என்ன கூத்து? எங்களை எப்படி வெளியேற்றச் சொல்லலாம்? டெல்லி என்ற ஒன்று பிறப்பதற்கு முன்பே டெல்லியை ஒட்டியிருக்கும் ‘பூசா’ மலைக்குன்றும் வனாந்தரங்களும் எங்கள் பூர்வீகம். இன்னும் சொல்லப்போனால் மனிதக்கூட்டம் என்று ஒன்று பிறப்பதற்கு முன்பே இந்த பூமி எங்களுக்குச் சொந்தம். டெல்லி உயர் நீதிமன்றத்திற்கு இந்த விவரமேதும் தெரிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. தெரிந்திருந்தால் ‘குரங்குகளின் இடத்தைக் குரங்குகளுக்கே கொடுத்துவிட்டு

மனிதர்களே டெல்லியை விட்டு வெளியேறுங்கள்' என்று உத்தரவு பிறப்பித்திருக்கும்".

குரங்குகளாகிய நாங்கள் மனிதர்களுக்கு விடுக்கும் கேள்வி இதுதான்: "ராமஜென்ம பூமியை விட்டுக்கொடுக்க மறுப்பவர்களே! 'ஆஞ்சநேய ஜென்ம பூமி'யில் மட்டும் கைவைப்பது என்ன நியாயம்? பட்டாபிஷேகம் முடிந்த பிறகு ஆஞ்சநேயர் தேவையில்லை என்பதுபோல் பட்டணம் கட்டி முடித்தபிறகு நாங்கள் தேவையில்லை என்கிறீர்களா?

எங்கள் வனாந்தரத்தின் மரங்களையெல்லாம் உங்கள் குடியிருப்பு களுக்காக வெட்டி வீசி விட்டீர்கள். தெரியுமா? அந்த மரங்களெல்லாம் எங்கள் மூதாதையர் தின்று துப்பிய கொட்டையில் முளைத்த கூட்டங்கள் என்று. எங்கள் ஜென்மபூமியில் வீடுகட்ட வந்தீர்கள்; காடழித்தீர்கள். நாங்கள் ஊஞ்சலாடும் மரங்களை வேரறுத்தீர்கள். எங்கள் பழங்களைப் பறித்துத் தின்றுவிட்டுக் கொட்டைகளையும் உரத்திற்கு விற்றுவிட்டீர்கள். எங்கள் நீர் நிலைகளில் உங்கள் சாக்கடை கலந்தீர்கள். எங்கள் பசிக்காக உங்கள் ரொட்டி பறித்தபோது துப்பாக்கி தூக்குகிறீர்கள். உங்கள் கையில் சிக்கினால் கழுத்தில் கயிறுமாட்டி "ஆடுறா ஆஞ்சநேயா" என்று சொல்லாமல், "ஆடுறா ராமா" என்று சொல்லி எங்கள் பரம்பரைப் பெருமையைப் பழிக்கிறீர்கள். இப்போது எங்கள் வாழ்விடத்தையும் பறித்துக்கொண்டு வாழ்ந்தது போதும் போ என்கிறீர்கள். இந்த மண்ணுக்கே சொந்தமில்லாதவர்களை ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகள் ஆளவிடுகிறீர்கள். இந்த மண்ணின் பூர்வகுடிகளான எங்களை நீதிமன்றத்தில் நிறுத்தி விரட்டுகிறீர்கள். உண்மையைச் சொல்லுங்கள் நீங்கள் எங்களுக்குப் பிறந்தவர்களா?"

அங்க சேஷ்டைகளாலும் பல்லிளிப்பினாலும் மனிதர்களைப் பார்த்து முறைப்பதாலும் கூச்சல் மொழியினாலும் குரங்குகளின் பெருங்கூட்டம் இப்படியெல்லாம் கருதிக்கொள்வதாகக் கற்பித்துக்கொள்ள முடிகிறது.

★

நீதி மன்றத்தில் பொதுநலவழக்குத் தொடுத்தவர்களின் வாதம் மிக அற்பமானது.

“மை லார்ட்... டெல்லி இந்தியாவின் தலைநகரமா குரங்குகளின் தலைநகரமா என்று சொல்ல முடியாத அளவுக்குப் பல்கிப் பெருகிவிட்டது வானர வம்சம். வண்டிக்காரன் காய்கறி விற்க முடியவில்லை. திறந்திருக்கும் பெட்டிக்கடைகளில் தின்பண்டங்களுக்குப் பாதுகாப் பில்லை. மினரல் வாட்டர் பாட்டில்களைத் திருடிக்கொண்டுபோய் உச்சி மரத்தில் வைத்து உடைத்துக் குடிக்கின்றன குரங்குகள். அது மட்டுமில்லை மை லார்ட்! போனவாரம் சுற்றுலா வந்திருந்த ஆஸ்திரேலியப் பயணிகளின் தொப்பிகளைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் உச்சிமரத்தில் தலைகீழாய்க்கட்டிக் குட்டிகளுக்கு ஊஞ்சல் தயாரித்தன இதே குரங்குகள். ஒருவேளை இந்தக் குரங்குகள் நாடாளுமன்றத்துக்குள்ளும் புகுந்துவிட்டால் மக்கள் பிரதிநிதிகளின் மரியாதை போய்விடும். நிலைமை இப்படியே நீடித்தால் சுற்றுலாப் பயணிகளால் இந்தியா ஈட்டிக்கொண்டிருக்கும் அந்நியச் செலாவணி அடிபடும். எனவே தேசியப் பொருளாதாரத்தையும் கணக்கில்கொண்டு இந்தக் குரங்குகளை டெல்லியைவிட்டு வெளியேற்ற உத்தரவிடுமாறு வேண்டிக்கொள்கிறேன்”.

வாதங்களைக் கூர்ந்துகேட்ட நீதிபதி பிரதீப் சிங் கடைசியாய் ஒரு கேள்வி கேட்டார்.

“குரங்குகள் மனிதர்களுக்குச் செய்யும் ஊறுகளைவிட, மனிதர்கள் குரங்குகளுக்குச் செய்யும் ஊறு அதிகம் அல்லவா?”

தீர்ப்பு ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

★

அதிகாலைக் குளிரில் விறைத்துக் கிடந்தது டெல்லி. பனிமூட்டப் போர்வை இன்னும் பிரியவில்லை.

சொந்தமாக வானிலை இல்லாத ஊர் டெல்லி. வெயிலென்றால் ராஜஸ்தானிலிருந்து வரும் வெப்பக்காற்று. குளிரென்றால் இமாசலப் பிரதேசத்திலிருந்து வரும் பனிக்காற்று. இரண்டையும் தாங்கும் தடித்த தோல் வேண்டும் டெல்லிவாழ் மக்களுக்கு.

அதிகாலைப் பனியில் புத்தகச் சுமையோடும், மதிய உணவோடும் பள்ளிக்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தார்கள் சீருடைச் சிட்டுகள்.

பரபரப்பாகச்சென்று பள்ளிப்பேருந்து ஏறும் தருணம் எங்கிருந்துதான் வந்ததோ ஒரு குரங்குக் கூட்டம்! தண்ணீர்க் குடுவைகளையும் டிஃபன் பாக்ஸ்களையும் பறித்துக்கொண்டு கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் மரங்களைக் கடந்து கடந்து காணாமல் போயின. சிறுமிகள் அழ ஆரம்பித்தனர். அழுதவர்களில் நீதிபதி பிரதீப் சிங்கின் பேத்தியும் ஒருத்தி.

★

மறுநாள் தீர்ப்பு வாசிக்கப்பட்டது.

"ஆகவே... அன்றாட வாழ்க்கைக்கு ஊறு செய்வதால் டெல்லியிலும் அதன் சுற்று வட்டாரத்திலும் திரியும் குரங்குகளையெல்லாம் மொத்தமாகப் பிடித்து அரியானாவில் உள்ள 'அசோலா' சரணாலயத்தில் விட்டுவிடுமாறு டெல்லி மாநில அரசுக்கு உத்தரவிடுகிறேன். இந்த உத்தரவின் நகல்களை டெல்லி மாநில அரசின் தலைமைச் செயலாளருக்கும், அரியானா தலைமை வன உயிரினக் காப்பாளருக்கும் அனுப்புமாறு ஆணையிடுகிறேன். குரங்குகளைப் பிடித்துச் சரணாலயம் சேர்க்கும் செலவையும், குரங்குகளின் ஆயுள் முழுவதற்குமான பராமரிப்புச் செலவையும் டெல்லி மாநில அரசே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் உத்தரவிடுகிறேன் ''.

அதற்குப் பிறகுதான் தொடங்கியது குரங்குகளுக்கான குருட்சேத்திரம்.

ஐம்பது கூண்டுகள் இறக்கப்பட்டன; எங்கெல்லாம் டெல்லியில் குரங்குக்கூட்டம் அதிகமோ அங்கெல்லாம் நிறுத்தப்பட்டன. வாழைப்பழம் வேண்டாத குரங்குண்டோ? ஐம்பது கூண்டுகளிலும் பழுத்தும் பழுக்காத வாழைத்தார்கள் கட்டப்பட்டன. என்ன செய்யும் குரங்குகள்... பாவம். மனிதர்களைப்போல் அவ்வளவு வஞ்சகமில்லையே.

வாழைத்தாரைக் கண்டதும் குதித்துவிட்டன கூண்டுக்குள் குபீரென்று. எட்டு முதல் பத்துக் குரங்குகள் கூண்டுக்குள் சென்று வாழைப் பழத்துக்குச் சண்டையிட்டுத் 'தம்மை மறந்த லயம்' தன்னில் இருந்தபோது கூண்டுகளின் கதவுகளை 'சரேல் சரேல்' என்று சாத்தினார்கள் கிளைகளில் இருந்த மரமேறிகள்.

'வெள்ளையனே வெளியேறு' போராட்டத்திற்குப் பிறகு டெல்லியில் நடந்த பெரிய போராட்டம் 'குரங்கினமே வெளியேறு'தான்.

★

'கர்பூர்' மொழியில் கத்தின குரங்குகள். தம் பட்டை விரல்களால் கூண்டுச் சல்லடைகளை ஓங்கி ஓங்கி அறைந்தன. கம்பிகளின் இடுக்கில் உடல் நுழைக்கப் பார்த்தன. கூண்டுகள் நகரத் தொடங்கியதும் பெருஞ்சோகம் சூழ்ந்துகொண்டது குரங்கினத்தை. வேடிக்கை பார்த்த மனிதர்கள் சிரித்தார்கள். குழந்தைகள் கை கொட்டின. வயதான சில பெருசுகள் மட்டும் "அய்யோ பாவம்" என்றன.

'எங்கே கொண்டு செல்கிறார்கள்?'

விளங்கவில்லை குரங்குகளுக்கு.

"நாடு கடத்தவா? தூக்கு மேடைக்கா? சுட்டுக் கொல்லவா?"

குரங்குகளின் மூளைகள் குழம்பின.

குரங்குகளுக்கு இரண்டு மூளைகளாம். உடம்பை இயக்க ஒரு மூளையாம்; வாலை இயக்க இன்னொரு மூளையாம். உயிருள்ள குரங்கின் கபாலம் திறந்து உறிஞ்சுகுழல் செலுத்தி அதன் மூளை பருகுவது மேல்நாடுகளில் ராஜவிருந்தாம். ஒரு வேளை எங்களை ஏற்றுமதி செய்யப்போகிறார்களோ?

சில குரங்குகள் கண்ணீர் வராமல் அழுதன. எல்லாக் குரங்குகளும் தங்கள் வாழ்விடத்தைக் கடைசியாய் ஒருமுறை அண்ணாந்து பார்த்தன.

எங்களுக்கு வீடுகள் தந்த மரங்களே! போய் வருகிறோம்.

எங்கள் பசிக்குப் பழம்தந்த கிளைகளே! போய் வருகிறோம்.

நாங்கள் உடைத்துக் குடிக்க முட்டைகள் தந்த பறவைகளே! போய் வருகிறோம்.

இலைதழை தின்னக்கொடுத்த வனாந்தரங்களே! போய் வருகிறோம்.

வலிய தாடைகளால் எங்கள் இனத்தைக் குத்திக் கிழித்த கழுகுகளே!

இனி யாரோடு சண்டையிடுவீர்கள்? போய்வருகிறோம்.

டெல்லி - ஹரியானா தேசிய நெடுஞ்சாலையில் கொண்டு செல்லப்பட்டார்கள் கூண்டுக்கைதிகள்.

★

இதன் பிறகு ஊழல் தன் கோப்புகளைத் தயாரிக்கத் தொடங்கியது.

குரங்குகளைப் பராமரிக்க ஆண்டுக்கு 10கோடி தருவோம் என்று ஹரியானாவுக்குக் கடிதம் எழுதியது டெல்லி அரசு.

போதாது. எங்கள் சரணாலயத்தில் இயற்கை வளங்கள் குறைவு. அதனால் குரங்குகளுக்கான உணவுப்பொருளை வாங்கித்தான் நாங்கள் வழங்க வேண்டும். ஆண்டுக்கு 25 கோடி வேண்டும் என்று எழுதியது ஹரியானா அரசு.

15 கோடிதான் ஒதுக்க முடியும் என்று பதிலுக்கு எழுதியது டெல்லி அரசு.

படபடவென்று மாதிரி ஒப்பந்தப்புள்ளிகள் தயாரிக்கப்பட்டன.

மொத்தம் 16000 குரங்குகள். வாழைப்பழம் - ஆரஞ்சு - தக்காளி - சப்போட்டா போன்ற கனி வகைகளும் கேரட் - பீட்ரூட் போன்ற கிழங்கு வகைகளும் மக்காச்சோளம் - சோளம் போன்ற தானிய வகைகளும் பதினாறாயிரம் குரங்குகளுக்கும் பசியாறத் தரப்பட வேண்டுமென்றால் 22 கோடி ஆகும் என்று ஒப்பந்தப்புள்ளி உண்மையின் மொழியில் பொய் எழுதியது. கடைசியில் டெல்லி அரசு ஆண்டுக்கு இருபதுகோடி என்று அழுது தொலைத்தது.

★

“ஹலோ மிஸ்டர் பிரதீப் சிங்! ஓய்வுக்குப் பிறகு எப்படி இருக்கீங்க?”

“ஹலோ அகர்வால்ஜி! ரொம்ப நல்லாருக்கேன். திரும்பவும் வக்கீலாயிட்டேன்”

“சபாஷ். சப்பாத்தி மறுபடியும் கோதுமையாகாது. ஆனால் நீதிபதி மறுபடியும் வக்கீலாயிடலாம்”

கடகடவென்று சிரித்தார் அகர்வால். வகுப்புத்தோழர்கள் இருவரும். இந்தியாவே வேண்டாமென்று நியூசிலாந்துக்குத் தொழில் செய்யப்போனவர் பல வருடங்களுக்குப் பிறகு வந்திருக்கிறார் பேரன் பேத்திகளோடு.

“பலமுறை அழைத்தேன். நீங்கள்தான் வரவில்லை நியூசிலாந்துக்கு”

“இல்லை அகர்வால்ஜி. டெல்லியின் கறுப்புக்காற்று பழகிப்போன எங்கள் நாசிகளுக்கு நியூசிலாந்தின் நிறமற்ற காற்று ஒத்து வராது. சொல்லுங்கள். நான் ஒங்களுக்கு ஏதாவது செய்யணுமா?”

“எனக்கெதுவும் வேணாம். என் பேரன் பேத்திகளின் ஆசையை நிறைவேற்றித் தந்தால் போதும்”

“என்ன?”

“நியூசிலாந்தில் பார்க்காத ஒன்றை என் பேரன் பேத்திகள் இந்தியாவில் பார்க்க ஆசைப்படுகிறார்கள்”

“தாஜ்மகாலையா?”

“இல்லை”

“சிம்லாவா? டார்ஜிலிங்கா?”

“இல்லை; குரங்குகளை”

“குரங்குகளையா?”

“ஆமாம்! குரங்குகள் இல்லாத தேசத்திலிருந்து வந்தவர்கள் குரங்குகளைப் பார்க்க ஆசைப்பட மாட்டார்களா?”

“அதனாலென்ன? கூட்டிப் போகிறேன்”

ஹரியானாவை நோக்கிப் பறந்தன இரண்டு மூன்று கார்கள்.

★

குரங்குகளைக் காணப்போகிறோம் என்ற வீறுணர்ச்சியில் குழந்தைகள் அடித்த கும்மாளம் சொல்லி மாளாது. குரங்குகளைச் சமாளித்துவிடலாம்... குழந்தைகளை...?

என்னமாய்க் கேள்வி கேட்கிறார்கள் இந்த இண்டர்நெட் குழந்தைகள்?

நீதிபதியும் அகர்வாலும் தடுமாறிப்போனார்கள்.

“குரங்குகள் மரத்துக்கு மரம் எப்படித் தாவுகின்றன?”

“குட்டியிலிருந்தே தாய்கொடுத்த பயிற்சி. தவறிவிழும் குட்டிகளைத் தாய்க்குரங்கு ஏற்பதில்லை”

“தாவும்போது கிளை முறிந்துவிட்டால்?”

“கிளையைப் பற்றிக் குரங்குகள் கவலைப்படுவதில்லை”

“ஏன்?”

“குரங்குகள் தாவுவது கிளைகளை நம்பியல்ல; தங்கள் வால்களை நம்பி”

“குரங்கிலிருந்துதான் மனிதன் பிறந்தான் என்பது உண்மையா?”

“உண்மைதான்”

“அப்படியானால் மிச்சமுள்ள குரங்குகள் எல்லாம் ஏன் மனிதர்களாகவில்லை?”

‘ஓ’வென்று சிரித்தார்கள் நீதிபதியும் அகர்வாலும். பதில் இல்லாத இடத்தில் சிரிப்பு உட்கார்ந்துகொள்கிறது என்பதை அறியமாட்டார்கள் சிறார்கள்.

★

வரப்போகிறது... வரப்போகிறது... வந்துவிட்டது.

“மூர்ச்சையாகாத குறைதான் நீதிபதிக்கு. எங்கே? நான் அனுப்பிய பதினாறாயிரம் குரங்குகள் எங்கே? சில நூறு குரங்குகள்தாமே தள்ளாடித் திரிகின்றன.

மரமற்ற - வனமற்ற - நீர்நிலையற்ற - இந்தப் பொட்டல் காடா சரணாலயம்? நோயுற்றும் மெலிந்தும் முதிர்ந்தும் அசைவற்றும் தரையோடு தரையாய்த் தேவாங்குகளாய் ஒட்டிக்கிடக்கும் இவைகளா

குரங்குகள்? பத்தாண்டுகளாய் ஆண்டுக்கு இருபது கோடிகள் தின்றவை எந்தக் குரங்குகள்?"

வந்த குழந்தைகள் இவைகளா குரங்குகள் என்று ஏமாந்து போயின.

குரங்குகளெல்லாம் கூடி நீதிபதியை ஒரு மரணப் பார்வை பார்த்தன.

அந்தப் பார்வையில் ஒரு கேள்வி இருந்தது.

"நாங்கள் உங்கள் பேத்தியின் ஒரே ஒரு டிஃபன் பாக்ஸைத்தான் திருடினோம். பத்து வருடங்களாய் உங்கள் மனிதர்கள் எங்கள் மொத்த உணவையும் திருடித் தின்று விட்டார்களே. மனிதர்களைக் கூண்டிலேற்ற எங்களுக்கு நீதிமன்றம் உண்டா மைலார்ட்?"

24

7.4 ரிக்டர்

பெண்ணே! என் பிரியசகி! உன்மீது நான் விழுந்து கிடக்கிறேன். என் அடியில் நீ வீழ்ந்து கிடக்கிறாய். நம் மீது ஒரு பிணம் வீழ்ந்து கிடக்கிறது. சந்தேகமில்லை. அது நம்மோடு வந்த அந்த மூதாட்டியின் பிணம்தான். மூதாட்டியின் மீது சிறுவனின் உடல் கிடக்கிறது. அது உடலா? சடலமா?

என் மீது தசியும் கிழவியின் சூடான ரத்தம் சூழ்நிலையின் பயங்கரத்தை அதிகரிக்கிறது. மார்பு இரண்டு மடங்கு துடிக்கிறது. நம் தேகங்கள் நம் வசத்தில் இல்லை. மூளையின் எந்தக் கட்டளையையும் நிறைவேற்றுவதற்கு எந்த உறுப்புக்கும் வசதியில்லை.

உனக்கு உயிர் இருக்கிறதா... இல்லையா...? அறிய முடியவில்லை. நாம் அமிழ்ந்திருப்பது பூமியின் எத்தனை அடியாவது ஆழம்? தெரியவில்லை. நம் உடல்களுக்கு மேலே கிடக்கும் பூமி உருப்படியாய் இருக்கிறதா? உணரும் இடத்தில் நாமில்லை. நாம் பிழைப்போமா? அல்லது முதலும் முடிவுமான நம் சந்திப்பு இந்தச் சமாதியில்தானா?

இதுதான் உனக்கும் எனக்கும் நெருக்கமான சந்திப்பு.

என்னடி கொடுமை இது? காட்மண்டின் காற்றெல்லாம் செவிடாகும்படி உன் பெயர் சொல்லிக் கூவினேன்; நீ திரும்பியே பார்க்கவில்லை. இப்போது உன் காதுமடலில் வாய் வைத்துக் கிடக்கிறேன்; உன்னால் கேட்க முடியவில்லை.

நேபாளக் காடெங்கும் நித்தம் ஒரு பூப்பறித்தேன். ஒரு பூவும் சேரவில்லை உன் கைகளிலே. இதோ வலதுகைப் பூவோடு உன் இடது கைமீது கிடக்கிறேன். வாங்கவோ கொடுக்கவோ இயலவில்லை.

நீ சமூகத்திற்குப் பயந்தாய். அது நம்மைச் சேரவிடவில்லை. புகம்பம் மனிதர்களைவிடக் கருணையானது பார்த்தாயா? உன்னையும் என்னையும் ஒரு கூட்டுக்குள் அடைத்திருக்கிறது.

ஆகா... உன் சன்னமான மூச்சு என் மார்பை இளஞ்சூடு செய்கிறதே! காற்றின் இழைகளில் உன் உயிர் இன்னும் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறதே! நான் கொடுத்து வைத்தவன். இனி அழ மாட்டேன்; வலி தாங்குவேன். முடிந்தவரை உன்னை மீட்டெடுப்பேன். உன்னை நெருங்கிவந்தால் மரணத்தின் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு கதறித் தடுப்பேன்.

அய்யோ... என் அழகின் பொக்கிஷமே! என்னை மன்னித்து விடு. உன் மார்மீது அழுந்தியிருக்கிறேன். உன் சுவாசப்பாதையில் பாராங்கல்லாய் விழுந்துகிடக்கிறேன். உனக்கு வழிவிட்டு என்னை நகர்த்திக் கொள்ளச் சக்தியில்லையே பெண்ணே! உனக்கு வழிவிட வேண்டுமெனில் என் மீது கவிந்திருக்கும் பூமியையே புரட்டிப் போட வேண்டுமே. அய்யோ உன் உயிரை நசுக்கிக் கொண்டிருக்கும் இரக்கமற்ற சுமை நான்தானா? உன் உடல் மீது நான் குப்புறக் கிடக்கிறேன். என்னால் சற்றே சுவாசிக்க முடிகிறது. நீ சிரமப்படுகிறாயே. உன் காற்றையும் சேர்த்து நான் சுவாசிக்கிறேனா?

கிடு... கிடு... கிடு... கிட்...

தட... தட... தட... தட்...

ஓ... இன்னொருமுறை குலுங்கி அதிர்கிறதா பூமி? ரிக்டரில் இது என்ன அளவோ? ஐந்து புள்ளி எட்டோ...? ஆறு புள்ளி ரெண்டோ...? இந்த இரண்டாம் புகம்பத்தில் பெண்ணே... நமக்கு நன்மையே

நேர்ந்திருக்கிறது. என்மேல் கிடந்த கிழவியின் பிணம் என் உடல் தாண்டிச் சரிகிறது. கிழவியின் மீது கிடந்த சிறுவன் என் கால்மாட்டில் விழுகிறான். நீயும் நானும் பக்கவாட்டில் பரிமாறப்பட்டிருக்கிறோம்; பூகம்பத்தின் கருணையே கருணை.

ஒரு சொட்டு வெளிச்சமில்லை. நம் சூரியனை மண்மூடியிருக்கிறது. இருளின் கெட்டியான திரவத்தில் மூழ்கிக் கிடப்பது எத்துணை கொடுமையானது. பூமியே விதானமாய்க் காணும் இந்த அனுபவம் அதிபயங்கரமானது.

“மனீஷா...மனீஷா...நான் பேசுவது கேட்கிறதா? ஒரே ஒருமுறை ‘உம்’ சொல்லு. நம்பிக்கை இழக்காதே. நம்மைச் சுற்றிச் சூழ்ந்திருக்கும் கொஞ்சுண்டு காற்றில் சுவாசிக்கும் பேராற்றல் உள்ளவரை பிழைத்திருப்போம்.

ஏய்...உனக்கு என்னவாயிற்று...? இப்போது உன் சுவாசச் சூட்டை என் மார்பு உணரவில்லையே. சுவாசிக்க முடியவில்லையா? அல்லது காற்றே போதவில்லையா? மரங்களைப் போல் கரியமில்வாயுவை உட்கொண்டு ஆக்சிஜனை வெளியிட முடிந்தால் உனக்கு நான் காற்று தானம் செய்திருப்பேனே! சே... நான் மரமாயில்லையே. உனக்குத்தான் ஆறுதல் சொல்ல முடிகிறது. என்னாலும் சுவாசிக்க முடியவில்லையே. மரம் தன் கனிகளைத் தானே புசிப்பதில்லை என்பது போல் உனக்குச் சொன்ன ஆறுதலை அமல்படுத்த எனக்குத் தெம்பில்லையோ.

எனது நம்பிக்கையின் ஒரு துளியை பயத்தின் கடல் சூழ்ந்திருக்கிறது. நாம் பிழைப்போமா? உனக்கு முன் நான் மரிப்பேனா? அல்லது எனக்கு முன் நீயா?

அடியே நேபாளத்தின் பச்சைவனத்துப் பட்டாம் பூச்சியே! உனக்கா இந்த நிர்க்கதி நேர வேண்டும்? இதோ மரணம் வெட்டிய படியில்லாத பள்ளத்தாக்கில் சூழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இந்தப் பேரிடர் வேளையிலும் நாம் சுவைத்துக் கொள்வதற்கு நினைவென்னும் இனிப்புத் துண்டுகள் ஒன்றிரண்டு மிச்சமிருக்கின்றன.

★

இந்த நேபாளம் அழகானது. இன்னும் இமயமலையின் இடுப்பிலிருந்து இறங்காத குழந்தை இது. நதிகளாலும் வனங்களாலும்

பள்ளத் தாக்குகளாலும் பயிர்களாலும் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட இந்த மலைக்கண்டத்தில் 'ஷெர்ப்பா' இனத்தில் 'மனீஷா' என்னும் நீ பிறந்தாய். கூர்க்கா இனத்தில் 'சுராஜ்' என்னும் நான் பிறந்தேன். இமாலய மலையேறிகளின் ஜாதியாம் 'ஷெர்ப்பா'. தரையில் படைவீரர்களின் ஜாதியாம் 'கூர்க்கா'. திரிபுவன் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தாய். ஓர் அடுக்குமாடிக் குடியிருப்பில் வாடகைக்கு வீடுடுத்துத் தங்கியிருந்தாய். பல்கலைக் கழகத்தின் காவலர் தலைவன் நான். முதல் பார்வையிலேயே சித்தமிழந்தேன். பாலுற்றி வளர்த்த ஆப்பிளா நீ என்று பைத்தியமானேன். நீ கடந்துபோகும் போதெல்லாம் ஒரு பெண் மின்சாரம் என் முதுகுத் தண்டை முட்டித் தாக்கியது. எனக்காகப் பிறந்தவள் நீதானென்று நேபாள வானத்தில் ஓர் அசரீரி இறங்கியது. இடைமறித்து "ஐ லவ் யூ" என்றேன். பறவை தூக்கிச் சென்ற பாம்பொன்று காலிலிருந்து நழுவித் கழுத்தில் விழுந்தது போல் நீ அலறி ஓடினாய். பலமாதத் துரத்தல்களுக்குப் பிறகு மெல்லத் திரும்பிய நீ சில சென்ட்டிமீட்டர் சிரித்தாய். அடைத்துக் கிடந்த வானமும் பூட்டிக் கிடந்த பூமியும் அந்தப் புன்னகைச் சாவியில் ஒரே நேரத்தில் திறந்து கொண்டதாய் காட்மண்ட் குன்றுகள்தோறும் கூவித் தீர்த்தேனே நான்.

நேபாளத்தில் வறட்டுக் குளிர் வீசும் வாடைக் காலத்தின் ஓர் அதிகாலையில் நடைப்பயிற்சி மேற்கொண்டிருந்தபோது ஷெர்ப்பா இனத்து முரடர்கள் சிலர் என்னைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து சுவர் கட்டினார்கள். அப்படி இப்படி இல்லை. என்னை அடித்து ஒடித்து மடித்துத் தெருவில் வீசிவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

"மனீஷாவை மறந்திடு" என்ற வாசகம் மட்டும்தான் ஞாபகத்தின் கடைசி அலை வரிசையில் மீண்டும் மீண்டும் ஒலிபரப்பாகிக் கொண்டிருந்தது. காயங்களிலிருந்து மீண்டுவரவே எனக்குப் பல வாரங்களாயிற்று. காயங்கள் ஆறிய பிறகும் வலித்ததே! ஓ காயங்கள் வலிப்பதில்லையோ? அவமானம்தான் வலிக்குமோ...

"மனீஷா! ஊரார் சொல்லி உன்னை மறப்பதா? நீ...நீயே சொல்! உன்னை மறந்து விடுகிறேன். சொல்வாயா...? சொல் பார்ப்போம்."

என்னைக் கண்டு விலகி முன்னோடிய உன்னை ஒற்றை ரோஜாவோடு பின் தொடர்ந்தபோது நீ புல்வெளிச் சாலை தாண்டி உனது அடுக்குமாடிக் குடியிருப்புக்குள் நுழைந்தே விட்டாய்.

'நில் மனீஷா நில்!'

உன்னை நான் துரத்திக் கொண்டிருந்த அதே கணத்தில் பூமியின் கீழே ஒரு நிலவியல் துரத்தல் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்ததை யாரறிவார்?

பூமியின் மேலோடாகிய 'கிரஸ்ட்' முடியுமிடத்திலிருந்து ஐம்பத்தைந்து கிலோமீட்டர் ஆழத்தில் ஆஸ்திரேலியப் பாறைத் தட்டைத் தொட்டுவிட இரை தேடும் பாம்பைப் போல் இந்தியத்தட்டு விரைந்து கொண்டிருந்ததைக் கடவுள்கூட அறிந்திருக்கமாட்டார். காதலர் நாம் எவ்விதம் அறிவோம்?

'ஏய் நில்...'

நீ லிப்ட்டுக்குள் ஓடிப் புகுந்துகொண்டாய். மூடப் போன லிப்ட் கதவுகளின் கடைசி அங்குல இடைவெளியில் கைசெலுத்திக் கதவு விலக்கி நான் புயல் போல் புகுந்தவுடன் மூடிக் கொண்ட லிப்ட் மேல்நோக்கிப் பயணப்பட்டது. ஒரு மூதாட்டிக்கும் சிறுவனுக்கும் பக்கத்தில் நனைந்துபோன பூனைக்குட்டியாய் மிரண்டு சுருண்டு நின்ற உன்னிடம் நீட்டினேன் என் ரோஜாவை.

"உன்னைக் காதலிக்கிறேன். நீ?" என்றேன்.

உன் விரலைக் கூட நான் தொடவில்லை. அதற்குள் ஆஸ்திரேலியப் பாறைத் தட்டைத் தொட்டுவிட்டதுபோலும் இந்தியத் தட்டு. அதிர்ந்து குலுங்கியது பூமி. அறுந்து இறங்கியது 'லிப்ட்'. 7.4 ரிக்டர் என்றது பூகம்பம் அளக்கும் சீஸ்மோகிராம்.

"ஏய்... ஏய்..."

"ஆ... அய்யோ..."

"கடவுளே... கடவுளே..."

உயரே போன லிப்ட் தன் கூட்டை உடைத்துக் கொண்டு பூமியின் வெடித்த பள்ளத்தில் அமிழ்ந்து ஆழ அதன் மீது நொறுங்கி விழுந்தன அடுக்குமாடிக் குடியிருப்புகள். உள்ளிருந்த யாரும் உணர்வுநிலையில் இல்லை. பூமியின் மீது எரிகோள் ஏதும் மோதியதா...? சூரியன் உடைந்து பூமியின் மண்டை ஓடு நொறுங்குகிறதா...? இது

பூகம்பமா...? நிலச்சரிவா...? இல்லை இன்னொரு ஹிரோஷிமாவா...? நாங்கள் உயிரோடு இருக்கிறோமா... இல்லையா...?

தொடர்பு எல்லைக்கு வெளியே போயிருந்த மூளை மீண்டும் நம் வசம் வந்த போது பூமியின் பெயர் தெரியாத ஒரு பாகத்துக்குள் புதைந்து கிடந்தோம் நாம் நால்வரும். கசங்கிய உடல்களுக்கு மத்தியில் கசங்காமல் இருந்தது அந்த ரோஜா மட்டும்தான்.

“இதோ இந்தப் பாதிச் சமாதியிலும் மனீஷா! உன்னைக் காதலிக்கிறேன். நீ...?”

★

இங்கே இரவுமில்லை. பகலுமில்லை.

எனது காதல் நாட்களில் ஓடி ஓடிக் கழிகிறதே பொழுது என்று காலத்தை வைதவன் நான். இதோ இந்த இருட்டுப் பள்ளத்தாக்கில், 'பொழுதே ஏன் இவ்வளவு மிச்சமிருக்கிறாய்' என்று அதே காலத்தைக் கடிகிறவனும் நான்தான்.

மூன்றுநாள் கடந்திருக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறது கிழவியின் பிணவாடை. மிச்சமிருக்கும் ஆக்சிஜன் மீது தன் அருவருப்பான ஆதிக்கத்தைச் செலுத்துகிறது பிணநாற்றம்.

மீன் தலையிலிருந்து அழுகத் தொடங்குகிறது; மனிதன் மூளையிலிருந்து அழுகத் தொடங்கினாலும் குடலிலிருந்தே நாற்றமடிக்கிறான்.

உப்பும் வயிறு வெடித்து அழுகிய குடல் ஒழுக ஆரம்பித்தால் போதும்; சுவாசமே சாவாகிவிடும். 'மரணமே என்னை ஆட்கொண்டு காப்பாற்று' என்று மன்றாடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

“ஏ தலைக்கு மேலே மிச்சமிருக்கும் மனிதர்களே! தங்கத்திற்காக மட்டும்தான் பூமி தோண்டு வீர்களா...? எங்களுக்காகவும் தோண்டுங்களேன்...”

ஒரு மெல்லிய குரல்; சோகம் கசியும் உயிரின் குரல்.

“தாகம்... தாகம்... ஒரே தாகம்...”

ஓ என் மனீஷாவின் முதல் குரலா? உயிரின் முதல் சாட்சியா? ஆகா! என் காதலி மரிக்கவில்லை.

தாகமா...? என் தங்கத்திற்கா...? என்ன செய்வேன்...? எங்கு போவேன்...? எப்படி நகர்வேன்...?

இடதுகை விரல்களால் அவள் வாயை வருடினேன். ஒரே வறட்சி. ஆப்பிள் பழ உதடு வெள்ளரிப்பழமாய் வெடித்துக் கிடக்கிறது. காற்றைப் போலவே அவள் உதட்டிலும் ஈரப்பதமில்லை.

தாகம் தீர்க்கவேண்டுமே. இதுதான் அவள் வாழ்வின் கடைசிக் கோரிக்கையாகவுமிருக்கலாம். வேண்டாம் பெண்ணே! நீ தாகத்தோடு சாகக்கூடாது. தாகம் தீர்ந்தால் உன் சாவைத் தள்ளிப்போடும் சந்தர்ப்பமாகவும் அது இருக்கலாம்.

நீண்ட யோசனைக்குப் பிறகு தீர்க்கமாய் ஒரு முடிவெடுத்தேன்.. மனிதப் பண்பாட்டை மீறத் துணிந்தேன்.

என்னடா பெரிய பண்பாடு...? நிலவியல் - உளவியல் - சூழலியல் - கூடிப்பெற்ற குழந்தைதான் பண்பாடு. அது காலத்திற்குக் காலம், இடத்துக்கு இடம், மனிதக் கூட்டத்துக்கு மனிதக் கூட்டம் மாறுபடும். இந்த மரணப் பள்ளத்தாக்கில் இவள் உயிர்காப்பதே பண்பாடு.

என் வலதுகை கூட்டிக் குவித்துச் சிரமப்பட்டுச் சேகரித்த திரவத்தால் அவள் வாய் நனைத்தேன்.

உதடு நனைந்து நா நனைந்து தொண்டை கடந்து குடலில் விழுந்ததில் உயிர் ஊறியிருக்கும்.

'நான் மரித்தால் கூட நீ பிழைத்தால் போதும் என் உயிரே'

★

ஏழுநாள் கழித்துப் பேரிடர் மீட்புக்குழு மண்குவியலை அகழ்ந்து நான்கு உடல்களை மீட்டெடுத்தது

ஒரு வாலிபன் - ஒரு மூதாட்டி - ஒரு சிறுவன் - மற்றுமோர் இளம்பெண். இளம்பெண்ணின் மூடிய உள்ளங்கைகளுக்குள் மண்படாத ஒரு ரோஜா கசங்கிக் காய்ந்து கிடந்தது.

மூன்றுபேர் இறந்துவிட்டார்கள்; இளம்பெண்ணுக்கு மட்டும் இன்னும் உயிர் இருந்தது.

'இது உலக அதிசயம்' என்றது பேரிடர் மீட்புக்குழு.

"இனி இவளுக்குச் சாவே இல்லை" என்றன உறவுகள்.

'கடவுள் கொடுத்த வரம்' என்றனர் பொதுமக்கள்.

'காதலன் கொடுத்த சிறுநீர்' என்று சொல்லியது உயிர் மீண்டவளின் உப்புக் கரித்த நினைவு.

25

அன்றைக்கு அவள் பெயர் காஞ்சனா

தயங்கித் தயங்கி அந்தக் கேள்வியைக் கடைசியில் அவளிடம் கேட்டேவிட்டான்:

“பெண்ணே! இன்றைக்கு உன் பெயர் என்ன?”

அதுதான் அவன் நண்பன் அவனுக்குச் சொல்லிக்கொடுத்தனுப்பிய முதல் கேள்வி.

அந்தக் கேள்வியில் எந்த அதிர்ச்சியும் நேராதவளாய் வண்ணச்சாய உதடுகளை அலட்சியமாய் ஈரப்படுத்திக்கொண்டு அவனை அவள் ஒரு துச்சப்பார்வை பார்த்தாள்.

கேள்வியிலும் அதைக் கேட்டவன் முகத்திலும் வழிந்துகொண்டிருக்கும் அரைலிட்டர் அறியாமையைக்கொண்டே, வந்தவன் 'தொழி'லுக்குப் புதுசு என்று உணர்ந்துகொண்டவள் “இன்றைக்கு என் பெயர் காஞ்சனா” என்றாள்.

தொண்ணூறு நிமிடங்கள் ஆதிக்கம் செலுத்த ஒப்பந்தம் இருந்தாலும் பத்து நிமிடங்களை வெட்கத்தில் விரயமாக்கியவன் சற்றே தலைதூக்கி அவளை ஒரு கீழ்ப்பார்வை பார்த்தான்.

இந்திய சராசரியைவிடச் சற்றுக் கூடுதல் உயரம்தான். வெட்கம் நாடுகடத்தப்பட்ட முகத்தில் கண்களிரண்டும் காந்தத் துண்டுதான். கட்டுடம்பு இன்னும் கட்டழகுதான். தூக்கி நிறுத்திய தூண்கள் அவனைக் கூப்பிடுவதிலும் குறைச்சலில்லைதான். ஆனாலும் கட்டிலில் அமர்ந்திருந்த அவளுக்குப் பிளாஸ்டிக் நாற்காலியிலிருந்த இவனுக்குமான இடைவெளியில் கூச்சமும் தயக்கமும் நிரம்பியிருந்தன.

'இது வேலைக்காகாது' என்று அவனைப் பார்த்ததும் அவளுக்கு விளங்கிவிட்டதோ என்னவோ! முதன் முதலாய் ஓர் ஆணின் கூச்சத்தை அனுபவிப்பதற்கு அந்த இடைவெளியை நீட்டித்துக்கொண்டாள் அவளும்.

அவள் கண்களை ஒரு கணம் பார்த்துவிட்டு மறுதிசை திரும்பிக் கேட்டான் இரண்டாம் கேள்வியை.

"உங்களுக்கு எந்த ஊர்?"

"யாதும் ஊரே; யாவரும் கேளிர்"

யாத் தே! எழுதியவன் நினைத்திருக்கமாட்டான் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இப்படி ஓர் இடத்தில் இந்த உதட்டில் அந்த வரி புழங்குமென்று.

அந்த அதிர்ச்சியில் வெட்கம் தொலைத்தவன் அவளை உற்றுப் பார்த்தான்.

அவனைவிட மூன்று நான்கு வயது மூத்தவளாய்த்தானிருப்பாள். ஆனால் வயதைக் குறைக்கும் தீவிர முயற்சி எதிலும் அவள் வெற்றிபெற்ற விவரம் இல்லை. அவள் கட்டியிருந்த அரக்குக்கலர்ச் சேலை அவள் இடுப்பில் நிற்கட்டுமா போகட்டுமா என்றது. அது அவனைத் தூண்டுவதற்கு மாறாய்த் துன்பமே தந்தது.

"என்ன... அப்பா அம்மா ஞாபகம் வந்துட்டதா?"

அவள் கேட்ட பிறகுதான் அந்த ஞாபகமே வந்தது அவனுக்கு.

அதிலிருந்து மனசை விடுவிக்க அந்த அறையில் அலைபாய்ந்தன அவன் கண்கள்.

அவள் உட்கார்ந்திருந்த 'ரெண்டுக்கு ஆறு' கட்டில் ஒருவருக்குச் சுதந்திரமானது; இருவருக்கு இடைஞ்சலானது. அந்த இடைஞ்சல் இங்கே திட்டமிட்டு வடிவமைக்கப்படுகிறது என்று புரிந்தது அவனுக்கு. உள்ளீடு குறைந்து உருவழிந்து கிடந்த தலையணையில் தலைகள் அடிக்கடி மாறியிருக்கின்றன - உறைகள் மட்டும் மாறவில்லை என்ற அடையாளம் தெரிந்தது. விதவிதமான வண்ணங்களில் கண்ணாடியில் ஒட்டியிருந்த ஸ்டிக்கர் பொட்டுகள் வேளைக்கொன்றாகவும் இருந்திருக்கலாம்; ஆளுக்கொன்றாகவும் இருந்திருக்கலாம்; விளங்க வில்லை. '0' வாட் போல எரிந்த '40' வாட் குமிழ் வெளிச்சத்தில் சுவரில் வரிசையாய் அணிவகுத்து ஆசி வழங்கிக்கொண்டிருந்தன சுவாமி படங்கள். அவர்கள் மொழியில் தொழிலுக்கு வாங்கி வைத்திருக்கும் ஆன்மிக லைஸன்சோ என்னவோ?

அவள் எல்லாவற்றையும் நெகிழ்த்தினாள்.

அய்யோ! எந்தக் கிளர்ச்சியும் இல்லையே எனக்கு.

சீ! அந்த அறையில் எரிந்துகொண்டிருந்த ஊதுவத்தியில் கசியும் அந்த இழவு வாசனையில் எவனுக்காவது காமம் வருமா? குறை என்னுடையதில்லை.

"நீங்க ஏன் ஒரு வேலைக்குப் போயிருக்கக் கூடாது?"

சில பேருக்குப் பேசிப்பேசிப் பேச்சின் உச்சத்தில்தான் கிளர்ச்சி வரும் என்பதை அறிந்தவளாகையால் அவளும் உரையாடலுக்கு உடன்பட்டாள்.

"நானும் போனேன். அங்கேயும் சிலபேர் மாதச் சம்பளம் கொடுத்து இந்த வேலையத்தான் பாக்கச் சொன்னாங்க. அப்பறந்தான் அதே வேலைய தினச்சம்பளத்துக்கு நானே பண்ண ஆரம்பிச்சேன்"

"தொழில் தொடங்கியிருக்கலாமே?"

"மூலதனம் வேணுமே. வீடு வாசல் உறவெல்லாம் இழந்த பிறகு கைவசம் இருக்கிற ஒரே மூலதனம் இந்த ஒடம்புதான்"

“இந்தத் தொழில்ல நீங்க என்ன சம்பாதிச்சீங்க?”

“சகிப்புத்தன்மையை”

“குற்ற உணர்ச்சி இல்லையா?”

“முதல் தப்படிதான் வழக்கும்; விழுந்தபிறகு வழக்கிறதில்ல”

“இந்தத் தொழில்ல நீங்க வெறுக்கிறது?”

“ஆடைகளை”

“ஏன்?”

“இந்திய செக்ஸ் ஒர்க்கர்ஸ் ரொம்பப் பிற்போக்கானவங்க”

“எப்படி?”

“இவங்கதான் ஆடைகளோட அறிமுகமாகிறாங்க?”

“அப்படின்னா?”

“ஐரோப்பாவில் செக்ஸ் ஒர்க்கர்ஸ் ஆடைகளோட அறிமுகமாகிறதில்ல. பிறந்தமேனிப் பெண்கள் ஒரு கூடத்தில் குவிந்திருப்பார்கள். உங்கள் மேஜைக்கு வந்து மது அருந்துவார்கள். உங்கள் சிகரெட்டையும் உங்களையும் பற்றவைப்பார்கள். உங்கள் ரசனைக்கும் சக்திக்கும் ஏற்ப நீங்கள் யாரையும் தேர்ந்தெடுத்துக்கொள்ளலாம்”

அவன் அதிர்ந்துபோனான்; நாற்காலியிலேயே உயரம் குறைந்து குறைந்து குறுகிப்போனான். வந்த நத்தை கூட்டுக்குள் குறுகுவதையும் அவள் ரசித்தாள். தன்னிலை அடைந்தவன் கடைசியாய் ஒரு கேள்வி கேட்டான்.

“இந்தத் தொழிலில் உங்களுக்குப் பிடிக்காதது?”

“வந்தமா போனமா என்றில்லாமல் வெறும் வாய்வார்த்தை பேசிக் கொண்டேயிருப்பது”

அவள் ஒரு முரட்டுப்பசுவாய் எழுந்தாள்; நெருங்கினாள். அவள் சூடியிருந்த மல்லிகைப் பூவைக் கொல்லும்படியான மலிந்த சென்ட் வாசனை அவன் நாசியைக் கலக்கியது. கவிழ்ந்திருந்த

அவன் தலையை சரேலென்று தூக்கித் தன் இளந்தொப்பையில் அழுத்தி முடிகோதினான். சட்டைப்பொத்தான்களை ஒவ்வொன்றாய் அவிழ்த்தான். உடன்படாமல் திமிறிப் பார்த்தவன் கட்டை விரல்கள் இரண்டிலும் கிளிமூக்கைப்போல் அவள் வளர்த்து வைத்திருந்த நகங்களைக் கண்டதும் அஞ்சி அடங்கினான். பசிகாரன் பார்சல் பிரிப்பதுபோல் சரசரவென்று சட்டை கழற்றியவளின் கண்கள் அவன் இடுப்பில் அணிந்திருந்த தங்க அரைஞாண் கயிற்றில் தங்கின. அதில் ஆட்காட்டி விரல் சுற்றி ஒரு சுழற்றுச் சுழற்றிச் சுண்டினான்.

சரிந்து கிடந்தவன் படரென்று பாய்ந்தெழுந்தான்.

“அடே என் நண்பா நாராயணா. நீ சொன்னது சரியாய்ப் போயிற்றே சண்டாளா”

தன் அரைஞாண்கயிற்றை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு அவன் எட்டிநின்றான்.

என்னவாயிற்று இவனுக்கு? அவள் திகைத்து நின்றாள்.

★

வந்தவனின் பூர்வகதை தெரியாமல் ‘இன்றைக்கு என் பெயர் காஞ்சனா’ என்பவளோடு அவனைப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. மதுரையில் ஓய்வுபெற்ற தமிழ்ப்பேராசிரியரின் மகன் அவன். அப்பா தமிழ் வெறியர். ‘அழகேசன்’ என்ற தன் பெயரை ‘அதங்கோட்டாசான்’ என்று மாற்றி முதலில் தன் தகப்பனைத் தண்டித்தவர். தகப்பனையே தண்டித்தவர் மகனை விடுவாரா? சங்கத் தமிழ் துலங்க வேண்டுமென்ற பிடிவாதத்தில் ‘அணிலாடு முன்றிலான்’ என்று பெயர் வைத்தார் அவனுக்கு.

பள்ளிக்கூடத்தில் அவனை எல்லோரும் ‘அணில் அணில்’ என்றே அழைத்தார்கள். சிலபேர் ‘டண்’ணகரத்தை ‘றன்’னகரமாக்கி ‘அணில்’ என்றழைத்து அப்பன் கனவைக் குலைத்து அவனை வடவனாக்கினார்கள்.

அதங்கோட்டாசானுக்கு ஒரு கனவு இருந்தது. அதாவது ‘அணிலாடு முன்றிலான் இ.ஆ.ப’ என்ற பெயர்ப்பலகையில் அவனைப் பார்க்கவேண்டுமென்று. அந்தக் கனவை அவன்மீது திணித்தார்.

அன்றைக்கு அவள் பெயர் காஞ்சனா | 237

அவன் மூளையைச் சுரண்டியெடுத்துவிட்டு இந்த ஆசையை மட்டும் அவன் கபாலத்துக்குள் புதைத்தார். 'ஐ.ஏ.எஸ்' என்ற ஆசையின் உயரமாகவே அவன் வளர்க்கப்பட்டான். அவனும் பாவம்! தந்தையை எதிர்த்துப் பறக்கமுடியாத கைக்கிளியானான். அதே எண்ணம்; அதே சிந்தனை. அது தொடர்பான புத்தகங்கள்; கேள்வித்தாள்கள். இரண்டுமுறை தேர்வில் தோற்றவன் மூன்றாம் தேர்வுக்காகத் தூக்கம் தொலைத்துக்கொண்டிருந்தபோது அப்பா இறந்துபோனார். தத்தனேரி மயானத்தில் ஓர் ஐ.ஏ.எஸ் நிராசையே நெருப்பில் எரிவதுபோல் தோன்றியது மகனுக்கு. தலையை மழித்தவனால் ஐ.ஏ.எஸ் ஆசையை மழிக்க முடியவில்லை. ஐ.ஏ.எஸ் ஆகி அப்பா எரிந்த இடத்தில் சபதம் முடிப்பேன் என்று வஞ்சினம் உரைத்தான். விழித்திருக்கும் நேரமெல்லாம் நினைவில் வருகிறது ஐ.ஏ.எஸ்; தூங்கும்போது கனவில்.

பதினாறாம் நாள் காரியம் முடிந்ததும் அப்பாவின் தங்க அரைஞாண் கயிற்றை மகன் இடுப்பில் கட்டிவிட்டான் அம்மா.

"மகனே இது ஒங்க தாத்தாவுக்குத் தாத்தா கட்டினது. அவரு தன் மகனுக்குக் கொடுத்தது. உங்க தாத்தா உங்க அப்பாவுக்குக் கட்டிவிட்டது. ஒங்க அப்பா கட்டியிருந்த தங்கக்கயிறு இப்ப ஒன் இடுப்புக்கு வருது. கட்டிக்க; காப்பாத்திக்க"

ஐ.ஏ.எஸ்ஸின் இன்னொரு தேர்விலும் அவன் தோல்வி கண்டான். தோல்வி தொய்வு தருவதற்கு மாறாய் வெறியையே மூட்டியது.

மீண்டும் இரவுபகலாய் ஐ.ஏ.எஸ் ஐ.ஏ.எஸ் என்று அலைந்தவனுக்குப் பெண்பார்த்து முடித்தாள் அம்மா.

"அணில்! எனக்கும் வயசாகிப் போச்சு. அப்பா இருந்து செய்யவேண்டியதை நான் செய்ய வேண்டாமா? என் அண்ணன் பொண்ணு - ஒனக்கு மாமா மகள். வைரச்சில மாதிரி வளந்து நிக்கிறா. ஒங்க ஜாதகத்துக்குப் பொருத்தமா தை - ஆவணியில ரெண்டு முகூர்த்தம் இருக்கு; ரெண்டுல ஒண்ணு - நீயே முடிவு பண்ணு"

மகளையும் அண்ணன் மகளையும் தனிமைகூட்டி விட்டுவிட்டு அம்மன் கோயிலுக்குப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டாள் அம்மா.

அன்று கிடைத்தது அணிலாடு முன்றிலானுக்கு சுயதரிசனம். அவன் திடுக்கிட்டுப் போனான். ஒரு பேரழகியின் அணுக்கம் அவனுக்குள் எந்தக் கிளர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தவில்லை. நின்ற இடத்தில் நின்ற அவன் ஆண்மையின் அணுக்கள் நகரவேயில்லை. அவனுக்குச் சந்தேகம் வந்துவிட்டது. இதற்கு முன்னாலும் அவனுக்குப் பெண்கள் குறித்து எந்தப் பரவசமும் ஏற்பட்டதில்லை. அப்போதெல்லாம் அவனுக்கு அய்யம் எழவில்லை. இப்போதுமா? கிழவனுக்கும் கிளர்ச்சியூட்டும் இந்த அழகுக் கருவூலம் அருகிருக்கும் போதுமா? ஓடிப்போய் நண்பன் நாராயணன் வீட்டில் விழுந்தான்.

★

“ஏய் அணில்... இது ஒண்ணுமில்லடா. சாதாரணமடா. எல்லா ஆம்பளைகளுக்கும் இந்தச் சந்தேகம் ஒருமுறை வந்துபோகுமடா. இந்தியாவுல ரெண்டு பிரச்சனை இருக்குடா. ஒண்ணு ஓவரா உணர்ச்சி வசப்படுறது; இல்லை உள்ள உணர்ச்சியே இல்லாமப்போறது. வெட்கத்தைவிட்டுச் சொல்லட்டுமா... எனக்கும் இந்தச் சந்தேகம் இருந்துச்சு. நிவர்த்தி பண்ணிக்கிட்டேன். அப்பறந்தான் கல்யாணமே பண்ணிக்கிட்டேன்” என்றான் நாராயணன். ‘எப்படி?’ என்று கேட்டு ஆவென்று ஆச்சரியத்தில் வாய் பிளந்தான் அணில். அவன் சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்துகொண்ட பாடசாலைக்கே அவனை அழைத்து வந்தான். அவன் சம்மதிக்காமல் தலையாட்டினான்.

கடைசியில் ரெண்டே ரெண்டு விஷயம் மட்டும் சொல்லி யனுப்பினான்.

அந்த நாராயண மந்திரம் இதுதான்:

“முத்தம் மட்டும் குடுத்திராத; செயின் மோதிரம் போட்டுட்டுப் போயிராத”

“ஏன்?”

“முதலில் சொன்னது சுகாதாரத்துக்கு உத்தரவாதமில்லை; ரெண்டாவது சொன்னது சொத்துக்கு உத்தரவாதமில்லை”

அவன் கால்சட்டைப் பையில் யுத்த காண்டத்தையும் திணித்தனுப்பினான்.

★

தங்க அரைஞாண்கயிற்றை அவள் சுட்டுவிரலில் சுற்றி ஒரு சுழற்றுச் சுழற்றவும் அவன் எட்டி நின்று பயந்தது இதற்குத்தான்.

“சங்கிலி மோதிரம் ரெண்டையும் கழற்றிக் கொடுத்திட்டு வந்துட்டேன். அரைஞாண்கயிற்றை மறந்துட்டேனே. அய்யோ! தங்கமாச்சே. நாலு தலைமுறை தேய்ச்சு முடிச்சாலும் அஞ்சு பவுன் தேறுமே. நாரா சொன்னது சரியாப்போச்சே. வானத்துல பறந்தாலும் கழுகுக்குக் கண்ணு கோழிக்குஞ்சுமேலங்கற மாதிரி அரைஞாண் கயிற இந்தச் சுத்துச் சுத்துறாளே. அப்பனே அதங்கோட்டாசா! நம் பரம்பரைச் சொத்தைப் பறிகொடுத்துவிடமாட்டேனப்பா. இந்தக் கைகாரியிடம் எப்படியும் தப்பித்தே வந்துவிடுவேனப்பா”.

அதன்பிறகு அவள் தன் ‘தொழில்’ தொடங்கினாள். பிளாஸ்டிக் நாற்காலியில் குறுகிக் கிடந்தவனைக் கட்டிலுக்குக் கடத்தினாள். அவள் முயன்றும் கால்சட்டையைக் களையமறுத்தான். அடிக்கடி தன் இடுப்பைத் தொட்டுப் பார்த்துக்கொண்டான். அவள் தன் ஆடைகளை மேனிகடத்தினாள். தன் அனுபவ ஞானத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் செலவழித்தாள். அவன் அசையவில்லை; அசரவில்லை. அவள் எவ்வளவோ முயன்றும் அவள் கூலிக்கான தர்மம் நிறைவேறவில்லை. தன் முயற்சியில் முற்றும் சலித்துப்போய் ‘அடப்போடா! நீயும் உன் ஆண்மையும்’ என்றவள் கைப்பை திறந்து தரகனுக்குப் போக மிச்சப்பணத்தை அவன் மூஞ்சியில் விட்டெறிந்தாள்.

அவன் அழுதான்.

ஆடை அணிவித்தாள்; அனுப்பிவிட்டாள்.

வெட்கத்தோடும் அவமானத்தோடும் அவன் வாசல் கடந்திருக்க மாட்டான்.

‘ஹலோ’ என்று அவள் அழைப்பது கேட்டது.

ரவிக்கை அணிந்து கொண்டிருந்தவள், பாதிக்கதவு திறந்து ஒரு மார்பொழுக அவனை உள்ளுக்கழைத்தாள்.

போனான்.

மூடியிருந்த உள்ளங்கை திறந்து அவனிடம் நீட்டினாள்: “அறுந்துகிடந்த அரைஞாண்கயிற எடுக்காமப் போறீங்களே! இந்தாங்க...”

அவன் திடுக்கிட்டான்; திகைத்தான். ஒருகையால் தன் நெற்றியில் ஓங்கி ஓங்கி அடித்தான். ஒன்றும் தோன்றாதவனாய் அவள் உள்ளங்கைகளில் முகம் புதைத்து விம்மிவிம்மி அழுதான். அய்யோ! இவளையா சந்தேகப்பட்டோம்? ஒரு சம்பவம் விடாமல் பொத்திவைத்திருந்த தன் பூர்வகதை சொன்னான். நனைந்து கனத்த மனம் லேசானது. ஏதோ ஒரு சுகம் தென்பட்டது. பால்வினையாளியிடம் பாரத்தை இறக்கி வைத்தவனுக்குத்தான் அந்த சுகம் தெரியும்.

அழுதவனை அவள் அணைத்துக்கொண்டாள். தன் திறந்த மார்பில் முகம் பதிப்பித்தாள். அதில் காமமில்லை.

“அழாதீங்க. இப்பச் சொல்றேன் கேட்டுக்குங்க. ஒங்க மாமா பொண்ணுகிட்ட செக்ஸ் வராமப் போனதுக்குக் காரணம் நீங்க இல்ல; ஒங்க மூளைய அடைச்சுக்கிட்டிருக்கிற ஐ.ஏ.எஸ். ஏங்கிட்ட செக்ஸ் இல்லாமப் போனதுக்குக் காரணமும் நீங்க இல்ல. ஒங்க அரைஞாண் கயிறு. பொம்பளையப் பாக்கும்போது ஒங்க மூளையிலிருந்து 'ஐ.ஏ.எஸ்'ஸ் அழிச்சிருங்க. அண்ணாக்கயித்த மறந்திருங்க. செக்ஸ்ங்கிறது உடலோட சம்பந்தப்பட்டதில்ல; மூளையோட சம்பந்தப்பட்டது”.

அரைஞாண் கயிற்றை அவன் இடுப்பில் கட்டிவிட்டான்.

மார்பில் கிடந்தவன் நழுவித் தரையில் விழுந்தான். அவள் பாதம் தடவிக் கதறினான். முதன்முதலில் தன் கால்களில் காமமில்லாமல் ஓர் ஆண்மகன் விழுந்துகிடந்த அனுபவத்தை அன்றுதான் அடைந்தாள் அன்றைய காஞ்சனா.

26

ஒரு கேள்வியோடு அலையும் காற்று

ஆழ்ந்த யோசனைக்குப் பிறகு - நீண்ட பெருமூச்சுக்குப் பிறகு - என் கதையைச் சொல்லலாமென்றும் ஆனால் பெயர்களை மட்டும் சொல்லவே கூடாதென்றும் முடிவெடுத்திருக்கிறேன்.

பெயர்களா முக்கியம்? இல்லை நபர்களா முக்கியம்? வாழ்வு முக்கியம். அதில் சம்பவிக்கும் சத்தியம் முக்கியம். சொல்லி முடித்தபின் நெஞ்சில் நிலைகொள்ளப்போகும் நிம்மதி முக்கியம்.

பெயர்களைச் சொல்ல ஏன் தயங்குகிறேன் என்றால் சம்பந்தப்பட்டவர்களின் மனம் காயப்படும். என் பெயரைச் சொன்னால் என் மானம் பங்கப்படும். எனவே பெயர்கள் வேண்டாமே.

புனைபெயர்களில் சொல்லலாமே என்று கேட்பீர்கள். ஏன் உண்மையைப் பொய்யிலிருந்து ஆரம்பிக்க வேண்டும்? பெயர்கள் சொல்லாத உண்மைகளாகவே இருக்கட்டுமே.

ஒரு மோசமான டி.ஐ.ஜியிடம் ஆர்டர்லியாக வேலைபார்த்த போலீஸ்காரன் நான். 'ஆர்டர்லி' என்பது வெள்ளைக்காரனின் ஈயம்பூசிய

வார்த்தை. 'எடுபிடி' என்பதுதான் நேர்மையான மொழிபெயர்ப்பு. எல்லா ஐ.பி.எஸ் அதிகாரிகளுமே கஞ்சிபோட்ட காக்கிச்சட்டைபோல் விறைத்தவர்களில்லை. அவர்களில் உத்தமர்களும் உயர்ந்தவர்களும் நிறையப்பேர் இருந்தார்கள்; இருக்கிறார்கள். அலுவல் நேரம் வரைக்கும் உத்தியோக வாகனத்தையும் கடைகண்ணிக்கும் பள்ளிக்கூடத்திற்கும் சொந்த வாகனத்தையும் பயன்படுத்தும் யோக்கியர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆர்டர்லிகளை வயதான பிள்ளைகள் என்று வாஞ்சை பாராட்டும் நல்லவர்களும் உண்டு.

எனக்கு வாய்த்த டி.ஐ.ஜி எதிர்மறை குணங்களின் மொத்த உருவம். காக்கிச்சட்டைக்குள் ஒரு கோப மாமிசம். விழித்திருக்கும் நேரமெல்லாம் அதிகாரம் செலுத்துவதுதான் தன் இருப்பு என்று எண்ணுகிறவர். அதிகாரத்தின் முதல் பிரயோகமே குறைகாண்பது என்பதுதான் அவரது முட்டாள்தனத்தின் முழு முடிவு. இப்படிச் சொல்வது மேலதிகாரி மீது ஓர் ஆர்டர்லி நடத்தும் குணக்கொலை என்று நீங்கள் என்னை இழிவாக நினைக்கலாம். சம்பவங்கள் சொல்லச் சொல்லச் சரி என்பீர்கள். எல்லாம் சரியாக இருக்க வேண்டுமென்று எல்லாரையும் சரியில்லாமல் வைத்திருந்தவர் எங்கள் டி.ஐ.ஜி.

ஒரு தேயிலைத் தோட்டத்தின் கங்காணி மகனாய்ப் பிறந்தது அவர் தப்பில்லை. ஆனால் தன் தகப்பனாகிய கங்காணி மீது செலுத்தப்பட்ட அதிகாரத்தையும் சுமத்தப்பட்ட அவமானத்தையும் எங்கள் மீது கொட்டிப் பழிதீர்க்கிறாரே அதில்தான் எங்கள் வாழ்க்கையே வறுபடுகிறது.

ஒவ்வொரு சம்பவமாய்ச் சொல்லி வருகிறேன்.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை மீன் வாங்க அனுப்பினார் என்னை. 'வெளவால் குழம்புக்கு; வஞ்சிரம் வறுவலுக்கு' என்பது உத்தரவு. கடைகடையாய் அலைந்தேன். வஞ்சிரமிருந்தால் வெளவாலில்லை. வெளவாலிருந்தால் வஞ்சிரமில்லை. கூறுகட்டி விற்கும் ஒரு மீன்காரியிடம் இரண்டும் பிடித்தேன். ஆசை ஆசையாய் வாங்கிப்போய் ஒரு கனத்த சல்யூட் அடித்தேன். புல்வெளியில் பத்திரிகை படித்துக்கொண்டிருந்தவர் 'கொண்டா' என்றார். கொண்டுபோய்க் கொடுத்தேன் மீன் பையை. ஒவ்வொரு மீனாக எடுத்து செவுள் தூக்கிப் பார்த்தார்.

“என்ன மேன் இது? செத்த மீன் வாங்கிட்டு வந்திருக்க? எந்த மீனுக்கும் செவுள்ல ரத்தப்பசை இல்லையே? ரத்தப்பசை இருந்தாத்தான் உயிருள்ள மீன்; அல்லது அண்மையில் செத்த மீன். போரும்; போய்க் கொடுத்திட்டு ரத்தப்பசையுள்ள மீனா வாங்கிவாரும்”

மீண்டும் மீன்கடைக்குத் ‘தொசுக்குத் தொசுக்’கென்று ஓடினேன். கெஞ்சிக் கூத்தாடி ரத்தப்பசையுள்ள மீனாய் வாங்கி வந்தேன்.

“கொண்டா...”

மீண்டும் பை வாங்கினார். மீன்களின் செவுள் தூக்கினார். ரத்தப்பசை கண்டார். அத்தோடு நின்றுவிடவில்லை. மூக்கின் அருகே போதுமான தூரத்தில் வைத்து மோந்து பார்த்தார். முகஞ்சுழித்துத் தலையிலடித்துக்கொண்டார்.

“ஏய்யா அறிவிருக்கா! மீன் ரத்தமா இது? ஆட்டு ரத்தத்தை செவுள்ல ஊத்தி ஏமாத்தியிருக்காங்க மார்க்கெட்ல. வாங்கிட்டு வந்துட்டீராக்கும்? ஒன்னப் போலத்தான்யா ஒம் மீனும். செத்த சவம்”

வீசியெறிந்தார் பையை. புல்வெளியெங்கும் சிதறி விழுந்தன மீன்கள். அதற்குள் அடுத்த உத்தரவு பிறந்தது.

“போய்த் திருப்பிக் குடுத்திட்டுக் காசு வாங்கிட்டு வாரும்”

அன்று மீன் செத்துப்போகவில்லை; நான் செத்துப்போனேன்.

★

தோட்ட வேலை நான்தான்; நாய் குளிப்பாட்டுதல் நான்தான்; சில வேளைகளில் துணிமணி துவைப்பதும் நான்தான்; என்மீது பாசமுள்ள ஒரே ஜீவனான டி.ஐ.ஜியின் பேத்தியைப் பள்ளிக்கு அழைத்துச் செல்வதும் நான்தான்; கூட்டி வருவதும் நான்தான்; தொலைபேசி அழைப்புக்கும் நான்தான்.

குடும்பத்தின் மளிகை சாமான் - லாண்டரி - காய்கறி - விருந்தாளிகளை வரவேற்பது, தகுதிபார்த்து உட்கார வைப்பது - எந்தக் கோப்பையில் காஃபி எந்தக் கோப்பையில் டீ - எந்தக் கண்ணாடி டம்ளரில் என்ன குளிர்பானம் எல்லாவற்றுக்கும் பயிற்றுவிக்கப்பட்ட வயசான ‘ரோபோ’ நான்.

டி.ஐ.ஜியின் தர்மபத்தினி ஒரு ஜமீந்தாரின் மகள். பெருந்தொகை கொடுத்து இந்த ஐ.பி.எஸ்ஸை விலைக்கு வாங்கிய பெருங்குடும்பம். இன்றைய மதிப்புக்கு அவருக்குக் கொடுத்தவிலை மலிவு என்பதனால் அவரையும் மலிவாகவே நடத்துகிறார் மனைவியார். அம்மையாருக்கு மிகவும் பிடிக்காதது வேலைக்காரர்கள் ஓய்ந்திருப்பது. வேலைக்காரர்களுக்கு ஓய்வுகொடுத்தால் அவர்கள் வதந்தி பரப்புவார்கள் என்பது ஜமீந்தார் மகளின் பரம்பரை முடிவு.

ஒருநாள் டி.ஐ.ஜி கேம்ப் போயிருந்தார். வேலையெல்லாம் முடித்துவிட்டு வீட்டையெல்லாம் கண்ணாடிபோல் துடைத்துவிட்டு ஒரு கோடையின் பிற்பகலில் குளஞ்ஞவென்ற சிமெண்ட் வராண்டாவில் கட்டையைக் கிடத்தினேன். ஷாப்பிங் போகக் கீழே வந்த அம்மணிக்கு என் பகல்தூக்கம் பிடிக்கவில்லை. கார் ஏறப் போனவர் விறுவிறுவென்று மேலே சென்றார்; ஒரு குத்துப்பாத்திரத்தோடு கீழே வந்தார். பாத்திரம் முழுக்க அரிசி.

“இந்தாப்பா. நான் வர்றதுக்குள்ள இதுல கல்லுப்பொறுக்கி வை”

உட்கார்ந்து பொறுக்கப் பொறுக்கத்தான் அரிசியில் கிடந்த கற்கள் எனக்கு ஏற்கெனவே பரிச்சயமானவை என்று தோன்றியது. கூர்ந்து கவனித்தேன். நேற்றுப் பிரித்துப் பொறுக்கிக்கொடுத்த அதே அரிசி; அதே கல். பிரித்துக் கொடுத்ததை மீண்டும் ஒன்றாய்க் கொட்டிப் பிரிக்கச் சொல்லிப் போயிருக்கிறார் பெருமாட்டி. நீங்களே சொல்லுங்கள்; இந்தக் கொடுமையை எந்தக் கல்வெட்டில் எழுத?

★

இந்த வேலையில் நீ இருந்திருக்க வேண்டுமா? உன் சோற்றை நீ பாம்புப் புற்றுக்குள்ள்தான் சாப்பிட்டிருக்க வேண்டுமா? இடமாறுதல் கேட்டிருக்கலாம்; அல்லது உதறிவிட்டுப் போயிருக்கலாமே என்று நீங்கள் கேட்கலாம்.

இடமாறுதல் கேட்டிருக்க முடியாது. அவர் விடமாட்டார். என்னைப்போல் ஒரு பொறுமை எருமை அவருக்குக் கிடைக்க முடியாது. இதைவிட என் வீட்டுக்குப் பக்கமாக இப்படி ஓர் இடம் எனக்கும் வாய்த்திருக்காது.

வேலையை உதறி விடுவது ஆகிற காரியமில்லை. படுக்கையில் நீளவாக்கில் கிடக்கும் ஒரு தலையணையாய் என் மனைவி. வாழாவெட்டியாய் வீட்டுக்கு வந்துவிட்ட ஒரு மாற்றுத் திறனாளி என் மகள். அவள் ஆசைக்காக இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கிற என் பேத்தி. என் ஒரு சம்பளத்தில் நான்கு ஜீவன்கள் உயிர் நனைக்க வேண்டும்.

நான் என் வேலைக்காக ஊதியம் பெறவில்லை. என் சகிப்புத் தன்மைக்குத்தான் சம்பளம் வாங்குகிறேன்.

★

செப்டம்பர் 7. என்னால் மறக்க முடியாத ஒரு நாள். டி.ஐ.ஜி பேத்திக்கும் என் பேத்திக்கும் அதுதான் பிறந்தநாள்.

“கண்ணு! இன்னைக்கி ஆறு மணிக்கே தாத்தா வீட்டுக்கு வந்திருவேன். ஒனக்குப் புதுச்சட்டையும் கேக்கும் வாங்கிட்டு வருவேன். அப்படியே பீச்சுக்குப் போகலாம். சரியா?”

பேத்தியின் தெய்வம் படிந்த கன்னங்களைச் செல்லமாய்க் கிள்ளி, தாடிமழிக்காத முகத்தோடு ஒரு முள்முத்தம் இட்டு, காலையில் வெளியேறினேன்.

டி.ஐ.ஜியின் மனநிலை பார்த்து அவர் சின்னதாய்ச் சிரிக்கும் ஓர் இடைவெளியில் ஆறு மணிக்கு விடைபெற அனுமதி கேட்கலாம் என்று காத்திருந்தேன். என் நேரம் சரியில்லை. அவர் பேத்தியிடம் சிரித்த சிரிப்பு என்னை நோக்கிப் பயணப்படும்போது பாதிவழியில் இறந்துவிடுகிறது.

“இந்தா மேன்! இன்னைக்கி ஏழுமணிக்குப் பாப்பா ‘பர்த்டே’க்கு வெளிய போறோம். வர்றதுக்கு முன்னப்பின்ன ஆகும். என்னப் பாக்க டெல்லியிலிருந்து ஒரு டி.ஐ.ஜி வர்றாரு. வந்தா ஹால்ல உக்கார வச்சுக் காஃபிகொடு. புரியுதா?”

மனதுக்கு விரோதமான திசையில் செயல்பட்ட உடம்பு ஒரு கனத்த சல்யூட் அடித்து ‘யெஸ் சார்’ என்றது. பேத்தியை நினைத்து மேகமூட்டமாகவே இருந்த மனது சாயங்காலம் ஆக ஆகக் கண்ணீர்த்தூறல் போடத் தொடங்கியது.

ஒன்பது மணிக்குமேல் இரண்டு டி.ஐ.ஜிகளும் தண்ணியடிக்க, பொரித்த கோழியும் வறுத்த முந்திரியும் தீரத் தீரப் பரிமாற, மணி பத்தரையைத் தொட்டுவிட்டிருந்தது.

தயங்கித் தயங்கிக் கேட்டேன்:

“அய்யா நான் உத்தரவு வாங்கிக்கலாமா?”

“என்னா மேன்! என்னா அவசரம்?”

“இன்னைக்கி என் பேத்திக்குப் பிறந்தநாள்”

“ஏன்? பிறந்தநாள் ஒருநாள் தள்ளிவச்சுக்கக் கூடாதா?”

தான் நகைச்சுவை என்று கருதிக்கொண்டதை அவர் மட்டும் விழுந்து விழுந்து சிரித்து அனுபவித்தார்.

“இல்ல, நம்ம பாப்பா பொறந்தன்னைக்குத்தான் என் பேத்தியும் பொறந்திருக்கு”

“இருக்கலாம். அதுக்காக? ஆயிர ரூபா நோட்டும் அஞ்ச ரூபா நோட்டும் ஒண்ணாயிருமா மேன்? போ. போயி ‘மெயின் கோர்ஸ்’ கொண்டா”

என்பேத்தி அந்நேரம் தூங்கியிருப்பாள்.

என்று பிறந்தார்களோ அன்றுமட்டும்தான் ஏழைகளுக்குப் பிறந்தநாள் போலும்.

★

காலையில் ஒரு முறையும் அணிவிக்கும்போது ஒருமுறையும் ஷூ துடைப்பது என் வேலை. அன்று காலணி அணிவிப்பதற்கு முன் அவரிடம் ஒரு சேதி சொன்னேன்:

“அய்யா! ஒரு துக்கச்சேதி வந்திருக்கு”

சாக்ஸைக் கிழித்து விடுவதுபோல் கால் நுழைத்துக்கொண்டே... என்ன? என்றார்.

ஒரு கேள்வியோடு அலையும் காற்று | 247

“ஒங்களத் தூக்கிவளத்த தாய்மாமா கிராமத்துல இறந்து போயிட்டாராம். அய்யா சாப்பிட்டுக்கிட்டிருந்தபோது போன் வந்தது. அதான் குடுக்கல”

அதற்கு அவர் சொன்ன பதிலில் நான் புத்தி மாறிப்போனேன்.

“அப்படியா? அந்த ஆளு சாவு என் ‘ஷெட்யூல்’ல இல்ல. வண்டிய எடுக்கச் சொல்லு”

என்றைக்கும் குனிந்து ஷூ மாட்டுகிறவன் அன்றைக்கு அந்த மனிதரின் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். எழுந்தவர் தட்டுத் தடுமாறி நடந்தார். அவர் காருக்குள் கால்வைத்தபோதுதான் டிரைவர் கண்டுபிடித்தார்.

“அய்யா! ஷூ கால் மாறியிருக்கு”

பதற்றத்தில் வலக்கால் ஷூவை இடக்காலுக்கும் இடக்கால் ஷூவை வலக்காலுக்கும் என்னையறியாமல் இடம்மாற்றியிருக்கிறேன். நான் அச்சத்தோடு அவரைப் பார்த்தேன்.

அவர் கோபத்தோடு கழற்றி என்மீது எறிந்த ஷூக்களில் ஒன்று குறிதவறியது. இன்னொன்று இடது தோள்பட்டையை உரசிக் கீழே விழுந்தது.

அவரைவிட நான் மூன்று வயது மூத்தவன்.

★

ஜனநாயகம் என்பது சும்மா. மாறுவேஷம் போட்ட சர்வாதிகாரம் வெவ்வேறு வடிவங்களில் வாழ்கிறது.

சுதந்திரம் என்பது சும்மா. அடிமைத் தனத்தின் இழிவுகள் சமூகத்தின் எல்லா அடுக்குகளிலும் இடுக்குகளிலும் ஊமை அவமானங்களாய்ப் படிந்தே கிடக்கின்றன.

என்ன செய்வது? பசியென்ற ஒன்று இருக்கிறதே. வயிறென்ற பெரும்பள்ளத்தில் இருதயம் புதைக்கப்பட்டு விடுகிறதே. மெய் - வாய் - கண் - மூக்கு - செவி என்ற ஐம்புலன்களுக்கும் ஏதேனும் ஒருவகையில் யாதானும் ஒரு பொழுதில் சிரமங்களும் அவமானங்களும் தந்தே வந்திருக்கிறார் எங்கள் டி.ஐ.ஜி.

ஒருமுறைகூட உங்களை அவர் பாராட்டியதில்லையா என்று நீங்கள் சோகத்தோடு கேட்பது என் காதில் விழுகிறது.

பாராட்டியிருக்கிறார்.

ஒருநாள் - எங்கோ அவர் தன் பர்ஸைத் தொலைத்துவிட்டார் என்ற செய்தியைக் கேள்விப்பட்டதும் முதலில் வங்கிக்குத் தகவல் தந்து அவருடைய கிரடிட் கார்டு எண்களையெல்லாம் முடக்கச் செய்தேன். அன்று அவர் சொன்ன பாராட்டை என்னால் மறக்க முடியாது:

“ஓம்ம வாழ்க்கையிலேயே இன்னைக்குத்தான்யா ஓமக்கு புத்தி வந்திட்டுப் போயிருக்கு”

★

எல்லா இன்பங்களும் எல்லாத் துன்பங்களும் ஒரு முடிவுக்கு வந்துதானே தீர வேண்டும்!

நான் மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்பே ஓய்வு பெற்றுவிட்டேன். கடந்தமாதம் ஓய்வு பெற்றுவிட்டார் டி.ஐ.ஜி. நீண்ட இடைவேளைக்குப் பிறகு இதோ இந்த எஸ்.பி வீட்டுக் கல்யாணத்தில் இன்றுதான் அவரைப் பார்க்கிறேன். பட்டுவேட்டி பட்டுச்சட்டை அங்கவஸ்திரம் அணிந்திருந்தார். சும்மா மாப்பிள்ளை மாதிரிதான் இருக்கிறார். முன்வரிசையில் இடமில்லாதவர் நான் அமர்ந்திருந்த மூன்றாம் வரிசைக்குத் தள்ளப்பட்டுவிட்டார். அவரை யாரும் கண்டுகொள்ள வில்லை. அதிகாரத்தின் பொய்மரியாதை ஏதும் அவருக்கு விழவில்லை. அவர் ஏக்கம் தெரிந்து நான் எழுந்து நின்று வணங்கினேன். என்னை அந்த வரிசையில் எதிர்பாராதவர் ஒரு மோசமான சைகை செய்து என்னை முறைத்தார். எனக்கும் அவருக்கும் ஒரு நாற்காலிதான் இடைவெளி. அந்த நடுநாற்காலியில் இருந்தவரும் அவசரமாய் அழைக்கப்பட்டதில் மேடைக்குப் போய்விட்டார். இப்போது பழைய டி.ஐ.ஜிக்கும் பழைய ஆர்டர்லிக்கும் ஒரு நாற்காலிதான் இடைவெளி. ஒரே வரிசையில் அதுவும் அவரருகே அமர்ந்தது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. வழிந்த அவமானத்தை அங்கவஸ்திரத்தில் துடைத்துக்கொண்டார். கண்களைப் பெரிதாக்கி என்னை ஒரு முறை முறைத்தார்.

“என்னா மேன்! மரியாதை குறையுது. சமமாயிட்டீரா? என்ன இருந்தாலும் ஆயிர ரூபா நோட்டும் அஞ்சு ரூபா நோட்டும் ஒண்ணாயிடுமா?”

நாற்காலிவிட்டுச் சற்றே நகர்ந்து உடம்பை வளைத்து அவர் காதில் விழும்படி ஒரு கேள்வி கேட்டேன்:

“நீங்க சொல்றது உண்மைதான். நீங்க ஆயிர ரூபா நோட்டுதான். நான் அஞ்சு ரூபா நோட்டுதான். இப்ப ரெண்டுமே செல்லாத நோட்டு. செல்லாத நோட்டுல சிறுசென்ன பெருசென்ன சார்?”

ஏசி மண்டபத்தில் டி.ஐ.ஜிக்கு வேர்த்தது.

சொல்லமுடியாத ஆனந்தம் என் உடம்பெல்லாம் பரவியது.

அப்பா...! என் பலவருஷ பாரம் இறங்கியது. இப்போது நான் அவமானம் தீர்ந்த ஆளாகிவிட்டேன். இனி தைரியமாய்ப் பெயர் சொல்வேன்.

‘என் பெயர் சாரங்கன்’.

27

ஜலசமாதி

நல்லமாயனும் வண்டிச்சாமியும் சிறுவயது முதல் நண்பர்கள். ஒரே ஊர்க்காரர்கள். அடுத்தடுத்த தெரு. கழுதை வாலில் வெடிகட்டிவிட்டுத் திவைப்பது - வாத்தியார் தோப்பில் திருட்டுத் தேங்காய் அடித்துத் தின்பது - இட்லிக்காரி மகள் குளிப்பதைக் கிடுகுபிரித்துப் பார்ப்பது - கரட்டோடை மணலில் படுத்துக்கொண்டே வெள்ளாட்டுக் காம்பில் பால் குடிப்பது முதலிய 'சாகசம்' மிகுந்த பால்யத்திலிருந்து இன்று வரைக்குமான 'நல்லது கெட்டது'களில் 'ஒண்ணா மண்ணா'க் கிடப்பவர்கள்.

“ஏலே நல்லமாயா... நாம ரெண்டுபேரும் படிச்சதும் ஒரே 'க்ளாசு'. இப்பக் குடிக்கிறதும் ஒரே 'கிளாசு' எப்படி...?”

இந்த வாசகத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டால் அவன் மப்பு முற்றி மந்தார நிலைக்கு வந்துவிட்டான் என்று அர்த்தம்.

“ஏய் இங்க பாருய்யா வண்டி... என் பொண்டாட்டிகிட்டச் சொல்லி ஒனக்கு என்னென்ன வாங்கிட்டு வந்திருக்கேன் பாரு”

படாதபாடுபட்டுப் பாதிமுழியைச் சிரமப்பட்டு நிலைநிறுத்தி அவன் பரப்பிவைத்திருக்கும் சரக்குகளை நிலா வெளிச்சத்தில் பார்க்க முயன்றான் வண்டிச்சாமி.

அவிச்ச தட்டாம்பயிறு - வறுத்த பன்னிக்கறி - பொரிச்ச கருவாடு - புளிச்ச ஊறுகாய்.

வறுத்த பன்னியில வார் உள்ள கறியாக எடுத்து 'நறுச் நறுச் நறுச்'கன்னு தேங்காச் சில்லு மாதிரி மெல்ல ஆரம்பித்தான் வண்டிச்சாமி.

கடைவாயில ஊத்தெடுத்து ஒழுகிய எச்சிலை வழித்து வாங்கித் திரும்பியும் வாயில் ஊற்றிக்கொண்டான். பன்னிக்கறிச் சத்து வெளியேபோய்விடக் கூடாது என்று வினயமாய் இருக்கிறானாம்.

'தண்ணி' வண்டிச்சாமி பொறுப்பு - 'தளவாடம்' நல்லமாயன் பொறுப்புங்கறது நெடுங்காலமா ரெண்டுபேரும் போட்டுக்கிட்ட ஒரு புரிந்துணர்வு ஒப்பந்தம். தண்ணியடிச்சா சிறுமூளை கொஞ்சம் சிதிலப்பட்டு வார்த்தை கொஞ்சம் குளறும் என்பது விஞ்ஞானம். 'குளறித்தான் பேசணும்'கிறது குடிகாரர்கள் ஐதீகம்.

"ஏம்ப்பா வண்டிச்சாமி. சாராயக்கடையை இடம் மாத்தப் போறாகளாமே... என்ன விசயம்...?"

ஊறுகாயை எடுத்து உள்நாக்கில் இழுகிக்கிட்டு வண்டிச்சாமி சொல்றான். "பள்ளிக்கூடமும் கோயிலும் பக்கத்துல இருக்காம். கம்யூனிஸ்ட்க மறியல் பண்ணி மாத்தச் சொல்லிட்டாகளாம்"

"தெரியாமத்தான் கேக்குறேன். கம்யூனிஸ்ட்க யாரும் தண்ணியடிக்க மாட்டாகளா?"

"அங்கேயும் சிலபேரு குடிக்கிறாக... தண்ணிக்குள்ள இருக்கிற மீனு தண்ணிகுடிக்கிற மாதிரி"

"ஏம்ப்பா... அரசாங்கம் சாராயம் விக்காத காலத்துல நம்ம தமிழன் எப்படிய்யா காலந்தள்ளினான்?"

"அட நீ வேற... கஞ்சி காய்ச்சிறுதுக்கு முன்னமே தமிழன் சாராயம் காய்ச்சினவனப்பா. அந்த உரிமையத்தான் இப்ப அரசாங்கம் பறிச்சிருச்சு"

“வீட்டுக்கு வீடு தமிழன் சாராயம் காய்ச்சிக்கிடவாவது தமிழ்நாடு தனிநாடா ஆகணுமடா வண்டி”

குடிகாரசபையில் எப்பொழுதுமே வாங்கிக் கொடுக்கிறவன் பாஷை 'வாடா போடா'. வாங்கிக் குடிக்கிறவன் பாஷை 'வாங்க போங்க'. வாங்கிக் குடிக்கிறவன் மொழி 'வாங்க போங்க'விலிருந்து 'வாடா போடா'வுக்கு எப்பத் தடம் மாறுதோ அப்ப சபை கலையலாம்ன்னு அர்த்தம்.

'பொடி நடை'யாக வந்தவர்கள் 'குடி நடை'யாகப் போகும்போது ஒருவன் தோள் இன்னொருவனுக்கு ஆதாரமாகிப்போகிறது.

★

இருளை இழுத்துப் போர்த்துக்கொண்டு ஊர் உறங்கிக் கிடக்கிறது.

வண்டிச்சாமியோடு வந்து கதவுதட்டுகிறான் நல்லமாயன்.

“அடியே கனகாம்பரம்... ஏ முண்டச் சிறுக்கி மூதேவி... கதவத் தொறடி”

நல்லமாயனின் சாராயச் சத்தத்தில் தெருநாய்கள் நிம்மதியிழந்து குரைக்கின்றன.

நீண்ட நேரம் தட்டிய பிறகு சிதறிய கூந்தலை முடிந்துகொண்டே 'கடக்'கென்று கதவு திறந்தாள் கனகாம்பரம். தூக்கம் வெளியேறிய கண்களில் கோபம் குடியேறிவிட்டிருந்தது.

“ஏலே எடுபட்ட புருஷா... நடுச்சாமமானா நித்தநித்தம் இதே ராமாயணமா? அந்தாளுக்குத்தான் குடும்பமுமில்ல... கோவணமுமில்ல... கட்டுன ரெண்டு பொண்டாட்டியில ஒருத்தி அத்துக்கிட்டு ஓடிப்போயிட்டா. ஒருத்தியப் 'பத்தி'விட்டுட்டான். ஒனக்குக் குத்துக்கல்லு மாதிரி பொண்டாட்டி - குதிரைக்குட்டிக மாதிரி பிள்ளைக. ஒரு பொறுப்பு இருக்கா ஒனக்கு? காடுகரைக்குப் போயிப் பிள்ளைகளுக்கும் உனக்கும் நான் கஞ்சி ஊத்திக்கிட்டிருக்கேன். நீ ஓசிச் சாராயம் குடிச்சு ஊர் சுத்துற. இதுல அதிகாரம் வேற அதிகாரம்”.

சோத்துச் சட்டி - குழம்புச் சட்டி - ரெண்டு அலுமினியத்தட்டு
எல்லாத்தையும் எடுத்துத் திண்ணையில வச்சுட்டுப் 'படார்'னு அடிச்சு
மூடுனா பாருங்க கதவ... தெருவுக்குத் தூக்கம் கலைஞ்சுபோச்சு;
குடிகாரப்பயலுகளுக்குப் போதை தெளிஞ்சு போச்சு.

★

நல்லமாயனுக்கு வாக்கப்பட்டு வந்ததும் இரண்டு வருடங்கள்
நன்றாகத்தான் போய்க்கொண்டிருந்தது கனகாம்பரம் பொழப்பு. 18
வயதில் கல்யாணமாகி வந்தவள் 19 வயதில் பெண்பிள்ளையைப்
பெற்றுக் கொண்டாள். அவள் மட்டும்தான் சுயபுத்திக்குப் பிறந்தவள்.
8 வருட இடைவெளியில் போதைக்குப் பிறந்தவன் சின்னப்பயல்.
வேலைவெட்டி முடிந்ததும் அலுப்புக்கு என்று ஆரம்பித்த குடி பிறகு
அவனை வேலைக்குப் போகவிடாமல் 'பாட்டில்கைதி'யாக்கிப்
பரிகாசம் பண்ணியது. சுமப்பான் என்று நினைத்தவனையும்
சுமக்கவேண்டிய பொறுப்பு கனகாம்பரம் தலையில் விழுந்தது. எந்தக்
கூலிவேலைக்குக் கூப்பிட்டாலும் எந்த நேரம் கூப்பிட்டாலும் முதல்
ஆளாய் நின்றாள். கஞ்சி காய்ச்சி ஊத்தப் பெண்டாட்டி - 'காய்ச்சி'யதை
ஊத்திக் குடுக்க சிநேகிதன் என்று இரண்டு தோள்களைப் பற்றிக்
கொண்டு தள்ளாடியது நல்லமாயன் வாழ்க்கை.

பதினோராவது படிக்கிறாள் அம்சராணி. மூன்றாவது படிக்கிறாள்
சிவராசு. தாயையும் மகளையும் பார்த்தால் அக்கா தங்கச்சிக் என்று
சொல்லிக் கொள்வார்கள் ஊரில். அரும்பாடுபட்டு ஆளாக்கி வருகிறாள்
பிள்ளைகளை. புருசன் மட்டும் இல்லேன்னா அவ பொழப்பு இப்ப
நல்லாவே இருக்கும். வீட்டுச் சுவரைப் பெயர்க்கும் மரத்தை வெட்டி
எறிந்து விடலாம்; புருசனை என்ன செய்வாள் பொம்பள? உள்ளங்கை
அரிசி சேத்துப் போட்டு, 'இந்தா நாயே தின்னுக்க' என்று ஒதுக்கி
வைத்துவிடுகிறாள். சோறு வைத்தால் எந்த நாயும் குரைப்பதுமில்லை;
கடிப்பதுமில்லை; புருசன் நாய் அப்படி இல்லை.

"ஏண்டி திருட்டுக்கழுத. கொழுப்பெடுத்து அலையிறியா? சம்பாறிக்கிற
திமிரா? எனக்குக் கதவச் சாத்துனாலும் பரவாயில்ல. என்னிய அல்லும்
பகலும் ஆதரிக்கிற மகராசன் அவனுக்குமா கதவச் சாத்துற? ஒழுங்கு

மரியாதையா - பொண்டாட்டியா நடந்துக்க. இல்ல மானங்கெட்டு மகிழி பூத்திரும்.”

அவிழ்ந்துகிடந்த நல்லமாயன் வேட்டியை எடுத்து அவன் கழுத்தில் முடிபோட்டுக் கட்டிவிட்டுக் கைத்தாங்கலாய் அழைத்துப் போனான் வண்டிச்சாமி.

அதற்குப் பிறகு வண்டிச்சாமியை நல்லமாயன் கேட்ட ஒரு கேள்வியும் அதற்கு வண்டிச்சாமி சொன்ன பதிலும்தான் பொழப்பையே புரட்டிப் போட்டுவிட்டது.

“ஏலே வண்டி... இவ சரியில்ல. இந்தப் பிடாரியை அடக்க ஒரு வழி இருக்கா”

“இருக்கு. நீ செய்யமாட்ட...”

“சொல்லு. நான் செய்யிறேன்.”

“அவளுக்கும் ஊத்திக்குடுத்திரு. பொம்பளையும் சாராயத்துக்குப் பழகிட்டான்னு வச்சுக்க... அப்பறம் உள்ளங்கையிலேயே பம்பரமாச் சுத்துவா. கடைசியிலே உன் மடியிலேயே விழுந்துபோவா. செய்வியா?”

“செய்யிறேன்.”

மறுநாள் கோழிச்சாறோட சாராயம் கலக்கி ஊத்திக் குடுத்திட்டான் பொண்டாட்டிக்கு. கெட்ட கழுத சாராயம்... பத்தே நாள்ல பொம்பளையையும் பத்த வச்சிருச்சு. சீச் சீ... என்று முதலில் முகம் சுளித்தவள் உடம்பின் வலி, வாழ்வின் கசப்பு, புருசன் மிதி என்று எல்லாவற்றுக்குமான மறதி நிவாரணி சாராயம்தான் என்று சரிந்துவிட்டாள். இதுதான் புருசனைப் பழிதீர்க்கும் வழி என்றும் புத்தி ஓர் ஓரமாய் ஓசையிட்டது. இப்பப் பகலெல்லாம் உழைத்துவிட்டு வந்தவளுக்கு சாயங்காலமானா சாராயம் தேடுது.

★

நீண்ட காலமாகப் பெண்மக்களை மடக்கும் வழிகளை ஆண்மக்கள் ஆழமாக யோசித்து அனுசரித்து வந்துவிட்டார்கள்.

'அடியே ஆத்தா... ஒன்னப்போல உண்டுமா? நான் சம்பாதிச்சுக் குடுத்தாலும் சாதிச்சுக் குடுக்கிறவ நீதாண்டியம்மா. நான் அங்க இங்க வாய்வச்சு வந்தாலும் நீ மன்னிச்சு விடுறதுலதாண்டி நான் மனுசனாயிருக்கேன். நான் ஆடுனா ஆணிகூட விழுகாதடி. நீ ஆடுனா வீடே விழுந்துபோகும். கண்ணகி வம்சத்துல மிச்சமிருக்கிற கடைசித்துண்டு நீதாண்டி. நான் அப்பிடி இப்பிடியிருந்தாலும் நீ அப்படியே இருக்கபாரு அதுலதாண்டி உக்காந்திருக்கு என் உசரு' - இப்படி காலங்காலமாச் சொல்லப்பட்ட இன்பமான ஏமாற்று வார்த்தைகள் என்ற சக்கரங்களில் ஓடிக்கொண்டேயிருக்கிறது ஆம்பளைக வண்டி. கடைசியில் அவளே விழுந்துபோனாளென்றால்...?

கலைந்து கிடக்கிற வீட்டைச் 'செவக்கி'வைக்கிற பொம்பளையே கலைந்துபோனால் எது நடக்குமோ அது நடந்துபோச்சு நல்லமாயன் வீட்டில்.

முதலில் உடம்பில் இருக்கும் ஒழுங்கை உடைத்து எறிகிறது சாராயம். பிறகு சகமனுச மரியாதையை. கடைசியில் குடும்பத்தில் இருக்கும் தர்மத்தைச் சிதறுதேங்காய் போட்டு அதுவே உட்கார்ந்து பொறுக்கித் தின்றுவிட்டுப் போய்விடுகிறது.

முந்தி மாதிரி காடுகரைக்கு வேலைக்குப்போக முடியவில்லை அவளால். பிள்ளைகளுக்குக் கஞ்சிகாய்ச்சி ஊத்த முடியவில்லை. துணிமணி துவைக்க முடியவில்லை. பத்துப் பாத்திரம் தேய்க்க சக்தி இல்லை. அடுப்புச் சாம்பல் கூட அள்ளவில்லை. புறாக் குஞ்சுக மாதிரி பிள்ளைக ரெண்டும் 'பக்'கு 'பக்'குன்னு முழிக்குதுக. வறுமைக்கு மத்தியிலயும் அந்தக் குடும்பத்துக்கு மத்தியில் எரிஞ்சுக்கிட்டிருந்த 'இத்துனுண்டு' சத்தியம் எரியலாமா அணையலாமா என்று விம்மி விம்மி யோசிக்கிறது.

★

அன்னைக்கி மத்தியான வெயில் கொளுத்துது. பிள்ளைக ரெண்டும் பள்ளிக்கூடம் போயிருச்சு. அரைத்தாக்கத்திலும் முழுபோதையிலும் அகலக்கால்வைத்துப் படுத்திருக்கிறாள் கனகாம்பரம். யாரோ எழுப்புறமாதிரி இருக்கு; கனவுல கேக்குறமாதிரியிருக்கு ஒரு குரல்.

"கனகாம்பரம்... அடியே கனகாம்பரம்... எந்திரிடி... எழவு

விழுந்துபோச்சு உன் வீட்ல. பட்டிமந்தையில் செத்துக் கெடக்கான் ஒம்புருஷன்”

முழுதுக்கம் கொண்டாடுவதற்கு அவள் போதை அவளை அனுமதிக்கவில்லை.

★

புருசன் போயிட்டான். பூவும் பொட்டும் போயிருச்சேன்னு சாஸ்திரப்படி துக்கப்பட்டா; புடிச்ச பீடையும் போயிருச்சன்னு சம்சாரப்படி சந்தோஷப்பட்டா. பிள்ளைக ரெண்டும் மடியில விழுந்து கதறிக் கதறி அழுதப்ப 'இனி குடிக்கிறதில்ல'ன்னு மனசுக்குள்ள சத்தியம் பண்ணிக்கிட்டா. கருமாதி முடியறவரைக்கும் சத்தியத்தக் காப்பாத்திட்டா. மனசு சொல்றத உடம்பு கேக்குதா? மனசு மேட்டுக்கிழுக்குது. உடம்பு 'தண்ணி'க்கிழுக்குது. தண்ணி தண்ணின்னு உள்நாக்கு அரிச்சு, குடலெல்லாம் கொதிச்சு, மூளை தலைக்குமேல முட்டி முட்டிப் பாக்கையில், புருசனுக்கு வாங்கிக்குடுத்தவனே வந்துட்டான் பொண்டாட்டிக்கும் வாங்கிக் குடுக்க. கைச் செலவுக்குக் காகம் எடுத்து நீட்டிட்டான். வாங்கலாமா வேணாமான்னு காகக்கு யோசிச்சவ 'சீசா'வுக்கு யோசிக்கல; வாங்கிட்டா. அன்னைக்கிருந்து அவன் வரவும் போகவுமா இருந்தான்.

“கனகு! உன் புருசன் வாங்குன கடன் கணக்கச் சொல்லட்டுமா? திருப்பிக் குடுக்கிறதுக்கில்ல. தெரிஞ்சுக்கிறதுக்கு” - என்றான் கயிற்றுக்கட்டிலில் உட்கார்ந்துகொண்டே வண்டிச்சாமி.

“சொல்லுங்க” என்றாள் கனகாம்பரம் விரித்தபாயில் அரிவாள்மணையில் கத்தரிக்காய் அரிந்துகொண்டே.

“பன்னண்டாயிரத்து அரநூறு. வட்டிபோட்டா இந்தா இந்தான்னு பதினெட்டு”

“புருசன் பட்ட கடனக் கட்டாமப்போக மாட்டேன்; எப்பிடியும் கழிச்சிருவேன்”

“நான் கேக்க மாட்டேன்; குடுத்தா வாங்கிக்குவேன். அசல் கெடக்கட்டும் கழுதை. நீ நெனச்சா வட்டியக் கழிக்கலாம்”

“எப்பிடி”

“சொல்லிருவேன். எதுக்கும் அருவாமனைய அங்கிட்டு வையி”

“சும்மா சொல்லுங்க”

“வட்டியக் கழிக்கணும்னா ஒண்ணு நீ ஏறி வரணும்; இல்ல நான் இறங்கிவரணும்”

நீண்ட தயக்கத்திற்குப் பிறகு நெற்றி வேர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டு, அறுத்த கத்தரிக்காயை மீண்டும் மீண்டும் அறுத்துக் கொண்டு, சிறிதே கண்கலங்கி, பிறகு ஒரு நீண்ட பெருமூச்சுவிட்டு நிலைப்பட்டு, பத்துப் பதினைந்து வருசமாய் அவளை விட்டு வெளியே போயிருந்த வெட்கத்தை ஓடிப்பிடித்துவந்து ஒட்டவைத்து பிறகு அவன் சொன்னபடியே ஏறிவந்தான். முதல்தவணை வட்டி அன்று கழிந்தது; பிறகு வாராவாரம் கழியத் தொடங்கியது.

எதிலும் கரையாத தங்கம் ராஜதிராவகத்தில் கரையுமாம். ராஜதிராவகத்திலும் கரையாத பெண்திண்மை வெறும் சாராயத்தில் கரைந்து போயிற்று.

ஒருநாள்... அப்பன் இல்லாத வீட்டுல அந்நியன் ஒருத்தன் மதியத்தூக்கம் போட்டதப்பாத்து வெறிச்சு வெறிச்சு நின்னதுக பிள்ளைக. அதுகளால துப்பவும் முடியல. முழுங்கவும் முடியல. சிவபெருமானுக்கு மாதிரி தொண்டையில நிக்கிது விஷம்.

பித்தளைப் பாத்திரத்திற்கு ஈயம்பூசியது மாதிரி ஒரு பளபளப்பான தோற்றம் காட்டியது வீடு. வீட்டுச் சாமான்கள் - பிள்ளைகள் படிப்பு - சாராயச்செலவு எல்லாம் வண்டிச்சாமியால் ஈடுகட்டப்பட்டதில் வேலைக்குப் போவதையும் விட்டுவிட்டாள் கனகாம்பரம்.

அவர்களின் நாட்கள் ஊரார் கால்களில் உதைபட்டு நகர்ந்தன.

பிள்ளைகளிரண்டும் வண்டிச்சாமியை மூஞ்சி பார்த்துப் பேசுவதில்லை. வண்டிச்சாமி அம்சராணியின் கையைப் பிடித்துக் காசு திணிப்பான்; அவள் ஏற்பதில்லை. உதறிவிட்டுப் போய்விடுவாள்.

“நான்தானே படிக்கவைக்கிறேன். எம்மேல என்ன கோவம்ன்னு கேளு ஒம் மகள”

“ஏன் எம்மகளன்னு பிரிச்சுப் பேசிக்கிட்டு. ஒங்க மகளன்னு சொல்லிப்பாருங்க”

அவன் சிரித்தான். அதில் கடைசிச் சாராயத்தின் மிச்சம் வடிந்தது.

★

அந்த ராத்திரி வந்திருக்கக் கூடாது; வந்தேவிட்டது. சின்னப்பயல் தூங்கிவிட்டான். பரீட்சைக்குப் படித்துக்கொண்டிருந்தாள் அம்சராணி. உள்வீட்டுப் பேச்சுக்குரல் அவள் கவனத்தை ஓரிடத்தில் நிறுத்தாமல் உருட்டிவிட்டுக்கொண்டேயிருந்தது.

இவன் வந்ததிலிருந்தே என் படிப்பு என் மண்டையில் ஏறவில்லை. அருவருப்பாயிருக்கிறது. ஒரு கோணிச்சாக்குக்குள் பாம்போடு எப்படிப் படுத்திருப்பது? சிதறிவிழும் உள்வீட்டுச் சிரிப்பொலியின் மொழிகடந்த சிருங்காரச் சிற்றொலிகளும் யூகிக்க முடிந்த முணுமுணுப்பும் அம்ச ராணியின் பால்மனதைப் பாழ்செய்தன. விரித்த புத்தகத்தில் முகத்தை மூடிக்கொண்டாள். உள்வீட்டு அரவம் ஓய்ந்த பாடில்லை.

வெற்றிலை மடித்துக் கொடுத்த விரலைக் கடித்தவன் “இந்தா இந்தான்னு வட்டியைக் கழிச்சிட்ட. இனி அசல்தான் பாக்கி” என்றான்.

“வட்டியைக் கழிச்சவளுக்கு அசலைக் கழிக்கத் தெம்பு இல்லையா என்ன?”

“ஒண்ணு சொன்னாத் தப்பா எடுத்துக்கிற மாட்டியே”

“நீங்க இப்படி ஆரம்பிக்கிறபோதெல்லாம் அது ஒரு தப்பலதான் முடியுது... சொல்லுங்க...”

“ஒன் வயசுக்கு நீ வட்டியத்தான் கழிக்க முடியும்”

“அசலை...?”

ஒரு நீண்ட மௌனத்தை உடைத்துவிட்டுச் சொன்னான்:

“ஓம் மகள்தான் கழிக்கமுடியும்”

அரைபோதையில் இருந்தவள் ஓங்காரக் காளியாய் எழுந்தாள்.

புடவையைத் தொடைக்குமேல் சுருட்டி விகார விஸ்வரூபமெடுத்தாள்.
குடலின் கசடும் வெளியேறுமாறு காறித்துப்பினாள்.

“அட பொசுகெட்ட பயலே! வீட்டவிட்டு வெளியேபோடா நாயே”

அவன் போக மறுத்தான்.

★

விடிந்தது.

வெயிலேறியபொழுதில் கனகாம்பரம் வீட்டு வாசலில் ஊரே கூடி
அழுதது.

கடைசியில் பஞ்சாயத்துக்கூடி முடிவெடுத்தது.

“வண்டிச்சாமிக்கு ஒரு குழி வெட்டுங்க. தாய்க்கும் பிள்ளைகளுக்கும்
வேறவேற வேணாமப்பா; ஒரே குழியில போட்டுப் புதைச்சிருங்க”

சுடுகாட்டிலிருந்து ஊர் திரும்பிக்கொண்டிருந்த கூட்டத்தில் ஒரு
கம்யூனிஸ்ட் சொன்னான்:

“இனிமே சாராயக்கடையக் கோயில் - பள்ளிக்கூடத்துக்குப் பக்கத்துல
வைக்க வேணாமப்பா. சுடுகாட்டுக்குப் பக்கத்துலேயே வச்சிருங்க.
புதைக்கிறது லேசு”

28

காலடியில் நழுவும் பூமி

“என்னருமை ராஜா! இப்போது நீதானடா என் வாழ்வின் மிச்சம். எல்லாராலும் நான் கழிக்கப்பட்ட பிறகு எனக்கு இறுதியாகக் கிடைத்த ஈவு நீதான். என் பேச்சுத்துணை, பொழுதுபோக்கு, விளையாட்டு, ஆனந்தம், ஆச்சரியம், நம்பிக்கை, எல்லாமுமாக நீயே இருக்கிறாய். விரிந்து கிடந்த என் பிரபஞ்சம் சுருங்கி உன் உயரத்தில் வந்து நிற்கிறது. வானம் தன் வெறுமையை நிலாவை இட்டு நிரப்பிக் கொள்வது மாதிரி என் வாழ்வின் இன்மை உன்னால் நிறையுதடா என் பேராண்டி.

மனிதர்களால் சலித்து விட்டேன். அல்லது மனிதர்களுக்கு நான் சலித்துவிட்டேன். திருத்தமான வார்த்தைகளால் மனிதர்கள் பொய் பேசுகிறார்கள். பிழையான சொற்களால் நீ மெய்யே பேசுகிறாய். வேட்டையாடித் தீர்த்த சிங்கம் கடைசியில் தன் குட்டியை மோந்து பார்ப்பது மாதிரி ஓடித் தீர்ந்த என் வாழ்வு உன் ஸ்பரிசத்திலும் பாசத்திலும் ஆசுவாசப்படுகிறது. வாடா என் வாழ்வின் கடைசித் துணையே! உனக்கு நான் கற்றுத் தருவதும் உன்னிடம் நான் கற்றுக் கொள்வதும்தான் என் வாழ்வின் கழிவுகாலம்.”

ஐந்துவயதுப் பேரனைக் கொஞ்சிமுடித்து, மார்புறத் தழுவிக்கொண்டு காரிலேற்றி, முன்னிருக்கையில் அமர்த்தி, தானே காரோட்டிச் சென்று பள்ளியில் இறக்கிவிட்டு, பார்வையிலிருந்து மறையும்வரை அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு, பகலின் வெறுமையை நினைத்துக் கொண்டே வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்தார் இயக்குநர் கலாசாகர்.

ஒரு காலத்தில் தமிழ் சினிமாவின் சிம்ம சொப்பனம் அவர்; மகா கோபக்காரர். அவரது வெற்றி அவர் கோபத்தைக்கூட கிரீடம் என்று சொல்ல வைத்திருந்தது. வெற்றி என்றால் சாதாரண வெற்றி அல்ல. மூன்றே வருடங்களில் ஐந்து வெள்ளிவிழாப் படங்கள். அவரால் தமிழ்சினிமா மடைமாற்றம் கண்டது. இந்திப் பட உலகத்தின் ஒரு பகுதி கோடம்பாக்கத்தில் குடியேறியது. அவர் தொட்டதெல்லாம் தங்கம்; பிடித்து வைத்ததெல்லாம் பிள்ளையார்.

அவர் அலுவலக வாசலில் ஒரு வேப்பமரம் இருந்தது. வாய்ப்புக் கேட்டு அந்த மரத்தடியில் நின்றவர்கள் எண்ணிக்கை அதன் இலைகளை விட அதிகம். சில பெருங்குடும்பத்துப் பெண்மணிகள் கூட அவர் படத்தில் தங்கள் முகரேகை பதித்துவிட ஆசைப்பட்டார்கள். அவர் படப்பிடிப்பில் டீ வாங்கித் தரும் சிறுவன் கூட அந்த 'மெய்க்கீர்த்தி'யை வைத்துப் பெரிய 'மைலேஜ்' அடைந்தான்.

எவனையும் பாராட்டிவிடக் கூடாது என்று 'எடிட்டோரியல் போர்டு' எடுத்திருந்த முடிவுக்கு எதிராகத் "தமிழ் சினிமா தன் முஷ்டிக்குள் மூடி வைத்திருந்த மூடு மந்திரங்களை ஒரே படத்தில் உடைத்துவிட்டார் கலாசாகர்" என்று எழுதினான் ஒரு விமர்சகன்.

'எண்ண நேரமில்லை; பணத்தை எடை போட்டுக் கொடுங்கள்' என்று அவர் சொன்ன திமிர்வாசகம் தயாரிப்பாளர்களால் பெரும் பெருமையாகப் பேசப்பட்டது.

வெற்றிக்கும் தோல்விக்குமான வித்தியாசம் அதுதானே...? வெற்றி திமிரைக்கூடக் கொண்டாடச் சொல்லும். தோல்வி பணிவைக்கூடப் பரிகாசம் பண்ணும்.

இடைவெளியில்லாமல் உழைத்தார். பகலிரவு - பண்டிகை - மாதம் - கிழமை - பொழுது என்ற எதையும் அவர் பார்ப்பதில்லை. வேலை முடியும்வரை விடுமுறை இல்லை.

அவருக்கு விருது எப்போது அறிவிக்கப்பட்டாலும் வேட்டைநாய் போல் விழுந்து கடிப்பார். 'இவன் பெருமைக்காக எனக்கு விருது கொடுத்து என் படப்பிடிப்பைப் பாதிக்கிறானே!'

அது ஒரு காலம். கடந்த ஆண்டு நிகழ்ந்தது அதற்கு நேர் விரோதம்.

“வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது பெற்றுக் கொண்டு எங்களைப் பெருமைப் படுத்த வேண்டும்” என்றது ஓய்வுபெற்ற நீதிபதிகளைப் புரவலர்களாகக் கொண்ட ஒரு கலாமன்றம்.

நீண்ட யோசனைக்குப் பிறகு - “இப்போது நான் தோற்றுவிட்டேன்; என் வாழ்நாள் முடிந்து விட்டது அதற்குத்தான் இந்த விருது என்கிறீர்களா?” என்று எரிந்து விழுந்தார்.

“அப்படியொன்றுமில்லை. சாதனையாளர்களில் நீங்கள்தான் மூத்தவர்; அதற்குத்தான் இந்த விருது”

“வந்தவன் போனவனெல்லாம் என்னைப் பாராட்டக்கூடாது. எனக்கு விருது வழங்கத் தகுதிமிக்க ஆளை அழைப்பீர்களா?”

“சந்தேகமென்ன...? மத்திய தகவல் ஒலிபரப்புத் துறை அமைச்சரே உங்களுக்கு விருது வழங்குவார்”

“முப்பது நிமிடம்தான் மேடையில் இருப்பேன்” என்ற நிபந்தனையோடு பாதித் தலையாட்டினார் கலாசாகர்.

★

இளைய கலைஞர்கள், மூத்த கலைஞர்கள் என்று இரண்டு தலைமுறைகளால் நிரம்பியிருந்தது மேடை. கலாசாகர் மேடையில் நுழைந்தபோது முன் விரோதம் காரணமாய் மூத்த தலைமுறை எழுந்து நிற்கவில்லை; அவர் பழம்பெருமை தெரியாததால் இளையவர்களும் எழுந்துகொள்ளவில்லை.

உணர்ச்சிவசப் படுகிறவனுக்கு நிம்மதி நீண்ட தூரம். கலாசாகர் நிம்மதி இழந்தார். 'இந்த அவமரியாதைதான் என் வாழ்நாள் சாதனையா?' தன் கோபத்துக்குமேல் ஒரு போலிப் புன்னகை பூசி மேடையில் அமர்ந்திருந்தார். தமிழ்சினிமா பார்த்தறியாத மத்திய

அமைச்சரின் பேச்சுதான் கலாசாகரின் காயத்தில் கத்தி செருகிவிட்டுப் போய்விட்டது.

“வாழ்நாள் சாதனை விருதுபெறும் கலாசாகருக்கு நான் ரசிகன். அவர் இயக்கிய ‘நெஞ்சில் ஊர் ஆல்யம்’ படத்தை நான் பலமுறை பார்த்திருக்கிறேன்” என்று மந்திரி சொன்னதும் கூட்டத்தில் ஓர் அலட்சியச் சிரிப்பின் அலையடித்தது.

‘அடப்பாவி எங்கள் மாண்புமிகு மத்திய மந்திரியே! ‘நெஞ்சில் ஓர் ஆல்யம்’ ஸ்ரீதர் இயக்கிய படமாயிற்றே! ஸ்ரீதருக்கும் கலாசாகருக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத நீயா என்னை வாழ்த்த வந்திருக்கிறாய்? தெரியாத தேவதையிடம் பரிசு வாங்குவதைவிடத் தெரிந்த பிசாசிடம் பிச்சையெடுப்பது மேல்’

அன்று இரவு எத்தனை ‘பெக்’ அடித்தும் ஒரு போதையும் ஏறவில்லை கலாசாகருக்கு.

‘சீ! மறப்பதற்கென்றே பிறப்பெடுத்த இந்தச் சமூகத்திற்கா இவ்வளவு உழைத்தேன்? சந்திரசூரியர் உள்ளவரை என் புகழ் இருக்குமென்றல்லவா உழைத்தேன். அடச் சே! நான் இறப்பதற்குள்ளேயே மறக்கப்படுகிறேனே. புகழ் என்பது போலியா? மூளைக்குள் நுரைகட்டும் ஒரு பிரமையா? சினிமா என்பதே நம்ப வைக்கப்பட்ட ஒரு தொழில்நுட்பப் பொய்தானே! பொய் விற்றுப் பெற்ற புகழ் எப்படி மெய்யாயிருக்க முடியும்?’

ஷோ கேஸில் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்த விருதுகள் மீது கண்ணோடியது கலாசாகருக்கு.

‘என்னடா பெரிய விருது...? விருதும் பெண்ணும் அடையும் வரைக்கும் தான் ஆனந்தம். அடைந்த பின்னால் அதை அடைய முடியாதவர்களின் பெருமூச்சில் ஒரு கர்வ சந்தோஷம் ஏற்படும். தகுதியில்லாதவர்கள் அதே விருதை அடுத்தடுத்து அடைகிறபோது அதுவே சோகமாகிவிடும். பிறகு அது ஒரு பெருமைக்குரிய பிரேதமாகிவிடும் அவ்வளவுதான்.’

கலாசாகர் வைத்த கண் மாறாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் துடைத்து வைக்கப்பட்ட அலமாரிப் பிரேதங்களை.

★

“தாத்தா ! நீங்க புது சினிமா எடுப்பீங்களா?”

பேரனைக் கட்டிப் பிடித்து அவனை ஓங்கி முத்தமிட்டு உயிர்க்கிந்தார் கலாசாகர்.

“நாற்பது வருசம் சினிமா குடுத்திருக்கேன். கடந்த அஞ்சு வருஷமாத்தான் சும்மா இருக்கேன். ஒரு நாய் கேக்கலையே அடுத்த படம் என்னன்னு. நீ கேட்டுட்டியே ராஜா. எடுக்கறேண்டா கண்ணு... ஒனக்காக ஒரு சினிமா எடுக்கறேண்டா! நான் யாருங்கிறது இந்த சமூகத்துக்குத் தெரியுதோ இல்லையோ ஒனக்குச் சொல்லிட்டுத்தான் சாவேன்”

மீசைக்குள் துடித்தது ஒரு நரைத்த சபதம்.

★

கலாசாகர் கடைசி ஹிட் கொடுத்து 15 வருடம் இருக்கும். வெற்றி பெற்ற பழைய சூத்திரத்தில்தான் எடுக்கிறார். ஆனால் ஒரு படமும் ஓடவில்லை. துணை இயக்குநர்களைக் கேட்டால் ஆகா ஓகோ என்றுதான் பாராட்டுகிறார்கள். ஆனால் ஒரு பயலும் தோல்விக்கான உண்மை சொல்வதில்லை. படுக்கையில் கிடந்த பழைய கதாசிரியன்தான் சாவதற்கு முன்னால் கடைசியாய் உண்மை சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

“கலாசாகர்! சொல்றேன்னு வருத்தப்படாதீரும். இன்னும் தீவிரம் குறையாத படைப்பாளிதான் நீரு. ஆனா காலம் மாறிப் போச்சு . ஒம்ம இடத்துலதான் நீர் இருக்கீரு. ஆனா நீரு நெனைக்கிற இடத்துல சமூகம் இல்ல. ஒரு காலத்துல நாட்டுக்கோழியில நல்லெண்ணெய் விட்டு வறுத்துக் கொடுத்தீரு. சும்மா தீயாப் பறந்துச்சு. இன்னைக்கும் நீரு நாட்டுக் கோழிதான் செய்றீரு. ஆனால் சமூகம் 'கெண்டக்கிச் சிக்கன்'னு கிறுக்குப் புடிச்சு அலையுது. ஒண்ணு... நிறுத்திரும்; இல்லேன்னா வியாபாரத்த மாத்திரும்”

‘சாவு கிட்டவரும்போதுதானய்யா சத்தியமும் கிட்டவருது. உண்மை சொன்னவன் செத்துப்போயிடறான்; உண்மை சாகிறதில்ல’.

ஏன் எதனால் எனக்கு இந்தப் பின்னடைவு? என் கதையின் ஊற்றுக் கண்ணில் ஏன் ரத்தம் கசிகிறது? பழைய ஈரம் என் படங்களில் இல்லையா? ஒரு காலத்தில் கலை கரைபுரண்டு ஓடியதே! நான் ஒரே

நேரத்தில் பல பெண்களைக் காதலித்துக் கிடந்ததுதான் அதற்குக் காரணமா? இன்று பூக்களெல்லாம் கிழவிகளானதால் பட்டாம்பூச்சி பட்டினி கிடக்கிறதா?

ஒரு முடிவெடுத்தார். தன்னை நிகழ்காலப் படுத்திக் கொள்ள என்ன வழியென்று யோசித்தார். ஒரு காலத்தில் தான் அறிமுகப்படுத்தி இன்று உச்சத்திலிருக்கும் அந்த நடிகரைத் தேடிப் போனார்.

நடிகர் வீட்டில் கார் இருந்தது. அலுவலர்கள் பரபரப்பாக இருந்தார்கள். ஆனால் அவர் அவுட்டோர் ஷீட்டிங் போயிருக்கிறார் என்று சொல்லப்பட்டது. "சரி! வந்து போனதாய்ச் சொல்லுங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டுச் சில கிலோமீட்டர் தூரம் சென்றவர் நடிகர் வீட்டு மேஜையில் தவறவிட்டு வந்த கைப் பையைத் தேடித் திரும்பி வந்தார்.

திடீர் என்று உள்ளே போனால் - 'கெக்கக் கெக்கக் கெக்க'வென்று சிரிக்கும் நடிகரின் பேரோசை அவரது பிடரியில் அவமானத்தை வைத்து அழுத்தியது. அதிர்ந்து போனார். ஆனால் எந்த எதிர்வினையும் புரியாமல் வெளியேறினார்.

ஆகா! நான் அறிமுகப்படுத்தியபோது நடிக்கவே தெரியாதவன் இப்போது எப்படியெல்லாம் நடிக்கிறான்!

★

அவனைக் கூட மன்னித்துவிடலாம். அவளைத்தான் மன்னிக்க முடியவில்லை அவரால்.

'அடியே ஆத்தா... என் மலையாள மயிலே...! உனக்கும் எனக்கும் 23 வயசு வித்தியாசம். ஒரு வேஷம் வேண்டும் என்று தேடி வந்து கேட்டாய். யாருக்கும் தராத ஒரு வேஷத்தை உனக்குத் தந்தேன்; என் மனைவி வேஷம். உன் ஒவ்வொரு நொடியும் என் பாதுகாப்பில் பத்திரமாயிருந்தது. என் உறவுகளெல்லாம் என்னைக் கைவிடும் காலமொன்று வரும். அன்றைக்கு உன் மடிதானடி எனக்கு மருத்துவமனை. என் உடல் உனக்கு மேலே கிடக்கும்வரை உனக்கு நான் துணை. கீழே சரிந்து விட்டால் எனக்கு நீ துணை. கடைசி வரைக்கும் என்னைக் கொண்டுசெலுத்துவாயா?'

“ஞான் அதை பாக்கியமாயிட்டு நெனைக்கும்”

சரியாகத்தான் இருந்தாய். ஆனால் நடிப்பு என்ற நெருப்பு மட்டும் உனக்குள் அணையாமலிருந்ததைக் கவனிக்கத் தவறிவிட்டேன். அக்கா வேடமென்று போன உன்னை மலையாள உலகம் மடக்கிப் போட்டுவிட்டது. இப்போது படப்பிடிப்பு இல்லாத வேளைகளில் மட்டும் எனக்கு மனைவி வேஷம் போட்டுக் கொள்கிறாய். நீ என் மீது வைத்திருந்த பாசமென்பது என்னவாயிற்று? தற்சார்பு இல்லாதவர்களுக்குத்தான் ஒட்டிக் கொள்வதற்குப் பாசம் என்ற பசை தேவைப்படுகிறது. சொந்தக்காலில் நிற்கக் கற்றுக் கொண்டால் பசையெதற்கு...? பாசமெதற்கு...?

உறவுகள் என் துன்பத்தை ரசிப்பதற்குத்தான் அடிக்கடி என்னை விசாரிக்கின்றன. இரண்டு மூன்று சந்திப்புகளுக்கு மேல் பேசுவதற்கு நண்பர்களுக்கு விஷயமில்லை. பிற்பகல் 2 முதல் 6 மணி வரை என்னால் நேரத்தைக் கொல்லும் கலையைக் கற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. மனைவியின் படத்துக்குப் பூப்போடும் போதெல்லாம் இதை அவள் கூந்தலுக்கு வாங்கிக் கொடுத்திருக்கலாமே என்ற குற்ற உணர்ச்சி கொல்லுகிறது.

இப்போது என் வாழ்க்கை வாகனத்திற்கு நான்கே சக்கரங்கள். மகன், மருமகள் ஆதரவு; பேரனின் பேரன்பு; வாடகைப் பணத்தின் ஆசீர்வாதம்; மற்றும் மதுவின் தோழமை.

இப்போது அதற்கும் ஆபத்து வந்துவிட்டது. ஒரு சக்கரம் மூன்று சக்கரங்களை உரசுவதால் நகர முடியாமல் நின்ற இடத்தில் நிற்கிறது என் நிகழ்காலம்.

★

கடந்தவாரம் பேரனைப் பள்ளிக்கு அழைத்துச் செல்ல நான் அவசர அவசரமாய்த் தயாராகி வெளியே வந்தபோது அவனில்லை; என் மகன் அவன் காரில் அவனை அழைத்துப் போய் விட்டானாம். மாலையில் அழைத்துவரப் பள்ளி வளாகத்தில் வெகுநேரம் காத்திருந்தும் அவனைக் காணவில்லை; அவனை அவன் அம்மா முன்னமே கூட்டிப் போய் விட்டாளாம். ஒவ்வோர் இரவிலும் இந்தக் காய்ந்த கன்னத்தில் கடைசி முத்தமிட்டு ‘குட்நைட் தாத்தா’ சொல்லும் சிறுவன் அன்று என் அறைக்கு வரவேயில்லை. இது ஒரு வாரம் தொடர்ந்தது.

“வாடா ராஜா வா” என்று கைநீட்டினால் கண்ணிலிருக்கும் பாசத்தைச் செயற்கையாய் உதடுபிதுக்கி மறைக்கிறான். “அங்கென்ன பார்வை...?” என்று அடித்து இழுத்துச் செல்லவும் படுகிறான். ‘என்னடா இது...? வாழ்வின் கடைசிச் சொட்டும் வற்றுகிறதா? யாரும் முகம் கொடுத்துப் பேசாததால் என்ன ஏது என்று கண்டறியவும் முடியவில்லை.

நேற்று -

அவனுக்குப் பிரியமான தின்பண்டங்களையெல்லாம் வாங்கிவைத்துச் சாப்பிடச் சொல்லிக் கெஞ்சினால் ‘அம்மா திட்டும்’ என்று அடம் பிடித்தான் பையன்.

திடீரென்று அறையில் நுழைந்த மருமகள், “ஏய்! சாராயம் குடிக்கிறவங்க வாசனையெல்லாம் ஒனக்கு அலர்ஜின்னு டாக்டர் சொல்லல... கேக்க மாட்ட?” என்று முதுகில் ஓர் அப்பு அப்பிச் சூறாவளியாய் அவளைச் சுருட்டிக் கொண்டு போய்விட்டாள். புரிந்து விட்டது கலாசாகருக்கு.

“பிரச்சினை சாராயமா...? என் சம்பாத்தியமா...?”

என் பெயரில் உள்ள கட்டடத்துக்கு ஒரு லட்ச ரூபாய் வாடகை வருகிறது. நான் கொடுக்கும் முப்பத்தையாயிரம் போதாதென்று முழுத்தொகையும் வேண்டுமென்றாள் மருமகள்.

“மைடியர் டாட்டர்! எனக்கிருக்கிற பிடிமானம் அதுதான்மமா. எனக்குப் பிறகு எல்லாம் உங்களுக்குத்தானே” என்றார் கலாசேகர்.

“நாங்களெல்லாம் இல்ல...? அதுமட்டும்தான் பிடிமானமா? அப்படின்னா அதோடயே நீங்க வாழ்ந்துட்டுப் போயிடுங்க”

அந்த இரவில் அந்த வீட்டில் இரண்டு ஜீவன்கள் தூங்கவில்லை. கணக்கு வழக்கு இல்லாமல் குடித்துக் கொண்டிருந்த கலாசாகர் - மற்றும் அப்பா அம்மாவோடு தூங்கப் பிடிக்காமல் இரவெல்லாம் படம் வரைந்து கொண்டேயிருந்த பேரன்.

தான் விடிய விடிய வரைந்த தாத்தாவின் படத்தை அவரிடமே காட்ட வேண்டுமென்று அதிகாலையில் அவர் அறைக் கதவைத் தட்டிக் கொண்டேயிருந்தான் பேரன். நீண்டநேரம் தட்டியும் திறக்கவில்லை கதவு.

உடைத்துத் திறந்ததில் அலங்கோலமாகக் கவிழ்ந்து கிடந்தார் கலாசாகர். ஒழுகியது போக மிச்சப்பட்ட மதுப்புட்டியொன்று தலையணையோரம் சாய்ந்து கிடந்தது. அறையெங்கும் விரவிக் கிடந்தன அவரது அடுத்த படத்திற்கான காட்சித் தாள்கள். சிதறிக்கிடந்த சிகரெட் துண்டுகளின் நெடி மரணத்தைப் பிரசாரம் செய்துகொண்டிருந்தது.

மரணத்திற்குக் காரணம் மிதமிஞ்சிய மதுவா? மாரடைப்பா?

பிரேதப் பரிசோதனைக்காகக் காத்திருந்தார்கள் குடும்ப உறுப்பினர்களும் கலை உலகில் சிலரும்.

அவருடைய துணை இயக்குநர் ஒருவர் தூணில் சாய்ந்து புலம்பிக் கொண்டிருந்தார்:

“தன் வாழ்வின் அவமானங்களையே தன் கடைசிப் படமாகப் படைக்க நினைத்தவர் அதன் ‘க்ளைமாக்ஸை’ மட்டும் தீர்மானிக்க முடியாமல் திணறிக்கொண்டிருந்தார். ‘பொறுத்திருப்போம்; காலமே ஒரு க்ளைமாக்ஸ் எழுதும்’ என்றார் - காலம் எழுதும் எல்லாக் க்ளைமாக்ஸும் டிராஜடிதான் என்பதை அறியாமல்”.

29

கோழிகளும் இந்தியப் பொருளாதாரமும்

“கெக்கெக்... கெக்கெக்... கெக்கெக்... கெக்கே...”

“கொக்கக்... கொக்கக்... கொக்கக்... கொக்கரக்கோ...”

“ஏய் பக்கிகளா! அங்கிட்டும் இங்கிட்டும் ஓடி அலப்பரை பண்ணாதீக. எம் மானம் மருவாதியெல்லாம் ஒங்கள நம்பித்தான் கெடக்கு. ஒழுங்கா ஏர பெறக்கி உருப்படியாகுற வழியப் பாருங்க. சும்மா நாய் கடிச்சிருச்சு நரி தூக்கிருச்சன்னு நம்புன சிறுக்கிய நடுக்காட்ல விட்றாதீக. என்னைக்காச்சும் ஒங்களுக்குக் கொறை வச்சிருக்கனா? நான் தண்ணி குடிக்க மறந்தாலும் ஒங்களுக்குத் தவிடு குழைக்க மறந்திருக்கனா? நானே கஞ்சியில்லாமக் கெடந்தாலும் ஒங்க கம்புசோளம் குறுணைக்கு வஞ்சகம் வச்சிருக்கனா? இருவத்தியொரு நா(ள்) அடைகாத்தது மட்டும் தான் ஒங்க தா(ய்)க்கோழி. எடுத்து வளத்தவ நானு. போட்டதத் திம்பீகளோ... பூச்சி கரையான் திம்பீகளோ... என்னத்தையாச்சும் தின்னு எடகூடி வாங்க... எங் கடனக் கழிச்சுவிட்டுப் போங்க. அடியே நொள்ளக் கண்ணி! வெள்ளக்குஞ்ச ஏன் அந்த வெரட்டு வெரட்டவ? விடு! அதுபாட்ல அது மேயட்டும்”.

270 | வைரமுத்து சிறுகதைகள்

தான் மேய்த்து வளர்க்கும் கோழிகளோடு உரையாடுவதுதான் பஞ்சம்மாவுக்கு ஒரே ஒரு பொழுதுபோக்கு. கோழிகளின் மொழி மனிதர்களுக்கும், மனிதர்களின் மொழி கோழிகளுக்கும் புரியாமல் போவதில் கருத்து வேறுபாட்டுக்கு இடமில்லை என்ற சந்தோஷத்தை அவள் அன்றாடம் அனுபவிக்கிறாள். இச்சைச் செயலாகிப்போன அனிச்சைச் செயலாகிவிட்டது அந்த உரையாடல் அவளுக்கு.

இந்த ஆடு - மாடு - கோழி - குருவிகளோடு உரையாடல் அற்றுப்போனால் பைத்தியம் பிடித்துவிடும் நம் பெண்களுக்கு. ஆளற்றுப்போன வாழ்க்கையில் இந்த அப்பிராணிகளைத் தவிர யார் இருக்கிறார்கள் மனக்கசடுகளின் வடிகாலுக்கு. இதுகளிடத்தில் ஒரு வசதி. இழவு கிழவு நேராமலும் நம் சொந்தச் சோகத்தைச் சொல்லி ஒப்பு வைக்கலாம்; நம்மோடு அதுகளும் அழுது அசிங்கப்படுத்துவதில்லை. சமயத்தில் ஆளில்லாத தனிமையிலும் வாய்விட்டுச் சிரிக்கலாம்; அதுக சந்தேகப்படுவதும் இல்லை.

செம்பட்டியும் - சிங்காரக்கோட்டையும் பஞ்சாயத்துப் பண்ணி ஊரைவிட்டு ஒதுக்கிவைத்த மாதிரி ஒரு ஓரமாய்க் கிடக்கிறது கூலம்பட்டி. பஞ்சம்மா பொறந்தது - வளந்தது - வாக்கப்பட்டது - வருத்தப்பட்டது எல்லாமே அங்கதான். அவளுக்கு அறுபது வயசிருக்கும். ஐம்பதுதான் மதிக்கலாம். தலையெல்லாம் வெள்ளக்கம்பி விழுந்திருந்தாலும் மேனிவிடல. முப்பது வயசுல 'கரண்டு' வேலியடிச்சுச் செத்துப்போனான் புருசன். கஷ்டப்பட்டு, கருமாயப்பட்டு, கூலி வேலைக்குப் போயி, வெறகெடுத்து வித்து, ஒத்தப் பொட்டப்பள்ளய ஒம்போதாவது படிக்கவச்சு, மூணு வருசத்துக்கு முன்ன கட்டிக் கொடுத்தா ஊத்தாங்கேராயில் பட்டியில. ஒரே தம்பி திண்டுக்கல் மரக்கடையில் லாரி ஓட்டிப் பொழச்சுக்கிட்டிருக்கான். பஞ்சம்மாளுக்கிருக்கிற ஒரே ஒரு கேள்வி மகள் கல்யாணத்துக்கு வாங்குன கடன எப்படிக் கழிக்கிறது? ஓடியாடிக் காடு மேடு சுத்த முடியல முன்ன மாதிரி. குறுக்கு வலி வந்து குனிய நிமிர முடியல. படுத்தா எந்தப் பக்கம் ஒருக்களிச்சு எந்திரிக்கிறதுன்னு முடிவுபன்றதுக்குள்ளேயே பொழுது விடிஞ்சிருது.

ரவ்வும் பசலும் நெஞ்சாங்கூட்ல ஏறி நின்னு மிதிக்கிறா கடன் குடுத்த ராச்சசி ராங்கி லச்சுமி. இந்த மூணு வருசத்துல என் மரியாதைய அவ கொஞ்சங் கொஞ்சமாக் குறைச்சுப்புட்டா.

“ஏய் பஞ்சம்மா நீ குடுக்காமலா போயிருவ? ஒனக்கும் மானம் ரோசம் இருக்கில்ல?” - இது மூணு வருசத்துக்கு முன்ன.

“தலைய அடகு வச்சாகிலும் குடுத்திருவேன்னியே... ஒன் தலையையும் அடகு வைக்கமுடியாது. - ‘லை’யன்னாவுல முடியற இன்னொரு சொல்லுச் சொல்லி - அதையும் அடகு வைக்க முடியாது” - இது போன வருஷம்.

‘அவுசாரி போயின்னாச்சும் கடனக் கட்டுவேன்னு பார்த்தா அதுக்கும் ஒனக்கு வயசு போச்சே’ - இது இப்ப... போனமாசம்.

சீ... இந்த நாட்ல ஏழைக மட்டும் கடனே வாங்கப்படாது. ஆனா எந்த ஏழையும் கடன் வாங்காம இருக்கவே முடியாது. குடுத்த காசைத் திருப்பிக் குடுத்திர்லாம். எடுத்த மானத்த எவ திருப்பித் தாரது?

“நீங்களே சொல்லுங்க கோழிகளா? நான் என்ன வச்சுக்கிட்டா வஞ்சகம் பண்ணேன்...? ஊரோரத்து வீடாச்சே... ஒங்கள வளக்குறது லேசுன்னு மூணு வருசமா வளத்துத்தான் பாக்குறேன்... ஏதாவது ஒருபக்கம் இழுவையாகிப் போகுதே”.

“போன மூணாம் வருசம் நாப்பத்தஞ்சு முட்டை வச்ச ரெண்டு தா(ய்)க்கோழிகளும் அடைகாக்க உக்காந்திருச்சு. அடைக் கூட்டுலருந்து அஞ்சாம் நாலு சத்தமே கேக்கல. என்னா ஏதுன்னு எட்டிப்பார்த்தா அடைக்கூட்டுல பாம்பு சுத்திப் படுத்திருக்கு. கோழி ரெண்டும் செத்துக்கெடக்கு. முட்டையெல்லாம் கூழுட்டையாப் போச்சு. அள்ளி எறிஞ்சேன் ரோட்டுல. கடைசியில காக்கா குடிச்சுட்டுப் போச்சு.

ரெண்டாம் வருசம் நடந்தது பெருங்கூத்து. நம்மூர்ல பட்டச்சாராயம் குடிக்க வந்த விருவீடு பரமன் வீட்டாளுக, சாராயத்துக்குப் பச்ச முட்ட தேடிவந்து கோழிக் கூட்டுல கைவச்சட்டாக. ‘யப்பே! யாத்தே!’ யார்ரா களவாணிப்பயன்னு நான் கத்திக் குமிக்கவும் ஒண்ணும் பேசாம ஒடிப்போய்ட்டாக. ஆனா இந்தத் தா(ய்)க் கோழிகளுக்கு எங்கிட்டிருந்துதான் புத்தி படைச்சானோ ஈசன். கைபட்ட முட்டைய எந்தக் கூட்டுக்கோழியும் அடைகாக்கிறதில்ல. காலால எத்தி எத்தியே முட்டைகள ஓரமாத் தள்ளி ஒதுக்கிருச்சு. கடைசியில முட்டைய வித்து மொச்சப்பயிறு வாங்கித் தின்னேன். அதான் மிச்சம்.

போன வருசம்தான் எல்லா முட்டையும் பொரிஞ்சு கூட்டவிட்டுக் குஞ்சு ஏறக்கிணேன். ஐம்பது நா(ள்) குஞ்சுக(ள்). இன்னும் நாப்பதே நாளு. நாலு காசு பாத்திருப்பேன். விடிஞ்சு பார்த்தா - பஞ்சாரத்துக்குள்ள கோழி மண்டையும் காலும் றெக்கையுந்தவிர ஒண்ணுமில்ல. கூட்டமா வந்த கிரிக(ள்) கூடித்தின்னுட்டுப் போயிருச்சு.

இந்த வருசந்தான் கூடி வந்திருக்கு. இந்தா இந்தான்னு இருவத்தேழு கோழி மிஞ்சியிருக்கு. இருவத்தஞ்சு வித்திருவம். ரெண்டே ரெண்ட மட்டும் வீட்ல வச்சுக்கிருவோம். மாசமா இருக்காளே மக... வந்தா அடிச்ச ஊத்தனுமா இல்லையா..."

"ஏய் பஞ்சம்மா! கோழி வளக்குற கோமளாங்கி... ஊரு தேசமெல்லாம் குக்குநோவுவந்து கோழிக சாகுதுகளாம். வெள்ள வெள்ளையா வெளிக்குப் போயி வெறச்சு உயிர்விடுதுகளாம். சூதானமடியாத்தா. கோளாறாயிருந்து கோழிகளக் காப்பாத்து" தக்காளிச் செடிக்குக் களையெடுத்துக் கொண்டே சத்தம்போட்டுச் சொன்னாள் மொட்டமூக்கி.

"விடுவனா மதினி... பதினஞ்சாம் நாளே என் குஞ்சுகளுக்கெல்லாம் பட்டைச் சாராயம் புகட்டி விட்டுக்கேன். சின்ன வெங்காயத்தத் துண்டு துண்டா வெட்டி எரையோட சேத்து முழுங்க விட்டுக்கேன். எம்பிள்ளைகள அண்டாது குக்குநோவு. இந்த வட்டம் பாரு. ராங்கி லச்சுமி கடன அடைச்சு விடுதலைப் பத்திரம் வாங்கிருவேன்"

கோழிகளுக்குச் சகல பாதுகாப்பும் செய்திருக்கிறாள். கால்களில் கட்டுக்கம்பிகட்டிவிட்டிருக்கிறாள். நெத்திமயிர் பறித்துத்தன் கோழிகளை அடையாளப் படுத்தியிருக்கிறாள். சேவல் கொண்டைப்பூவில் கோணி ஊசி குத்தி நீலக் கலர் ரிப்பன் கட்டிவிட்டிருக்கிறாள். பெட்டைக் குஞ்சுகளுக்குச் சிவப்பென்றும் சேவல் குஞ்சுகளுக்குப் பச்சையென்றும் கோரைச் சாயம் பூசிவிட்டிருக்கிறாள். அவள் அப்பன் பழனிமலை முருகனும், மதுரை மீனாட்சியும் குலதெய்வம் அங்காள பரமேஸ்வரியும் இந்தக் குவலயத்தோடு சேர்த்துத் தன் கோழிகளையும் பாதுகாத்துக் கொடுப்பார்களென்று நம்புகிறாள்.

★

நடுமதியம். அக்கினியை அள்ளி எறியுது பங்குனி மாச வெய்யில். பூமி புழுங்குது. வேர்வையில கோந்து ஒழுகுது ஒடம்பெல்லாம்.

கூலம்பட்டியில் குடியிருக்க மாட்டேன்னு குடும்பத்தோட வெளியேறிடுச்சோ என்னமோ காத்து. ஒத்த எல அசையல வேப்ப மரத்துல.

முந்தானைய நனைச்ச மூஞ்சி கை காலு துடைச்ச, நெஞ்சாங்குலை இடுக்குல நாலு இழு இழுத்து ஈரப்படுத்தி, ஒத்தக் கையத் தலைக்கு அணவு கொடுத்து இன்னொரு கையத் தொடை இடுக்குல செருகிக் காபந்து பண்ணிக்கிட்டு வெறுந்திண்ணையில் படுத்துப் பகல் தூக்கம் போட்டுக்கிட்டிருக்கா பஞ்சம்மா. குருவிக(ள்) கத்தலும் கோழிக் கெக்கலிப்பும் அவள் அரைத்துக்கத்துக்கு வெளியயிருந்து ஆதரவு தருதுக. பருக்கைய அரிச்சித் தின்னுட்டுத் தட்டுல மிச்சமிருக்கிற மோர உறிஞ்சிக் குடிக்கையில் ஒரு ஓசை வரும் பாருங்க... அப்படிக் கேக்குது சன்னமா ஒரு கொறட்ட.

“அத்த... அத்த...”

சத்தம் கனாவுல கேக்குதா... இல்ல கோழி கீழி ஒறவு சொல்லிக் கூப்புடுதா?

‘படர்’ன்னு கண்ண முழிச்சுப் பார்த்தா எதுக்க நிக்கிறான் கண்ணுல தண்ணி தவ்வ ஒரு பதினாலு வயசுப் பய.

குறுக்கு வலியை மறந்து சரேலென்று எழுந்து உட்கார்ந்து இடுப்பைப் பிடித்துக்கொண்டே தன் தம்பி மகனைத் திகைப்போடு பார்த்தாள் பஞ்சம்மாள்.

“அத்த அத்த... மரக்கட்ட விழுந்து எங்கப்பன் கால் ஒடிஞ்சு கெடக்கு; திண்டுக்கல் பெரியாஸ்பத்திரிக்குத் தூக்கிட்டுப் போயிருக்காக. லாரி முதலாளி ஊர்ல இல்ல. மருந்துக்கோ செலவுக்கோ எங்கம்மா கையில் காசில்ல. எங்களுக்கு ஒங்கள விட்டா நாதியில்லையே அத்த. எப்படியாச்சும் காசு பெரட்டிக்குடு; இல்லேன்னா எங்கப்பன் செத்துப் போயிரும். அப்பறம் நாங்க எப்பிடிப் பொழப்போம்?”

கண்ணைக் கசக்கிக்கொண்டே பேசிய மருமகன் கடைசியில் சொல்லற்றுப்போய் அவள் மடியில் விழுந்து சரிந்து கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு கதறவும் பஞ்சம்மா திகிலடித்துப் போனாள். அவளது இருப்பும் நினைப்பும் வசத்துக்கு வரவே நேரமாயிற்று; தன்னிலை அடைந்தாள்.

"அழுகாத முருகராசு. அய்த்த இருக்கேன்"

காயாத முந்தானை எடுத்து மருமகனின் கண்ணீர் துடைத்தாள்.

யாத் தே! நான் கும்பிட்ட சாமியெல்லாம் என்னியக் கூட்டிவச்சுக் கும்மியடிச்சிருச்சே. இந்த வருசமாச்சும் கடன அடைக்கலாம்ன்னு பார்த்தா காலொடிஞ்ச தம்பி ருவத்துல வந்து எங்காலச் சுத்துதே கலி. கோழிய வித்துக் கடனக் கட்டறதா? தம்பியக் காப்பாத்தறதா? இப்பவும் கடனக் கட்டாட்டி ராங்கி லச்சுமி என்ன சொல்லுவா... இன்னொரு 'அவுசாரி' போடுவா. ஒருதடவை அவுசாரி பட்டம் வாங்கியாச்சு. இன்னொரு 'அவுசாரி' சொன்னாக் கொறைஞ்சா போகும்? செத்த கழுதமேல எத்தன கழுத ஏறுனா என்ன? தம்பியக் காப்பாத்துவோம்.

முடிவெடுத்துட்டா.

★

அருள் வந்தவ மாதிரி ஒத்தக்கைய ஊனி எந்திரிச்சா பஞ்சம்மா. இழுத்து ஒதறி முந்தானைய இடுப்புல சொருகினா.

"மருமகனே இப்பக் கோழிகளையெல்லாம் வீட்டுக்குள்ள கூப்பிடறேன். எல்லாக் கோழியும் உள்ள வந்ததும் சட்டுன்னு கதவச் சாத்திப்புடு".

உள்ளபோயிக் கைநெறையக் கம்பு அள்ளிட்டு வந்தா.

"வா வா வா வக் வக் வக் வக்"

அள்ளியெறிஞ்சா தானியத்த வாசல்ல.

பல சோலியாயிருந்த கோழிகளெல்லாம் பகீர்ன்னு பாஞ்சு வந்து தானியத்தக் கொத்தாம ஒண்ண ஒண்ணு கொத்தி விளையாடுதுக.

அப்படியே பின்னால போனாள்; நடுவீட்டுக்குள் தானியம் தெளித்தாள்.

"வா வா வா வக் வக் வக் வக்"

வாசல்ல நின்ன கோழிக இப்ப விவரம் தெரியாம வீட்டுக்குள்ள வருதுக.

ஒண்ணொண்ணா எண்ணிக்கிட்டே இருந்தா. இருவத்தேழும் உள்ள நொழஞ்சதும் “ஏலே தம்பி மகனே! கதவச் சாத்துடா”ன்னு பொத்துனாப்புல கத்துனா.

“கரீச்... தட தட தட்...”

வீட்டுக்குள்ள தாவிப் பறந்த கோழிகளையெல்லாம் ராவிப் புடிச்சக் கோணிச் சாக்குல நெப்புனாக. அய்த்த ஒரு சாக்கு; மருமகன் ஒரு சாக்கு. தோள்ல போட்டு நடந்துட்டாக செம்பட்டிச் சந்தைக்கு.

“ஒங்க அப்பன் உசருக்கு ஒரு சேதமும் வராதுடா ராசா. நான் இருக்கேன்; நம்பி நட”.

★

அன்னிக்கின்னு பாத்துக் கோழிவரத்து கூடிக்கெடக்குச் செம்பட்டிச் சந்தையில். காலையில் சந்தைக்கு வந்த கோழிகளே கயிறு அவுக்காத காலோட ‘பிறவிப் பெருங்கடல்’ நீந்த முடியாமத் தப்பித் தடுமாறுதுக.

“ஏ ஆத்தா! பிஞ்சுக் கோழியும் குஞ்சுக் கோழியுமா வளத்து வச்சிருக்கவ. எடை கூடி வரலையே”.

கோழிக்கடை கோயிந்தராசு கோழியைத் தொட்டுப்பாக்காமலேயே நொட்டச் சொல்லு சொல்ல ஆரம்பிச்சுட்டான்.

பதறிப்போனா பஞ்சம்மா.

“ஏலே அய்யா... பெத்த பிள்ளை மாதிரி கைவளப்பா வளத்திருக்கனப்பா. தாய்ப்பால் ஒண்ணுதான் ஊத்தல; இருந்தா ஊத்திருப்பேன். போட்டுக் குடப்பா. ஒரு உசரக் காப்பாத்துன புண்ணியம் கெடைக்கும்”

“குஞ்சும் குறுமானும் கலந்து கெடக்கு, ‘ஆவரேசா’ ஒரு கோழிக்கு அறுபது ரூவா தாரேன். 27 உருப்படிக்கு 1620/- ரவுண்டா 1650. இந்தா காசு. எடத்தக் காலிபண்ணு”.

“என்னப்பா இது இந்தக் கூத்தாயிருக்கு? நாலாயிர ரூவாய்க்குக் கொறையாதுன்னு சொன்னாகளே எங்கூர்ல”

“அப்ப ஒண்ணு செய். உங்க ஊர்லயே வித்திரு. கூலம்பட்டி போறதுக்குள்ள கோணிச்சாக்குலேயே கோழி முட்டை போட்டாலும் போடும். அதை ஆம்லெட்டுப் போட்டுக்க”

பொரிஞ்சு தள்ளுது வியாபார உத்தியில் விளைந்த போலிக் கோபம்.

“சரி ஒனக்கும் வேணாம்... எனக்கும் வேணாம்... ரெண்டாயிரம் கொடு”

இறங்கிவந்து கெஞ்சியது ஏழ்மை.

“ஆயிரத்தி எழநூறு. இந்தா... ஆளவிடு”

★

திண்டுக்கல் பெரியாஸ்பத்திரிக்கு ஓடி, காலொடிஞ்சு தம்பி கையில் ஆயிரத்தி ஐநூறக் குடுத்து அழுதுட்டு, தம்பி பொண்டாட்டி கையில் நூற வச்சு அழுத்திட்டு, திரும்பி செம்பட்டியில் வந்து ஏறங்குனா பஞ்சம்மா.

திடீர்னு மூளையில் ஒரு முள்ளுத் தச்சுச்சு.

“யாத்தே! எல்லாக் கோழியையும் வித்துட்டமே. புதன் கிழமை வாரேன்னாளே மாசமா இருக்கிற மக. அவளுக்கு அடிச்ச ஊத்தணுமே. வித்த கோழியில் ஒத்தக் கோழியையாவது கையில் புடிச்சுக்கிட்டுப் போயிருவோம்”.

நடந்துட்டா சந்தைக்குள்ள. பஸ்ஸுக்குச் செலவழிச்சதுபோகத் தொண்ணூறும் சொச்சமும்தான் இருக்குது கையில்.

“யப்பா கோயிந்து. நான் வித்த கோழியில் ஒரே ஒரு கோழிய மட்டும் திருப்பிக் குடுத்திரு, இந்தா அறுவது ரூவா”

எண்ணி நீட்டினாள் பஞ்சம்மாள்.

“யாத்தா... வித்த கோழி வெல வேற; சந்தைக்கோழி வெல வேற. ஊருக்கெல்லாம் நாத்தி முப்பது. ஒனக்கு நாத்து இருபது. இன்னொரு அறுவது ரூவா எடு”

பெராந்து தாக்குன கோழிக்குஞ்சு மாதிரி மெரண்டுபோனா பஞ்சம்மா.

“என்னப்பா”

“என்ன நொன்னப்பா? கடை போட்டுக்கமா இல்லையா? கட்டுபடியாகணும்ல? இருந்தா எடு; இல்லாட்டி நட”

குக்குநோவு வந்த கோழி மாதிரி கூனிக் குறுகிப் போனா பஞ்சம்மா. சந்தை வழியா நடந்தா.

“கருவாடு ஒரு கூறு மூன்றாவா; கருவாடு ஒரு கூறு மூன்றாவா” - சந்தங்கேட்டுச்சு.

அவ சக்திக்கு ஒரு மூணு கூறு வாங்குனா.

கூலம்பட்டிக்கு அடுத்த பஸ்ஸுக்கு அரைமணி நேரம் ஆகுமாம். நிக்கிறா.

30

கண்ணைத் தொடாத இமை

“சொல்லாமல் ஊருக்குப் போவதில் ஒரு 'இது' இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஆச்சரியமும் ஆனந்தமும் மாறி மாறி அடிக்கும் முகங்களைக் காண்பது ஒரு திகில் கலந்த சந்தோஷம்தானே! எதிர்பாராத பரவசத்தில்தானே கசிகிறது வாழ்வின் 'இத்துனூண்டு' இன்பம். வானத்திலிருந்து குதித்தவனைப் போல் வாசலில் ராணுவ உடையோடு நிற்கப் போகிறேன்.

அம்மாவின் வாய் நிறைந்த 'வாடா மகனே'- அப்பாவின் தாடிமழிக்காத 'நல்லாருக்கியா...?'- அப்பத்தாவின் பல்விழுந்த 'என்னப் பெத்த ராசா' - மகனின் நீள உச்சரிப்பான 'அப்பா...வ்' - சாணிக்கூடையைத் தரையில் வீசிவிட்டு ஓடிப் போய்க் கண்ணாடி பார்த்து முகம் துடைக்கும் மனைவியின் பகல் வெட்கம் - இவையெல்லாம்தான் பிரிவுக்கான சிறுபரிசுகள்; ஒரே நாளில் வலிபோக்கும் ஒத்தடங்கள்.

இந்த மிலிட்டரிக்காரனின் காலடிச் சத்தம் தெருப்பெண்களையெல்லாம் ஜன்னலுக்கு வரவழைக்கும். 'ஓம் மூஞ்சிக்கு லவ் வேற' என்று ஒரு காலத்தில் விளக்குமாறு தூக்கியவள் இப்போது தன் குழந்தையைத்

தூக்கியவாறு ஓடிவந்து என்னை ஒரு கள்ளப் பார்வை பார்ப்பதை நான்
ஓரப்பார்வை பார்ப்பேன்”.

தற்காலிக விடுப்பில் இந்த ஆண்டு மிச்சமுள்ள எட்டு நாட்களைக்
குடும்பத்துடன் - அது சும்மா பேச்சு - மனைவியுடன் கழிப்பதற்காக
ஜம்முகாஷ்மீரிலிருந்து புறப்பட்டு மதுரையில் ரயிலிறங்கி ராஜபாளையம்
நோக்கிக் காரில் வந்து கொண்டிருக்கிறான் வேல்பாண்டி.

மனைவியின் சேலையைப் பிடித்து விட்டால் மற்றதெல்லாம்
பக்கமென்பது மாதிரி, ஸ்ரீவில்லிப்புத்தூரை எட்டி விட்டாலே
ராஜபாளையத்தைத் தொட்ட மாதிரிதான்.

மனசைப் போலவே நிறைந்து வழிகிறது பெட்டியும்.

அப்பத்தாளுக்கு ஒரு கம்பளி - கம்பளி என்றால் முள்ளு முள்ளாய்
உறுத்தும் உள்ளூர்க் கம்பளி அல்ல. அதில் படுத்தால் ஆணி
ஆணியாய்க் குத்தும். ஏசு பெருமானுக்குப் பிறகு சிலுவையில்
அறையப் படுவது நாம்தான் என்று தோன்றும். இது காஷ்மீர்க் கம்பளி.
புதுமாப்பிள்ளை மனைவியின் கூந்தலைப் போர்த்துக் கொள்வதுபோல்
மிருதுவானது.

ஒரே போர்வையில் உறங்கும் வயது கடந்து விட்டது என்பதற்காக
அப்பா அம்மா இருவருக்கும் வேறு வேறு கலர்களில் சால்வைகள்.

நாலு வயது மகன் இமயவரம்பன் - ராணுவத்திலிருந்த போது பிறந்த
சேதி வந்ததனால் 'இடஞ்சுட்டிப் பொருள் விளக்கி' இடப்பட்ட பெயர்
- ஸ்வெட்டரில் அழகாயிருப்பான்.

செல்லப் பொண்டாட்டி சீனிச்சிட்டுதான் இந்தக் காஷ்மீர்ப் புடவையைக்
கட்டுவாளா தெரியவில்லை...? கட்டுவதே கழற்றுவதற்குத்தானே!
அணிந்தால் அவளுக்கழகு; அணியாவிட்டால் எனக்கழகு.

என்ன உடம்பு என்னவளுக்கு! சும்மா வெண்கலப் பாத்திரம் மாதிரி
'கிண்'னுன்னு. செஞ்சுவச்ச மீனாட்சியம்மன் செப்புச் சிலை மாதிரி,
எல்லாம் அளந்தளந்து வச்சிருக்கு அவளுக்கு.

என்னான்னு தெரியல. அவள நெனச்சுக்கிட்டே தள்ளியிருந்தா
கிறுக்குப் புடிக்குது; கிட்டவந்தா வெறி புடிக்குது. இந்தப் பிரிவுல
வேற பித்து ஏறுது.

அவள் நெடுங்காலை நீட்டினால் தொடையும் முழங்காலும் கூடுற இடத்துல கோலிக் குண்டுக் உக்கார்றமாதிரி ரெண்டு சிறுபள்ளம் இருக்கும். அதுக்குள்ள என்னமோ இருக்கு. அதுகளிலேயே செத்து விழுந்து போகலாம்ன்னு சித்தம் துடிக்குது.

பிள்ள பெத்தாலும் நீ 'கல் நெஞ்சக்காரி'ன்னு ரெண்டு மூணு முறை சொல்லிப் பாத்தேன். மரமண்டைக்கு ஏறல. கடைசியில அதைத் தொட்டுக்காட்டிப் புரிய வைக்க வேண்டிய துர்பாக்கியம் அவளுக்கு; நற்பாக்கியம் எனக்கு.

வந்துக்கிட்டே இருக்கிறேண்டியம்மா... இந்தா வந்துட்டேன். எட்டுநாள் லீவு இருக்கு எனக்கு. பதினாறு பகல்; பதினாறு ராத்திரி. சொல்லியா தெரியணும்...? அடுத்த கோடைக்கு ராஜபாளையம் தோப்புகள்ல காய்க்கிற மாங்காயெல்லாம் ஒனக்குத்தான்!

★

என்ன இது...? வெறிச்சோடிக் கெடக்குது ஊரு. வடை சுட்டு விக்கிற நாயுடம்மாவக் காணோம். இஸ்திரிவண்டி ரங்கசாமியக் காணோம். வேப்பமரத்துல காக்கா கத்தும். அதுகளையும் காணோம். அதுகளும் டிவி பாக்குதுகளோ என்னமோ? திண்ணைகள்ல பெருசுகளக் காணோம்; தெரு நாய்கள் மட்டும் திரியுதுக. 'நாய்களப் புடிங்க நாய்களப் புடிங்க'ன்னு நகராட்சிக்கு மனுக் கொடுத்து ஓஞ்சபோனாங்க ஊராளுக. கடைசியில நாய்கள விட்டுட்டுப் பெருசுகளையெல்லாம் புடிச்சுட்டுப் போய்ட்டாகளா நகராட்சியில?

வீட்டு வாசலில் டாக்ஸி நிற்கிறது. எந்த எதிர் வினையும் இல்லையே. வாவென்று கேட்க நாதியில்லையே. மாடு சாணி போட்டால் கூட எட்டிப் பார்க்கும் தெருவில் ஏனிந்த நிச்சலனம்?

டாக்ஸிக்குப் பணம் தந்தனுப்பிவிட்டுப் பெரும் பெட்டியைத் தூக்கித் தோளில் வைத்து வீட்டுக்குள் நுழைந்தான் வேல்பாண்டி.

அலங்கோலமாய்க் கிடந்தது வாசல். குறுக்கும் நெடுக்குமாய் ஓடிக் கொண்டிருந்தன கோழி வகையறாக்கள். கழுத்துக் கயிற்றில் இறுகிக் கிடந்தது உரலில் கட்டப்பட்ட கன்றுக்குட்டி. சாணி அள்ளாத தொழுவும் கோழி விரட்டாத திண்ணையும் கூளம் பெருக்காத வாசலும்

அவனை 'வாடா வேல்பாண்டி' என்றன. வீட்டிலே ஆளில்லையா? இதுதான் சொல்லாமல் ஊருக்கு வந்த சுகமா?

“ஏ யாத் தே! என்னாப்பா இது...? சொல்லாமக் கொள்ளாம...?” வரவேற்பதற்குப் பதிலாக வருத்தம் தெரிவித்தவாறு வந்தாள் ஆத்தா.

“ஏலே அய்யா... எப்பப்பா வந்த...? சரி வந்தது வந்துட்ட... நாந்தான் சீமைக்கு ராசான்னு வீட்டுக்குள்ள பூட்ஸ் போட்டு வந்துராத. வெளிய கழட்டி எறி. பொட்டியா கொண்டாந்திருக்க. வீட்டுக்குள்ள கொண்டு வராதே; தொழுவுல கட்டித் தொங்க விடு” - அப்பத்தா உத்தரவு போட்டதும் என்ன ஏது என்று அறியாமல் விழித்தான் வேல்பாண்டி.

“எல்லாம் இருக்கட்டும். எங்கே என் செல்லப் பொண்டாட்டி சீனிச்சிட்டு...?”

வீட்டின் உள்ளும் புறமும் அவன் கண்கள் துழாவித் துருவியபோது முந்தானையில் மூஞ்சியை அழுந்தத் துடைத்தபடி கண்ணில் தெரிந்த காதலைக் கண்ணீரில் மூழ்கடித்துக் கொண்டே உள் வீட்டிலிருந்து எட்டிப் பார்த்தாள் சீனிச்சிட்டு.

‘எல்லாரும் நல்லாத்தானே இருக்காங்க. அப்பாவுக்கு ஏதாவது...?’ என்ற வேல்பாண்டியின் கொடிய நினைப்பை, ‘காலக் கழுவிட்டு வீட்டுக்குள்ளே போ மகனே’ என்ற அப்பாவின் வாசல் வாசகம் அழித்தது.

நார்களில் முடிந்த ஐந்தாறு இளநீரோடு, கால்களைவிட்டு வெளியேறாத செருப்பை உதறிக் கொண்டிருந்தார் அப்பா.

உள் வீட்டுக்குள் போனால் தரையில் விரித்த வாழை இலைமேல் நிர்வாணமாய்க் கிடந்தான் மகன் இமயவரம்பன்.

‘நிர்வாணம்’ என்பதை ‘ஆடைகளற்ற’ என்பதன் சொற்பிரயோகமாக மட்டும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். மற்றபடி அவன் உடல் அம்மை முத்துக்களை அடர்த்தியாக அணிந்திருந்தது.

“யாத் தே! இது என்ன கூத்து?” - பதறிப் போனான் வேல்பாண்டி.

முத்துக்களால் நெற்றிச்சட்டி கட்டியதுபோல் நெருக்கி விழுந்திருந்தது அம்மை. கன்னக் கதுப்புகளிலும் சரஞ்சரமாய் இறங்கியிருந்த அம்மை காதுமடல்களையும் கண்ணிமைகளையும் கூட விட்டு வைக்கவில்லை. கையிரண்டிலும் அள்ளித் தெளித்த கோலமாய், மார்பிலும் தொடையிலும் தேனடைத் தேனீக்களின் அடர்த்தியாய், உயிர்த்தலத்தின் மேல்தோலே தெரியாதவாறு ஊசிநுழைய இடமில்லாமல் நெருக்கித் தொடுத்த மொட்டுக்களாய் பாலகன் என்ற பரிவு கூட இல்லாமல் தன் இஷ்டத்துக்கு விளையாடியிருந்தாள் 'ஆத்தா'. முதுகெல்லாம் எத்தனை முத்துக்களோ... என்ன ரணமோ... மெல்லிய குரலெடுத்து முனகுகிறான் குழந்தை. அந்தச் சத்தில்லாத சத்தம் விளக்குகிறது பெருந்துன்பத்தின் பேராதிக்கத்தை.

“டேய் இமயா! அப்பா வந்திருக்கேன் கண்ணு. கண்ணத் தெற...”

அந்தக் குரல் விழுந்த இடத்தில் குழந்தை இல்லை.

குழந்தைகளுக்கல்ல... யாருக்கு நேர்ந்தாலும் கெட்ட கழுதை இந்த அம்மை. அரிப்பெடுக்கும்; சொறியக்கூடாது. திரும்பிப்படுக்கச் சொல்லும்; புரளக்கூடாது. தூக்கம்வரும்; கண்ணை மூடமுடியாது. பசிக்கும்; விழுங்கமுடியாது.

சே! இந்தக் கொடுமையைப் பார்க்கவா நான் ரயிலேறி வந்தேன்...?

வேப்பங்குழையால் உடல்தடவி, மயிலிறகால் விசிறிவிட்டு, “எம் பிள்ளையைப் பாத்தீகளா...?” என்று சீனிச்சிட்டு புலம்பியபோது அவளை மார்போடு அணைத்துக் கொள்ளத் தோள் பற்றி இழுத்தான் வேல்பாண்டி.

வெளியே கோழியை விரட்டிக் கொண்டிருந்த சேவல் மீது வெத்தலை உரலை வீசியெறிந்தாள் அப்பத்தா.

“வெக்கங்கெட்ட பக்கிக. 'கும்பி கூழுக்கு அழுகுதாம்; கொண்ட பூவுக்கு அழுகுதாம். ஒரு நேரங்காலம் வேணாம்...? பொத்திக்கிட்டுக் கெடங்க கழுதைகளா...”

கோழிகள் மீது உரலை எறிந்தவள் தம்பதிகள் மீது குரலை எறிந்தாள்.

"எல்லாம் தலப்பெரட்டுப் புடிச்ச அலையுதுக. எங்க காலத்துல மாதிரியா இருக்கு ஊரு தேசம்? இன்னதுக்கு இன்னதுன்னு எழுதிவச்சபடியா நடக்குது நாடு? அம்ம பார்த்த வீட்ல வாசத் தெளிக்கப்படாது; கோலம் போடக் கூடாது; கவுச்சி பொழங்கக் கூடாது; எண்ணெய் போட்டுத் தாளிக்கப் படாது. அரை உப்புப் போட்டு மோரும் கஞ்சியும்தான் குடிக்கணும். ஒறப்பு இல்லாத துவையல் வச்சிக்கிடணும். அம்மபார்த்த பிள்ளைக்கு இளநித்தண்ணிதான் குடுக்கணும். ஊர்ப்பயணம் போகக்கூடாது. ஒருத்தர் துணிய ஒருத்தர் உடுத்திரக் கூடாது. இந்தா பாரு எனக்குத்தான் இருக்குன்னு ஆணும் பொண்ணும் அலையப்படாது; அதது இருக்கவேண்டிய இடத்துல இருக்கணும்".

கிழவி கழுத்து தெக்க திரும்பி இருந்தாலும், வாக்கு என்னமோ வடக்குப் பக்கமிருக்கிற தங்களுக்குத்தான்னு வெவரமாப் புரியுது வேல்பாண்டிக்கும் சீனிச் சிட்டுக்கும்.

அவன் மார்பை நோக்கிச் சாய்ந்த பைசா கோபுரம் சோகத்தோடு நிமிர்ந்து நிலைகொண்டது.

★

திண்ணையில் படுத்திருந்தவனுக்கு விடிய விடிய உறக்கமில்லை.

'சொல்லாம வந்தியே மாப்ள... அனுபவி!'

நீலவானத்து நட்சத்திரங்கள் கண்ணடித்துக் கேலி செய்வதாய்ப் பட்டது அவனுக்கு. என்ன செய்வான் பாவம்! தார்மீக நெறிகளுக்கு உடம்பு ஒத்துப் போகாத வயசு. உள் வீட்டில் மகனின் முனகல் விட்டு விட்டுக் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது. தகப்பனும் மகனும் வெவ்வேறு நோய்களின் பிடியில் உறக்கம் தொலந்து கிடந்தார்கள்.

சே! நனைத்துச் சுமப்பதுபோல் கனக்கிறது காமம். காஷ்மீருக்கும் ராஜபாளையத்துக்குமான தூரமா என் நிராசையின் நீளம்? அவன் யோசித்தான்.

வீட்டுக்குள்தானே கூடாது. இவளை வெளியில் எப்படி மடக்குவது...? ஒரு வழி புலப்பட்டது. அம்மைகண்ட மகனுக்கு நித்தம் ஒரு வாழையிலை மாற்றுகிறாள். வாழையிலை அறுக்க ஊருக்கு வெளியே ஓடைக்குக் கிழக்கே உள்ள கிணற்றடித் தோட்டத்துக்குத்தானே இவள் வரவேண்டும்...?

நீ வாடி பின்னே. நான் போறேன் முன்னே.'

★

எட்டாத வாழை இலையை எக்கி எக்கி அறுக்கப் போனவளை, கிணற்றுக்குள் குளித்துக் கொண்டிருந்தவன் பளீரென்று பாய்ந்துவந்து ஈரத்துண்டோடு இறுக்கினான்.

வாழை இலை அறுக்க வந்த அரிவாளைத் திருப்பி வீசப் பார்த்தவள், புருசனைக் கண்டதும் பொட்டென்று தவறவிட்டாள்.

அவள் பின்கூந்தல் பற்றிப் பிடரியில் முறுக்கி, மார்பில் இறுக்கிப் பெருமூச்சில் உருக்கி அவள் திமிறியது போக வாய்க்குச் சிக்கிய இடங்களில் முத்தமிட முயன்று அவளைத் தன் இச்சைவட்டத்துக்குள் கொண்டுவரப் பெரும்பாடுபட்டது மிலிட்டரி உடம்பு.

“வேணாம் மாமா... வேணாம். அப்பத்தாகிட்டச் சொல்லிப் பிடுவேன்”

இரண்டு கைகளையும் அவன் மார்பில் அழுத்தித் தலையால் நெற்றியில் முட்டி நெம்பித் தள்ளினாள். அவனும் விடவில்லை. அவளை மோதி மோட்டார் ருமுக்குள் தள்ளப் பார்த்தான்.

“இந்தா மாமா! இது நல்லால்ல. இப்பவோ பெறகோன்னு பிள்ள கெடக்கும்போது புருசன் போடுற வேசமா இது...? பொறுத்தது பொறுத்தீக. பிள்ளைக்குத் தண்ணி ஊத்துற வரைக்கும் பொறுங்க. விடுங்க வீட்டுக்குப் போகணும்”.

“பிள்ளைக்கு அப்பறம் தண்ணி ஊத்துடி. புருசனுக்கு மொதல்ல ஊத்து. எட்டுநாள் லீவுல வந்தேன். இன்னும் நாலு நாஸ்தான் இருக்கு”

“இந்தா பாரு... மூணு தண்ணி ஊத்துனா முடிஞ்சுபோச்சு. நாளைக்கு மொதத் தண்ணி. மூணுநாள் பொறு. ஒருநாள் பூரா ஒனக்கு”

அவனை உதறிவிட்டு அவள் வரப்புவழி ஓடினாள்.

“ஏ சீனி! இந்தா ஒன் வாழையிலையை வாங்கிட்டுப் போ”

“வாழையிலை வேணாம். முதல்ல உன் துண்டை எடுத்து இடுப்புல கட்டு”

★

அன்றைக்கு முதல் தண்ணி.

அம்மை பார்த்தவனுக்கு ஊற்றும் தண்ணீரை அடுப்பில் சுட வைப்பதில்லை. வேப்பங்குழையிட்டுக் காலையில் வாசலில் வைக்கப்படும் பாளைத் தண்ணீரைப் பகலெல்லாம் சூரியன்தான் சுட வைக்கவேண்டும்.

பொழுதுசாயப் பிள்ளையை வாசலில் வைத்து 'வெது வெது'ன்னு தலைக்குத் தண்ணீர் ஊற்றினார்கள். கொப்புளங்கள் உடைந்து வடிந்துவிட்டாலும் பக்குப் பக்காய் இருந்தது தேகமெங்கும். மாமனாரின் மல்வேட்டி கிழித்துப் பொத்துனாப்புல துடைத்து விட்டாள் பொத்திவைத்த மகனை.

இரண்டாம் தண்ணீரும் ஊற்றப்பட்டது.

இன்று மூன்றாம் தண்ணீர். இன்றோடு உடைகிறது உடல்களைக் கட்டிப்போட்ட தார்மீக விலங்கு.

★

நாளை ஊருக்கு; இந்த இரவு எனக்கு. இல்லையில்லை எங்களுக்கு. அவருக்கும் இல்லையா என்ன என்னைப் போன்ற வெற்றிடம்? ஒருவரை ஒருவர் ஊற்றி நிரப்பிக்கொள்வோம்.

ஆகாயத்திலும் பூமியிலும் அந்திவானம் பூசிக்கொண்டிருந்தது மன்மத மஞ்சளை. காணுமிடமெல்லாம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது சோபிதரேகை. பிரபஞ்சத்துக்கே நிறம் தருவது மனசுதானே!

மகன் மூன்றாம் தண்ணீரில் குளித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்பன் கிணற்றுக்குள்.

தன் உறுப்புகளின் மீது ஒருவனுக்கு விருப்பு வருவதே சந்தோஷத்தின் முன் நிமிஷங்களில்தான். தன்னைத்தானே ரசித்தான் வேல்பாண்டி. பட்டினியைவிடக் கொடுமையானதல்லவா ருசிபார்த்த பசி? இன்று சீனிதான் தீனி.

"உன் ஒவ்வோர் அணுவிலும் என் மூர்க்கமுத்திரை பதிய வேண்டும் பெண்ணே. எனக்கும் சில விழுப்புண்கள் தந்தனுப்பு. காஷ்மீர் வரையிலும் காயக்கூடாத காயம்செய்"

குனித்து முடித்தான்; அழுந்தத் துடைத்தான்; லுங்கி அணிந்தான். ஈரத்துண்டைத் தோளிலிட்டுத் திறந்த மார்பு தெரிய நடந்தான்.

மெல்லிய வெளிச்சம் மெழுகிக் கொண்டிருந்தது வீட்டை. சாம்பிராணிப்புகை துடைத்துக் கொண்டிருந்தது காற்றை. பேரனை மடியில் அமர்த்தித் திண்ணையில் சோறுட்டிக் கொண்டிருந்தாள் ஆத்தா. கோழிகளை விரட்டிப் பஞ்சாரத்தில் அடைத்துக்கொண்டிருந்தார் அப்பா.

வேல்பாண்டியைக் கண்டதும் ஜாடை செய்து அழைத்தாள் அப்பத்தா. அவள் உடல்மொழியில் ஒரு பதற்றம் பரவியோடியது. உள்ளே நுழைந்த வேல்பாண்டியைக் கையைப் பிடித்து உள்வீட்டுக்கு அழைத்துப்போனாள் அப்பத்தா. மெல்லிய நூல் புடவை சுற்றி வாழையிலையில் படுத்திருந்தாள் சீனிச்சிட்டு. வேப்பங்குழையும் மயிலிறகும் தலைமாட்டிலிருந்தன. கணவன் அரவம் கேட்டதும் விசம்பிக்கொண்டே திரும்பிப் படுத்தாள் சீனிச்சிட்டு. அவள் முகத்தில் அம்மையின் முத்துக்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய்ப் பூத்துக்கிடந்தன.

“சீனி...” என்று குனிந்தான் வேல்பாண்டி.

“வேணாமடா அய்யா! மகனுக்கு வைத்தியம் பாத்துப் பெத்தவளுக்கும் வந்திருச்சு. நீ பொண்டாட்டிக்கு வைத்தியம் பாத்து ஒனக்கும் வந்து தொலைக்கப்போகுது; ஊருக்குக் கௌம்பு” என்றாள் அப்பத்தா.

விக்கித்து நின்றான் வேல்பாண்டி.

தோளிலாடிய ஈரத்துண்டு காற்றிலேயே காய்ந்திருந்தது.

31

பிராண நாதா

அந்த நடிகை அழுதாள். நாடகமேடைக்கு அப்பால் சொந்தமாக அழப்பட்ட அழகை அது.

தன் பெயரின் பிற்பகுதியை இயற்பெயராகவும், முற்பகுதியை கொடுமுடி கோகிலம் கே.பி.சுந்தரரம்பாள் அவளது எட்டுக் கட்டை சஞ்சாரம் கண்டு வழங்கிய பட்டமாகவும் கொண்டிருக்கும் 'கானகோகிலா'கலா வாழ்வில் மூன்றாம் முறையாய் அழுதாள்.

தனது முதல் சொந்தமும் கடைசி பந்தமுமாய் விளங்கிய கூலிக்காரத் தாய் இறந்தபோது அழுதாளே - அது முதல் அழகை.

நாடகமாடப் போன இடத்தில் திண்டுக்கல் தர்மகர்த்தா பாலியல் பலாத்காரம் செய்து எல்லைதாண்டிய பயங்கரவாதத்தில் ஈடுபட்டு அவளது அந்தரங்கத்தில் நுழைய முயன்ற முன்னிமிஷத்தில் சகநடிகர்களால் மீட்கப்பட்டாளே - அது இரண்டாம் அழகை.

நாடகமேடையில் ஆடப்பட்டு நொந்துபோன பந்து 'போதுமடா சாமி' என்று ஆட்டத்தைவிட்டு வாழ்வின் ஓர் ஓரமாய் ஒதுங்கிக் கிடக்கும்

இந்தத் தருணத்தில் - இது மூன்றாம் அழகை.

'நான் என்ன பிழை செய்தேன்? என் வாழ்க்கை ஏன் இப்படிப் பறிக்கப்படுகிறது? மானத்திற்குத்தானே ஆடை கட்டுகிறோம்... அவமானங்களே ஆடைகளானால்?'

ஏழைகளின் கண்ணீர் இரண்டு விதங்களில் வினைப் படுகிறது. வெளியேறத் தெரியாத துக்கத்தையும் வெளிக்காட்ட இயலாத கோபத்தையும் அதுவே வெளியேற்றுகிறது.

மனிதர்களைப் போல் கண்ணீர்ச் சுரப்பிகள் அவளைக் கைவிடவில்லை; அவை ஊறிக்கொண்டேயிருந்தன; அவள் அழுது கொண்டேயிருந்தாள்.

நேற்று வெள்ளிக்கிழமை பின்னந்தியில் சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் படத்திற்கும், பம்மல் சம்பந்தமுதலியார் படத்திற்கும் சூடம் சாம்பிராணி காட்டிக் கொண்டிருந்தாள் தகப்பன் படம் இல்லாதவள்.

அப்போது முயல்புதருக்குள் வேட்டைநாய்கள் பாய்ந்தது போல், சந்துக்குள் இருந்த அந்தப் பொந்துவீட்டுக்குள் சடசடவென்று புகுந்தார்கள் மூன்றுபேர்.

ஒரு தடியன் மீசையில் கொஞ்சம் மூஞ்சிவைத்திருந்தான். இன்னொருவன் தாம்புக்கயிற்றுச் சங்கிலி தெரிவதற்காகவே சல்லடை ஜிப்பா அணிந்திருந்தான். கைப்பையோடு வந்த கைத்தடி ஒருவன் அவளையே விரசப்பார்வை பார்த்து நின்றான்.

'யார் அவர்கள்.. என்ன வேண்டும்...' என்ற கேள்விகளின் அவளுக்கான வெளிகளையும் அவர்களே ஆக்கிரமித்தார்கள். அவளைப் பேசவே விடாமல் பேசிக்கொண்டேயிருந்தார்கள். அவர்களின் உரையாடலில் எந்த வார்த்தைக்கும் ஆடைகள் இல்லை; நிர்வாண வாக்கியங்களுக்கு நேரடியாக வந்தார்கள்.

'''யம்மா! ஒந் தரத்துக்கும் தண்டிக்கும் எங்க பயதான் கெடைச்சானா?'''

'''நம்ம ஆளு இவளுக்கு எத்தனையாவது ஆம்பளன்னு கேளு மச்சான்.'''

“முத்தலா இருக்கே திரேகம்; நம்ம ஆளை விட மூப்பா இருப்பாளோ?”

“மூக்கும் முழியுந்தான் ஒனக்குப் பொழப்பு. அது மூனியாகிப் போகாமப் பாத்துக்க... அவ்வளவுதான் சொல்லுவோம்”

மிரண்டு போனவளாய் - கண்ணில் அச்சம் காட்டியவளாய் - எதிர்ப்புக் காட்ட எட்டுவைத்தவளை ரெண்டடி முன்னேறி நெஞ்சில் சுவர்கட்டித் தடுத்தான் மீசைக்காரன்.

“இந்தாம்மா, அது இதுன்னு பேசவரல. எங்க பய நாடக மேடையில ஒங்கூடப் பழகியிருக்கலாம்; கையோ காலோ பட்டுக்கலாம். என்ன பண்ண முடியும்? பதார்த்தம் வச்சுச் சாப்பிட்டதுக்காக எலையத்தூக்கித் தலையிலயா வச்சுக்கமுடியும்? எங்க பய இங்கேயே கெடையாக் கெடக்கிறதாக்கேள்வி. வேணாம்; விட்டு; வெலகிரு. இல்லேன்னா...”

அவள் அஞ்சவில்லை. ஆனால் முத்துமுத்தாய் முகம் வேர்த்தது.

“ஒன்ன நாங்க மெரட்டல ... வெரட்டல... ஏதார்த்தத்தப் பேசிமுடிக்க வந்திருக்கோம். அவன் இப்பப் பழைய நாடக நடிகன் மகேசன் இல்ல; ‘மன்னன் மகேசன்’. சினிமாவுல ஒரே படத்துல உச்சத்துக்குப் போயிட்டான். இனி ஒரு நாப்பது வருசத்துக்கு ஆனைகட்டி இழுத்தாலும் அவனை அசைக்க முடியாது. அவன் கூட நடிக்கிற சினிமாக்காரிகளை நம்ப முடியாதுபாரு. கல்யாணத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணிக்கிட்டிருக்கோம்; நீதான் விட்டுக் கொடுக்கணும்”.

“உக்கடை - ஊத்துக்குளி - மதுக்கூரு - பாப்பாநாடு எல்லா ஜமீன்லயிருந்தும் ஜாதகம் வந்திருக்கு. ஏதாவது ஒண்ணப் பேசி முடிக்கணும். ஆனா, நீ அவன விடமாட்ட; அவனும் ஒன்ன விட மாட்டான். நீதான் ‘வெளியே போடா நாயே’ன்னு அவன ஆசீர்வாதம் பண்ணி அடிச்ச வெரட்டணும்”

“எம் மருமகன விட்டுக் குடுத்திடு. வேணுங்கிறதத் தாரேன்; வெளியேறிக்க”

கெஞ்சுவது போல் நடித்தான் மகேசனின் தாய்மாமனாகிய மீசை.

“நீயே யோசி. அஞ்சே வருசத்துல மகேசன் பத்மஸ்ரீ வாங்குனாலும் வாங்கலாம். கவர்னர் கூட டீ பார்ட்டி போகலாம்; ஜனாதிபதி சாப்பிடக் கூப்பிடலாம். அங்கேயெல்லாம் ஒன்னோட போனா நல்லாவா இருக்கும்? ஒரு குடும்பப்பெண்ணோட போகணுமா இல்லையா...?”
- இது மகேசனின் அண்ணன்.

இந்த வார்த்தை சொன்னதும் பொத்திவைத்த உணர்ச்சிகளெல்லாம் மொத்தமாய் வெடித்து வீறிட்டாள் கானகோகிலா கலா. வழக்கம்போல் அவளைப் பேசவிடாமல் வழிமறித்தார்கள்.

“மைசூர்க் காட்டுக்குள் ஷீட்டிங்கில இருக்கான் மகேசன். வர மூணு வாரம் ஆகும். நாங்க வந்து போனது அவனுக்குத் தெரியக் கூடாது. அடுத்த சனிக்கிழமை பணத்தோட வாரோம் பைசல் பண்ண”

“வயித்துல பிள்ளையக் கிள்ளைய வாங்கிராத தாயி. கடைசியில எம் மகன்தான் வாரிகன்னு வந்து நிக்கப் போற”

போகிற போக்கில் அவர்கள் முனகிச் சென்ற கடைசி வாசகம்தான் அவள் நெஞ்சில் வெட்டுக்காயம் போல் விழுந்துவிட்டது.

அவர்களாகவே மாறி மாறிப் பேசினார்கள்; முடிவெடுத்துக் கொண்டார்கள்; அதை அவள் மீது திணித்தார்கள். மறுமொழி சொல்லவோ எதிர்ப்பைக் காட்டவோ அவளுக்குண்டான சந்தர்ப்பத்தின் சந்து பொந்துகளை ஆளாளுக்குப் பேசி அடைத்துவிட்டார்கள். ஆனால் அடைக்கும் தாழ் ஏது கசிந்தோடி வரும் கண்ணீருக்கு? எல்லாரும் வெளியேறிய பிறகு, அங்கு அநாகரிகமாய் விசிறி ஏறியப்பட்ட சப்தங்களின் சகதியைத் துடைப்பதில் மௌனம் கூடத் தோற்றுக் கொண்டிருந்தது.

★

அடே சந்தர்ப்பக் கழுகுகளே! அவனும் நானும் வெந்த சோற்றுக்கே விதியில்லாமல் கிடந்தபோது எங்கே போயிருந்தீர்கள்? எங்கள் ஒரு கையில் மானத்தை மறைத்துக் கொண்டு மறுகையால் சாப்பாட்டுக்குச் சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தில் முளைத்திருக்கவே இருக்காதே உங்கள் மூஞ்சி மீசை...

★

என் பதினெட்டு வயதில் அவனைச் சந்தித்தபோது அவனுக்கு வயது பதினாறு. ஒல்லியாய் இருந்தான்; பஞ்சத்தில் அடிபட்ட பஞ்சையாய் இருந்தான். கண்ணிலே மட்டும் நட்சத்திரம் மின்னியது. கலைமகள் அவன் ஒவ்வோர் உறுப்பையும் ஆசீர்வதித்திருந்தாள். வாத்தியார் பாடம் சொன்னால் எல்லாரும் ஒரு வாரம் மனப்பாடம் செய்வோம். அவன் ஒரே ஒரு முறை படிக்கச் சொல்லிக் கேட்பான்; அவ்வளவுதான்; அட்சரம் பிசகாமல் அசத்துவான். அவன் பாவங்களிலும் ஏற்ற இறக்கத்திலும் சொல்லமுத்தத்திலும் சூத்திரதாரியே சொக்கிப்போவார். அவன் கலையின் மீது எனக்கொரு தாகம். என் அழகின் மீது அவனுக்கொரு தாபம். காலச்சக்கரம் எங்களை ரெட்டைமாடுகளாய்ப் பூட்டியே ஓட்டி வந்தது. நாடகக் காரர்களின் ஏசலுக்கும் பூசலுக்கும் மத்தியிலேயே நாங்கள் பழகினோம். நாடகமற்ற பஞ்சகாலங்களில் ஒரே வீடெடுத்துத் தங்கினோம்.

★

அடே மல்லுவேட்டி மைனர்களா! உங்களுக்கெல்லாம் அமெரிக்கன் கிராப் வைத்த மன்னன் மகேசனைத்தானே தெரியும்? இடுப்புவரை நெடுமுடி வைத்திருந்த ஸ்திரீபார்ட் மகேசனைத் தெரியுமா? எனக்கு அவன் தலை வாருவான்; அவனுக்கு நான் தலை வாருவேன். ஒருவருக்கொருவர் மாறி மாறிப் பின்னி விடுவோம். அவன் முடியில் சிக்கிச் சீப்பே திக்கு முக்காடுவதுகண்டு, “பொம்பள மாதிரி கூந்தல் உனக்கு” என்றேன். ‘கெக்கக் கெக்க’வெனச் சிரித்தான். “தமிழில் பொம்பள முடிக்கு வேற பேரு. ஆம்பள முடிக்கு வேற பேரு” என்றான். “என்ன பேரு?” என்றேன் நான். “பொம்பள முடிக்குத்தான் ‘கூந்தல்’ன்னு பேரு. ஆம்பள முடிக்குக் ‘குஞ்சி’ ன்னு பேரு.”

வேறு எதையோ நினைத்துக் கொண்டு ‘சீ’ என்ற நான் அவன் மோவாயைச் செல்லமாய்த் தட்டுகிறேன். அவன் என்னை ஆளப் பார்க்கிறான். அவன் பிடியிலிருந்தும் ஆளப்படவேண்டுமென்னும் எனது ஆசையிலிருந்தும் தப்பிக்கிறேன்.

★

பெரியகுளம் ரஹீம் டாக்ஸீஸில் மனோகரா நாடகம் ஆடிக் கொண்டிருக்கிறோம். விஜயாள் பாத்திரத்தில் நான். ஒரு துணைப்

பாத்திரத்தில் அவன். ஒப்பனைக்குத் தயாராகும் நேரம் மாதவிலக்கு வந்துவிட்டதெனக்கு. தீராத வயிற்று வலியில் தலையணையைக் கட்டிப் புரண்டு கொண்டிருக்கிறேன். ஒரு நாடகம் நடிக்கவில்லையென்றாலும் ஒப்பந்தக்காரன் அபராதம் போடுவான். 'கடவுளே!' என்று அலறியபோது மகேசன்தான் வந்தான். அன்று என் பாத்திரத்தில் பெண் வேடமிட்டு அவன் நடித்தான். அவன் தனக்கும் மினுக்கும் கண்டு ஆணென்று தெரியாமல் ஆண்களெல்லாம் ஆசைப்பட்டார்களாம். நான் செய்யாத ஒன்றையும் அவன் செய்திருக்கிறான். ஒவ்வொரு காதல் வசனம் முடியும்போதும் தன் இரண்டு கைகளையும் சற்றே மேலுயர்த்தி மணிக்கட்டுவரை வளையல்களை ஏற்றிக் கலகலலவென்று சரியவிட்டானாம். அவனது ஒவ்வொரு வளையல் ஒலிக்கும் கைதட்டலில் கொட்டகை பிளந்ததாம். அவனைப் பாராட்டிப் பெரியகுளம் ஜமீன்தார் கொடுத்த பத்துரூபாயை என் தலையணைக்குக் கீழே வைத்துவிட்டுப் போனானே என் தங்கம்... அவனா என்னைப் பிரிவான்? அவனையா நான் பிரிவேன்?

★

ஒரு பஞ்சகாலத்தில் இன்னொரு கூத்தும் நடந்தது. வேலூர் நாடகத்துக்கு அட்வான்ஸ் வாங்கிய காசில் அரிசியும் மண்ணெண்ணெயும் வாங்கிவரச் சொல்லி அவனை அனுப்பினேன். அரிசிப் பையோடு வந்தவனை மண்ணெண்ணெய் எங்கே என்று கேட்டேன். அரிசிக்குள் மண்ணெண்ணெயைப் புட்டியைப் புதைத்துக் கொண்டு வந்தேன் என்றான். திறந்து பார்த்தால் மண்ணெண்ணெயில் பாதி அரிசியில் கொட்டிக் கிடந்தது. வேறென்ன செய்வது? துணிக்குப் போட வைத்திருந்த சோப்பை அரிசிக்குப் போட்டுக் கழுவினேன். அன்றைக்குத்தான் என்றைக்குமில்லாமல் எங்கள் சோறு வெள்ளையாயிருந்தது.

★

மகேசன் அசைவப் பிரியன். பொரித்த முழு வாத்து சாப்பிட வேண்டுமென்பது அவனது பிறவிக் கனவு. வாத்துக் கறி எப்படி இருக்கும் என்ற கற்பனையிலேயே அவனது வாலிபம் கரைந்து கொண்டிருந்தது. என் கண்ணாளன் கனவை நான் நிறைவேற்ற வேண்டாமா? தாமரைக்குளம் வாய்க்காலில் ஒரு வாத்து வாங்கினேன்.

அதன் தலையை அறுத்து ரத்தத்தை வடிய விட்டு வெந்நீரில் முக்கி வெளியே எடுத்து ஒவ்வொரு சிறகாய்ப் பதம் பார்த்துப் பிய்த்து, கால்களை வெட்டியெடுத்துவிட்டு, கழுத்தில் கத்தி வைத்து வயிறுவரை வகிர்ந்து குடலை எடுத்து எறிந்துவிட்டு, வயசுக்கு வந்த பெண்ணுக்குப் பூசுவதுபோல் உள்ளும் புறமும் மஞ்சள் பூசி, குறுரோமங்கள் கருகக் கருகக் குளிர்காய்வதுபோல் வாட்டி - வாத்து கெட்ட கழுதையாயிற்றே... அதன் வெடுக்குப் போகணுமே - அதன் மேனியெங்கும் பச்சைவெண்ணையைப் பதமாய்த் தடவி, உப்பு, மிளகாய், மிளகு, மஞ்சள், சீரகம் வைத்து அம்மியரைத்து இளம் பதத்தில் வழித்தெடுத்து வைத்துக் கொண்டு, வாத்தை எண்ணெய்ச் சட்டியிலிட்டு வதக்கி, அரைத்து வைத்த மஞ்சள் மிளகாயையும் அறுத்து வைத்த சின்ன வெங்காயத்தையும் போட்டு ஒரு பிசுறுப் பிசுறிப் பதம் பார்த்துப் பொரித்து, வாடை போகாமல் மூடிவைத்து வந்தவனுக்குப் பறிமாறியதும் 'என்னப் பெத்த ஆத்தா செய்யாததை நீ செஞ்சுட்டியே' என்று என் மார்பில் முட்டி அழுதுகொண்டே முழுவாத்தையும் ஒரே மூச்சில் தின்று முடித்தான். உண்டு முடித்ததும் என்னைக் கட்டிக் கொண்டு நன்றி சொல்வதுபோல் காதலும் செய்தான்; நான் அவன் பிடியிலிருந்து ஒழுகி விட்டேன்.

★

மூன்று மாதங்களாய் நாடகமாட முடியவில்லை. ஒரே முதுகுவலி. முதுகெலும்பு தரையில் பட அறுபது நாட்களுக்குப் படுத்தே கிடக்க வேண்டுமாம். 'நடிக்க வருகிறாயா, இல்லை ஒப்பந்தப்படி அபராதம் செலுத்துகிறாயா' என்று நோட்டீஸ் விட்டது நாடகக் கம்பெனி. உடம்பு தரையில் கிடக்கிறது; மானம் காற்றில் பறக்கிறது. ஊரெல்லாம் நாடகமாடி ஒருமாதம் கழித்து வந்த மகேசன் 'இந்தா' என்று கையில் ஒரு கவர் கொடுத்தான். பிரித்துப் பார்த்தால் நாடகக் கம்பெனிக்கு நான் எழுதிக் கொடுத்த ஒப்பந்த அடிமைப் பத்திரம். தன் உடம்பை உருக்கி நடித்துச் சம்பாதித்த பணத்தில் எனக்கு விடுதலை வாங்கித் தந்திருக்கிறான் என் செல்ல ஆம்பளை மகேசன். இந்த முறை அழுகை என்னுடையது. அவனைக் கட்டிக் கொண்டு கதறிக் கதறி அழுதேன்.

★

இவன் திடகாத்திரமானவன்; திறமையானவன்; பின்னாளில் நட்சத்திரமாவான்; என் நெற்றிச் சுட்டியில் மாட்டிக் கொள்ளலாம்

என்றா நேசித்தேன் இவனை? உலகத்தில் இல்லாத அழகியென்றா என் மீது உயிரை வைத்தான் அவன்? ஓர் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமான மனக் கணக்கை யார் எழுதுவது? ரெண்டு உடல்களுக்கான வேதியியல் மாற்றத்தின் விதிதான் என்ன? அவனது உயிர்த் தேவைக்காக என் உடலை அவன் கெஞ்சியபோது 'தொலைந்துபோ' என்று அனுமதித்தவளும் நான்தான். பிறகு 'தொடர்ந்து வா' என்று அழைத்தவளும் நான்தான். என் கழுத்தில் அவன் தாலிகட்டவில்லை. நானோ அவன் கழுத்தை மட்டுமே கட்டிக்கொண்டு காலங்கழிக்கிறேன். இனிமேல் அவன் வாழ்வுக்கு நான் மட்டும்தான் பெண்ணா? தெரியாது. ஆனால் கழியவிருக்கும் என் வாழ்வுக்கு அவன் மட்டுமே ஆண்.

★

சனிக்கிழமை வந்தது சனியன்களோடு.

சாராயத்தின் நேற்றைய போதை இன்னும் ஒட்டியிருக்கும் கண்களோடு - அதிகாரம் காட்டும் தொப்பையை முன்னே தூதுவிட்டு - கைப்பையோடு, புடைத்த மஞ்சள் பை ஒன்றும் கக்கத்தில் இடுக்கியவாறு 'செட்டில்மெண்ட்'டுக்கு வந்து அவளை ஒரு புழுப்பார்வை பார்த்து நின்றது அந்த மூவர் கூட்டணி.

மீசைக்காரன் வாய்திறக்கும் முன்னே கையமர்த்தினாள் கலா.

"அய்யா மீசைக்காரரே! அடே தாம்புக்கயித்துச் சங்கிலிக்காரா! ஏலே பயலே கைத்தடி!... போனமுறை நீங்களே பேசிட்டங்க. இந்த முறை என் முறை. இப்ப நான் மட்டும்தான் பேசலாம். கேக்குற கேள்விக்கு மட்டும் பதில் சொல்லுங்க. என்ன வெலகச் சொல்றது ஒங்க குடும்ப முடிவா? மகேசனும் சேர்ந்து எடுத்த முடிவா?"

"என்ன... சத்தம் ஜாஸ்தியாயிருக்கு...? குடும்ப முடிவுதான்"

"நான் அவனுக்குத் தாயா - தாதியா - பொண்டாட்டியா - வப்பாட்டியா வாழ்ந்து வந்த காலத்துல எங்க இருந்துச்சு ஒங்க குடும்பம்?"

"அப்ப எங்க குடும்பம் இருந்திருந்தா நீ அவன் வாழ்க்கைக்குள்ள வந்திருக்கவே முடியாது. அவன் வசதியைப் பங்கு போட்டிருக்கவும் முடியாது"

"நீங்கதான் அவன் வசதியைப் பங்குபோட வந்தவங்க. நான் அவன் வறுமையைப் பங்குபோட வந்தவ. எங்களப் பிரிக்க முடியாது"

“ஒன்கூட சம்பந்தம் வச்சுக்கிட்டா அவன் சமூக மரியாதை என்னாகிறது?”

“இப்ப அவனுக்கு இருக்கிறதுதான் சமூக மரியாதை. என் சம்பந்தத்த அறுத்துக்கிட்டா அவன் நன்றி கெட்டவன்னு ஆயிடறான். நன்றி கெட்டவனுக்கு ஏது சமூக மரியாதை?”

“ஒழுங்கு மரியாதையா ஒதுங்கிரு; ஒனக்குப் பெரும்பணம் தாரோம். எங்க குடும்ப மானத்தக் காப்பாத்திக் குடு கலா” மகேசனின் அண்ணன் சாராயத் தொண்டையில் பேசினான்.

“எங்களுக்குக் கல்யாணமாகல. ஆனாலும் ஒங்க தம்பிக்கு நான் பொண்டாட்டி. தம்பி பொண்டாட்டிக்கே பணம் குடுத்து அவள விபசாரியா மாத்துற நீ குடும்ப மானத்த எப்படிக் கொண்டு செலுத்தப் போற? பணத்த நீங்களே வச்சுக்குங்க. ஒரு வாக்குக் கொடுக்கிறேன் உங்க குடும்பத்துக்கு. அவன் சம்பாத்தியமெல்லாம் ஒங்களுக்கு; தாம்பத்தியம் மட்டும் எனக்கு. அவனுக்குக் கல்யாணம் பண்ணுனா நான் தடுக்க மாட்டேன். அவனுக்குப் பொண்டாட்டி நூறா இருக்கலாம். எனக்குப் புருசன் ஒருத்தன்தான்; அவன்தான்”

“நானைக்கு ஒன் வயித்துல ஒரு வாரிக உண்டாகி மகேசன் சொத்துல பங்கு கேக்காதுங்கறதுக்கு என்ன நிச்சயம்?”

“என் தாயி மேல சத்தியம். அப்படி ஒரு சம்பவம் நடக்காது”

“எழுதிக் குடுப்பியா?”

“எழுதி எடுத்து வச்சிருக்கேன்; வீட்லபோயிப் பிரிச்சுப் பாருங்க”

அவள் ஒரு பையைக் கொடுத்தாள். அதைப் பாரென்று பறித்துக் கொண்டவர்கள் எரித்த கண்களோடு வெறித்த பார்வையை வீசி விட்டுப் படபடவென்று பயணப்பட்டுப் பாரென்று காரைச் சாத்தி விறுவிறுவென்று வீடுசேர்ந்து சாப்பாட்டு மேஜையில் குடும்பத்தையே கூட்டி, பையைப் பையத் திறந்து பார்த்தபோது எல்லார் முகங்களிலும் அருவருப்பும் ஆச்சரியமும் அதிர்ச்சியும் கலந்தடித்தன.

சிலர் மூக்கைப் பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

வாந்தி வந்தது சிலருக்கு.

டைனிங் டேபிளை விட்டுத் தெறித்தோடினார்கள் சில பேர்.

“சே! இப்படிப் பண்ணிப்புட்டாளே...”

“அய்யய்யோ...பொம்பளையா அவ?”

“சே..அந்தச் சனியன வெளிய எறிங்கடா”

மூத்த உறுப்பினரின் உத்தரவு பிறந்தது.

ஒரு வேலைக்காரி, முந்தானையில் மூக்கை மூடிக்கொண்டே எடுத்துச் சென்று வீதியிலிருந்த குப்பைத்தொட்டியில் வீசிவிட்டுத் திரும்பினாள் - கானகோகிலா கலா கத்திரித்து அனுப்பிய கர்ப்பப்பையை.

முலையைத் திருகி எறிந்தவளுக்குக் கண்ணகி என்று பெயரென்றால் -கர்ப்பப்பையை அறுத்தெறிந்தவளுக்கு என்ன பெயர்?

32

எரிதழல் கொண்டு வா

அணைப்பட்டியில் செங்கற்குளைத் தொழில் செய்யும் முள்ளுமூக்கன் விளாம்பட்டி காவல் நிலையத்துக்குள் சுற்றியடிக்கும் சூறாவளிபோல் புகுந்தான் தன் சுற்றம் சூழ. அவன் நெஞ்சு பதறியது; வாய் குழறியது.

"அய்யா... இன்ஸ்பெக்டர் அய்யா... எம் மகளக் காணோம். எங்க வம்சத்துக்கே ஒரே ஒரு பொட்டப்புள்ள. காலேசுக்குப் போனபுள்ள வியாழக்கெழமையிலருந்து வீடுதிரும்பல. எங்கெங்க தேடியும் காங்கல. வீடே எழவு வீடாக் கெடக்கு. ஊரு எரியுது தீப்புடிச்சு. எங்க மானம் மருவாதி உசரு எல்லாம் உங்க கையிலய்யா".

பென்சிலால் காது குடைந்துகொண்டே, காவல்துறைக்கென்றே கட்டமைக்கப்பட்ட உணர்ச்சியற்ற தொழில்மொழியில் இன்ஸ்பெக்டர் கேட்டார்:

"போட்டோப் படம் இருக்கா?"

"இந்தா இருக்கு"

298 | வைரமுத்து சிறுகதைகள்

“ஏழுதி ஒட்டிக் குடுத்திட்டுப் போங்க; பாப்பம்”

★

காவல் நிலையத்தை விட்டு வெளியேவந்த முள்ளுமூக்கன் வெறியோட்டம் ஓடி வந்த வேட்டைநாய்போல் மூச்சுவிட்டுத் தணிந்த குரலில் கோபம் எரியும் சொற்களால் சொன்னான்:

“ஏலே மாப்ள சிவங்காள! இந்தப் போலீஸ்காரப்பயகள நம்ப முடியாதுய்யா; குமுளி தேக்கடின்னு நீ மேற்கபோயித் தேடு. யப்பா கூடப்பெறந்தவனே குத்துப்பாண்டி... நீ தெக்குச் சீமைக்குப் போப்பா. நான் பெத்த மக்கா... கருத்தராசு... செவத்திவீரா.. வடக்க மலப்பக்கம் போங்கப்பா. நான் கெழக்க போறேன். சீதையை ராமர் தேடுனமாதிரி தேடுவோம் நம்மபிள்ளைய. அவள யாராச்சும் கடத்திட்டுப் போயிருந்தான்னு வச்சுக்க... புடிச்ச எடத்துல அவனப் பொலி போட்டுங்க. இல்ல... அவளே ஓடிப்போயிருந்தான்னு வச்சுக்குங்க, கண்ட எடத்துல ரெண்டு பேரையும் கண்டதுண்டமா வெட்டிக் காக்கா கழுகுக்கு எரையாப் போட்டுங்க. வைகை ஆத்துல தல முழுகிட்டு வேட்டிய ஒனத்திக்கிட்டே வீடு வந்து சேருங்க”.

★

வீட்டில் கதறிச் சிதறியது பெண்ணைப் பெற்ற தாய் மனது.

“அடியே ஆத்தா! என் ஒத்த மகளே... நான் பொத்தி வளத்த பூங்குருவி! எங்கடியம்மா போயிட்ட என்னிய விட்டுப்புட்டு. செல்லப்பூவுன்னு பேரு வச்சுச் செல்லங்குடுத்து வளத்தேனே மகளே. பெத்தன்னைக்கிருந்து மூணுநா உன் மூஞ்சி காணாம இருந்ததில்லையே. ஒனக்கு ஏதாச்சும் ஆச்சு... ரெண்டாம் பொணம்தான் நீயி. மொதப்பொணம் நாந்தாண்டி”.

“ஏய் ஒன்னிய சாக விட்டுவோமா? கூசாமப் பேசாதடி கூருகெட்ட சிறுக்கி. ஏழு கடல் தாண்டி அவ போனாலும் இழுத்து வந்திரமாட்டமா குடுமியப் புடிச்சு. மூக்கச் சிந்தாம மூலையில் உக்காரு போ”.

மனைவியை மிரட்டி அடக்கிய முள்ளுமூக்கன் செங்கல் விற்ற காசை வழிச்செலவுக்கு எல்லாருக்கும் பிரித்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

★

கொடைக்கானலுக்கு மேலேகவுஞ்சி. அதன்பிரதானச்சாலையை விட்டுப் பள்ளத்தாக்கில் வழுக்கி விழுந்த ஒரு பேரித்தோட்டம். சுவர்களின் தோலுரிந்த ஒரு தகர வீடு. பேரி மரங்களில் மலைப்பறவைகளின் உரையாடல். தகர வீட்டுக்குள் ஒரு பெண்ணின் கன்னிகழியாத விசம்பல். அவள் அழுகை துடைக்கும் ஆண் குரல்.

“ஏய் செல்லம்... இப்படி அழுதுக்கிட்டேயிருந்தா எப்படி? குறிஞ்சியாண்டவர் கோயில்ல தாலி கட்டி ஒன்னக் கூட்டியாந்தேன்...? எல்லாருக்கும் கல்யாணத்துல காதல் முடிஞ்சுபோயிருது. நாம இனிமேதான் காதலிக்கவே போறோம். அழாத... சிரி... என்னச் சுட்டுப்போட்ட சிரிப்பு - குறையாடிய சிரிப்பு - அதை மறுபடி சிரி...”

அவள் மார்பில் புதைந்து தலைகுலுக்கி மாட்டேனென்றாள். அவன் கழுத்தை ஒரு கையால் கட்டிக்கொண்டவள் மறுகையால் மார்பைப் பூட்டிக்கொண்டாள். வழியெல்லாம் மலர்ந்தே கிடந்தவள் இந்தத் தகரவீட்டுத் தனிமைக்குள் வந்ததும் சிவக்கச் சிவக்க அழ ஆரம்பித்துவிட்டாள். புலன்களை உள்ளிழுத்துக்கொள்ளும் ஆமைபோல் தன்னைத் தாளிட்டுக்கொண்டாள். அடிக்கடி ‘அம்மா... அம்மா...’ என்று அழுதாள். ஓரிருமுறை ‘அப்பா...’ என்று பெருங்குரலெடுத்துக் கத்தினாள்.

‘நம்மள வாழவிடுவாங்களா?’ என்ற கேள்வி மட்டும் ஒரே இடத்தில் சுற்றும் ஒலித்தட்டைப்போல் மீண்டும் மீண்டும் அவளால் முனகப்பட்டது.

அவள் மனநிலையை மாற்ற நினைத்தான். அழுகையின் ஈரத்தை முத்தத்தால் துவட்ட முயன்றான். இவன் தீண்டினான். அவள் உதறினாள். இவன் நெருங்கினான்; அவள் நழுவினாள். கால்விரல்களை ஒவ்வொன்றாய் உருவிப் பாதப்பள்ளங்களில் பால்வினை செய்தான். உடன்பாடில்லையென்று விலகினாள். கையோடு கைசேர்த்தான்.

“ஐவிரல் இடைவெளி
அன்பே எதற்கு?
கைவிரல் பத்தும்
கைகோப்பதற்கு”

காதுமடலருகில் கவிதை சொன்னான். கைகளால் கைகளிரண்டையும் கைது செய்தவன் அதுவரை உதடு காணாத பண்டங்கள் தேடி நகர்ந்தபோது, அவள் திடீரென்று தீவிரமானாள். தன் உடம்பைப் பாதியாய் மடித்துக்கொண்டு கால்களிரண்டையும் பின்னித் தொடைகளைப் பூட்டிக்கொண்டாள். அந்தச் சக்கரவியூகத்தை அவனால் உடைக்க முடியவில்லை. அவள் தூங்கும் வரைக்கும் தூங்காதிருந்தவன் பிறகு பூட்டிய கால்களைக் கட்டிக்கொண்டே தூங்கிப்போனான்.

★

பண்ணைக்காடு தாண்டிக் கொடைக்கானல் நோக்கி எந்திரப்பிலிபோல் உறுமிக்கொண்டே ஏறிக்கொண்டிருந்தது தாய்மாமன் சிவன் காளையின் பழைய டாட்டா சுமோ.

★

“யப்பா மலையாண்டி! சம்சாரி வீட்டுப்பிள்ளையைக் கூட்டிட்டு ஓடியாந்திட்டியே... சரி சொல்லுவாகளா அவுக? சாதி பாப்பாக்களே. ஏவாரத்துல மட்டும் தானப்பா நம்மூர்ல சாதிபாக்க மாட்டாக; மத்த எல்லாத்துலயும் பாக்குறாகப்பா. எனக்கென்னமோ பயமாத்தான் இருக்கு. நீங்க நல்லாருக்கணும்”.

இந்த வீராயிச் சித்தி ஒருத்திதான் மலையாண்டிக்கு மிச்சமிருக்கிற ஒரே ஓர் உறவு. அவளை நம்பித்தான் கொடைக்கானலில் தாலிகட்டிக் கவுஞ்சிக்குக் கூட்டி வந்துவிட்டான் செல்லப்பூவை.

சின்ன வயதில் பஞ்சம் பிழைக்கக் கணவனோடு மலையேறியவள் இன்று பழைய விதவையாய் இந்தக் கால் ஏக்கர் புறம்போக்கு நிலத்தில் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறாள் தன் வாழ்வின் மிச்சத்தை.

“காதலுக்குத்தான் சாதி தடையாயிருக்கும் சித்தி. கல்யாணத்துக்குமா இருக்கும்? தாலி கட்டுபெறகு என்ன செய்யும் சாதி? இவளப் பாத்துக்க. நானும் ஒரு வேலவெட்டிக்குப்போயி காக சம்பாதிக்க வேணாமா? காலி ஃபிளவருக்குப் பூச்சிமருந்தடிக்கப்போறேன். வாரேன்”.

★

“ஏந்தாயி... பொட்டச்சி வாசனையே ஆகாதே ஏம்பிள்ளைக்கி. எப்பிடி விழுந்துபோனான் உன் கவுட்டுக்குள்ள?”

வெட்கத்தால் சிவந்த முகத்தைக் கைகளால் மூடிக்கொண்டாள் செல்லப்பூ. மூடிய கண்களின் முன்னே படம்படமாய்... சரஞ்சரமாய் விரிந்தோடின பழைய காட்சிகள்.

நிலக்கோட்டை கல்லூரிக்கு அவள் அணைப்பட்டியிலிருந்து வருகிறாள். பிள்ளையார் நத்தம் நிறுத்தத்தில் அவன் தினந்தோறும் பேருந்து ஏறுகிறான். கருப்புதான் அவன். முகம் களையானது. குளிர்ந்த நெருப்புக் கங்குகள் அவன் கண்கள். எதேச்சையாக நான் பார்க்கும்போதெல்லாம் அவன் என்னையே பார்க்கிறான். அவள் பார்க்கும் தூரத்திலும் அவளைப் பார்க்கும் தூரத்திலும் தன்னை நிலைநிறுத்திக்கொள்கிறான். அவன் பார்வை என் உயிரைக் குடைகிறது. என் எலும்புகள் ஐஸ் க்ரீம் ஆகின்றன. அவனைப் பார்க்காத பகலில் என் அறிவு அழிகிறது; தீயில் வேகின்றன என் சனி ஞாயிறுகள்.

டிஃபன்பாக்ஸ் வாங்கப் போனபோதுதான் தெரிகிறது அவன் பாத்திரக்கடையில் ஒரு பணியாளன் என்று. அவனைப் பார்க்க வெட்கப்பட்டு ஏதோ ஒரு டிஃபன்பாக்ஸை வாங்கிக்கொண்டு பஸ் ஏறுகிறேன். பிரித்துப் பார்த்தேன் - என்ன ஆச்சரியம்? டிஃபன்பாக்ஸில் ‘செல்லப் பூ’ என்று பெயர் வெட்டியிருக்கிறான். எமகாதகன்! எப்படி அறிந்தான் என் பெயரை? மறுநாள் எங்கள் டிஃபன்பாக்ஸ்களைப் பரஸ்பரம் பரிமாறிக்கொள்கிறோம். திருப்பித்தரும்போது டிஃபன்பாக்ஸ் கடிதங்களால் நிறைந்து காதல்பாத்திரம் ஆகிவிடுகிறது. போகப் போகப் பைத்தியம் பிடிக்கிறது. எங்கள் வாழ்க்கை நிறம் மாறுகிறது. நிலக்கோட்டை - அணைப்பட்டி நெடுஞ்சாலை பட்டாம்பூச்சிகளால் நிரப்பப்படுகிறது. சாலையோரக் கள்ளிகளில் தங்கம் ஒழுகுகிறது.

‘கல்யாணம் பண்ணிக்கலாமா’ என்கிறேன் நான். ‘பண்ணிக்கலாம்; ஆனால் நீ மேல்ஜாதி; நான் கீழ்ஜாதி’ என்கிறான். நான் சிரிக்கிறேன். “உண்மையில் நீங்கள்தான் ‘male’ ஜாதி; நான் ‘female’ ஜாதி” என்கிறேன் ஆங்கிலத்தில். சிரிக்கிறான்; சிரிக்கிறோம். இப்போது கழுத்தில் அவன் தாலி; கண்ணிலே கண்ணீர். இது ஆனந்தமா? துக்கமா?

★

"புதுசா ஒரு பையனும் பொண்ணும் அக்கம்பக்கத்துல பாத்நீகளா?"

கொடைக்கானல் நாயுடுபுரத்தில் விசாரித்துக் கொண்டிருக்கிறது சிவன்காளை வகையறா.

★

அழுது அழுது கண்வீங்கிக் கிடக்கிறாள் செல்லப்பூவின் தாயார். தொடர்பற்ற சொற்கூட்டங்களுக்கு மத்தியில் சிக்கிக் கொண்டவள் வெளியேறும் வழியறியாமல் புலம்பித் தீர்க்கிறாள்.

"எங்க இருக்காளோ? எப்படி இருக்காளோ? இல்ல இருக்காளோ...? இல்லையோ...? ஊரெல்லாம் மஞ்சக் குளிச்சா, சந்தனம் குளிப்பாளே ஏந்தங்கம். இன்னக்கி எந்தக்காட்டு முள்ளுல கெடக்காளோ? இத்தன தாட்டியவான்களிருந்தும் இன்ன தெசையில இருக்கான்னுகூடக் கண்டுபிடிக்க முடியலையே"

புலம்பிக்கொண்டிருந்த ஆத்தாளை இடைமறித்தாள் சமையல்காரியின் சின்னமகள்.

"யாத்தா, இந்த டிஃபன்பாக்ஸப்பாரு. இது நம்மவீட்டுப் பாத்திரமாத் தெரியலையே. மலையாண்டின்னு வேற பேரு வெட்டியிருக்கு. நம்ம ஆளுகள்ல யாரு மலையாண்டி?"

ஒரே ஒரு தீப்பொறியில் எரிந்தது காடு; கவுஞ்சி வரைக்கும் தெரிந்தது ஒளி.

★

"அந்தா அவதான். பேரி மரத்தடியில பேன் பாத்துக்கிட்டிருக்காளே அவதான் எங்க பொண்ணு"

சிவன்காளை கைகாட்டவும் ரெண்டு பெண்களையும் நிதானமாய்ச் சூழ்ந்துகொண்டன காக்கிச்சட்டைகள்.

"ஏண்டி. ஓடுகாலி! நம்ம சாதிப்பய எவனும் ஒனக்கு ஆம்பளையாத் தெரியலையா? கீழ்சாதிப்பயகிட்டதான் கிறுக்கா? வாடி கழுத வச்சிருக்கோம் ஒனக்கு வீட்ல"

செல்லப்பூவின் தலைமுடியைக் கையில் சுற்றி பேரிக்காட்டில் தரதரவென்று இழுத்துப்போனான் தாய்மாமன்.

தடுக்க வந்த சித்தி வீராயி மாட்டுக்காம்பில் ஓட்டிய உண்ணியைப்போல் நசுக்கி எறியப்பட்டாள்.

அவள் 'அய்யோ மாமா' என்று காடு கிழியக் கத்தினாள்.

“வம்சம் புழுக்கைப் பட்டுப்போச்சு. இன்னும் தாய்மாமன் உறவு மட்டும் ஓட்டிக்கிட்டிருக்காக்கும்? மஞ்சக் கெழங்கக் கழுத்துல கட்டினாத் தாலி ஆயிருமா தாலி...?”

கழுத்தில் காயம்பட அழுத்தி அறுக்கப்பட்ட தாலி, பீட்டுட் செடிகளுக்கு மத்தியில் எங்கோபோய் விழுந்து தொலைந்தது.

“என்னைய விடுங்க. அவரு வந்தபிறகு அவரையும் சேத்துக் கூட்டிட்டுப்போங்க. எனக்கு என் புருசன் வேணும்... புருசன் வேணும்...”

“வாடி புள்ள. நம்ம சாதியில ஒனக்கு ஒம்போது புருசன் கட்டிவைக்கிறேன்; வா”

ஒரு பெண்ணின் மீது செலுத்தப்படும் அதிகபட்ச ஆதிக்கத்தை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்த போலீஸ், பைகளில் கைகளைவிட்டு நோட்டுகளை நோண்டிக்கொண்டிருந்தது.

“ஏலே இந்தச் சிறுக்கிய நான் கூட்டிட்டுப் போறேன். இவள ஓட்டிட்டுப் போனவன் வந்தான்னா போட்டுத்தள்ளிட்டு வந்திருங்க”

சாராயச் சிவப்பு மாறாத இரண்டு தடிப்பயல்களுக்கு உத்தரவு போட்டுவிட்டு செல்லப்பூவின் தோள்பட்டையில் இரும்புக்கைகளை வைத்து அழுத்திக்கொண்டு புறப்பட்டான் சிவன்காளை.

ஒரு காதலுக்கான கடைசிச் சங்கை ஊதிக் கொண்டே வளைந்த மலைச்சாலைகளில் ஏறி இறங்கிக்கொண்டிருந்தது டாட்டா சுமோ. மரஞ்செடிகொடிகளின் வேர்களும் கருகும்படி மலைவெளியெங்கும் கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தது செல்லப்பூவின் கதறல்.

அந்தி மயங்க மழை தூறியது; கவுஞ்சி மலையை மஞ்சமூட்டம் மூடியிருந்தது. ஒரு கையில் வாசனை இல்லாத மலைப்பூவும்

இன்னொரு கையில் சாரம்போன இனிப்பும் வாங்கிக்கொண்டு ஓர் உருளைக்கிழங்குக் கோணியைத் தலையில்மாட்டி வீடு திரும்பிக் கொண்டிருந்த மலையாண்டியின் தோள்களை எலும்பு நொறுங்க அழுத்தின நான்கு தேக்கங் கரங்கள்.

★

விளாம்பட்டி காவல் நிலையத்தில் சம்பந்தப்பட்டவர்களைத் தவிர ஈ காக்கா இல்லாமல் பார்த்துக்கொண்டது போலீஸ்.

“போடி! உங்கப்பன் கால்ல போயி விழு”

தரதரவென்று இழுத்து வந்தவளை அப்பன் காலடியில் அர்ப்பணித்தான் தாய்மாமன்.

பதற்றம் - அச்சம் - அவமானம் என்ற கலவை உணர்ச்சிகளால் நொந்து நொறுங்கிக் கிடந்தவள் அப்பன் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு கதறினாள்.

“என்னிய மன்னிச்சிருங்கப்பா. ஒங்களக் கேக்காமக் கல்யாணம் பண்ணினது தப்புதான். என்னிய அவரோட சேத்து வச்சிருங்க. உடுத்துன துணியோட வெளியேறிக்கிறேன். அவரு இல்லேன்னா நான் செத்தே போயிருவனப்பா”

தரையைக்கூடக் குனிந்து பார்க்காமல் காவல் நிலையத்தின் அழுக்குப் பிடித்த மின்விசிறிமீது பார்வை செலுத்தி விறைத்தது விறைத்தபடி நின்றான் முள்ளுமூக்கன்.

கலைந்த தலையும், குலைந்த கோலமும், உடம்பில் உட்காராத ஆடையும், கருணையைப் பிச்சைகேட்கும் கண்களுமாய் நடுங்கும் குரலில் விம்மிவிம்மிப் பேசியவளை வம்சத்தின் இழிவென்று பார்த்து நின்றார்கள் அண்ணன் தம்பிகள்.

“என்னய்யா முள்ளுமூக்கா, இந்தப் பொண்ணுதான் ஓம் மக. ‘பெண்ணைப் பெற்றுக்கொண்டோம்’ன்னு எழுதிக் கொடுத்துட்டு புகாரை வாபஸ் வாங்கிக்குங்க”

தரையில் உடைந்து கிடந்தவளை ஒன்று சேர்த்தார்கள். வாகனத்தில் நடு இருக்கையில் அவளை அமரவைத்து இருபுறமும் இருவர் சுவர் கட்டினார்கள்.

“ஏலே! அந்த டிரைவரை இறக்கிவிடுறா. வண்டியை நீ ஓட்டறா கருத்தராசு”

வண்டி புறப்பட்டது.

★

இரண்டு மணி நேரத்தில் மீண்டுவந்த முள்ளுழுக்கன் விளாம்பட்டி காவல் நிலையத்துக்குள் சுற்றியடிக்கும் சூறாவளிபோல் புகுந்தான் தன் சுற்றம்சூழ.

அவன் நெஞ்சு பதறவில்லை; வாய் குழறவில்லை.

“அய்யா இன்ஸ்பெக்டர் அய்யா... என் மகளைக் காணோம். கஷ்டப்பட்டுக் கண்டுபிடிச்சுக் குடுத்தீக. இப்பத் திரும்பவும் காணோம். வீட்டுக்குப் போற வழியில ஒண்ணுக்கிருக்க வண்டிய ஓடையில நிறுத்தினோம். வந்துபாத்தா திரும்பவும் ஓடிப்போனா ஓடுகாலி. இருட்டுல எங்க போனாளோ தெரியல. கையெடுத்துக் கும்புடுறேன்; கண்டுபிடிச்சுக் கொடுக்கணும்”.

தீர்ந்துபோன தேநீர்க் கோப்பையின் கடைசிமண்டியை உறிஞ்சிக் கொண்டே காவல்துறைக்கென்றே கட்டமைக்கப்பட்ட உணர்ச்சியற்ற தொழில்மொழியில் இன்ஸ்பெக்டர் சொன்னார்:

“எழுதிக் குடுத்துட்டுப் போங்க; பாப்பம்”

★

“ஏலே பாவிமக்கா! எங்கடா என் பிள்ள? கைக்கு வந்த பிள்ளையைக் கண்ல காட்டுங்கடா, அவ எந்தச் சாதிப்பயகூடப் போனாலும் போகட்டும். உசரோட இருந்தாப் போதுமடா மக்கா. சொல்லுங்கடா! எங்கடா இருக்கா என்னப் பெத்த ஆத்தா?”

“ஏ கெழவி! சும்மா கெட. ஓடுகாலிப்பிள்ள திரும்ப ஓடிப்போனா. கண்டுபிடிக்காம விடுவோமா? போ... போயிப் பொத்திக்கிட்டு ஓறங்கு”

இடிமொழியில் பேசிய மகன் குரலில் இடிந்தேபோனாள் ஆத்தா.

★

விடிந்து தொலைந்தது இழவு இரவு.

நேற்று ராத்திரி பின் ஜாமத்தில் முள்ளுமூக்கனின் செங்கற்குளையில்
பிணவாடை வீசியதாகப் பேசிக்கொண்டார்கள் கம்மாக்கரைக்
காவல்காரர்கள்.

எங்களுர் நெருப்பு வீடெரிக்கும்; காடெரிக்கும்; ஆளெரிக்கும்;
நீதியெரிக்கும்.

பாவி மக்கா! சாதியை எரிக்கும் நெருப்பை எப்பப்பா கண்டுபிடிக்கப்
போறீக?

33

கோயில் மாடு

“ஏலே அங்கணா! எந்நேரமானாலும் வண்டி இந்த வழியாத்தான் வந்தாகணும். கண்சிமிட்டி முடிக்குமுன்ன கடந்திரும். விட்றாத. லாரிய மறி; நிக்கலையா... சூரிய எறி”

உத்தமபாளையம் முல்லையாற்றுப் பாலத்தில் வேல் கம்போடு நின்ற கீரித்தேவர் தன் ஆட்களுக்கு ஆணையிட்டுவிட்டு, சரியும் மீசையை ஆட்காட்டி விரலால் தூக்கி ஆகாயம் காட்டினார்.

சும்மா ஒங்குசாங்கான ஆளு. உருமாலக் கழிச்ச ஆறடி உயரம். அகலமா நெஞ்சு; ஒரு மரக்கா நெல்லு காயப் போடலாம்; ஒவ்வொரு தோள்லயும் ஒரு கல்லுப்பயறு மூட்ட சக்குன்னு போயி உக்காரும்; அவ்வளவு நீளம். ஈட்டியக் கவுத்துவச்ச மாதிரி ஒரு மூக்கு. ‘நீதியா? மதிப்பேன்; அநீதியா? மிதிப்பேன்’னு ரெண்டு உணர்ச்சிகளும் கலந்து மெதக்குற கண்ணு.

விடியலாமா வேணாமான்னு ஆகாயம் யோசிச்சுக்கிட்டிருக்கிற அந்தக் கருக்கல்ல ஒரு முடிவோடதான் நிக்கிறாரு பாலத்து மேல மூர்க்கமா.

வெட்டரிவாள் - வேல்கம்பு - சூரிக்கத்தி - கரணைக்கல் எல்லாம் ஏந்தி நிக்கிது இளவட்டக்கல்லை இடதுகையால் தூக்கியெறியும் ஒரு ரகளைக்காரக் கூட்டம்.

"அம்சாபுரத்திலிருந்து புறப்பட்டு - குள்ளப்புரத்துல சோலிமுடிச்சு - கானாவிலக்குல முட்டி - தேனியில விழுந்து - இந்த வழியாத்தான் கேரளா போகணும் அந்த வண்டி. தடுங்கடா பயலுகளா. அதுக்கு மேல லாரி போனா என் நெஞ்சுல ஏறிப் போகட்டும்."

செல்போன் அடிக்குது; ஒச்சு ஒளவு சொல்றான்:

"மாமா! பழனிசெட்டிபட்டியில டீ குடிக்குதுக பார்ட்டிக. இன்னும் அரைமணி நேரத்துல பாளையம் வந்து சேந்திரும் வண்டி. லாரி பேரு - மணிகண்டன்"

அந்த முப்பது நிமிசமும் கும்பி கொதிக்க ரோமக்கால் குத்தி நிக்க ரத்தப்பலி கேட்டு வேல்கம்பு வெடைக்க நிக்கிறாக ஆளுக நெஞ்சு நிமித்தி.

பாலத்துப் பிடிசுவத்துல ஏறி நின்னு தூரத்துல வார வாகனத்த எழுத்துக் கூட்டுறான் அங்கணன்.

"ம...ணி...க...ண்...ட...ன். வாரான் மாமா...லாரிக்காரன் வாரான்."

"மாப்ளைகளா! லாரிய நிறுத்துங்க. மீறிப்போனா நாலு சக்கரத்துலயும் வேல்கம்ப எறிங்க"

பாலத்தை மறித்து ஐந்தாறு ஆட்கள் வரிசைகட்டி நிற்பதையும் அவர்களின் தலைக்கு மேலே ஆயுதங்கள் தெரிவதையும் ஒரு ரத்தச் சூழல் அங்கு நிலவுவதையும் கண்டு நடுப்பாலத்தில் ஓரமாய் ஒதுக்கி 'சடர்ன் பிரேக்' அடித்தான் லாரிக்காரன்.

நின்ற லாரியின் 'பேனட்' மீது புரட்டிய வேல்கம்பால் ஒரு போடு போட்டான் அங்கணன். 'நம்பர்பிளேட்'டை அரிவாளால் வெட்டி விழுத்தாட்டினான் சுழியன். சரசரவென்று கரணைக் கற்களை நான்கு சக்கரங்களுக்கும் 'அடவு' கொடுத்து லாரிக்கு நங்கூரம் பாய்ச்சினார்கள் இளந்தாரிப் பயல்கள். வண்டியைவிட்டுப் பளீரென்று தரையில் குதித்த டிரைவரையும் வியாபாரியையும் மிசங்கவிடாமல் சூழ்ந்து கொண்டார்கள் மற்றவர்கள்.

இதில் எதிலும் ஈடுபாடு காட்டாமல் லாரியின் பின்பக்கம் போனார் கீரித்தேவர். அங்கு கண்ட காட்சியில் அவருக்கு நெஞ்சடைத்தது.

முடிகயிறுகளால் கட்டப்பட்டு பிணைகயிறுகளால் இணைக்கப்பட்ட ஏழெட்டு அடிமாடுகளுக்கு மத்தியில் நெற்றியிலிட்ட சூலத்தோடு கண்களில் ஒரு மரணமிரட்சியோடு பரிதாபமாய் நின்றது பரமசிவம்; அய்யனார் கோவிலுக்குக் கீரித்தேவர் ஐந்தாண்டுகளுக்கு முன் நேர்ந்துவிட்ட கோயில் மாடு.

“நாட்டக் காக்கிறது இருக்கட்டும்; ஒனக்கான மாட்டக் கூடக் காக்க மாட்டியா அய்யனாரப்பா...?”

அடிமாட்டுக்குப் போற பிராயமா அது? மற்ற மாடுகளெல்லாம் எலும்பும் தோலுமாய்; இது மட்டும் கொழுப்பில் கட்டப்பட்ட கோபுரமாய். மற்ற மாடுகளெல்லாம் மரணத்தின் தேதியறிந்த நோயாளிகளாய்; இதுமட்டும் அடிமாட்டுச் சரித்திரமறியாத அப்பாவியாய்.

‘அடேய் ... அடிமாட்டு அடிமடையர்களா! மத்ததெல்லாம் மாட்டா; இது எனது குலதெய்வமடா. மத்ததெல்லாம் உரிச்சப் பாத்தா எலும்பும் கறியும் இருக்குமடா; பரமசிவத்த உரிச்சப் பாத்தா - என் இதயம் கல்லீரல் தெரியுமடா. அடப்பாவிகளா! என் குடும்பத்தில் ஒருத்தனையா கொன்று குழம்பு வைப்பீர்கள்?’

வேல்கம்பைத் தரையில் ஊன்றி ஒரு எக்கு எக்கிப் பிடிகயிறு தொட்டுப் பரமசிவத்தின் தாடை தடவினார் கீரித்தேவர்.

பாசமுள்ள மனிதனின் ஸ்பரிசு வெப்பம் பட்டதில் கண்ணாடிக் கண்களில் தேங்கிநின்ற கண்ணீரைப் பொல பொலவென்று கொட்டியது பரமசிவம்.

“பயப்படாத பரமசிவம்! அதான் அப்பன் வந்துட்டன்ல... நீயழுதா நாந் துடைப்பேன். நான் அழுதா யார் துடைப்பா?”

கண்களை மூடி யோசித்துத் தன்னை சாந்தப்படுத்திக் கொண்டார் கீரித்தேவர்.

“ஏ அப்பா லாரிக்காரா! எம் மாட்ட மட்டும் ஏறக்கிவிட்டுட்டு எடுத்துட்டுப் போப்பா வண்டிய”

“அய்யா இது அநியாயம். நாங்க ஒண்ணும் கேரளாவுக்கு மாடு கடத்தல. சட்டப்படி வெலகுடுத்து வாங்கிட்டுப் போறோம். எட்டு மாடுகளுக்கும் விலைகுடுத்த ரசீது என் உள்பாக்கட்ல இருக்கு. வேணும்னா பாத்துக்குங்க.”

“ரசீது இருக்கலாம்; ஒத்துக்கிர்றேன். மத்த மாடுகளுக்கு மாட்டுச் சொந்தக்காரனே கையெழுத்துப் போட்டிருப்பான். அய்யனார் கோயில் மாட்டுக்கு அய்யனாரே கையெழுத்துப் போட்டுக்காரா...? காமி பாப்பம்...”

“அய்யா நீங்க பெரியார் மாதிரி கேள்வி கேட்டா அதுக்கு பதில் கிடையாது. கணக்கப்பிள்ள நாட்டாம கையெழுத்து இருக்கு; காமிக்கிறேன்.”

“கோயில்மாட்ட விக்க அய்யானருக்கே அதிகாரம் இல்லேங்கிறப்ப கணக்குப்பிள்ள நாட்டாமைக்கு மட்டும் உரிமை வந்திருமா உரிமை...? மாட்ட ஒப்படைக்கிறியா... வண்டியத் திருப்புறியா?”

“அய்யா! பதினஞ்சாயிரம் குடுத்து வாங்கியிருக்கேன். பணத்தக் கட்டிட்டு மாட்ட ஒட்டிட்டுப் போங்க”

மிச்சமிருந்த ஒரு கரணைக்கல்லால் அங்கணன் அடித்ததில் ஆயிரஞ்சில்லாய் நொறுங்கி விழுந்தது லாரிக்கண்ணாடி.

“குடுத்தவுகள் வந்து கேளுடா வெண்ணெ. திருப்புடா வண்டிய”

“அவுக குடுக்க முடியாதுன்னுட்டா என் முதலுக்கே மோசம் வந்திராதா? எனக்கென்ன உத்தரவாதம்?”

கொஞ்சங்கூட யோசிக்கவில்லை கீரித்தேவர். பல வருடங்களாய் அவர் விரலில் கிடந்து கெட்டிப்பட்டுக் கரணை காய்த்துக் கிடந்த பச்சைக்கல் மோதிரத்தைப் பல்லால் கடித்து இழுத்தார்.

பெரிதும் கெட்டிப்பட்டது அவர் பல்லா மோதிரமா என்ற பட்டிமன்றத்தில் பல்லே என்று தீர்ப்புச் சொன்னது கஷ்டப்பட்டு வெளியேற்றிய கடைசிக் கடி.

“இந்தா இதான் உன் முதலுக்கு உத்தரவாதம். திருப்பு வண்டிய; ஓட்டு அம்சாபுரத்துக்கு”

பரமசிவத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே வேல்கம்போடு கிரித்தேவர் பின் தொடர்ந்தார்.

இப்போது மாட்டின் கண்களில் ஊற்றெடுத்தது.

★

பெத்த பேரனும் வளத்த பரமசிவமும் வேற வேறயா? ரெண்டும் ஒண்ணுதான் கிரித்தேவருக்கு.

பிள்ளை இல்லாத தலைமகள் ஏழு வருசத்துக்குப் பிறகு மாசமானா. வீட்ல பசுவும் 'செனை'யா இருந்துச்சு. தலையீத்து மாடு சும்மா 'தளதள'ன்னு பளபளக்குது.

'மக சுகப்பிரசவமாகணுமே' கிரித்தேவர் நெஞ்சு திக்குத் திக்குன்னு அடிச்சுக்கிட்டேயிருந்துச்சு. பசுவப் பாத்துக்கிட்டேயிருந்தவருக்குப் 'பளிச்'சுன்னு ஒரு மின்னல் வெட்டுச்சு.

"அப்பா அய்யானாரப்பா! எம் மகளுக்கு சுகப் பிரசவம் ஆயிருச்சுன்னா எம் பசவு ஈனப் போற தலையீத்துக் கன்னுக்குட்டிய உன் சந்நிதிக்கே கோயில் மாடா நேந்து விட்டுறனப்பா"

சொன்னபடியே ஆண்குழந்தையப் பெத்தெடுத்தா மூத்தமக; காளங்கன்னு போட்டுச்சு பசுமாடு.

கோயிலுக்கு ஒரு கன்னுக்குட்டிய நேந்துவிட்டுட்டா, அந்தக் கன்னுக்குட்டி மட்டும்தான் வாய் வைக்கலாம் தாய்ப்பசு மடியில. மனுசப்பய அதுல கை வைக்க முடியாது. தாய்ப்பால யாரும் பங்கு போடாமப் பேரனாக் குடிச்ச வளந்த மாதிரி, தாய்ப்பசு மடியில கட்டுன பாலையெல்லாம் கன்னுக்குட்டி மட்டுமே குடிச்ச வளருது.

பிறந்த முடியெடுத்து என் பேரனுக்குப் பெருமாள்ன்னு பேரு வச்சேன். அன்னைக்கித்தானப்பா என் கன்னுக்குட்டிக்குப் பரமசிவம்ன்னு பேரு வச்சேன். ரெண்டு பவுன் சங்கிலி போட்டேன் என் பேரன் கழுத்துல. நிலக்கோட்டையில் காண்டாமணியடிச்சு மாட்டுவார்ல கோர்த்துக் கட்டிவிட்டேன் பரமசிவன் கழுத்துல. சந்தைக்குப் போனா - பேரனுக்குப் பிஸ்கோத்து; பரமசிவனுக்குப் பிண்ணாக்கு. மாடு பெத்த கன்னுக்குட்டியாவா வளத்தேன் பரமசிவத்தை? என் பேரன்கூட

ஒட்டிப் பெறந்த ரெட்டைக் குழந்தையா வளத்தேனே நான் பாசம் வச்ச பரமசிவத்த.

பத்துமாசத்துல பால்குடி மறக்குது பரமசிவம். இந்தா இந்தான்னு வந்திருச்ச சந்நிதிக்கு ஒப்படைக்க வேண்டிய காலம்.

கோயில் மாட்டுக்கு அடையாளம் போடணுமே! அடையாளம் போட்டன்னைக்குத்தான் அழுகையை நிறுத்த முடியல. அது ஒரு கொடுமை. நேந்துவிடுற கன்னுக்குட்டி உடம்புல எழுத்து எழுதணும். கோணினிய எடுத்துக் கொறட்டுல புடிச்ச, அடுப்புக் கங்குல அத அனல் பறக்கச் சுட்டு, அது செக்கச் செவ்வன்னு மூஞ்சி செவந்து நிக்க அதை இறுக்கிப் புடிச்ச மாட்டு இளந்தோல் மேல அழுத்தி எழுதுவாக வேணுங்கிற எழுத்த.

பரமசிவத்துக்கு நெத்தியிலயும் பின் தொடையிலயும் சூலம் போடணும். ரெண்டு பக்க வயித்துலயும் அய்யனார் துணைக்கு அடையாளமா 'அ.து' போடணும்.

'யாத்தே! பட்டுத் தோலுடா என் பரமசிவம் தோலு. தாங்குமா...?' மாட்டுக்குச் சூட்டெழுத்து எழுதுறபோது கண்ணு ரெண்டையும் மூடிக்கிட்டாரு கீரித்தேவரு. பிறகு அது சுத்துற சத்தம் தாங்காம, 'என்னமோ பண்ணுங்கடா... நான் போறேன்'னு போயிட்டாரு வெளியில.

உடம்பெல்லாம் குங்குமம் சந்தனம் அப்பி, கழுத்துல கோடித்துண்டு கட்டிக் கதம்ப மால போட்டு, 'அய்யனாரப்பா! ஒம் பிள்ளைய ஒங்கிட்ட ஒப்படைச்சிட்டோம்; பாத்துக்கப்பா'ன்னு சாமி கும்பிட்டு விட்டுட்டு வந்தது நேத்து மாதிரி இருக்கு. நாலுவருசம் ஒடிப்போச்சு; இப்பப் பரமசிவத்துக்கு வயசு அஞ்சு. அதுக்குள்ள எம் பிள்ளைய அடிமாடுன்னு சொன்னா... அய்யனாரப்பன் தடுக்குறானோ இல்லையோ; நான் தடுப்பேன்.

★

அய்யனார் கோயில் அரசமரத்தடிப் பஞ்சாயத்து மந்தை தீப்புடிக்குது. நாட்டாமை கணக்கப்பிள்ளை - ஊர்ப்பெருசுக - சகல சமூகத்து ஆளுக எல்லாரும் ஒரு விறுவிறுப்பான நாடகத்துல உச்சக் காட்சிக்குத் தயாராகுறமாதிரி உக்காந்திருக்காக. பிடியிறு போட்ட

பரமசிவத்தப் புடிச்சு நிக்கிறான் அங்கணன். நட்டுவச்ச ஈட்டிமாதிரி சும்மா வெறச்ச வெடைச்ச நிக்கிறாரு கிரித்தேவரு. மனுசங்க கூடி மாட்டுக்குப் பஞ்சாயத்துப் பன்றத, கத்திக் குமிக்காம வேடிக்கை பாக்குதுக காக்காயும் குருவியும்.

“என்னப்பா கிரித்தேவா! பஞ்சாயத்துக் கூட்டச் சொன்னது நீயி. முதல்ல உன் பிராது என்ன...?”

எந்த நாட்டாமை மாட்டுக்குக் கைநீட்டிக் காசு வாங்குனாரோ அவரே பிராது என்னன்னு கேட்டதும் நெஞ்சுல முட்டுன கோவம் மூக்குல வந்து வெடச்சிருச்ச கிரித்தேவருக்கு.

“கோயில் மாட்ட அடிமாட்டுக்கு வித்தவன் யாரு? முதல்ல அது தெரிஞ்சாகணும் இந்த சபையில்.”

கொஞ்சநேரம் அங்க யாரும் ஒரு பேச்சும் பேசல.

“சரி, நடந்தது நடந்து போச்சு. நடக்க வேண்டியதச் சொல்லப்பா”

“நடக்க வேண்டியதச் சொன்னா செஞ்சிருவீகளா?”

“சொல்லப்பா”

“வித்த மாட்ட விடுவிச்சுரணும்; வித்தவன வித்தூரணும்.”

“இது விதண்டாவாதம்.”

“நேந்துவிட்ட கோயில்மாட்ட அஞ்சே வருசத்துல வித்ததுமட்டும் என்னா நியாயம்?”

“அது பண்ணுன அழிமானம் தாங்கலன்னு புகார் வந்துச்சு; அதான் விக்க வேண்டியதாப் போச்சு. பட்டிமந்தை பொத்தக்காதன், தரகுமாத்தி தவசி, ஒத்தக்கண்ணு முத்தையன் மூணுபேரும் வாங்கப்பா; வந்து சொல்லுங்கப்பா”.

தயங்கித் தயங்கி வந்து பயந்து பயந்து சொன்னார்கள் அந்த மூணுபேரும்.

“அய்யா ரெண்டு வருசமா அது பண்ணுன அழிம்பு தாங்கலய்யா. கரும்புக் காட்ட மிதிச்சு அழிச்சிருச்சு. சோளக்காட்ட மேஞ்சுபுடுச்சு.

சக்கரவள்ளிக் கெழங்கக் கொம்புல முட்டியே தோண்டியெடுத்துத் தாரப் போட்டுருச்சு. கோயில்மாட்ட விக் கலேன்னா நாங்க வெவசாயம் பண்ண முடியாது''

கிரித்தேவருக்கு மூக்குல வெடைச்சு நின்ன கோவம் இப்ப நாக்குல தவ்விருச்சு.

''ஏலே பொசகெட்ட பொத்தக்காதா! ஆடு மாடு மேயத்தாண்டா பூமி பொறந்துச்சு. அதுக மேஞ்ச நெலத்தை நீ புடிச்சு அழுக்கித்திட்டு அதுகள வெரட்டுனா என்னடா நியாயம்? ஒனக்குஞ் சேத்து மாடு உழுகுது; பால் பீச்சுது...அப்ப அதுகளுக்குஞ் சேத்து நீ வெவசாயம் பண்ணுனாக் கொறஞ்சா போயிருவ? மீன் குடிச்சுக் கொளம் கொறையாது. கோயில் மாடு மேஞ்ச குலம் அழியாது; தெரிஞ்சுக்க''

''காடு மேடு விளையற காலத்துல மட்டும் கோயில் மாட்டக் கொண்டியில அடைச்சுட்டா என்ன...?'' கணக்கப்பிள்ள தன் தீர்ப்பின் முதல் வரியை எழுத ஆரம்பித்தார்.

தன் கோபத்தை உடம்புக்குள் போட்டுப் புதைத்துக் கொண்டு பொறுமையாகச் சொன்னார் கிரித்தேவர்.

''யப்பா! ரொம்ப காலமா மாடுகள மனுசன் அடிமைப்படுத்தி வச்சிருந்தானப்பா. அதுக பாவம்ன்னு நம்ம மூதாக்கமாரு குடுத்த சுதந்திரம்தானப்பா கோயில்மாடு. அதுகளுக்கு மூக்கணாங்கயிறு இல்ல; பிடிக்கயிறு இல்ல; மேச்சக் காட்டுக்கு ஒரு எல்லை இல்ல. பசுமாட்ட நேந்துவிட்டா அதுல பால் பீச்சுறதில்ல. பதினைஞ்சு வயசாகிற வரைக்கும் கோயில் மாட்ட எந்த அதிகாரியும் ஏலம் விடுறதில்ல. எம் பரமசிவத்த அஞ்சே வயசில அடிமாட்டுக்கு வித்துட்டிகளே இந்தப் பாவம் உங்களச் சும்மா விடுமா?''

''கிரித்தேவன் சொல்லுல ஒரு நியாயம் இருக்கப்பா...''

''கோயில்மாடு அடிமாடானா சாமிகுத்தம் ஆயிராதா?''

சபையில் முணுமுணுக்கப்பட்ட சொல்லலைகள் மிதந்து மிதந்து நாட்டாமை கணக்கப்பிள்ளை காதுகளில் விழுந்தன.

“சரி கீரித்தேவரே! என்ன செய்யச் சொல்றீரு...?”

“மாட்டவித்த ருவா இப்ப யார் வசம் இருக்கு...?”

“அந்தப் பதினஞ்சாயிரத்தையும் அய்யனாரு கோயில் உண்டியல்ல போட்டாச்சப்பா.”

“உண்டியல உடைங்க. ருவாயை எடுங்க. வியாபாரிக்குக் கொடுத்துப் பரமசிவத்த மீட்டு அய்யனாருகிட்ட ஒப்படைங்க.”

“உண்டியல்ல போட்ட காசை எப்படி எடுக்க...?”

“பரமசிவம்தானப்பா அய்யனாருக்கு நல்ல சொத்து; நீ உண்டியல்ல போட்டியே அது கள்ளச் சொத்து. ஒடச்சு எடு”

உண்டியலைத் திறந்தார்கள்; அய்யாயிர ரூபாய்க் கட்டு மூணு கிடந்தது.

பூசாரி எடுத்து நாட்டாமைகிட்டக் கொடுக்க, நாட்டாமை வியாபாரிக்குக் கொடுக்க பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு ஈடு கொடுத்த கீரித்தேவன் மோதிரத்தை திருப்பிக் கொடுத்தான் வியாபாரி.

“ஒங்க மாட்ட ஒங்ககிட்டயே ஒப்படச்சிட்டேன்” - ரசீதையும் திருப்பிக் கொடுத்தான்.

“அவுகவுக சொத்து அவுகவுகளுக்கு வந்திருச்சு. இப்ப எல்லாருக்கும் திருப்திதானே...?”

சபையில் ஒரு நீண்ட மவுனம் நிலவியது.

நாட்டாமை கேட்ட கேள்விக்குத் திருப்தி சொல்ல முடியாமல் தலையைத் தொங்கப் போட்டு உதடுபிதுக்குகிறார் பூசாரி.

“அவுகவுக சொத்து அவுகவுகளுக்குப் போய்ச் சேர்ந்திருச்சு. ஆனா, உண்டியல்ல விழுந்த அய்யனாரு காசு உண்டியல விட்டுப் போயிருச்சே... அது கோயிலுக்கு நஷ்டந்தானே...?”

நியாயமில்லாத ஒரு விசயம் நியாயம் போலத் தெரியுது ஊருக்கு. குருவிகளின் சப்தம் மட்டும் கேட்குமாறு சபை மவுனமானது.

பூசாரி நினைப்பதையே பஞ்சாயத்தும் நினைக்கிறது என்பதைத் தன்
உள்கூட்டில் உணர்ந்த கீரித்தேவர் சட்டென்று ஒரு முடிவெடுத்தார். தன்
நெடிய உடம்பை மண்ணில் கிடத்தி சபையைக் கும்பிட்டார்; நெஞ்சைத்
தரையில் முட்டி எழுந்தார்; விறுவிறுவென்று உண்டியலை நோக்கி
நடந்தார்.

“அப்பா அய்யனாரப்பா! நீ நஷ்டப்பட வேண்டாமப்பா.”

தன் உள்ளங்கையிலிருந்த மோதிரத்தை உற்று உற்றுப் பார்த்தார்.
அய்யனாரைக் கும்பிட்டார்; மோதிரத்தை உண்டியலில் இட்டார். அது
‘டொக்’ கென்று தரைபட்ட சப்தம் அவரை ஆசீர்வதித்தது.

பஞ்சாயத்தே அவரை அண்ணாந்து பார்த்தது; நாட்டாமை பேச்சற்றுப்
போனார்.

‘கீரித்தேவன் மனுசனப்பா’ என்றன சமூகப் பெருக்கள்.

கீரித்தேவர் திரும்பினார்; பரமசிவத்தைப் பிணைத்திருந்த பிடிசுயிற்றை
உருவி எறிந்தார்.

‘ஒனக்கு விடுதலை; ஒடிப்போ’ என்பது போல் திமிலைத்
திருகினார்.

அப்போது அது அவரைப் பார்த்த ஒரு பார்வை இருக்கிறதே... அவர்
ஆயுசுக்கும் எந்த மனுசக் கண்ணிலும் அப்படி ஒரு நன்றியைப்
பார்த்ததில்லை.

34

மதமா? மனிதமா?

அவன் பெயர் ராமன். ஒரு தனியார் மேல்நிலைப்பள்ளியில் தமிழாசிரியன். கம்பராமாயணத்தில் தோய்ந்து பாடம் எடுப்பான் என்பதனால் அவனைக் 'கம்பராமன்' என்றே அடைமொழி கூட்டி அழைத்துப் பழகிவிட்டது பள்ளி.

அவன் கம்பராமன் என்று அழைக்கப்படுவதில் மண்ணுளிப்பாம்புக்கு இரண்டுபக்கம் தலை இருப்பதுபோல் இருதரப்புக்குமே மகிழ்ச்சிதான். அழைக்கப்பட்ட ராமன் அதைப் பெருமை என்று கருதி மகிழ்ச்சி கொள்கிறான். அழைக்கிறவர்கள் அதில் தொனிக்கும் கேலியில் கள்ளக்காதலைப்போல் ஒரு ரகசிய சந்தோஷத்தை அனுபவிக்கிறார்கள்.

இது எழுதப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது ராமனுக்கு வயது நாற்பது. ஆனால் அவனது 27 வயதுக் கதையறியாமல் இந்த நாற்பதைப் புரிந்துகொள்வது சாத்தியமில்லை. அதனால் 13 ஆண்டு களுக்கு முன்னால் அடித்த மழையில் நனைபுப் போகிறோம் நாம் எல்லாரும்.

ஒரே ஒரு கேள்விதான்... ஒரே ஒரு பதில்தான்... அந்தத் தமிழாசிரியன் வாழ்வைத் தலைகீழாய்ப் புரட்டிப் போட்டுவிட்டுப் போய்விட்டது.

எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் இரண்டு பதில்கள் உண்டு. ஒன்று சத்தியமானது; இன்னொன்று சாமர்த்தியமானது. இந்த உலகம் சத்தியத்தை விரும்புகிறதோ இல்லையோ சத்தியம்போல் தொனிக்கும் சாமர்த்தியத்தை ரசிக்கிறது.

பத்தாம் வகுப்புப் பையனொருவன் வகுப்பில் ஒரு கேள்வி கேட்டான்:

“ராமன் ரகுவம்சத்தைச் சேர்ந்தவன்தானே? ரகு வம்சம் சூரிய வம்சம் தானே? அப்படியானால் அவன் ராமசூரியன் என்று தானே அழைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். பிறகு ஏன் அவனை ராமச்சந்திரன் என்று அழைத்தார்கள்?”

ஆடிப்போனான் கம்பராமன். கேட்டது மாணவனின் சொந்தக் கேள்வியா இல்லை மண்டபத்தில் யாராவது எழுதிக் கொடுத்தனுப்பினார்களா தெரியாது. கேள்வி மெய்யானது; அதிலிருக்கும் நியாயத்தின் பிடி இறுக்கமானது. காற்று கடந்தோடிய பிறகு நிலைகொள்ளும் மரம் போல் நிதானித்து, யோசித்து, பிறகு ஒரு பதில் சொன்னான்:

“தம்பி! சூரியன் சூடானது; சந்திரன் குளிர்ச்சியானது. ராமன் சினம் கடந்தவன்; சுடுசொற்கள் சொல்லாதவன். அவன் ‘சாந்த சொருபி’. அந்தக் குணச்சிறப்பு கருதியே அவன் ‘ராமச்சந்திரன்’” என்று அழைக்கப்படுகிறான்.

பள்ளி வளாகம் முழுக்க அது பரவிவிட்டது. “கம்பராமன் கம்பராமன்தான்” என்று கட்டியங்கூறத் தொடங்கிவிட்டார்கள் சக ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும். நல்ல தமிழாசிரியர் வாய்த்திருக்கிறார் என்று நிர்வாகம் கூட ஆளில்லாத வேளைகளில் பாராட்டிச் சொன்னது.

ஆனால் புகழ் என்பது எதுவரைக்கும்? ஒப்பீட்டுக்கு இன்னொன்று வரும் வரைக்கும். கம்பராமன் கீர்த்தியும் கித்தாப்பும் எதுவரைக்கும்? அருள்மேரி அந்தப் பள்ளிக்கு வந்துசேரும் வரைக்கும். அருள்மேரி என்பவள் யார்? தெற்கிலிருந்து வந்தவளாம்; கன்னியாகுமரிக்காரியாம்;

தக்கலையாம்; பாலையங்கோட்டையில் படித்தவளாம்; பளிச் சென்ற தோற்றம் கொண்டவளாம்; கஞ்சிபோட்ட காட்டன் புடவை கட்டிவந்தால் அவள் பருத்தியில் பூத்த தாமரையாம்; செப்புச்சிலை முகமாம்; நல்ல உயரமாம்; காயிலிருந்து பழத்துக்கு மாறத்தொடங்கும் தக்காளியின் முதல் சிவப்பாம்; கண்ணிலே தமிழ் ஒளியாம்; சொல்லிலே தேவாலய மணிச்சத்தமாம்; இருபதுகளின் எல்லாத் திரட்சியும் உள்ளவளாம்.

வந்துசேர்ந்த இரண்டே மாதத்தில் இலக்கணத்தில் புலி என்று பேரெடுத்துவிட்டாள். ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சத்தில் வல்லெழுத்து மிகும்; வினைத்தொகையில் மிகாது. இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையில் வல்லெழுத்து மிகாது; ஆனால் இரண்டாம் வேற்றுமை விரியில் வல்லெழுத்து மிகும். உயிர்வரின் உக்குறள் மெய்விட்டோடும். வெண்பாவுக்குச் செப்பலோசை அது நாள் - மலர் - காசு - பிறப்பு என்ற வாய்பாடுகளுள் ஒன்றால்தான் முடியவேண்டும் என்ற அளவோடு அவள் நிறுத்திக்கொண்டிருந்தால் கம்பராமன் வாழ்வில் எந்த எழுத்துப்பிழையும் நேர்ந்திருக்காது. அவனைக்கேட்ட அதே கேள்வியை அதே மாணவன் அருள்மேரியைக் கேட்டதும் அதற்கு அவள் சொன்ன பதிலும்தான் கம்பராமனின் மனதையும் வாழ்வையும் தடம்மாற்றிப் போட்டுவிட்டது.

“ராம சூரியன் என்று அழைக்கப்படாமல் ராமச்சந்திரன் என்று ராமன் ஏன் அழைக்கப்பட்டான் தெரியுமா? சூரியனுக்குக் களங்கமில்லை. சந்திரனுக்குக் களங்கமுண்டு. வாலியை வனத்தில் மறைந்து நின்று அம்பெய்தி கொள்ளும், மாசற்ற சீதையைத் தீக்குளிக்கச் சொல்லியும் களங்கமுற்றதால் அவன் ராமச்சந்திரன்” என்று அழைக்கப்பட்டான். அழைக்கவும் படுகிறான்; மற்றும் படுவான்”.

ஒட்டுமொத்த வகுப்பே எழுந்து நின்று கைதட்டியது. அது அலையலையாய்க் காற்றில் பரவி மொத்தப் பள்ளியையும் அருள்மேரியின் வகுப்பறைக்குள் அழைத்து வந்து விட்டது.

நல்ல விடைகிடைத்த மகிழ்ச்சிக்கும் தோற்றுப்போன துயரத்துக்கும் மத்தியில் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு கம்பராமனும் கைதட்டினான். எல்லாக் கரவொலியும் அடங்கியபிறகும் அவனது இருகை ஓசைமட்டும் தனியாகக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது; அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவள் மீது விழுந்த பார்வை நதியில் விழுந்த மழை - பிரித்தெடுக்க முடியவில்லை.

★

"அமுதா! இவங்க எங்க பள்ளிக்கு வந்திருக்கிற புதுத் தமிழ் வாத்தியாரம்மா. ரொம்ப அறிவாளி. அறிவாளின்னா... என்னை விட..."

சீக்காளியான தன் மனைவிக்கு அருள்மேரியை அறிமுகம் செய்துவைத்தான் கம்பராமன். போர்வையை விலக்கிப் புடவையைச் சரிசெய்து இருமல் தமிழில் வணக்கமென்றாள் அமுதா. அவள் கைகளை ஆதரவாய்ப் பற்றிக்கொண்டாள் அருள்மேரி.

"உடம்புக்கு என்ன?"

"ஒண்ணு ரெண்டுன்னா சொல்லலாம். ஆஸ்பத்திரிக்குத் தேவையான அத்தன வியாதியும் இருக்கு ஓடம்புல. கல்யாணமாகி ஆறு மாசந்தான் நல்லாயிருந்தேன். பாவம் இவரு. என்னக் கட்டிக்கிட்டு என்ன சொகத்தக் கண்டாரு?"

இரண்டு பேருக்கும் தேநீர் தயாரித்து எடுத்துவந்தான் கம்பராமன்.

"ஒங்களுக்குத் தேநீர்கூடப் போடத் தெரியுமா?" என்றாள் அருள்மேரி.

"சமையலே அவர்தான்" என்றாள் அமுதா.

பாவம்! குறுக்குச் செத்தவள். குடித்த தேநீர்க்கோப்பையைக் கொடுத்துவிட்டுச் சாய்ந்துவிழுந்து படுக்கையில் தன்னைப் பரப்பிக்கொண்டாள்.

"கர்த்தர் உங்களை ஆசீர்வதிக்கட்டும்".

அமுதாவின் நெற்றியில் முத்தமிட்டாள் அருள்மேரி.

★

இரவு பின்ஜாமத்தில் வழிந்து வடியும்வரை, குரைத்த களைப்பில் தெருநாய்கள் உறங்கும்வரை கம்பராமன் வீட்டில் 'தமிழாடல்' என்று

பழகிப்போனாள் அருள்மேரி. இரவெல்லாம் இலக்கியம்தான்; விமர்சனம்தான்; விவாதம்தான். தமிழாசிரியர்கள் பெரும்பாலும் ஏன் பின்னோக்கியே பயணப்படுகிறார்கள் என்ற பட்டிமன்றம்தான். உலகமயமாதலில் தமிழ் மொழியின் இடம் எங்கே என்று தேடுவதைவிட மதுரையில் கண்ணகி திருகிஎறிந்த முலைத்துண்டு எங்கே என்ற தேடல்குறித்தே நாம் அதிகம் கவலைப்படுகிறோமா என்று அவள் கோபத்தோடு கேட்பதும், இப்படியெல்லாம்கூடச் சிந்திக்க முடியுமா என்று கம்பராமன் அவளை வியப்பதும் ரசிப்பதும் வாய்விட்டுச் சிரிப்பதும் வேடிக்கையான வாடிக்கையாகிவிட்டது. அந்தச் சிரிப்பொலிக்குத் தெரியாது அமுதாவின் தூக்கத்தின்மீது விழும் இடி அது என்று. அந்த விவாதத்தின் நெருப்புக்குத் தெரியாது ஒரு காசநோய்க்காரியின் நிம்மதி அதில் எரிக்கப்படுகிறது என்று.

அருள்மேரியே இப்போது சமைக்கவும் தொடங்கிவிட்டாள். பாத்திரங்களின் ஓசைதான் ஒரு வீட்டின் அநாகரிகம் என்றாள்; சப்தமில்லாத சமையலோடு நாகரிகத்தையும் பரிமாறினாள். நள்ளிரவானதும் அவள் வீடுவரை சென்று இவன் விட்டுவருகிறான். அவர்களோடு சேர்ந்து இவளது தூக்கமும் வெளியேறிவிடுகிறது.

அருள்மேரியின் வருகைக்குப்பிறகு அமுதா ஒவ்வொன்றாய் இழக்கிறாள்.

பள்ளிக்கூடம் முடிந்ததும் ஓடோடிவந்து கட்டில் விளிம்பில் உட்காருவானே அந்த அணுக்கம் போயிற்று.

நான்கு விரல்களால் நெற்றிதொட்டு நீவி விடுவானே அந்த ஸ்பரிசம் போயிற்று.

பால் குடிக்கையில் புரை ஏறினால் தொண்டையை உருவி விடுவானே அந்தத் தடவல் போயிற்று.

கால் விரல்களைச் சொடுக்கெடுக்கும் கை தன் வினை முடித்து கெண்டைக்கால் சதைவரை ஏறி வந்து ஓர் இதம் செய்யுமே அந்த 'இது' போயிற்று.

கூந்தலைக் கோதிவிடும் விரல் கழுத்தடியில் செல்லமாய்க் கபடியாடும்போது சொல்லத் தெரியாத ஒரு சுகம் பாடுமே! அந்த மயக்கம் போயிற்று.

தன் மார்பில் என்னைத் தாங்கிக்கொண்டு இருதயத்தின் சப்தக் கூட்டுக்குள் என் ஒரு காதை ஒன்றவைத்து அதன் துடிப்பை என் உயிருக்குள் ஒலிபரப்புவானே அந்த ஆண்தாய்மை போயிற்று.

எனக்கும் அவனுக்குமான இந்த தூரம் இயற்கையா? செயற்கையா?

தன்னை ஊற்றி நிரப்பிக்கொள்ள அந்தச் சிறுக்கியானவள் சிருஷ்டித்த தூரமா?

தொலைந்துபோகிறான் என்று விடமுடியவில்லை; என்னால் தொலையவும் முடியவில்லை.

★

இந்த ஏழெட்டுமாத நெருக்கத்தில் தொட்டும் தொடாமலும் சில நேரங்களில் தொடையில் அடித்தும் பேசிக்கொள்கிறார்கள் என்பதை ஓசைகளின் மொழி உணர்த்திக் கொண்டேயிருந்தது அமுதாவுக்கு.

ஒரு பின்னிரவில் அவளை விட்டுவர அவள் வீடுவரை போனவன் வீடு திரும்பவில்லை. அவன் வீடு திரும்பாததற்கு மழைதான் காரணம் என்று சாட்சி சொல்லப்பட்டாலும் 'இத்து'ப்போன தாம்பத்யம் அதை நம்பத் தயாராக இல்லை.

அதிகாலையில் வீடு திரும்பியவன் திகைத்துத் தெருவில் நின்றான். வீடு பூட்டியிருந்தது. பூட்டு என்ற கேள்விக்குறி கதவில் தொங்கியது. பக்கத்துவீட்டுக் கீரைக்காரியிடம் சாவி வாங்கித்திறந்தால் - நோயாளி இல்லாமல் நோயுற்றுக் கிடந்தது வீடு. கொடியில் கிடந்த துணிமணிகளும் பீரோவில் கழற்றிவைத்திருந்த நகைகளும் அவள் நித்தம் பூப்போடும் மதுரை மீனாட்சி திருச்சிலையும் இருவருக்கும் பொதுவான ஒரேஒரு கைப்பெட்டியும் மற்றும் அவளும் காணவில்லை. மருந்துபுட்டிக்குக் கீழிருந்த வெள்ளைக் காகிதத்தில் ஒரே வரிதான் எழுதியிருந்தாள்:

"நீங்க நல்லாருங்க... நான் போரேன்..."

அவளது கருத்துப் பிழையிலும் 'போரேன்' என்றெழுதாமல் வல்லினத்துக்கு மாறாக இடையினம் இட்டெழுதிய எழுத்துப் பிழையிலும் நெஞ்சொடிந்தவன் நிலை குலைந்தான். அதன்பிறகு

எந்த முயற்சியும் எடுபடவில்லை. விடுதலைப் பத்திரத்திலும் விவாகரத்திலும் முதல் மனைவியின் தாம்பத்யம் முடிந்தது.

★

இரண்டாம் மனைவி அருள்மேரிக்கு இப்போது இரண்டு குழந்தைகள். மூத்த மகனுக்கு அவள் பெயர் வைத்தாள் ஆண்டனி பாண்டியன் என்று. இளைய மகனுக்கு அவன் பெயர் வைத்தான் ஆண்டாள் மேரி என்று. ஓடி விழுந்த இடம் சொல்லாமல் 13 ஆண்டுகள் தொலைந்து போயின. இப்போது மகனுக்கு வயது பன்னிரண்டு; மகளுக்கு ஒன்பது. கம்பராமனுக்கு நாற்பது. இந்தப் பின்னணி தெரியாமல் அந்த இழவுச் செய்தியை எப்படி விளங்கிக்கொள்ள முடியும்?

இன்று காலை ஏழு மணிக்கு அமுதா இறந்துவிட்டாள்.

இருதயம் சில கணங்கள் நின்று மீண்டும் துடிக்கத்தொடங்கியது ராமனுக்கு.

வகுப்பறையைவிட்டு அவன் சொல்லாமல் வெளியேறினான். அவன் பகல் இருள்கட்டி நின்றது; கண்கள் நீர்கட்டி நின்றன.

“இறந்துவிட்டாயா அமுதா! நீ விவாகரத்து வேண்டியது உன்னை அழித்து என்னை வாழவைக்கத்தானா! நான் ஒரு பிழையும் செய்யவில்லையே பெண்ணே! என்னை ஏன் பிரிவால் கண்டித்து மரணத்தால் தண்டிக்கிறாய்? உனக்கு நேர்ந்தது மரணமா? என்னால் நேர்ந்த தற்கொலையா? கடவுளே! என் மாஜி மனைவியின் ஆன்மா அமைதியில் அடங்கட்டும்”

சரஞ்சரமாய் வந்துவிழுந்த கண்ணீரில் அவனது கதர்ச்சட்டை கஞ்சி கசிந்து சல்லடையானது.

இழவுக்குப் போவதா? தவிர்ப்பதா? போனால் மதிப்பார்களா? சீ! மானம் பார்க்கிற நேரமா இது? அந்த உத்தமியின் முகத்தைக் கடைசியில் ஒருமுறை கண்டாக வேண்டும்.

அருள்மேரிக்கு இந்தத் தகவலைச் சொல்லலாமா...? கூடாதா? இந்தப் பதின்மூன்று வருடத் தாம்பத்தியத்தில் 'அக்கா என்னைச் சந்தேகப்பட்டு விட்டார்களே. அது என் வாழ்வின் வடு' என்ற ஒரு வாக்கியத்திற்கு

மேலே அவள் மறுவாக்கியம் பேசியதில்லை. இன்று நான் இழவுக்குப் போகிறேன் என்றால் எப்படி எடுத்துக் கொள்வாளோ?

‘வேண்டாம். சொல்ல வேண்டாம்’.

அவன் வெளியேறினான்.

★

கருவேலங்காட்டுச்சரளைச்சாலை வழியே ஐந்து சதுரகிலோமீட்டருக்குத் தன் வருகையை அறிவித்துப்போகும் அந்த பழைய பஸ்ஸைவிட்டு இறங்கியபோது இழவு விழுந்ததற்கான எந்த அறிகுறியும் அந்த ஊரிலில்லை.

ஊர் அவனை வேடிக்கை பார்க்க அவன் யாரையும் பார்க்காதபடி அந்தப் பழைய தெருவில் நடந்தான். அவன் கையிலிருந்த இளைத்துப்போன ரோஜா மாலை தெருவெல்லாம் தன் இதழ்களை அழுதுகொண்டே வந்தது.

பூக்கள் கழிந்த நாராய் இளைத்து இறந்துகிடந்தாள் அமுதா. அவனை அங்கு வாவென்று கேட்க நாதியில்லை; பிணத்தருகில் யாருமில்லை; அங்குமிங்குமாய்ச் சிதறிக் கிடந்தன உறவுகள்.

மாலையை அவள் நெஞ்சில் உதிர்த்தவன் குலுங்கி விழுந்து அவள் கால்களைப் பற்றினான். பல ஆண்டுகளாய் அவன் பிடித்துவிட்ட கால்களில் இப்போது பிடிசதை இல்லை.

“உன் கடைசி நினைப்பில் நானிருந்தேனா அமுதா?” என்று முனகிய சொற்களை வாயில் கைக்குட்டை திணித்துத் தடுத்தான். அங்கு தொடர்ந்து உட்காரும் சூழலை அவன் உடல் உணரவில்லை. இழவு வீட்டின் பிசுக்கோடு அவமரியாதை வாசனையும் அடித்தது அவனுக்கு; திரும்பிவிட்டான். ஊர் எல்லையிலிருந்து ஊருணிக்கரையின் துவைகல்லில் உட்கார்ந்து வாய்விட்டுக் கதறி அமுதான்.

சூரியன் மேற்கே தகனமாகும் வரை அங்கேயே இருந்தான்.

★

இருட்டிய பிறகு வீடு திரும்பியவனுக்கு அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

வீடு பூட்டியிருந்தது.

பதினான்கு ஆண்டுகளுக்குமுன் அமுதா பூட்டிப்போன அதே பூட்டு. என்ன இது? ஒரு நாளுமில்லாத திருநாளாய் இருக்கிறதே! அருள்மேரி எங்கே? பிள்ளைகள் எங்கே?

கிரைக்கிழவியிடம் சாவி வாங்கி வீடு திறந்தான்; விளக்கேற்றினான். குழப்பத்தோடு குளிக்கப்போனான். இடுப்பில் கட்டிய ஈரவேட்டியோடு கூடத்திற்கு வந்தான். வெகுநேரம் கழித்து ஆளரவம் கேட்டது. வாசலிலிருந்து மூன்று நிழல்கள் முன்னேறிவந்தன. விரைந்தோடி வெளியே வந்து நின்றவன் அதிர்ச்சியில் உறைந்துபோனான்.

அருள்மேரி தன் இரண்டு பிள்ளைகளையும் இரண்டு கைகளில் அணைத்து நின்றிருந்தாள். கசங்கிய உடைகளும் கசக்கிய கண்களுமாய் அழுது நின்றாள் ஆண்டாள் மேரி.

ஆண்டனி பாண்டியன் மொட்டையிட்டிருந்தான்.

என்ன இது விபரீதம் என்று ஏறிட்டுப் பார்த்தான் ராமன்.

“இந்துக்களின் சம்பிரதாயப்படி தலைமகன்தானே தாய்க்கு மொட்டையெடுக்கணும்? அதான் அக்காவுக்காக சுடுகாட்டுல ஆண்டனி பாண்டியனை மொட்டைபோடச் சொன்னேன்”.

சொல்லிவிட்டு இரண்டு பிள்ளைகளையும் கட்டிக்கொண்டு கதறிக் கதறி அழுதாள் அருள்மேரி.

ஈரவேட்டியோடு தரையில் தாழ்ந்து மண்டியிட்டு அழுதுகொண்டே “ஆமென்” என்றான் ராமன்.

35

பொல்லார் ஒருவர்
உளரேல்

“எனக்குள்ள இப்ப இருக்கிறது ரெண்டே ரெண்டு முடிவுதான். ஒண்ணு அவனக் கொல்லணும்; இல்ல நான் தற்கொலை பண்ணிக்கணும்”.

“ஏய் ஜெகன்! ஒனக்கென்ன பைத்தியமா? ஏன் இப்படி மாறிட்ட?”.

“கேள்வி கேக்காதே. உலகத்துல எத்தன கேள்வி இருக்கோ அத்தன கேள்விகளையும் கேட்டு முடிச்சிட்டேன். கடவுள்ளன்னா என்ன? மனைவி குழந்தை - குடும்பம்ன்னா என்ன? உடல்ன்னா என்ன? உயிர்ன்னா என்ன? மானம்ன்னா என்ன? சமூகம்ன்னா என்ன? சம்பிரதாயம்ன்னா என்ன? ஜனனம் - மரணம் - சந்திர சூரியர்ன்னா என்ன என்ன? நீன்னா என்ன? நான்னா என்ன? எல்லாக் கேள்வியும் கேட்டு முடிச்சிட்டேன். இனிமே எனக்குத் தேவையானது பதில் மட்டும்தான். சொல்லு; அவன நீ கொல்லப் போறியா...? நான் கொல்லட்டுமா?”

சீறிமுடித்தான் ஜெகன் குப்தா. அவன் கண்ணிலும் சொல்லிலும் அவ்வளவு உக்கிரத்தை எப்போதும் பார்த்ததில்லை ஹரி. அவன் உள்ளங்கை தொட்டு வருடி உஷ்ணம் குறைக்கப் பார்த்தான்.

பொல்லார் ஒருவர் உளரேல் | 327

“உன்னுடைய ஒரே நண்பன்னு சொல்லுவ. உயிரக் கொடுப்பான்னு சொல்லுவ. நீ விமானி ஆனதுக்கே அவன்தான் காரணம்ன்னு சொல்லியிருக்க. அவனையா கொல பண்ணனும்ன்னு சொல்ற? என்னாச்சு ஜெகன்? ஏன் இப்படி?”

ஜெகன் குப்தாவுக்கு மைத்துனன் ஹரி; மனைவியின் அண்ணன். அவன் தோளில் முகம் புதைத்துக் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதான் ஜெகன். அவன் உடல் எடையும் மனபாரமும் தோளில் உணரப்பட்டன.

இன்னோர் உயிரின் சோகத்தைத் தன்மேல் தாங்கி வாங்கிக் கொள்வதால் தோள்தான் உடம்பின் சிறந்த உறுப்பு என்று ஹரி கேள்விப்பட்டிருக்கிறான். அதை அனுபவபூர்வமாக அன்றுதான் உணர்கிறான்.

மைத்துனனின் வலியையும் வடியும் கண்ணீரையும் தனக்குள் வாங்கிக் கொண்டபோதிலும் அவை முற்றிலும் வடியாமல் அவனுக்குள் இன்னும் மிச்சப்பட்டுக் கிடப்பதை, படமெடுத்தாடும் பாம்பின் சீற்றம் போன்ற அவனது ‘உஸ்’ என்ற உஷ்ண மூச்சு உணர்த்திக்கொண்டேயிருந்தது.

“அமைதிகொள்; அமைதிகொள்” என்றவன் அவன் முதுகைத் தட்டித் தட்டித் தடவிக் கொடுத்துக்கொண்டே, “என்ன நடந்தது? சொல்” என்றான்.

“சொல்ல முடியல என்னால. வந்து பார்”.

★

அலங்கோலமாய்க் கிடந்தது வீடு. சிதறிக் கிடந்தன பொருள்கள். வீட்டைக் கட்டிப்போட்டுக் காவல் இருந்தது ஒரு கறுப்பு மௌனம். அறையெங்கும் விரவிக் கிடந்தன உடைந்த கண்ணாடிச் சில்லுகள். சிம் கார்டைச் சிதறவிட்டு உடைந்த பிணமாய்க் கிடந்தது ஒரு செல்ஃபோன். முற்றிலும் எரியாமல் மூலையில் கருகிக் கிடந்தது பெங்கால் காட்டன் நைட்டி. ஒன்று. தரையில் ஓடிக்கிடந்த ஈரத்தின் வழியே தொடர்ந்து போனால் தூள் தூளாய்க் கிடந்த கண்ணாடித் தொட்டியின் சிதிலங்கள் மேலே இறந்துகிடந்தன ஐந்தாறு தங்கமீன்கள். உயிர் வெளியேறுவது வாய்வழியா வால் வழியா என்று தெரியாமல் குழப்பத்தோடு அசைந்துகொண்டிருந்தன ஓரிரு மீன்கள். ஒரு பைத்தியக்காரனும்

ஒரு திருடனும் சண்டையிட்டு முடித்த களம்போல் காட்சியளித்தது கூடம்.

“ஏய் ஜெகன்... என் தங்கை சுஜி எங்கே?”

“தெரியாது”

“உயிரோட இருக்காளா... இல்லையா?”

“இருக்கலாம்”

“ஒரு புருஷன் பேசற பேச்சா இது? சரி... குழந்தை ப்ரீத்தி எங்க?”

தலையில் கோத்திருந்த கைகளில் ஒன்றை எடுத்து ஆட்காட்டி விரல் மட்டும் நீட்டி ‘அதோ அந்த அறையில்’ என்று சைகை செய்துவிட்டு மீண்டும் விட்ட இடத்திலிருந்து அழுகை தொடர்ந்தான் ஜெகன்.

வேகமாய் எழுந்து அறையைத் திறந்தான் ஹரி. மாமனைக் கண்டதும் ஒடோடி வந்து கால்களைக் கட்டிக்கொண்டாள் குழந்தை. அழுத கண்களோடு திறந்த வாயோடு அண்ணாந்து பார்த்தாள். அந்த நான்கு வயதுச் சோகத்தை ஹரியால் தாங்க முடியவில்லை. குரங்குகளால் பிய்க்கப்பட்ட கனிபோலிருந்தது அவள் முகம்; கலவர வெள்ளம் வடியவில்லை கண்ணில்.

“என்னாச்சு ப்ரீத்தி. அழாதே... நடந்ததச் சொல்லு”

வார்த்தை வரவில்லை அவள் வாயிலிருந்து. ஊ... ஆ... ஓ... என்று நெடில் ஒலிகள் மட்டுமே வந்தன. காலடியில் கிடந்த குழந்தையைக் குனிந்து தூக்கி மார்போடணைத்துக் கவனித்தபோதுதான் அதன் திறந்த வாய் திறந்தபடியே இருப்பதை ஹரி கவனித்தான். எதையோ கண்டு அஞ்சி ‘ஆ’வென்று வாய் திறந்திருக்கிறாள். மேலே போன தாடை பிறகு கீழிறங்கவில்லை; வாயை மூட முடியவில்லை. எல்லாருக்கும் இது நேராதது, பிறவிக்குறைபாடு உள்ளவர்களுக்கு அதிர்ச்சியில் நேர்வது அவளுக்கு நேர்ந்திருக்கிறது. திறந்த வாயில் வெற்றிலைச் சருகுபோல் நாக்கு உலர்ந்திருந்தது. உதும் நாவும் பல்லும் ஒட்டாதபோது எவரால் என்ன மொழி பேசமுடியும்? குழந்தை ஓசைகளால் அழுதுகொண்டேயிருந்தாள். ‘அய்யோ என் தங்கமே!’

என்று மருமகளை வாரி அணைத்த மாமன் அவளைச் செந்துக்காய்த் தூக்கிக்கொண்டு கூடத்திற்கு ஓடிவந்தான்.

“டேய் நீ மனுஷனா? குழந்தைய இந்த நிலையில் விட்டுட்டா என்னைத் தேடி ஓடி வந்த? ஒரு தகப்பன் யாரை வேண்டுமானாலும் வெறுக்கலாம். குழந்தைய வெறுக்கலாமா?”.

“வெறுக்கிறேன். எல்லாரையும் எல்லாத்தையும் வெறுக்கிறேன். இப்ப நான் நேசிக்குற ஒரே பொருள் மரணம் மட்டும்தான்”.

ஜெகன் புலம்பிக்கொண்டிருந்த போது குழந்தையின் தலையில் ஒரு கையும் தாடையில் ஒரு கையும் வைத்து ஓங்கி அழுத்தினான் ஹரி. ‘அய்யோ வலிக்குது’ என்பதை அலறிச் சொன்னது குழந்தையின் குரல்வளையோசை.

ஜெகனின் செல்போன் ஒலித்தது. எடுத்துப்பேசியவனின் முகம் இறுகியது. உடம்பின் ரத்தமெல்லாம் கண்களில் பாய்ந்ததுபோல் விழி சிவந்தது.

“வெளிநாட்டுக்கு ஓடுறானா? விடமாட்டேன்; இதோ வர்றேன்”

இருவரையும் பொருட்படுத்தாமல் எந்த பதிலையும் எதிர்பாராமல் கதவை ஓங்கிச் சாத்திவிட்டுத் தடதடவென்று படிகளில் இறங்கி ஓடினான் ஜெகன்.

★

குழந்தையைப் பரிசோதித்த டாக்டர் ‘அதிர்ச்சியில் அரிதாக இப்படி ஆகும்’ என்றார். குழந்தையின் தலையை ஒரு கையால் தாங்கிப் பிடித்தபடி கீழ்த்தாடையின் கடைவாய்ப்பல் மீது கட்டைவிரல் பதித்து லாவகமாக அழுத்தினார். பிரிந்த காதலர்கள் ஒன்று சேர்ந்த மாதிரி மீண்டும் கூடிவிட்டன தாடைகள்.

கண்களையும் வாயையும் மூடிக்கொண்டு மூக்கினால் மட்டும் சுவாசிக்கும் சுகத்தையும் சுகந்திரத்தையும் நீண்டநேரம் அனுபவித்தது குழந்தை.

ஒரு நட்சத்திர ஓட்டலின் உச்சிமாடிக்குக் குழந்தையை அழைத்துப்போய் அது ஆசைப்பட்டதையெல்லாம் வாங்கிக்கொடுத்த மாமன் மெல்ல மெல்லப் பேச்சுக்கொடுத்தான்.

குழந்தையின் முகத்தில் படிந்திருந்த கலவரத்தின் நிழல் முற்றிலும் மறையவில்லை; தயங்கித் தயங்கியே பேசினாள்.

“இன்னிக்கி ஸ்கூலுக்குப் போனியா?”

“போகல”

“ஏன்?”

“சனிக்கிழமை யாராவது ஸ்கூலுக்குப் போவாங்களா?”

“அப்பா வீட்ல இருந்தாரா?”

“இல்லையே. நான் எழுந்திருக்கிறதுக்கு முன்னமே அவரு பிளேன் ஓட்டப் போயிட்டாரே”

“வீட்ல யாரெல்லாம் இருந்தீங்க...?”

“அம்மா... நானு... அப்பறமா... பிரகாஷ் அங்கிள்...”

“பிரகாஷ் அங்கிளும் அம்மாவும் என்ன பேசிக்கிட்டிருந்தாங்க?”

“எனக்குத்தான் கேக்காதே...”

“ஏன் கேக்காது?”

“பிரகாஷ் அங்கிள் எப்ப வந்தாலும் என் டிவி வால்யூமை ரைஸ் பண்ணிட்டு அம்மா ருமுக்குப் போயிடுவாரே”

“பிரகாஷ் அங்கிள் எப்ப வெளிய போனாரு?”

“போகலையே... அதுக்குள்ளதான் அப்பா வந்துட்டாரே... ஃபிளைட்டு கேன்சலாகி”

“மீன் தொட்டிய யார் உடைச்சது? நீயா? அம்மாவா?”

“அப்பா”

“எப்படி ஓடைச்சாரு?”

“பிரகாஷ் அங்கிள் மேல தூக்கி எறிஞ்சாரு. அவரு ஓ...டிட்டாரு”

“அம்மா நைட்டி ஸ்டவ்வுலதான் எறிஞ்சது?”

“இல்ல... அப்பாதான் சிகரெட் லைட்டர் கொளுத்திப் போட்டாரு. அப்பத்தான் நான் ‘ஆ’ன்னு கத்தினேன். அப்புறம் வாய மூடவே முடியல”

“இப்ப அம்மா எங்க?”

“கண்டுபிடிச்சுக் கொடுங்க அங்கிள்... அம்மாவப் பாக்கணும்”

குழந்தை ஐஸ்கிரீமைத் தட்டிவிட்டு அழ ஆரம்பித்தாள்.

எது பெரிய விபரீதம்? நடந்ததா... நடக்கப்போவதா? குழந்தையைத் தோளில் சாய்த்தபடி குழப்பத்தில் நடந்தான் ஹரி.

★

ஜெகன் புலம்புகிறான்.

“எழுபது நாளாயிற்றே... கண்டுபிடிக்க முடியவில்லையே அந்தக் ‘கார்ப்பரேட்’ நரியை. பழிவாங்கும் வெறியைக் காலம் குறைக்கும் என்பார்களே... எனக்குக் கூடுகிறதே ஏன்? எதிரியின் துரோகம் என்பது தெருவில் விழுந்த இடி. நண்பனின் துரோகமோ வீட்டில் விழுந்த இடி. முன்னோர்களின் முடிவுகளுக்குப் பிறந்து வளர்ந்த பிள்ளை நான். ஒழுக்கம் - உறவு - ஆண் - பெண் - காதல் - கற்பு என்ற மதிப்பீடுகளின் நம்பிக்கையில்தான் நான் ஊறி வளர்ந்தேன். நம்பிக்கையின் பிம்பங்களில் கட்டப்பட்டதுதானே இந்த உலகம். நாணயம் என்பது பணமும் பணம் சார்ந்ததுமான நம்பிக்கை. கடவுள் என்பது மனமும் மனம் சார்ந்ததுமான நம்பிக்கை. கற்பு என்பது உடலும் மனமும் சார்ந்ததுமான நம்பிக்கை. இருபாலுக்கும் அது பொருந்தும். நம்பிக்கை என்பது ஒரு வழிப்பாதை அல்லவே. எப்படி நேர்ந்தது இந்த இழிவு? என் ஆண்மைக்கெதிரான நம்பிக்கை இல்லாத தீர்மானத்தை அவர்களுக்குள் முன்மொழிந்தது யார்? வழிமொழிந்தது யார்? எந்த நிலையில் எந்த மொழியில் நிலை குலைந்தாள் அவள்? எல்லாத் திடப்பொருளுக்கும்

ஓர் உருகுநிலை உண்டென்றால் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் கூட அது உண்டோ? வேர்களின் என்னைப் பாறைகளைப் பிளந்தெறிவதுபோல் ஆணையும் பெண்ணையும் பிளந்தெறியும் காரணிகள் உண்டோ? இது வெறும் உடல் சம்பந்தப்பட்டது மட்டும்தானா? உள்ளத்தின் பங்கும் இருக்கிறதா? சந்தர்ப்பம்தான் பற்ற வைக்கிறதோ? சந்தர்ப்பங்களைத் தடுத்துவைக்கும் ஏற்பாடுதான் கற்போ? மனம் துணிந்துவிட்டால் சந்தர்ப்பங்களை உண்டாக்கிக் கொள்ளாதா? 'இதி'ல் என்ன இருக்கிறது வெறும் தசைகளின் தடவல் என்று கருதிக்கொள்வதுதான் முற்போக்கோ? இல்லை; இது பரஸ்பர நம்பிக்கையின் மீது விழுந்த பாஸ்பரஸ். மாட்டேன்! நம்பிக்கை துரோகத்தை மன்னிக்க மாட்டேன். அவனைக் கொன்றே தீருவேன். இன்றோ... நாளையோ... மறுதினமோ...''

★

ஜகார்த்தாவிலிருந்து சிங்கப்பூர் செல்லத் தயாராகிவிட்டது 737 போயிங் விமானம். கதவு சாத்தப்படுவதற்குச் சில நிமிடங்களுக்கு முன்னால் மூச்சிரைக்க ஓடிவந்தாள் இளைத்த உடலும் கொழுத்த மார்பும் கொண்ட சீனச் சிறுபெண்ணொருத்தி. 'அப்பாடா' என்று பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே அவள் பெட்டியைச் சுமந்தோடி வந்தாள் 'அவன்'. 'காக்பிட்'டில் இருந்த விமானியின் கண்ணில் அவன் விழுந்தே விட்டான். அவனை உணர்ந்துகொண்ட ஜெகன் திரும்பவே இல்லை. நுரையீரலின் தரையில் ஒட்டிக்கிடந்த கடைசிக் கரியமில் வாயுவும் வெளியேறுமாறு நீண்ட பெருமூச்சொன்றை நிகழ்த்தினான்; சில நொடிகள் கண்களை மூடினான். விட்ட இடத்திலிருந்து கடவுளை மீண்டும் நம்ப ஆரம்பித்தான். 'காக்பிட்'டின் அடையாத கதவின் வழியே கடைக் கண்ணால் பார்த்தான். சீனத்துப் பெண்ணின் பக்கத்து இருக்கையில் இருக்கைப் பட்டையிட்டு இறுக்கிக்கொண்டது அந்த துரோக மாமிசம்.

விமானம் ஓடு தளத்தில் நகர்ந்துகொண்டிருக்கும் போதே ஜெகனின் மனதில் தொடங்கிவிட்டது குழப்பத்தின் போர்க்களம். அவன் மனசிலிருந்த மிருகம் பலூன்போல் ஊதிப் பருத்தது.

'இதுதான் சந்தர்ப்பம்... இவனை இன்றோடு கொன்றுவிடு'

“வேண்டாம் வானத்தில் கொல்லாதே; தரையில் கொல்”

“சகல உபாயங்களும் தெரிந்த சர்வதேச நரி இது. தரையில் விட்டால் தப்பித்துவிடும். வானத்திலேயே கொன்றுவிடு”

“எப்படி... எப்படி... இவனைக் கொல்வது?”

“தயங்காதே. விமானத்தை விபத்துக்குள்ளாக்கு”

“சே! ஒரு கெட்டவனுக்காக மற்றவர்களும் சாவதா?”

“போர்க்களத்தில் கெட்டவர்கள் மட்டுமே சாவார்கள் என்று எந்த சாஸ்திரமும் சொல்லவில்லை”

“நல்லவர்களை அழிப்பது பாவமில்லையா?”

“விஷ விருட்சத்தை வெட்ட நினைப்பவன் பட்சிகளுக்குப் பச்சாதாபம் காட்டமாட்டான்”

“எனக்கு நேர்ந்த இழிவுக்காக இத்தனை அப்பாவிகளைக் கொன்றால் கடவுள் என்னை மன்னிப்பாரா?”

“உனக்கு நேர்ந்த இழிவு கடவுள் செயல் எனில் இப்போது நீ நிகழ்த்தப் போவதும் கடவுள் செயலே! ம்... முடிவெடு... துணிந்துவிடு”

துணிந்து விட்டான்.

★

இந்தோனேஷியாவுக்கும் சிங்கப்பூருக்கும் இடையேயான கடற்பரப்பில் பறந்துகொண்டிருந்தது விமானம் சற்று நேரத்தில் தனக்கு நேரப்போகும் ஆகாயக்கொலை குறித்துச் சிறிதும் கருதாமல்.

சக விமானியை எழுப்பியாக வேண்டும்.

“மிஸ்டர் ஷியாங்கோ! காற்றழுத்தம் கூடிக்கொண்டேபோகிறது. எட்டாயிரம் தொட்டுவிடுமோ என்று அஞ்சுகிறேன். உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லையென்றால் விமானத்தின் பின்கதவுகளில் கசிவு இருக்கிறதா என்று கவனித்து வரமுடியுமா?”

‘ஓய் நாட்... ஷ்யூர்’ என்று எழுந்தான் சகவிமானி.

அவனை வெளியேற்றியதும் 'காக்பிட்' டின் கதவை உள் தாழிட்டான் ஜெகன்.

'கடவுளே! நான் செய்வது இன்னதென்று அறிந்தே செய்கிறேன். என்னை மன்னித்துவிடு'.

வால்பகுதியிலிருக்கும் கறுப்புப் பெட்டிக்குத் தகவல் எடுத்துச் செல்லும் சி.வி.ஆர் மின் இணைப்பை முதலில் துண்டித்தான். விமான விபரப்பதிவு செய்யும் 'எஃப்.டி.ஆர்' கருவியையும் செயலிழக்கச் செய்தான். இனி என்ன செய்யலாம் என்று யோசித்தான். அவனது உறுதியான உடல் பதற்றத்தில் ஆடியது.

இப்போது நான்கு என்ஜின்களையும் நிறுத்திவிடலாம் அல்லது என்ஜின் ஃபயர் சுவிட்சை நிறுத்தி என்ஜினுக்குள் பரவும் எரிபொருள் விநியோகத்தைத் துண்டித்து விடலாம். ஆக்சிலரி பவர் யூனிட்டை நிறுத்திவிட்டால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் ஆக்சிஜன் இழக்கும்; பயணிகள் நீண்டநேரம் துடித்துச் சாவார்கள். இதில் எதுவும் வேண்டாம். மரணம் சுகமானதாக இருக்கட்டும்.

முப்பத்தேழாயிரம் அடி உயரத்தில் பறந்துகொண்டிருந்த விமானத்தை மெல்ல மெல்ல மேலெழுப்பினான்.

நாற்பத்து ஓராயிரம்...

நாற்பத்து இரண்டாயிரம்...

நாற்பத்து மூவாயிரம்...

நாற்பத்து மூவாயிரத்து ஐந்நாறு அடியில் விமானத்தை நிலை நிறுத்தினான். காற்றழுத்தக் கருவிகளை நிறுத்தினான். உள்ளிருந்த பயணிகளால் அந்த பயங்கரம் அந்தக் கணமே உணரப்பட்டது. விமானத்துக்கு வெளியே நிலவிய மைனஸ் 56 டிகிரி விமானத்துக்குள்ளும் நிலவியது; ஆக்ஸிஜன் அழிந்தது. தானியங்கி சுவாசப்பைகள் விமான இருக்கைக்கு மேலிருந்து சரசரவென்று வெளவால்களாய் இறங்கின. பொருத்திக் கொண்டவர்களும், பொருத்தத் தெரியாதவர்களுமாய் உள்ளே ஒரு மரண ஓலம் கேட்டது. 12 நிமிடங்களுக்குத்தான் அந்த ஆக்ஸிஜன் அபயமளித்தது. பிறகு அதுவும் தீர்ந்தது; ஒரே நேரத்தில் பயணிகளெல்லாம் இருக்கையில் இறக்கத் தொடங்கினார்கள். 13வது

நிமிடத்தில் 103 உடல்களைச் சுமந்திருந்த விமானத்தைக் கண்களை மூடிக்கொண்டு கடலுக்குள் இறக்கினான் ஜெகன். அவனையும் சேர்த்து 104 சடலங்களோடு விழுந்து முடிந்தது விமானம்.

சிங்கப்பூர் விமான நிலையம் அலறியது:

“ஜகார்த்தாவிலிருந்து சிங்கப்பூருக்கு வந்துகொண்டிருந்த சிங்கப்பூர் ஏர் லைன்ஸுக்குச் சொந்தமான சில்க் ஏர் விமானம் மோசமான வானிலை காரணமாக மூசி ஆற்றில் விழுந்து நொறுங்கியது. பயணிகள் யாரும் உயிர் பிழைத்திருக்க வாய்ப்பில்லை என்று அஞ்சப்படு...”

‘விதியப்பா விதி’யென்றது உண்மையறியாத உலகம்.

“நல்லார் ஒருவர் இருந்தால் அவர்பொருட்டு எல்லார்க்கும் மழைபெய்யும் என்பார்களே! பொல்லார் ஒருவர் இருந்தால் அவர்பொருட்டு எல்லார்க்கும் இடியும் வீழுமோ?”

தலையில் ஒங்கி ஒங்கி அடித்து அழுது கதறினான் உண்மையறிந்த ஹரிமட்டும்.

36

கணவன் - மனைவி - மகள்

கணவன்:

அன்பே!

அதாவது என் பழைய அன்பே!

இனிமேலும் நாம் சேர்ந்துவாழ வாய்ப்பில்லை.

சமூகத்திற்குப் பயந்துதான் உன்னோடு ஒரே வீட்டில் தனித்திருந்தேன். இப்போது சமூகத்திற்குப் பயந்ததைவிடத் தாம்பத்தியத்திற்குப் பயப்படுகிறேன். வேண்டாம்; விலகிவிடுவோம்.

15 வருடத் தாம்பத்தியத்திற்குப் பிறகு இப்போதுதான் விளங்குகிறது நான் நினைத்து வந்த நீ நீயில்லை. நீ நினைத்து வந்த நான் நானில்லை. நீ நீயாகவே இருந்து தொலைப்பதற்கும் நான் நானாகவே இருந்து பிழைப்பதற்கும் ஒரே வழி நாம் பிரிந்து விடுவதுதான். பொறுமை நரம்பின் கடைசி இழையும் அறுந்துவிட்டது. இதற்குமேலும் என்னால் முடியாது. என் போர்வையில் பாதியை நான் பாம்புக்குப் பகிரமுடியாது.

கணவன் - மனைவி - மகள் | 337

முதலில் உன்னை வெறுத்தேன்; பிறகு என்னை வெறுத்தேன். இப்போது திருமணமென்ற நிறுவனத்தையே வெறுக்கிறேன். திருமணத்தின் எல்லாத் தேவைகளுக்குமான சர்வதேசச் சந்தை வந்துவிட்டது. எனக்குத் தேவையானதை நான் அங்கேயே வாங்கிக் கொள்கிறேன். போதும் அழுதது. போ போய்விடு!

உனக்கு நான் துணை. எனக்கு நீ துணை என்பதுதானே திருமண ஏற்பாடு. உனக்கு நான் சுமை. எனக்கு நீ சுமை என்பது என்ன கோட்பாடு? போதும்! என்னை நீ இறக்கிவிடு. நன்றி சொல்லி நானும் உன்னை இறக்கி விடுகிறேன்.

திருமணமென்பது ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமான அமிலச் சோதனை. அதில் சில வருடங்களுக்கு எந்த உலோகமும் பல்லிளிப்பதில்லை. பிறகுதான் அதன் சுயமுகம் தெரிகிறது.

முதல் நான்கு வருடங்களுக்கு நன்றாகத்தான் சென்றுகொண்டிருந்தது நமது இல்லறம். குளியலறையில் எனக்கான பதத்தில் வெந்நீர் கலப்பாய். துவட்டும் துண்டுகளில் பச்சைக் கற்பூரத்தின் படலமொன்று படரவிட்டு சுவாசப்பைகளில் சுகந்தம் நிரப்புவாய். என் ஆடைகளையும் அணிகளையும் பூஜைக்கு வைக்கும் பூக்களைப்போல் பக்தியோடு பரப்பி வைப்பாய். எனக்கான காஃபியைக் கடைசியில் ஒருமுறை ஆற்றி நுரை நொறுங்கும் சப்தத்தோடு நீட்டுவாய். உன் சமையல் வாசனையிலேயே சுரக்கத் தொடங்கிவிடும் ஜீரணத்திற்கான முதல் அமிலம்.

நானும் உனக்கு அப்படியே. உன் சேலைகளுக்கு இஸ்திரி போடுவேன். உன் தலையணை உறைகளை நானே மாற்றுவேன். உன் குளியலறையைத் தூய்மை செய்து நறுமணக் கூடமாக்குவேன். நீ தூக்கம் தொலைத்த இரவுகளில் உன் உச்சிமுதல் உள்ளங்கால்வரை விரல்வித்தை செய்து தூங்கவைப்பேன்.

எல்லாம் சில காலங்களே! எங்கே நிறம் மாறினாய்? புன்னகை பயிர் செய்த உதட்டில் முள் முளைத்தது எப்படி?

தாம்பத்யத்தின் அடிநாதமே ஒருவரை ஒருவர் வியப்பதுதான். வியப்பு குறையுமிடத்தில் வித்தியாசம் வந்து நிறைந்துவிடுகிறது. என்மீது உனக்கிருந்த வியப்பு மாதக்கடைசியின் 'பேஸ்ட்' டைப்போலக்

குறைந்து கொண்டேவந்து முடிவில் தீர்ந்தே விட்டது. என் காலுறையின் கிழிசலைக் கண்ட பிறகு என் விலையுயர்ந்த காலணிகளையும் வெறுக்க ஆரம்பித்தாய். உன் அலட்சியத்தின் அடையாளங்களை சமையலறையில் அறிந்தேன்; கட்டிலறையில் உணர்ந்தேன்.

முதலில் 'நீங்களே பரிமாறிக் கொள்ளுங்கள்' என்றாய். பிறகு 'நீங்களே சமைத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்றாய். நான் சமைத்துவைத்தால் அது உங்களுக்கு என்று சொல்லிவிட்டு உனக்கும் மகளுக்கும் வறட்டிபோல் வறண்டுபோன 'பீஸா' வரவழைத்தாய்.

திடீரென்று ஒருநாள் என்னை மீசை வைத்துக்கொள்ளச் சொன்னாய். "என் பரம்பரையில் யாரும் மீசை வைத்துக்கொண்டதில்லை; எனக்கும் அது பிடிப்பதில்லை. மீசை ஒரு தொந்தரவு மற்றும் சுயமழிப்புக்கு அதுதான் வசதி" என்றேன். மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தினாய். "மீசைமேல் என்ன அவ்வளவு ஆசை" என்றேன். கொஞ்சமும் கூச்சப்படாமல் "தாம்பத்யத்தில் மீசையின் பங்குபற்றி என் தோழி ஒருத்தி சொல்லிக்காட்டினாள்" என்றாய். அது என்ன இழுவோ நான் மாட்டேன் என்றேன். இன்றுவரை மீசை இல்லாமல்தான் இருக்கிறேன்.

முரண்பாடு தொடங்கிவிட்டது. மூக்கு நுழைய இடம் கிடைத்தால் போதும். முழு உடம்பையும் உள்ளிழுத்துக் கொள்வதுதானே முரண்பாட்டின் மூர்க்க குணம்.

நான் ஒவ்வொன்றாய் இழந்தேன்.

ஒருநாள் அவசரமாகக் குளித்துவிட்டு ஈரத்துண்டை இடுப்பில் கட்டியபடி அலமாரி திறந்தால் ஓரடையுமில்லை. 'ஏய் எங்கே என் உள்ளாடைகள்?' என்று கத்தினால் 'துவைக்க நேரமில்லை; இதோ இதிலிருந்து எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்று அழுக்குக் கூடையைக் காட்டிவிட்டு உன் அலங்காரம் தொடர்ந்தாய்.

ஒரு தாம்பத்யத்தில் உடல்களின் பங்கு உன்னதமானது. பகல் என்பது காயம்; இரவு ஒத்தடம். உடல்கள் இரண்டும் நெருங்கும்போது ஊடல்கள் உடைபட்டுப்போகும். போகப் போக உடல்களின் சேர்மானமில்லாமல் ஊடல்கள் காயங்களாகவே தங்கிவிட்டன.

எப்போதாவது நேரும் உறவிலும் உணர்ச்சிகளைத் துரத்திவிட்டு உன் சரீரத்தைச் சடலமாக்கிக் கொள்கிறாய். கட்டில் சிதையாகி விடுகிறது. என் அவசரத் தாம்பத்யம் பிணத்தோடு முடிகிறது.

கீரைக்காரியோடு இங்கிலீஷ் பேசுகிறாய். என் வடநாட்டு நண்பர்கள் வந்தால் தனித் தமிழில் பேசுகிறாய். கேட்டால் 'புரியாத பாஷையில்ல்தான் எதிரியை மிரட்ட முடியும்' என்கிறாய்.

ஒரு காலத்தில் உனக்கும் எனக்கும் பிடித்த பாட்டு 'நிலவே என்னிடம் நெருங்காதே'. 'ஆகா! பாகேஸ்வரி ராகம் என்ன சுகம்' என்கிறேன். 'அது பாகேஸ்வரி அல்ல சாருகேசி' என்கிறாய். 'பாகேஸ்வரிதான்' என்று நான் உறுதியாய் நிற்கிறேன். 'சாருகேசிதான்' என்று தலைகீழாய் நிற்கிறாய். 'உனக்கென்ன பைத்தியமா' என்கிறேன். அவ்வளவுதான் சாப்பாட்டு மேஜையிலிருந்த பாத்திரங்களை உணவோடு தூக்கி உடைத்தெறிந்து பைத்தியந்தான் என்று நிரூபிக்கிறாய்.

இது இப்போதுதானா? இல்லை இந்த மனநோய் மணமாவதற்கு முன்பே மையம் கொண்டிருந்ததா?

சிக்கனமாயிருந்து சேமித்து, அலுவலகத்திலும் கடன் வாங்கி சோழிங்க நல்லூரில் ஒரு சொந்த வீட்டுக்கு முன்பணம் கொடுக்கிறேன்.

"சோழிங்கநல்லூர் வேண்டாம். வீடு வாங்கினால் வேளச்சேரிதான்" என்கிறாய்.

"வேளச்சேரி விலை தாங்காது. சோழிங்கநல்லூர்தான் மலிவு" என்கிறேன்.

"வேளச்சேரிதான் என் அலுவலகத்திற்குப் பக்கம்" என்கிறாய்.

"சோழிங்கநல்லூர்தான் மகளின் பள்ளிக்குப் பக்கம்" என்கிறேன்.

"நாங்க வரமாட்டோம். சோழிங்கநல்லூர்லேயே போயி சமாதி வாங்கிக்க. போயிடு... போ... போடா..."

என்வானம் என் தலையில் உடைந்து விழுந்ததில் நான் உடல் நொறுங்கி உறுப்பிழந்து சிறுசிறு துகள்களாய்ப் பிரிந்து கடைசியில் திரவமாய் உருகி ஓடுகிறேன்.

வேண்டாம்... இனியும் உன்னோடு வாழமுடியாது. அடியே என் தாலிகட்டிய முரண்பாடே! இதற்குமேலும் நொறுங்குவதற்கு என் உடம்பில் எலும்பில்லை. நீ எரித்த தீயில் என் மனமென்ற பொருள் அவிந்து சாம்பலாகிவிட்டது. நாம் பிரிந்துவிடுவோம். ஒரே ஒரு

நிபந்தனை. என் மகளை மட்டும் என்னிடம் ஒப்படைத்துவிடு. உன்னிடம் அவளை விட்டுவைத்து மற்றொரு மனநோயாளியை உருவாக்க நான் விரும்பவில்லை. ஏ படித்த பேயே! எங்களை விட்டுவிடு... போ... போய்விடு.

மனைவி:

மதிப்புக்குரிய என் மகளின் தந்தையே!

உங்களை நினைத்தால் என் கல்லீரல் வரை கசக்கிறது.

உங்கள் வாக்குமூலம் உங்களை உத்தமராகவும் என்னைச் சண்டாளியாகவும் பொய்த்தோற்றம் புனைகிறது. என் வாழ்வைச் சூறையாடியதுமில்லாமல் மொத்தப் பழியையும் என் தலைமீதே சுமத்துகிறீர்கள். நான் வளர்ந்த சூழல் மிக மென்மையானது. தேவதைகளால் அடைகாக்கப்பட்டு ஆனந்தப் பறவையாய் வெளிவந்த நான் இன்று ஒரு பிசாசின் வேலைக்காரியாய்ச் சபிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்.

நதியில் விழுந்த நிலா வெளிச்சம்போல் கிடந்த என் வாழ்வு, காறித்துப்பிய கற்றையாய் நாறிப்போயிருக்கிறது.

உங்களோடு வாழ்ந்தது வாழ்க்கையா? ஜீவமரணப் போராட்டம். தோட்டத்தில் பட்டாம்பூச்சி துரத்திக்கொண்டிருந்த நான் ஒரு சிங்கத்தோடு சிறையிலடைக்கப்பட்டேன். தயது செய்து என் கூண்டைத் திறந்துவிடுங்கள். நான் தப்பித்துக்கொள்கிறேன். சுயமோ - சுயமரியாதையோ இல்லாதவள் மட்டும் தான் உங்களோடு சில வாரங்கள் ஜீவிக்க முடியும்.

ஓசைகள் குறைந்த உலகத்தில் வளர்க்கப்பட்டவள் நான். பாத்திரம் தரையில் விழும் சத்தம் கேட்டாலே பைத்தியம் பிடித்துவிடும் எனக்கு. உங்கள் உலகம் ஓசைகளால் ஆனது. படபடப்பு, பரபரப்பு, தாம் தாம் என்னும் அதிகாரம், உங்கள் டிவி ரேடியோக்களின் உயர்ந்தபட்ச தொனி 'காச் - மூச்' என்னும் கத்தல் என்ற அநாகரிக ஓசைகளில் இயங்குகிறது உங்கள் உலகம். உச்சவரம்பு தாண்டிய ஓசைகளைக் கூடச் சகித்துக் கொள்ள முடிந்த என்னால் நீங்கள் குரல் உயர்த்திப் பேசுவதை மட்டும் செரித்துக்கொள்ளவே முடியவில்லை. என் காதுகள் கிளிப்பேச்சுக் கேட்கவே பிறந்தவை. உங்கள் குரல் என்னை ஆளும் தொனியில்

பேசுகிறது. அதில் அதிகாரத்தின் வன்மம் மேலோங்கியிருக்கிறது. மொழிகற்றுக்கொண்ட ஒரு மிருகத்தின் தொண்டை வழியே அது பேசப்படுகிறது. குரலை உயர்த்திப் பேசுவதைக் கொலை முயற்சியில் சேர்க்காத இந்தியத் தண்டனைச் சட்டத்தின்மேல் எனக்கு வெறுப்பு வருகிறது.

சுத்தம் என் சுவாசம். சோறில்லாமல் வாழ்வேன். சுத்தமில்லாமல் வாழமாட்டேன். எனக்கு நேர்விரோதம் நீங்கள். 'வாஷ்பேஷி'னில் மழித்த நுரைகளை நீங்கள் ஒருபோதும் கழுவியதில்லை. பல நாட்களில் என் 'பிரஷ்'ஷில் பல் தேய்த்தே அதை நுரையோடு செருகிவிட்டுப் போகிறீர்கள். அது என்ன உளவியலோ தெரியவில்லை நீங்கள் நகம் வெட்டுவதெல்லாம் சாப்பாட்டு மேஜையில்தான். பகலெல்லாம் பயன்படுத்திய பனியனோடு படுக்கைக்கு வருகிறீர்கள். அதன் நாற்றம் என் சுவாசப்பைகளை இறுக்கி நொறுக்குகிறது.

ஒருநாள் என் அலுவலகத்திற்குப் பரபரவென்று நுழைகிறீர்கள். 'எங்கே உன் தாலி?' என்று உரத்த குரலில் ஓசையிடுகிறீர்கள். கழுத்தைத் தடவினேன்; காணவில்லை. 'தாலிகட்டாதவள் என்று காட்டிக் கொள்வதில் லாபமிருக்கிறதோ என்னவோ' என்று தகாதவார்த்தை பேசுகிறீர்கள்; நான் பதறுகிறேன்.

"இந்தா குளியலறைக் கொக்கியில் விட்டுவிட்டு வந்துவிட்டாய். இன்று அவசரத்தில் தாலிகட்டாமல் வந்த நீ நாளை ஆடைகட்டாமல் வரமாட்டாய் என்பது என்ன நிச்சயம்" என்கிறீர்கள். அலுவலகமே காதை மூடிக்கொள்கிறது. சே...! பிற்போக்கின் குழிக்குள் புழுத்த புழு நீங்கள்.

எங்கே எந்தச் சொற்களைப் பேசுவது என்ற வரையறையே இல்லை உங்களுக்கு. சொற்களுக்குப் பொருள் மட்டுமல்ல மானமும் இருக்கிறது என்பதை அறியவில்லை நீங்கள்.

ஒரு கல்யாணமண்டபத்தில் 'லிஃப்ட்' ஏறுகிறோம். உள்ளே உங்களையும் சேர்த்து ஆண்கள் நாலுபேர்; நானொருத்தி மட்டுமே பெண். ஆறாவதாக நுழைய வந்த ஒருவரைத் தடுக்கிறீர்கள். 'வரவேண்டாம். இது பாஞ்சாலி லிஃப்ட். அஞ்சுபேருக்கு மேல் தாங்காது' என்று உங்கள் நகைச்சுவை அறிவைக் காட்டுகிறீர்கள்.

உங்களை விட்டுவிட்டு என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறார்கள் சக ஆண்கள். என் முதுகுத்தண்டில் பூச்சி ஊர்கிறது.

அறமும் அறம் சார்ந்த வாழ்க்கைதான் நான் பார்த்தது. பொருளும் பொருள்சார்ந்த வாழ்க்கைதான் நீங்கள் பார்ப்பது.

நீங்கள் எந்த யுகத்து மனிதர் என்பதுதான் எனக்குள்ள குழப்பம்.

தர்மத்தில் மட்டும் நாட்டமுடையவன் 'கிருத'யுகத்து மனிதன். தர்மத்திலும் - பொருளிலும் நாட்டமுடையவன் 'திரேதா'யுகத்து மனிதன். தர்மம் - பொருள் - காமம் மூன்றிலும் நாட்டமுடையவன் 'துவாபர'யுகத்து மனிதன். பொருளிலும் - காமத்திலும் மட்டும் நாட்டமுடையவன் 'கலி'யுகத்து மனிதன்.

நீங்கள் கலியுகத்து மனிதன்.

எல்லாப் பொருள்களும் உங்களுக்கு உடல். என் உடலும் உங்களுக்கு ஒரு பொருள். நான் எந்தப் புடவை கட்டிவந்தாலும் அதில் நீங்கள் நிறம் பார்ப்பதில்லை; தரம் பார்ப்பதில்லை. அதில் நீங்கள் முதலில் பார்ப்பது விலையைத்தான். 'ஏழாயிரத்துக்கு எடுத்த புடவை ஜாக்கிரதை' என்ற எச்சரிக்கைதான் என் புடவைகளுக்கு நீங்கள் தரும் பரிசு.

எந்த இடத்தில் சிக்கனம் பார்ப்பது என்ற அளவுகோல் இல்லை உங்களிடம். 'ஆறாயிரம் ரூபாய் தீரும்போது திரும்பிவிடுவோம்' என்று தான் தேனிலவுக்கே அழைத்துப் போனீர்கள்.

'என் சமையல் சலித்துப்போயிற்று' என்றீர்கள். 'நீங்களே சமைத்துக் கொள்ளுங்கள்' என்றேன். 'என் பொருள்களைத் தொடாதே' என்றீர்கள்; நிறுத்தி விட்டேன். என் இச்சைப்படிதான் இந்தக் குடும்பம் இயங்க வேண்டும் என்றீர்கள்; இயக்கினீர்கள்.

தாம்பத்யம் என்பது ஆண் பெண்ணுக்கும், பெண் ஆணுக்கும் தரும் பெருமை. இன்னோர் உயிரை நிறைவு செய்யும் முயற்சியில் தான் நிறைவுறுவதே அந்த அருங்கலை. அதற்கு ஒரு பெண்ணைத் தயாரிப்பதில் இருக்கிறது ஆணின் கௌரவம்.

உங்கள் உறவில் மென்மொழிகள் இல்லை; சாகச மின்னல்கள் இல்லை; சாரல் சரசங்களில்லை. நான் எதிர்பாராத நிலையில் என்மேல்

இடிபோல் இயங்குகிறீர்கள். உங்கள் தேவை தீர்ந்ததும் 'சீ...போ...' என்கிறீர்கள்.

போதும்! என் பொறுமையின் கடைசி இழையும் அறுந்துவிட்டது. இப்போது மிச்சமிருப்பது என் தேய்ந்துபோன உடலும் நைந்துபோன உயிரும் தான். இது என்மகளை ஆளாக்கப் பயன்பட்டும். நாம் பிரிந்துவிடுவோம். இதில் எனக்கு எள்ளளவும் வருத்தமில்லை.

இந்த வீட்டிலிருந்து எதுவும் வேண்டாமெனக்கு. என் சொந்தக் காலில் நிற்கும் சுதந்திரம் மட்டுமே போதும். ஒரே ஒரு நிபந்தனை. என் மகளைச் சொந்தம் கொண்டாட உங்களுக்கு உரிமை இருக்கிறது. ஆனால் அவளை வளர்க்க உங்களுக்கு யோக்கியதை இல்லை. அவளை முழுவதுமாய் என்னிடம் ஒப்படைத்துவிடுங்கள். நம் காயங்களை ஒரு புன்னகையில் மூடிக்கொண்டே பிரிந்துவிடுவோம்.

சில நேரங்களில் வாழ்க்கையை மனிதர்கள் தீர்மானிக்கிறார்கள்; பல நேரங்களில் வாழ்க்கை மனிதர்களைத் தீர்மானிக்கிறது. வாழ்க்கையின் தீர்மானத்திற்குக் கட்டுப்படுவோம்.

மகள் :

எனக்கு வயசு 14.

அப்பா - அம்மா முகத்துல சிரிப்பப் பாத்துப் பத்து வருசமாச்சு.

என்னச் சுத்தி எப்பவுமே ஒரு சத்தந்தான் கேட்டுக்கிட்டேயிருக்கு. எந்த நேரத்துல எது நடக்குமோங்கிற பயந்தான் என் மனசெல்லாம் பரவிக் கெடக்கு. சாயங்காலம் சண்டைபோட, காலையிலருந்தே ஒரு காரணத்தை உருவாக்குறாங்க ரெண்டுபேரும்.

ரெண்டு பேரையும் பாத்தா எனக்குப் படபடன்னு வருது. பொறுமைங்கிறது ரெண்டுபேருக்குமே இல்லை. யாராவது ஒருத்தர் மன்னிச்சிட்டா ரெண்டுபேருமே அழுதுருவாங்க. ஆனா யாரும் யாரையும் மன்னிக்கத் தயாராயில்லை.

இப்ப நான் யாருக்குன்னு சண்டைபோட ஆரம்பிச்சுட்டாங்க. நான் யாருகிட்டப் போறது? அப்பாவுக்கும் எம்மேல பாசம்; அம்மாவுக்கும் எம்மேல பாசம். ரெண்டுபேருமே எங்கிட்டப் பிரியமாத்தான்

இருக்காங்க. ஆனால் பிரியமா இருக்கிற தாய்தகப்பனைவிட, தங்கள் மன்னிக்கிற தாய் தகப்பனைத்தான் பிள்ளைகளுக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்.

நானும் நாளைக்குத் தப்புப் பண்ணலாம்; தவறு செய்யலாம். அவங்களுக்குப் பிடிக்காத முடிவு எடுக்கலாம். அதையெல்லாம் சகிக்கக்கூடிய - மன்னிக்கிற தாய் தகப்பந்தான் எனக்கு வேணும். புருசன மன்னிக்கத் தெரியாத அம்மாவும், மனைவிய மன்னிக்கத் தெரியாத அப்பாவும் என்னை மன்னிப்பாங்கன்னு என்ன நிச்சயம்? மன்னிக்கிறதுக்காகத்தான் நாம் ஆளுக்கொரு கடவுள் வச்சிருக்கோம். மன்னிக்கத் தெரியாதவங்களோட நான் எப்படி வாழ முடியும்?

நான் எங்கயாவது போறேன். என்னத் தேடக் கூடாது. நான் ஒங்களோட வந்து இருக்கணும்னா எனக்கொரு உத்தரவாதம் வேணும். முதல்ல உங்களுக்கு மன்னிக்கத் தெரியணும். அதுக்கு எனக்கு சாட்சி வேணும். முதல்ல அப்பா அம்மாவ மன்னிக்கட்டும்; அம்மா அப்பாவ மன்னிக்கட்டும். மன்னிக்கத் தெரியாத யாருக்கும் நான் மகளா இருக்க முடியாது. ஏன்னா நானும் தவறுசெய்யப் பிறந்தவதான்.

37

வெள்ளாடு

“விருமாண்டி கதையா இப்படி ஆகிப்போச்சு? நம்ப முடியலையேப்பா”

“எமனே வந்தாலும் எருமையைப் புடுச்சுக்கிட்டு எமனப் பத்தி விட்ருவானே... அவனுக்கா இந்தக் கதி?”

“சும்மாவா சொன்னாக யானைக்கும் அடிசறுக்கும்னு... அது நடந்துபோச்சே”

“அதுக்காக... அடி சறுக்கி விழுந்ததெல்லாம் யானையாகிருமா?”

“விடுங்கப்பா... விருமாண்டி என்ன கடவுளா? அவனும் மனுசன் தானப்பா”

மூலை முக்கு சந்துபொந்தெல்லாம் இதே பேச்சா இருக்கு ஊருக்குள்ள.

பெத்தவுக ஒரு பேரு வைப்பாக பிள்ளைக்கு. பெரும்பாலும் அது இடுகுறிப் பெயராகவே இருக்கும். அந்தப் பிள்ளையே வளந்த பெறகு

346 | வைரமுத்து சிறுகதைகள்

நீக்குப் போக்கு நெளிவு சுளிவு பாத்து ஊர் ஒரு பேரு வைக்கும்; அதுதான் சாகுறவரைக்கும் நிக்கும். அப்படி ஊரு அவனுக்கு வச்ச பேருதான் 'வெவரம்' விருமாண்டி. காஞ்சு காட்ல தீப்புடிச்ச மாதிரி சுறுசுறுசுறுன்னு இருப்பான் பய. யாரும் அவன ஏமாத்த முடியாது; தெள்ளக் கடஞ்சவன். அவன் உள்ளங்கையில் இருக்கிற அஞ்சு வெரலுமே ஒண்ண ஒண்ணு நம்பாதுக. படு உசாரு; பச்சத் தண்ணிய ஆத்திக் குடிப்பான் பய. படிப்புக் கம்மிதான். அஞ்சாவது ரெண்டு வருசமும் ஆறாவது மூணு மாசமும்தான். ஆனா மண்ணும் மனுசங்களும் சொல்லிக் குடுத்தத மனப்பாடமா வச்சுக்கிட்டான்.

ஆட்டுரல் மாதிரி ஆளு. உயரம் கம்மி. அகலம் கூட. வைக்கப்படப்பத் தலையில் அடைஞ்சமாதிரி நெருக்கமா சுருட்டமுடி. அதுக்குள்ள பேனாக ஓடிப்பிடிச்ச விளையாடுதுகன்னு வச்சுக்குங்க... ஒண்ணு தொலைஞ்சா இன்னொண்ணு கடைசிவரைக்கும் கண்டுபிடிக்கிறது கஷ்டம். வெள்ளாட்டு வால ரெண்டாக் கத்திரிச்சக் கண்ணுக்கு மேல கட்டிவிட்டது மாதிரி புருவம். சப்பட்டை மூக்கு. இடுங்கி இத்துனாண்டு கண்ணு. பல்ல மூடுறது என் வேலை இல்லேன்னு கோவிச்சுக்கிட்டு ஈறு தெரிய வெளிய தொங்குது கீழ் உதடு. பாறாங்கல்லு மாதிரி நெஞ்சு. கசாப்புக் கடையில் கறி வெட்டி வெட்டிக் கனத்து இறுகிக் கரணை பாஞ்சு கெடக்கு தோள் ரெண்டும். விவரந்தெரிஞ்ச நான்லயிருந்து கசாப்புதான் அவன் தொழிலு. எத்தனை பெரிய ஆட்டையும் அவனே அறுத்துத் தோலுரிச்ச ஒத்த ஆளாத் தூக்கிக் கொக்கியில தொங்கவிட்டு அல்வாவை அறுக்குறமாதிரி ஒரு ஓரமா அறுத்து வெட்டுக் கட்டையில் போட்டு ஒரு தாளத்துக்குள்ள கொத்துவான் பாருங்க... என்னமோ எம்.எஸ்.விஸ்வநாதன் கசாப்புக் கடையில் நின்னுக்கிட்டே ஆர்மோனியம் வாசிக்கிறமாதிரி அம்புட்டு அழகாயிருக்கும்.

“ஏம்ப்பா விருமாண்டி! ஒத்த ஆளா இருந்தா எப்பிடி? ஒத்தாசைக்கு ஒரு ஆளு வேணாமா? என் கொழுந்தியா மகன் ஒருத்தன் சும்மாதான் இருக்கான். கூடமாட வச்சுக்கிர்றியா. எள்ளுன்னா எண்ணெயா இருப்பான்”

இடுங்கிய கண்ணால் சொன்னவனை எரிக்கிற மாதிரி பார்த்தான் விருமாண்டி.

“ஏ மாமு! எள்ளுன்னா எண்ணெயா இருப்பானா. அப்ப சொன்னபடி கேக்காத பயன்னு சொல்ற. எள்ளுன்னா எள்ளத்தான் எடுக்கணும்; எண்ணெய எடுத்துட்டு வந்தா என்ன அர்த்தம்? எள்ள எப்பவும் எண்ணெயாக்கிட முடியும். எண்ணெய எள்ளாக்க முடியுமா? போ! போ! போயி ஒன் பொழப்பப் பாரு. என் பொழப்ப நான் பாத்துக்கிறேன்”

கண்ணிக்குச் சிக்குமா காத்து...? அவன் காத்து!

எடுபிடி வேலைக்கு ஆள் வைக்கத் தெரியாதா அவனுக்கு? தெரியும். தொழில் ரகசியம் வெளிய போயிருச்சுன்னா...? அவனுக்கு மட்டும் தெரிஞ்ச சின்னச் சின்ன ரகசியங்கள்லதான அவன் ஆடு நெக்க கட்டிப் பறக்குது. இப்ப அவன் தொழில் ரகசியத்தத் தெரிஞ்சுக்கிங்க; யாருக்கும் சொல்லாதீக.

விருமாண்டி கசாப்புல எல்லா ஆடும் வெள்ளாடுன்னு சொல்லித் தான் இன்னைக்கிவரைக்கும் வித்துக்கிட்டிருக்கான். அவனுக்கு மட்டும்த்தான் தெரியும். ரெண்டு ஆடுதான் வெள்ளாடு; மத்த நாலும் செம்பிலியாடுங்கிற சங்கதி. செத்தா எல்லாக் கழுதையும் ஒரே கழுதைதான். உரிச்சா எல்லா ஆடும் ஒரே ஆடுதான். எவனுக்குத் தெரியப் போகுது? அந்த வகையில ஆட்டுக்கு ஐந்நூறுன்னு சந்தையிலேயே இரண்டாயிரம் லாபம் பாத்திருவான்.

ஊர் எந்திரிக்குமுன்ன நாலு மணிக்கே ஆடுகள் அறுத்திருவான். ரத்தம் புடிக்க நாலு கிண்ணத்தைத் தனித்தனியா வச்சுக்கிட்டுத்தான் கழுத்தறுப்பான். கழுத்த அறுத்ததும் ஒத்தக் கையில சங்கை ஒங்கி அழுத்திக்கிருவான். ஏன்னா சங்கு வழியா இரையும் புல்லும் வெளிய வந்திரக் கூடாது பாருங்க. லாபம்ன்னு சொல்லிட்டே நாலு கிண்ண ரத்தத்தைத் துண்டா எடுத்து வச்சிருவான்.

பின்னங்கால்ல கத்தி செலுத்தி ஒச்சமில்லாமத் தோலுரிப்பான். கழுத்துல கத்தி வச்ச நடுவகுறு வகுந்து என்னமோ சுகப்பிரசவம் பாக்கிறவன்மாதிரி குடலெடுப்பான். குடலத் துண்டா எடுத்து சாணிவாய் வழியா சலசலன்னு தண்ணி செலுத்தி கல கல கலன்னு ஒதறவும் மளமள மளன்னு வெளியேறிரும் புழுக்கை - புழுவு - பொருந்தாததெல்லாம். வானி நெறையா தண்ணி புடிச்சுக் குடல அதுலபோட்டு ஊறவிட்டுவான். இப்ப ஆட்டுல விசேசமான பாகமா

வெட்டியெடுப்பான். ஈரலு - முன்சப்பைக் கறி - கழுத்துக்கறி - கொழுப்பு - நுரையீரல் எல்லாத்தையும் வெட்டி அதே வாளியில கொட்டி ஊற விட்டுவான். இப்படி ஊறவிட்ட நல்ல கறியெல்லாம் ரொக்கப் புள்ளிகளுக்கு. கழிச்ச கறியெல்லாம் கடன்சொல்லி வாரவனுக்கு. 'பெச'லா எடுத்து வாளிக்கறி தர்றான்னு ரொக்கப்புள்ளிக் காரங்க மகிழ்ந்து போவாக. அங்கதான் வெடிக்குதய்யா விருமாண்டி வச்ச வேட்டு. தண்ணிக்குள்ள கெடக்குற கறி உண்மையிலேயே நல்ல கறிதான். ஆனா அதத் தண்ணியில ஊறவிட்டான் பாருங்க அதுல இருக்கு அவன் சூச்சுமம். ஊறப்போட்ட கறி தண்ணி குடிக்கும். லேசா ஊறி உப்பும். எடை கூடும். 200 கிராம் எடுத்துவச்சா 300 காட்டும். தண்ணியில பொருள் எடை இழக்கும்ன்னு சொன்னாராம் ஒரு விஞ்ஞானி. அந்த ஆர்க்கிமிடிஸ் தத்துவத்த அடிச்சுத் தூக்கி எறிஞ்சுட்டான் விருமாண்டி. தண்ணியில எடை கூடும்ன்னு கண்டுபிடிச்சுட்டான்.

"மொசப் புடிக்கிற நாயி மூஞ்சியப்பாத்தாத் தெரியுமா இல்லையா..." எவன் ரொக்கம், எவன் கடன்கிறத நிக்கிற தோரணையிலேயே கண்டுபிடிச்சிருவான்விருமாண்டி. கடன்கேட்டு வர்ற ஆளுகளுக்குத்தான் முதல்ல கறி குடுப்பான். இத்தகறி - இளச்சகறி - எலும்புக்கறி - சக்கை - சவ்வு எல்லாத்தையும் கொஞ்சம் நல்ல கறியோட கலந்து 'போ போ கொழம்புவச்சுக் குடி! ஒடஞ்ச எலும்பு வந்து ஒட்டிக்கிடும்'ன்னு சொல்லிக் கடன்காரங்கள அனுப்பிட்டு ரொக்கப்புள்ளிகளுக்கு மட்டும் வாளிக்குள்ள கைவிடுவான்.

"ஏம்ப்பா விருமாண்டி! இது வெள்ளாட்டங்கறிதானே...?"

ரொக்கப் புள்ளிக யாரும் கேட்டதில்ல. கடனுக்குக் கறி வாங்கித் திங்கிற இந்தக் கோள்மூட்டி மட்டும் ஒருநாள் கேட்டேபுட்டான் இந்தக் கேள்விய.

வெட்டுக்கத்திய ஓங்கி வெட்டுக்கட்டையில ஒரு போடு போட்டுச் சகிக்க முடியாத இடத்துக்கு மூஞ்சியைக்கொண்டுபோய் நிலை நிறுத்திக்கொண்டான் விருமாண்டி.

"ஆளப்பாத்துக் கேக்குற கேள்வியா இது. வாலப்பாத்துக் கேளு. ஒம்ம மாதிரி ஆக்கங்கெட்ட கூகைகளுக்காகத்தான் வாலமட்டும் உரிக்காம வச்சிருக்கேன். எல்லா ஆடும் வெள்ளாடுதான். நல்லாடுதான். வாங்குற கறி 200 கிராம். கேக்குற கேள்வி 200 கிலோ"

கேட்ட கேள்வி நியாயமான கேள்விதான். கேள்வியில இருந்த நியாயத்த சத்தத்துலயே எரிச்சச் சாம்பலாக்கிட்டான் விருமாண்டி. ஏன்னா அவனுக்குத்தான் நெசம் தெரியும். செம்பிலியாட்ட உரிக்கும் போதே வால எடுத்து எறிஞ்சுட்டு அதுல ஒரு ஓட்டைபோட்டு, பிறவியிலேயே மொளச்சமாதிரி வெள்ளாட்டு வாலச் சொருகி வச்சிருவான். செம்பிலியாட்டப் பெத்த தாய்தகப்பனே நம்பித்தான் ஆகணும் அது வெள்ளாடுன்னு. வெள்ளாட்டங்கறிக்கும் செம்பிலியாட்டங்கறிக்கும் ஒரு சின்ன நசநசப்புல வித்தியாசம் கண்டுபுடிக்கத் தெரிஞ்ச ஆளுகளுக்கு மட்டும் வெள்ளாட்டங் கறியுஞ் சேத்து விளாவி விட்டுருவான். அப்பறம் அதக் கடவுளே வந்தாலும் கண்டு புடிக்க முடியாது.

ஆடு வாங்குறதில அவன அடிக்க ஆளில்ல ஜில்லாவுல. ஒரே சந்தைக்குப் போகமாட்டான். ஒரே வியாபாரிகிட்ட வாங்கமாட்டான். ஓட்டன் சத்திரம் - விருப்பாச்சி - அய்யலூர் - செம்பட்டி - வாடிப்பட்டின்னு மாறிமாறி ஓடிக்கிட்டேயிருப்பான். தலைச்சேரி - வேம்பூரு - நெல்லூரு - மாண்டியா - மார்வாரி - நீலகிரி - ராமநாதபுரம் வெள்ளை - கீழக்கரிசல் இப்படி எத்தனையோ வகை ஆடுகள் இருந்தாலும் அவனுக்குத் தெரியும் ஆத்துல நல்லது காவேரி; ஆட்டுல நல்லது மேச்சேரின்னு. மேச்சேரி ஆடுதான் வாங்குவான். அதுதான் எடையும் கூடிவரும்; ருசியாவும் இருக்கும்.

ஒரு ஆட்டக் குறுக்கு அழுத்திப் பிடரி பிடிச்சப் பாத்தான்னா இதுல கறி எவ்வளவு கொழுப்பு எவ்வளவுன்னு தராசு போடாத எடையைத் தான் போட்டுருவான். மந்தையில் என்ன லாபம் வரும்கிறதச் சந்தையிலேயே சொல்லிடுவான். ஆடுவித்தே வீடு கட்டிட்டான். காடு கரை வாங்கிட்டான். ஒரு கார் விலைக்கு மோட்டார் சைக்கிள் வாங்கி ஊருக்குள்ள 'தர்ரு புர்'ருன்னு தகிடுதத்தம் பண்ணிக்கிட்டிருக்கான்.

வயசு 34. இன்னும் கல்யாணமாகல. எந்தச் சம்பந்தம் வந்தாலும் இவன் நொட்டச் சொல் சொல்றதுலேயே விட்டு விலகிப்போயிருது. பன்னண்டு வருசமாப் பாத்துக்கிட்டிருக்கான் ஒரு பதினெட்டு வயசுப் பொண்ண. ஒண்ணும் அமையல. உயரமான பொண்ணு மஞ்சக் கெழங்கு நெறம். விழுந்து நீச்சலடிக்கிற மாதிரி ரெண்டு கண்ணு. அவுத்து விட்டா வீடு கூட்டிப் போறமாதிரி நீண்ட முடி. திருத்தமா மணிச்சத்தம் மாதிரி கேக்குற ஒரு குரல். ரெண்டு கிலோ தங்கநகை போட்டுக் கூட்டிட்டு வந்திடுறேன். காட்டுங்கடா பொண்ணன்னு

சொல்லிக்கிட்டேயிருக்கான் எவனும் காட்டல. சந்தையில் ஆடு அமைஞ்சமாதிரி சம்சாரத்துக்குப் பொண்ணு அமையலையே. இந்த நெனப்புலயே பொகை பொகையாப் போயிக்கிட்டிருக்கு அவன் பொழப்பு.

★

“ஏலே அய்யா விருமாண்டி! அரைக் கிலோ மட்டும் கடன் குடுப்பா. சாறு குடிச்ச உசுர ஊறவச்சுக்கிறேன்”

ரெண்டு கையும் ஏந்தி நிக்கிறான் கோள்மூட்டி.

எல்லாரும் போனப்பறம் கோள்மூட்டியும் எலும்புத் துண்டுக்கு ஏங்கி நிக்கிற நாயும் மட்டும்தான் அங்க மிச்சம்.

“இந்தாபாரு மாமு... மூவாயிரம் சொச்சம் கறிக்கடன் நிக்கிது. கழிக்கலேன்னு வச்சுக்க ஒனக்கொரு குளம்பும் கொம்புங்கூட தரமாட்டேன்”

“இன்னிக்கு மட்டும் குடப்பா. கடன் எப்படியும் கழிச்சிடுவேன்”

“எப்பிடி கழிப்ப. நீ என்ன பொண்ணு வச்சிருக்கியா? இல்ல பொண்ணப் பாத்துக் கட்டி வச்சிருவியா?”

மூஞ்சி தொங்கிப்போச்சு கோள்மூட்டிக்கு. ஆனா மூளையில் பளிச்சின்னு ஒரு மின்னல் வெட்டுச்சு.

“அப்பக் கல்யாணம் பண்ணி வச்சாக் கடன் கழியும்ங்கிற?”

“முதல்ல பண்ணிவையி; அப்பறம் பாப்போம்”

நாய்க்கு ஒரு எலும்புத்துண்டை வீசினான். அதில் ஒரு கீத்துக்கறி எங்காவது ஒட்டியிருக்குமா என்று சகல உத்திகளையும் செய்து பார்த்தது நாய்; கடைசியில் கடைவாய் கிழிந்து ஒழுகிய தன் ரத்தத்தையே சுவைத்துச் சுகம் கண்டது.

★

“பொண்ணு பாத்தாச்சப்பா. ஒனக்குன்னு பொறந்து வளந்தவளப்பா. கானா விலக்குக்கும் தேனிக்கும் இடையில் ரோட்டுமேல இருக்குபாரு

அரைப்படித்தேவன்பட்டி அதான் பொண்ணு ஊரு; ஆனா அப்பிராணி வீடு. வா; வந்து பாரு. கண்ணுக்கு நெறைஞ்சிருந்தாக் கட்டிக்க”

கோள்மூட்டியக் கூட்டிக்கிட்டு வெள்ளையுஞ் சொள்ளையுமா வெளியேறிட்டான் விருமாண்டி.

கொஞ்சம் முத்திப்போன மூஞ்சிதான்; ஆனா முகம் லட்சணம். மாநிறந்தான்; ஆனா கட்டிவச்ச கட்டுச்சோத்து மூட்டை மாதிரி தேகக்கட்டு. சும்மா மயில்தோகை மாதிரி இடுப்புக்குக் கீழ இறங்கி தரையைத் தொட்டுவேன் தொட்டுவேன்னு கண்ணாமூச்சி காட்டிக்கிட்டேயிருக்கு கருகரு கருன்னு வளந்த நீளமுடி.

ஆயிரம் ஆடுகளக் குறுக்குப்புடிச்ச எடைபோட்டவன் இந்தப் பொண்ணமட்டும் கிறுக்குப் புடிச்ச எடை போடுறான்.

புடிச்சப் போச்சு விருமாண்டிக்கு.

வீடு வாசல் விசாரித்தான். அப்பன் ஆத்தா இல்லாம அப்பத்தா வளத்த பொண்ணுன்னும் தெரிஞ்சுக்கிட்டான். குலம் கோத்திரம் பண்ட பாத்திரம் நகை நட்டு படிப்பு எல்லாம் விசாரித்தான். ஒரே ஒரு குறைதானாம்; பொண்ணுக்கு லேசாத் திக்குவாயாம்.

“அது பரவாயில்ல; கட்டிக்கிறேன். திக்குவாயத் திருத்தறது என் பொறுப்பு”

நாலாம் பேருக்குத் தெரியாம வீரபாண்டிக் கோயில்ல தாலி கட்டி வீட்டுக்குக் கூட்டியாந்திட்டான்.

★

“முதல்ல ஒன் திக்குவாயத் திருத்திடுவோம். எங்க சொல்லு...

ஒடுற நரியில ஒரு நரி சிறு நரி
சிறுநரி பிடரியில் ஒருபிடி நரைமயிர்...”

அவ இதை எதிர்பார்க்கல. பேயறைஞ்ச மாதிரி ஆகிப்போனா.

“சொல்லு... ஒடுற நரியில ஒரு நரி சிறு நரி”

அவ மூஞ்சிய அந்தப்பக்கம் திருப்பிக்கிட்டு ‘ஒடுற நரி... ஒடுற நரி’ன்னு சொல்லி அங்கேயே நின்னு போனா.

நரியோட சரிக்குச் சரி ஓட முடியல பாவம் அவளுக்கு.

“எந் தங்கம்ல சொல்லுடி. ஓடுற நரியில ஒரு நரி சிறுநரி”

“ஓடுற நரி... ஒரு நரி... ஒரு நரி...”

அவள் தடுமாறித் ததும்புறா.

“சொல்றதத் திருப்பிச் சொல்லு. நாக்குத் திருந்தணுமா இல்லையா?”

“ஓடுற... ஓடுற...”

இப்ப விசும்ப ஆரம்பிச்சா.

“சொல்லப் போறியா இல்லையா?”

அவ ‘ஓ’ன்னு அழ ஆரம்பிச்சா.

விட்டான் ஒரு விடு செவிட்டுல. ‘அப்பத்தா’ன்னு கத்துனவ ஓடி விழுந்து போனா.

விடிஞ்சுபாத்தா ஆளக்காணோம்.

அரைப்படித்தேவன்பட்டிக்கு வந்து சேந்துட்டதா அப்பத்தாகிட்டயிருந்து தகவல் வருது.

“சொல்லாமப்போற அளவுக்கு அம்புட்டுத் திமிரா? இருடி புள்ள. அங்கேயே இரு”

பத்துப் பதினஞ்சு நாளாச்சு. இவன் கூப்பிடவும் இல்ல. அவுக அப்பத்தா அனுப்பவுமில்ல.

★

“ஏம்ப்பா புதுமாப்ள. கோவிச்சுட்டுப் போன பொண்டாட்டியக் கூப்பிட்டு வர வேணாமா... புதுப்பொண்ணுன்னா அப்பிடி இப்பிடித்தான் இருக்கும். நீ அனுசரிக்க வேணாமா?”

“பொண்டாட்டிங்கிறவ என்ன வெட்டித் தொங்கவிட்ட வெள்ளாடா? நீ இழுத்த இழுப்புக்கு வாரதுக்கு?”

“புதுப்பொண்டாட்டிய எப்பவும் கையப்புடிக்குறதுக்கு முன்னால காலப்புடி; வழிக்கு வந்திருவா. போ! போய்க் கூட்டியாந்து குடும்பம் நடத்து”

ஆளாளுக்கு ரெண்டு கன்னத்துலயும் மாத்தி மாத்தி அறையவும் அருள் வந்துபோச்சு விருமாண்டிக்கு.

கோள்மூட்டியையும் கூட்டிக்கிட்டு அடுத்த பஸ்ல புறப்பட்டான் அரப்படித் தேவன்பட்டிக்கு.

★

வீட்டுக்கு வந்தவன் வீட்டுக்குள்ள போகல. வெளித் திண்ணையில ஒக்காந்தான். கோள்மூட்டியை விட்டுத் தன்வருகையை அறிவிக்கச் சொன்னான். உள்ளபோய் வெளிய வந்த கோள்மூட்டி -

“வீட்ல ஆளுக இல்ல வேற யாரோ ஒக்காந்திருக்காக”ன்னு சொன்னான்.

“வேறயாரு?”

விசக்குன்னு எந்திரிச்ச பய இடதுகால்ல கதவ ஒரு எத்து எத்தி உள்ள போனான்.

உள்ள போனா பட்டகசாலையில ஒக்காந்து ஒரு பொம்பள முதுகக் காமிச்சுத் தலை வாரிக்கிட்டிருக்கா.

சும்மா பருத்திச் சொளைய பாரம்போட்ட மாதிரி வெள்ள வெளேர்ன்னு இருக்கு அவ குடும்பி.

“வீட்ல ஆளு இல்லையா?”

விசக்குன்னு திரும்பி அவனப் பாத்தா அந்தப் பொம்பள.

“ஏய் அப்பத்தா...! மாமன் வந்திருக்கு”

முத்துமுத்தா நரைச்சமுடி மொத்தமாக் காத்துல பறக்க வாய்விட்டுக் கத்திட்டே உள்ள ஓடுனா.

“யாத்தே! இவதான் என் பொண்டாட்டியா? எம் பொண்டாட்டிதான் இவளா?”

தலை சுத்துது விருமாண்டிக்கு. தூணப் புடிச்சச் சரிஞ்சு உட்கார்ந்தான் தரையில்.

உள்ள ஒடுனவ நெறை சொம்போட வெளிய வந்தா.

“தண்ணி குடிங்க மாமா... தண்ணி குடிங்க”

கண்ண முழிச்சப் பார்த்தான்.

காத்துல பறந்த அவ நரைமுடி அவன் கன்னத்துல வந்து ஒரு அடி அடிச்சுச்சு.

“நாக்குத் திருந்திருச்ச மாமா. நீங்க சொல்லிக் குடுத்தத அப்பிடியே சொல்லுவேன்”

“எங்க சொல்லு பாப்பம்”ன்னான் கோள்முட்டி.

தங்கு தடையில்லாமச் சொல்றா பிள்ள :

“ஒடுற நரியில ஒரு நரி சிறு நரி
சிறுநரி பிடரியில் ஒருபிடி நரைமயிர்...”

கோள்முட்டிய ஒரு பார்வை பார்த்தான் விருமாண்டி. “ஏ மாமு...! என்னக் கவுத்திட்டியா?”ங்கிற கேள்வி இருந்துச்சு அந்தப் பார்வையில்.

பதிலுக்குக் கோள்முட்டி ஒரு பார்வை பார்த்தான். “செம்பிலியாட்டுக்கு வெள்ளாட்டு வால் வச்ச வித்தியா... இல்லையா? சரிக்குச் சரி சரியாப் போச்சு மாப்ள...”ங்கிற பதில் இருந்துச்சு அந்தப் பார்வையில்.

38

* அர்த்தநாரீஸ்வரி

அவள் பெயர் ஈசுவரி. அவளை அறிந்தவர்கள் அனைவரும் அவளைப் பற்றிச் சொல்லும் முதல்வார்த்தை 'பாவம்'. இரண்டு பொருள்கொண்ட அந்தப் 'பாவம்' இரக்கத்தையும் குறிக்கலாம்; குற்றத்தையும் குறிக்கலாம். அந்தச் சொல் அவள் மீது இரக்கத்தையே காட்டுகிறதென்றால் அதை அவள் விரும்பவில்லை; குற்றத்தையே குறிக்கிறதென்றால் அதற்கு அவள் பொறுப்பில்லை.

ஒரே ஓர் எழுத்தில் அவள் தலையெழுத்தே மாறிப்போனது. "Y" இருக்க வேண்டிய இடத்தில் "X" வந்துவிட்டது. அதனால் அவள் ஒட்டுமொத்த வாழ்வும் கேள்விக்குறியானது. பதவி, பணம், மானம், நம்பிக்கை இவைகளெல்லாம் மாறிப்போனது குறித்துக்கூட அவள் கவலையுறவில்லை. அந்த ஒரேழுத்துமாற்றத்தால் அவள் பிறவியே மாறிப்போனது; அப்படித்தான் சொல்கிறது அரசாங்க அறிக்கை.

★ மாண்புமே ந்தியரசர் எஸ்.நாகமுத்துவின் தீர்ப்பின் அடிப்படையில் வளையப்பட்ட புனைகதை.

356 | வைரமுத்து சிறுகதைகள்

'நான் செய்த பிழை என்ன? ஏன் என்னை தண்டிக்கிறீர்கள்?' என்ற அவளது கேள்வியின் நியாயம் இதயத்தில் தொடங்கித் தொண்டையிலேயே முடிந்துபோகிறது. அந்தக் கேள்வியை எய்யும் இலக்கு எதுவென்பதையும் அறியவில்லை அந்தக் கிராமத்துப் பேதை. பெற்ற போலீஸ் வேலை மூன்றே மாதங்களில் பறிக்கப்பட்டு வெறுங்கையோடு வீடுவந்து நிற்கிறாள்.

ஆத்தா அன்னத்தாயி வாடித்தொங்கிய தன் நெஞ்சில் அறைந்து அறைந்து அழுதசத்தம் கேட்டு ஊரே ஓடி வந்து வீட்டு வாசலில் மொத்தமாய் முளைத்துவிட்டது. நல்லதுக்குச் சொல்லிவிட்டால் கூட வந்துசேர யோசிக்கும் சனம், ஒரு கெட்டதென்றால் சட்டென்று கூடி விடுகிறதே! இது என்ன உளவியல் என்று அறியக் கூடவில்லை. மலர்ந்த பூவில் ஒன்றோ இரண்டோ என்று ஒட்டவரும் ஈக்கள், மாடு கழித்த சாணியில் பொதுபொதுவென்று வந்து பொதுக்கூட்டம் போடுவதில்லையா? எல்லாக் காலத்திலும் சனங்களுக்குக் கெட்டதன் மீது ஒரு 'கிறுக்கு' இருந்தே வந்திருக்கிறது. தனக்குப் பங்கில்லாத ஒரு கெட்டதை தூரத்தில் நின்று மனசார அனுபவிக்கும் ஒரு சோகசுகம் மனிதக்கூட்ட மரபணுக்களின் மாறாத குணம் போலும்.

ஒப்பாரி ராகத்தில் உரைநடையில் ஆரம்பித்தாள் அன்னத்தாயி.

★

"அடியே ஆத்தா ஈசுவரி! நான் பெத்த நல்லதங்கா! என் தலையில கல்லத் தூக்கிப் போட்டுட்டியேடி பாவி. நான் மூணே வருசத்துல தாலியறுத்தேன். நீ மூணே மாசத்துல வேலையறுத்து வந்து நிக்கிறியே. இப்பத்தானடி... முப்பது நாளைக்கு முன்ன போலீஸ் உடுப்பு மாட்டி பூட்ஸ் போட்டு 'தாட் பூட்' தஞ்சாவூருன்னு நடந்துவந்து ஊரையே அதிரி புதிரி பண்ணிட்டுப்போன. அதுக்குள்ள உள்ளதும் போச்சுடி நொள்ளக்கண்ணின்னு வந்து நிக்கிறியே! ஒன் தண்டிக்குந் தரத்துக்கும் ஒனக்கு எந்தச் சீமையில மாப்பிள்ள பாக்கிறதுன்னு நான் பெருமூச்சு விட்டுப் பேய் முழி முழிக்க... இப்படி உள்ள வேலை பறிபோயி ஒத்தக் காட்டுல நிக்கிறியே.

எம் மக போலீஸ்காரியாயிட்டா... பொழைச்ச பொழப்பு போதுமடா சாமி... ஏலே எமராசா இனி எடுடா ஒன் பாசக் கயித்தன்னு எகத்தாளம் பேசிக் கெடந்தனே...? இப்ப ஒனக்குஞ் சேத்துல்ல என் உசரக் கையில

படிக்க வேண்டியிருக்கு...? மகள நம்பிக் கெடந்தேன் பாரு நானு... சீல கேக்கலாம்பனு ஆத்தா மக வீடு தேடிப் போனாளாம். மக ஈச்சம் பாயக் கட்டி எதுக்க வந்தாளாம். தூரில்லாத பானைய எடுத்துத் தண்ணிக்குப் போய் வந்த கதையாகிப் போச்சே எங்கதை”

சர்ரென்ற சத்தத்தோடு சளியிறக்கம் செய்தவள் மூக்கைச் சீந்திக் கூட்டத்தில் விட்டெறிந்தாள்.

“ஏ உள்ளூர்ப் பக்கிகளா! இங்கென்ன அவுத்துப்போட்டு ஆட்டமா காட்டறாக? இங்க நாடகக் கொட்டகையா நடக்குது? எங்க வீடே இடி விழுந்து கெடக்கு. நீங்க ஆளுக்கொரு ஓடஞ்ச ஓடெடுத்து ஓடிப்போக வந்தீகளாக்கும்? எங்க பொழப்பு எடுபட்ட பொழப்பாகவே போகட்டும். நீங்க சந்தோஷமாப் போயிட்டு வாங்க”

திண்ணையில் இடிந்து உட்கார்ந்திருந்த மகளை வீட்டுக்குள் இழுத்துக் கொண்டு போய்க் கதவடைத்தாள் அன்னத்தாயி.

“எடுத்து வச்சாலும் குடுத்து வச்சிருக்கணுமா இல்லையா... என்ன நாஞ் சொல்றது?”

“இவ என்ன தலப்பெரட்டுப் பண்ணி வேல காலியாகி வெளிய வந்தாளோ? தண்ணியில இருக்கிற மீனு குடிச்சதக் கண்டதாரு...? குடியாததக் கண்டதாரு...?”

“கைக்கெட்டினது வாய்க்கு எட்டலையேப்பா. வருத்தமிருக்காதா வளத்தவளுக்கு?”

படிக்காதவர்களின் உரையாடல்களைச் செழுமை செய்ய வந்தவைகளே பழமொழிகள். அங்கே பழமொழி அறியாதவன்தான் படிக்காதவன். ஆளுக்கொரு அபிப்ராயமும் அதை உறுதி செய்யப் புழங்கும் ஒரு பழமொழியுமாய்க் கலைந்து போனார்கள் ஊர்ச்சனங்கள்.

★

இறைக்கச் சுரப்பது மணற்கேணி மட்டுமல்ல; கண்ணீரும்தான். தொடர்ந்து வரும் கண்ணீரைத் துப்பட்டாவில் துடைத்துக்கொண்டு ஓட்டு வீட்டு முகட்டையே வெறித்து வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் ஈசுவரி.

கடைசி கிராமத்தின் கடைசிக் குடும்பத்தில் பிறந்தவள் அவள். விதவைத் தாயின் ஒரே ஆதரவில் பட்டம் படித்து, பத்துப் பதினைந்து விளையாட்டுப் பதக்கங்களோடு வெளியேறி, மாவட்ட ஆயுதப்படையின் கான்ஸ்டபிள் வேலைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, காவலர் பயிற்சிப் பள்ளியில் மூன்று மாதப் பயிற்சியும் முடித்தவள். இப்போது அவளை வீட்டுக்குப் போ என்று விடுதலை கொடுத்துவிட்டது அரசாங்கம்.

இறந்த காலம் படம் படமாய் விரிந்தது அவள் கண்ணீர்த் திரையில்.

சின்ன வயது முதலே அவள் 'துடி'யானவள். சில புகையிலைத் தோட்டத்தில் கரும்பு விளையாது; கரும்புத் தோட்டத்தில் புகையிலை விளையாது என்பதுபோல, சில பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பு வரும் விளையாட்டு வராது; விளையாட்டு வரும் படிப்பு வராது. இவளோ படிப்பில் கெட்டி; விளையாட்டிலும் சுட்டி. ஒட்டு வீடு - ஊரோரத் தோட்டம் இரண்டும்தான் அவர்களுக்குப் பூர்வீகச் சொத்து. ஆனாலும் அவளைப் படிக்கவைத்ததென்னவோ பால்மாடுதான். இரண்டு பசுமாடுகளின் பால் பீய்ச்சி விற்றுத்தான் மகளைப் படிக்கவைத்தாள் ஆத்தா அன்னத்தாயி. அவளுக்கு ஊட்டம் கொடுத்தது தாய்ப்பாலு; பட்டம் கொடுத்தது பசும்பாலு.

போலீஸ் தேர்வுப் பட்டியல் வெளியிடுவதற்குப் பத்துநாட்கள் முன்புதான் அந்தப் பயல் வீடுதேடி வந்தான். மாவட்டச் செயலாளரின் அக்காள் மகனாம். பணம் கொடுத்தால்தான் பட்டியலில் பெயர் வருமாம். பாலில் சத்தியம் செய்தான். வேலை வரவில்லையென்றால் பணத்தைத் திருப்பித் தருவது அவன் பொறுப்பு என்றான்.

பதறிப்போனாள் அன்னத்தாயி. உசுர வித்தாவது லஞ்சம் கொடுப்பது என்ற உறுதிக்கு வந்துவிட்டாள். ஊரடித் தோட்டத்தை ஒத்திவைத்தாள். பால்மாடு ரெண்டையும் விற்றுவிட்டாள். பண்டபாத்திரம் அடகு வைத்தாள். பத்தும் பத்தாதற்குக் கைமாத்து கால்மாத்து வாங்கினாள். விளக்கெண்ணையைத் தேய்த்துப் புரண்டாலும் உடம்பில் ஒட்டுவதுதானே ஒட்டும்? ரெண்டு லட்சத்துக்கு இருபதாயிரம் குறைந்தது.

“யப்பா! ஒம் பொறுப்புல வேல வந்திருச்சன்னா சம்பளத்தவாங்கி அடைக்கிறோமப்பா” - அவன் கையில் கும்பிட்டுக் கொடுத்தாள்.

சமூகம் மாறித்தான் விட்டது. தீ - கடன் - புண் மூன்றிலும் மிச்சம் வைக்கக்கூடாது என்பது மூத்தோர் மொழி. அந்தப் பட்டியலில் இப்போது லஞ்சத்தையும் சேர்த்துவிட்டது அதிகார வர்க்கம்.

“சொன்ன வார்த்தையை நான் காப்பாத்துவேன்; குடுத்த வாக்க நீங்க காப்பாத்தணும்” - கறாராய்ச் சொல்லிவிட்டு வெளியேறினான். நிச்சயம் வேலை கிடைக்கும் என்றும் உறுதிசொன்னான்.

தகுதி அடிப்படையிலேயே அவள் பெயர் மூன்றாம் இடத்தில் இருக்கும் பட்டியல் நகலைக் கையில் வைத்துக்கொண்டுதானே அவன் காசு வேட்டையை ஆரம்பித்தான். வேலையும் வந்துவிட்டது. காய்ந்துபோன ரெண்டு ஆப்பிளை அவன் கையில் கொடுத்துக் காலில் விழுந்து ஆசீர்வாதமும் வாங்கியாகிவிட்டது.

★

காவலர் பயிற்சிப்பள்ளியில் ஈசுவரிதான் எதிலும் முதல். நீளம் தாண்டுதல் அவள்தான்; உயரம் தாண்டுதல் அவள்தான்; பளு எறிதல் பரிசு அவளுக்குத்தான். துப்பாக்கி சுடுவதிலும் அவள் வைத்த குறி தவறுவதில்லை. 22 ரைபிள், துப்பாக்கி 303, எஸ்.எல்.ஆர் வகைத் துப்பாக்கி மூன்றையும் சொல்லிக்கொடுத்த ஒரு வாரத்தில் தன் சொந்தவிரல்களைப்போல இயக்கத் தொடங்கிவிட்டாள். சக மாணவிகளுக்கெல்லாம் அவள் மீது பொறாமை. பொறாமை என்பதென்ன? கையாலாகாதவர்களின் பாராட்டுதானே? கண்காணிப் பாளர்களுக்கு மட்டும் அவள் மீது மரியாதை.

அன்று அந்த வெட்கங் கெட்ட சம்பவம் நடந்தேவிட்டது. ஓர் அதிகாலையில் பயிற்சி விடுதியில் குளிக்கப்போன ஈசுவரி குளியலறையைத் தாழிடப் பார்த்தாள். தாழ்ப்பாள் உடைந்து கிடந்தது. இல்லாத தாழ்ப்பாளுக்குக் காவல்துறையைக் கரித்துக் கொட்டுவதை விட, இருக்கும் கதவுக்குக் கடவுளுக்கு நன்றி சொல்லலாம் என்று சிரித்துக்கொண்டே ஒவ்வொன்றாய் உடை களைந்தாள். வைரக்கட்டை போல் உருண்டு திரண்டிருந்த தொடைகளில் சன்னஞ்சன்னமாய் நீர்விட்டு, உள்ளங்கை நீரை முகத்திலெறிந்து தோள் வழியே நீருற்றி மேடு பள்ளங்களில் அது பாய்ந்து பரவி ஒழுகும் அழகை ரசித்துக்கொண்டிருந்தபோது படரென்று கதவு திறந்து பஸ்துலக்கிக் கொண்டே உள்ளே புகுந்தாள் ரோகிணி. எதிர்பாராத

அதிர்ச்சியிலிருந்து இரண்டு பெண்களும் மீள்வதற்குள் 'ஐயாம் சாரி' என்ற ரோகிணி, ஈஸ்வரியின் பிறந்தமேனி பார்த்து 'ஆ'வென்று வாய் பிளந்தாள். அதிர்ச்சிக்கும் ஆச்சரியத்துக்கும் அருவருப்புக்கும் ஆளானாள். அதிர்ச்சியில் அவள் உறைந்துபோனது கண்ட ஈசுவரி தன்னிரு கைகளாலும் சட்டென்று உயிர்த்தலம் பொத்தினாள். தன் வலிய உடலால் ரோகிணியை மோதி வெளித்தள்ளி முதுகைக் கதவில் போட்டு முட்டுக்கொடுத்து ஈரஞ் சொட்டச் சொட்ட அழுதாள் ஈசுவரி. அதில் எது தண்ணீர் எது கண்ணீர் என்பதை அவளால் பிரித்தறிய முடியவில்லை; ஏனென்றால் இரண்டு நீருமே உப்பு நீர்.

★

"நீ சொல்றது உண்மையா?"

ஆச்சரியத்தில் விறைத்து உட்கார்ந்தார் பயிற்சிப் பள்ளியின் கண்காணிப்பாளர்.

"சத்தியம் சார்; ரெண்டு கண்ணால பாத்தேன் சார். அவ ஈஸ்வரி இல்ல... ஈஸ்வரன். அதுலயும் அர்த்த நாரீஸ்வரன்..." என்றாள் ரோகிணி.

"நம்பவே முடியலையே"

"வேணுன்னாக் கூட்டிட்டு வந்து நீங்களே பாருங்க சார்"

"சேச்சே... அது என் வேலை இல்ல. மெடிக்கல் போர்டு செய்ய வேண்டிய வேலை"

★

எல்லாருக்குமான பொது மருத்துவச்சோதனையில் ஈசுவரியின் முறையும் வந்தது. மருத்துவச் சோதனை அறிக்கை அவளை ஆண் என்று சொன்னது.

குரோமோசோம்களின் ஆய்வு "46XX" என்று புலப்படுத்தினால் அது பெண். "46XY" என்று புலப்படுத்தினால் அது ஆண். ஈஸ்வரிக்கான மருத்துவ அறிக்கை இப்படிச் சொன்னது :

இந்த நபருக்கான குரோமோசோம்களின் ஆய்வு 46XY என்று புலப்படுவதால் சம்பந்தப்பட்டவர் ஆண் அமைப்பினர் என்று அறிய

முடிகிறது. பிறப்புறுப்புகளின் வெளிப்புறத் தோற்றம் ஆண் - பெண் என்ற தெளிவற்ற அடையாளம் காட்டுகிறது. ஆனால் ஆண்களுக்கான விரைகள் மட்டும் இறங்கிய நிலையில் காணப்படுகின்றன.

சோதனை முடிவுகளாவன :

இது பிறழ் பாலினம்.

ஆண்மையூக்கி செயல்படாத ஆண் நிலை இது.

போலி இருபாலினப் பண்பு இது.

★

அவ்வளவுதான்! காவல்துறை இயக்குநரகம் ஆணையிட்டது.

“பாலினத்தால் பெண் என்ற ஆவணத்தோடு காவலர் பணிக்குத் தேர்வு செய்யப்பட்ட ஈசுவரி என்பவர் பிறழ் பாலினம் என்று கண்டறியப்பட்டதால் அவரைப் பணிநீக்கம் செய்து காவல்துறை இயக்குநரகம் ஆணையிடுகிறது”

பெண்ணாய்ப் போனவள் ஆணாய்ப் போனதால் வீணாய்ப்போனாள் என்று போகப்போகத் தெரிந்து கொண்டு அவளுக்கு ஆதரவாகப் புலம்பித் தீர்த்தது ஊர்.

பிரம்மன் செய்த பிழைக்காக ஒரு பேதைப் பெண் தண்டிக்கப்படக் கூடாதென்று துண்டேந்தி வசூலித்துப் பொதுநல வழக்குப்போட்டது ஊர்

★

“பிறந்தது முதலே பெண்ணென்று அறியப்பட்டவர் - ஒரு பெண்ணின் அடிப்படைக் கூறுகளோடும் இந்திய மரபுகளோடும் தன் உடலையும் வாழ்வையும் பிணைத்துக்கொண்டவர் - இந்த இருபத்து நான்கு வயதிலும் ஒரே பாயில் தன் தாயைக் கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு உறங்குகிறவர் - நடை உடை பாவனைகளால் பெண்ணையே பிரதிபலிப்பவர் ஈசுவரி. சாதாரண மனிதர்களை ஆணென்றும் பெண்ணென்றும் தீர்மானிப்பது உடலியல் சார்ந்தது. இந்தப் பிறழ்பாலினத்தில் ஒருவர் ஆணா பெண்ணா என்று தீர்மானிப்பது

வெறும் உடலியல் சார்ந்ததல்ல; உளவியல் சார்ந்தது. குரோமோசோம்களுக்கு எண்ணிக்கைதான் தெரியும். இதயம் தெரியாது. இயற்கை இப்படிச் சதி செய்யும்போது அவர் ஆணா பெண்ணா என்று தீர்மானிக்க வேண்டிய பொறுப்பு சம்பந்தப்பட்டவர்களின் உரிமையே தவிர சட்டத்தின் உரிமையல்ல. இந்தப் பிறழ்பாலினம் ஆதரிக்கப்பட வேண்டியதே தவிர நிராகரிக்கப்பட வேண்டியதல்ல. உடைந்துபோன ஓர் இதயத்தின் குரல் தன் உடலுக்காக வாதாடுவதை நீதிமன்றம் கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்''

சமூக ஊடகங்கள் வருந்தி வருந்தி வாதாடின.

★

“ஏ ஈசுவரி! வேலை வாங்கித் தந்தது என் பொறுப்பு; அதை விட்டுட்டு வந்தது ஒன் பொறுப்பு. என் வார்த்தையை நான் காப்பாத்திட்டேன். ஒங்க வாக்கை நீங்க காப்பாத்தணுமா இல்லையா? இருபதாயிரம் பாக்கி இருக்கு. வர்ற வெள்ளிக்கிழமை கடைசிக் கெடு. தவறுச்சுன்னு வச்சுக்க... சனிக்கிழமை சாயங்காலத்துக்குள்ள ஆத்தாளும் மகளும் குடியிருக்க வீடிருக்காது”

வெந்த புண்ணில் வேல்பாய்ச்சிப் போய்விட்டான் லஞ்சப் பாக்கிக்காரன்.

வியாழக்கிழமை நள்ளிரவு. இதுதான் தன் கடைசி ராத்திரி என்ற முடிவோடு போர்வைக்குள் புதைகிறாள் ஈசுவரி. வெள்ளிக்கிழமை தீர்ப்பு வருகிறது.

உறுதியான குரலில் நீதிபதி தன் தீர்ப்பை வாசிக்கிறார் :

“சட்டத்தின் முன் சம்பாதுகாப்பு வழங்கப்படும் என்பதற்கு உத்தரவாதம் தரவந்த இந்திய அரசமைப்பு எந்த 'நபரு'க்கும் என்று குறிக்கிறதே தவிர ஆண் - பெண் - மூன்றாம் பாலினம் என்று எந்தப் பாகுபாட்டையும் விதிக்கவில்லை. மற்றும் இந்திய அரசியலமைப்பின் 15ஆம் பிரிவு மதம் - இனம் - ஜாதி - பாலினம் - பிறப்பிடம் ஆகிய எந்தக் காரணத்திற்காகவும் குடிமக்களில் யாருக்கும் பாகுபாடு காட்டலாகாது என்று வலியுறுத்துகிறது. மேற்சொன்ன காரணங்களில் ஏதொன்றுக்காகவும் வேலைவாய்ப்பிலும் பாகுபாடு கூடாதென்று அதே அரசியலமைப்பின் பிரிவு 16(2) உத்தரவாதம்

தருகிறது. இந்த வழக்கில் சம்பந்தப்பட்ட ஈஸ்வரி என்பவர் கருப்பை இல்லாதவர் என்பது அவர் ஆணினத்தைச் சார்ந்தவர் என்பதற்கு ஒரு காரணமாகக் காட்டப்படுகிறது. ஒரு பெண்ணின் அடையாளம் கருப்பை மட்டும்தானா? பின்னாளில் விரும்பியோ விரும்பாமலோ கருப்பை நீக்கப் படுபவர்கள் பெண்பாலினத்தில் சேருவார்களா? மாட்டார்களா? அர்த்த நாரீஸ்வரரை ஏற்றுக்கொள்ளும் இந்துக்களின் சம்பிரதாயம் இந்தப் பிறழ்பாலினத்தைக் கரிசனத்தோடு காண்பதற்கு ஏன் தயங்குகிறது? பிறப்பின் பிழைகளுக்குப் பிறந்தவர்கள் எப்படிப் பொறுப்பாவார்கள்? எனவே பெண்ணாகப் பிறந்து பெண்ணாக வளர்ந்து தன்னைப் பெண்ணென்றே உணரும் ஒரு பெண்ணை அவர் விரும்புகிற பெண் பாலினத்திலேயே இணைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று இந்த நீதிமன்றம் கருதுகிறது. ஈசுவரிக்கு எதிராக வழங்கப்பட்ட பணிநீக்க ஆணையை ரத்துசெய்து மாவட்ட ஆயுதப்படையின் பெண் காவலராக ஈசுவரியை மீண்டும் நியமிக்க இந்த நீதிமன்றம் ஆணையிடுகிறது''

★

ஊரே கூடி நின்று குமுறுகிறது அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில்.

“கோர்ட்டு சொல்லிருச்சு. கும்புடுற சாமியே! விஷம் குடிச்சுக் கெடக்கிற எங்க பொண்ண நீதான் காப்பாத்தணும்”

‘அவள்’ பிழைக்க வேண்டுமே... சுவரில் முட்டிமுட்டி மண்டை உடைந்து புலம்பினாள் அன்னத்தாயி.

‘அவன்’ பிழைப்பானா? மாட்டானா? கவலையோடு கவனித்துக் கொண்டிருந்தது காவல்துறை.

அவனா அவளா என்ற கவலை இல்லாது ஓர் உயிர் பிழைக்க வேண்டுமே என்று போராடிக் கொண்டிருந்தது மருத்துவம்.

உயிருக்கு என்ன பால்?

39

எண்ட மக்களே! எங்கட தலைவரே!

உங்களுக்கும் எனக்கும்தான் ஊனம் என்பது பலவீனம். அவனுக்கு அது பலம்; தியாக வாழ்வின் அடையாளம். ஊனம் என்பது ஈழப் போரில் காவு கொடுத்த மாமிசம். எந்தப் பெருமையும் இல்லாது கழிந்தொழியும் வாழ்வில் அவனுக்கிருக்கும் ஒரே பெருமை அந்த ஊனம் மட்டும்தான். அவனைப் பொறுத்தவரையில் அந்த இன்மையே அவனது இருப்பு.

முழங்காலுக்குக் கீழே மொண்ணையாகிப்போன இடதுகாலின் சதை உருண்டையை உள்ளங்கையில் வைத்துப் பருப்புக் கடைவதுபோல் உருட்டிக் கொண்டிருப்பதே பொழுதுபோக்காகி அதுவே இப்போது அனிச்சைச் செயலாகிவிட்டது அவனுக்கு.

கிளிநொச்சியின் தெருக்களைப் போலவே வெறிச்சோடிக் கிடக்கிறது வாழ்க்கை. முருங்கை மரங்களில் இருந்து கத்தும் காக்கைகள் பகலின் வெறுமையை ஓரளவு நிரப்புகின்றன. இரவை இருள் நிரப்புகிறது. நெளிந்து துளை விழுந்துபோன வாழ்வை எதுகொண்டு நிரப்புவது? சாகாமல் இருப்பதொன்றே வாழ்க்கையென்றாகிவிடுவது எத்துணை

எண்ட மக்களே! எங்கட தலைவரே! **365**

பெரிய துன்பம் என்பதைக் கதிர்காமன் என்ற கதிர் ஒவ்வொரு கணமும் உணர்கிறான்.

யுத்தத்தில் தோற்றழிந்ததென்னவோ உண்மைதான். அதில் எந்த அதிர்ச்சியுமில்லை. தர்மம் வெல்லும் என்பது எப்போதுமே சிறுபான்மை நம்பிக்கை. ஆயுதமும் அதிகாரமும் இருந்தால் அதர்மமும் அடிக்கடி வெல்லும். தர்மம் எப்போதாவது வெல்லும் என்பதைத்தான் இந்த யுத்தம் கபாலத்தில் தோட்டாக்களால் எழுதிவிட்டுப் போயிருக்கிறது. எனவே அவன் வருந்துவது யுத்தத்தின் தோல்விக்காக அல்ல; ஊனப் பட்டதற்காகவும் அல்ல; இன்னும் உயிரோடிருப்பதற்காக.

நினைத்தபடி வாழ முடியாததும் நினைத்தபோது சாகமுடியாததும் தான் மனித குலத்தின் மிகப்பழைய கவலை. அவன் மனதுக்குள் சொல்லிக் கொண்டான் :

‘போரில் மடிந்தவர்கள் பாக்கியவான்கள்; தப்பித்தவர்கள் பாவிகள்’

★

“இஞ்சப்பா இந்தத் தேத்தண்ணி ஆறமுதல் குடிங்கோ”

மனைவி மதிவாணியையும் களிம்பேறிய அந்தக் கோப்பையையும் மாறிமாறிப் பார்த்தான் கதிர்காமன். ஒளிந்திருந்த புன்னகை அவன் தாடி மீசைக்குள்ளிருந்து மெல்ல எட்டிப்பார்த்தது. இதுபோல் ஒரு தேநீர்க் கோப்பைக்கும் அவன் கால் இழந்ததற்கும் ஒரு சம்பந்தமிருக்கிறது.

2009 மே.

முள்ளிவாய்க்கால் முடிவுக்கு வரப்போகும் வாரம்.

புதுக்குடியிருப்பை அடுத்த ஆனந்தபுரத்தில் களத்தில் நின்றான் கதிர். வான்வழி தரைவழி இரண்டிலும் ஒரே நேரத்தில் ஓடி வரலாம் மரணம். ‘தமிழர் மீட்பு - தலைவன் காப்பு’ என்ற ஒரு மந்திரமே திருமந்திரமாய் எதிரிகளின் எறிகணைகளை எதிர்கொண்டு நின்றான். தனது ராட்சசக் கால்களின் கீழே யுத்த தர்மத்தை மிதித்துத் துவைத்துக்கொண்டே ஜெனீவா போர் ஒப்பந்தங்களின் மீது சிறுநீர் கழித்துக்கொண்டே சீறிவந்த ராணுவம் புதுக் குடியிருப்பைத்தாண்டி ஆனந்தபுரத்தின் அங்குல நிலத்தில் கூட எட்டுவைக்க முடியவில்லை.

உலகம் நினைத்துக் கொண்டிருந்ததுபோல் அன்று எங்கள் போராளிகளின் எண்ணிக்கை ஆயிரக்கணக்கில் இல்லை. வெறும் ஆயிரத்து ஐநூறுதான். அந்தச் சிறிய எண்ணிக்கை கொண்ட எங்களை ஐம்பது நாட்களாய் அசைக்க முடியவில்லை.

அவர்கள் பக்கம் எண்ணிக்கையிருந்தது;
எங்கள் பக்கம் நியாயமிருந்தது.

அவர்கள் பக்கம் ஆயுதமிருந்தது;
எங்கள் பக்கம் சத்தியமிருந்தது.

அவர்கள் பக்கம் அமெரிக்கா - சீனா-இந்தியா-பாகிஸ்தான் இருந்தன;
எங்கள் பக்கம் தியாகமிருந்தது.

எங்கள் வானத்தில் நட்சத்திரங்களும், எங்கள் பூமியில் ரத்தபந்தங்களும் புதைக்கப்பட்டுவிட்டன.

நெருக்கி நெருக்கி நெருக்கி வெறும் 1600 ஏக்கருக்குள் எங்கள் மூன்று இலட்சம் சனம் முடக்கப்பட்டுவிட்டது. எங்கள் துவக்குகளில் தோட்டாக்கள்தாம் தீர்ந்து கொண்டிருக்கின்றன; நம்பிக்கை அல்ல. இப்போது நினைத்தாலும் என் குடலுக்குள் பயமென்னும் பாம்பு நெளிகிறது.

குழந்தையின் ஜனனமும் தாயின் மரணமும் ஒரே பதுங்குகுழியில்.

பட்டினியிலும் பசியிலும் நத்தைகளைப் பிடித்து விழுங்கும் எங்கள் பொடியன்கள்.

ஷெல்லடிகளில் சிதறிப்போகும் மணல் மூட்டைகளுக்கு பதிலாக, புதிய மணல் மூட்டைகள் கட்டத் தங்கள் புடவைகளையும் ஆடைகளையும் கிழித்துத்தரும் எங்கள் சோதரிமார்கள்.

வற்றிப்போன தாய்மார்பைச் சப்பிக்கிடந்து ஒரு குண்டு வீச்சில் மிரண்டு தலைதூக்கி மீண்டும் தாய்மார்பில் வாய்வைத்து அவள் இறந்துபோனது தெரியாமல் தாயின் ரத்தம் சுவைக்கும் பத்துமாதக் குழந்தை.

செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தின் மாத்திரைகளை விழுங்கத் தண்ணீர் இல்லாமலும் உலர்ந்துபோன சருகுநாக்கில் எச்சில் ஊறாமலும்

இருமிக்கொண்டே அதைத் துப்பித் தொலைக்கும் நோயாளிப் பெருகுகள்.

ஒரு கைப்பிடிச் கஞ்சிமாவுக்காக வரிசையில் நின்று நசுக்குறும் யாழ்ப்பாணத்துச் செல்வந்தர்கள்.

சமாதானமோ சாவோ உடனே வரட்டும் என்று கடவுளைக் கும்பிடும் பக்திமான்கள்.

அப்படி ஒரு மரணத் தருணத்திலும் எங்களை இயங்க வைத்துக்கொண்டிருந்தவை எங்கள் பழைய மானமும் புதிய நம்பிக்கையும்.

இப்போது எங்கள் நான்கு திசைகளையும் வளைத்து இறுக்கியது ராணுவ மலைப்பாம்பு.

கிழக்கே கடல் - மேற்கே நந்திக்கடல் ஏரி - வடக்கே முள்ளிவாய்க்கால் - தெற்கே முல்லைத்தீவு என்று எமன் நான்கு திசைகளிலும் ஆயிரமாயிரம் கால்களால் நடந்து வந்த நேரமது.

“அண்ணே! இந்தத் தேத்தண்ணியக் குடிச்சிருங்கோ”

மணல்மூட்டைமீது கோப்பை ஒன்றை வைத்துவிட்டுப் போனாள் விஜி அக்காள்.

வறண்ட தொண்டைக்கு வரமாய் வந்ததை எக்கி எடுக்கப்போனான். உயிரை உடைக்கும் ஒரு பெருஞ்சத்தம் வான்வரைக்கும் கேட்டது. அதுவரைக்கும் தான் அவனுக்கு ஞாபகம். பிறகு எவ்வளவு நேரம் உணர்வற்றுக் கிடந்தான் என்பது அவனுக்கே தெரியாது.

உணர்வின் முதல் மொட்டு மெல்லத் திறந்தபோது பெரும் பாரங்களால் அவன் அழுத்தப்பட்டுக் கிடப்பதை உணர்ந்தான். பதுங்குமுழியின் மணல் மூட்டைகளெல்லாம் கூடி அவன் நெஞ்சை அழுத்துவதாகவும் - காற்றின் ஒரு மெல்லிய கீற்று மட்டும் அவன் நுரையீரலுக்குப்போய் வருவதாகவும் - இதயத்தின் உடைந்த துண்டுகள் உடம்பின் வெவ்வேறு பாகங்களில் பிரயாணம் செய்வதாகவும் எலும்புகளின் உடைந்த துகள்கள் ரத்தக் குழாய்களில் படிந்து குருதியோட்டத்தைக் குறைப்பதாகவும் அவனுக்குப் பட்டது.

சற்றே முயன்று பாதி உணர்வை மீட்டுக்கொண்டு விழித்துப் பார்க்கையில் - லாரியில் ஏற்றிக் கொட்டுவதற்குக் கொண்டு செல்லப்படும் பிணங்களின் கீழே படுத்திருந்தான். அப்போதே அவன் செத்திருக்க வேண்டும். தமிழ்ச்சாதியைக் கெட்டியாகப் பிடித்திருக்கும் துயரம்போல் அவன் உடலை உறுதியாய்ப் பிடித்திருக்கும் உயிர் போகவேயில்லை. தன் உயிரின் சக்தியை உறுப்புகளுக்குள் ஓட்டினான். எல்லா உறுப்புகளிலும் உணர்ச்சி தென்பட்டது. இடது கால் முழங்காலுக்குக் கீழே மட்டும் உணர்ச்சியே இல்லை. பிறகு உணரமுடிந்தது முழங்காலுக்குக் கீழே காலே இல்லை.

பிணங்களைக் குழியில் கொட்டியவன் இவன் முனகலைப் பார்த்து மீட்டெடுத்தான். இவன் போராளியல்ல, பொதுமக்களில் ஒருவன் என்று நம்பினான். ஓமந்தை மருத்துவமுகாமில் சேர்த்து உயிர் கொடுத்தான்.

★

“அத்தான்! உங்களுக்கு வேற ஆரு இருக்காங்க? என்னத் தவிர. எனக்கும் உங்களவிட்டா ஆருமே இல்ல. எண்ட உயிர் இருக்கும் வரைக்கும் இனி நான் உங்களோடதான். அத்தான் ஒங்களுக்குக் கால் இல்லேண்டு நீங்க கவலையே படத் தேவையில்லை. உங்கட காலா நானிருப்பேன். என்னக் கலியாணம் செய்யுங்க அத்தான்” மதிவாணியின் குரல் கண்ணீரில் நனைந்து கரகரத்தது.

தேசம் மட்டுமல்ல, தாம்பத்தியமும் கூட தியாகங்களால்தான் கட்டியெழுப்பப்படுகிறது.

★

கதிருக்கு ஒரே ஓர் ஆசைதானிருந்தது. நெஞ்சுமுட்டும் ஆசை. இன்னும் நிறைவேறாத ஆசை. மீண்டும் முள்ளிவாய்க்கால் சென்று அதன் சதுப்புநிலத்தில் நின்று கடலின் ஓலத்திற்கும் ஊதக்காற்றின் ஓசைக்கும் மத்தியில் ஒற்றைக்காலில் நின்று வானோடு கைதுாக்கி “எண்ட மக்களே! எங்கட தலைவரே!” என்று கூவிக் கூவிக் கதறவேண்டுமென்று. மனசின் ஓசைகளைக்கூட மர்மமாய் ஒலிப்பதிவு செய்துவிடும் இந்த ராணுவக் கெடுபிடிக்கு மத்தியில் எங்கே போவது...? எப்படிக்கூவுவது...?

★

என்ன நடக்கிறது எங்களைச் சுற்றி?

எங்கள் சரித்திரம் பூகோளத்துக்குள் புதைக்கப்படுகிறது. தலைவன் வீடு தடயமில்லாமல் தரைமட்டமாக்கப் பட்டுவிட்டது.

எந்திரத் துடைப்பங்களால் பெருக்கித் துடைத்துவிட்டார்கள் எங்கள் மாவீரர் கல்லறைகளை.

வெட்ட வெளிகளில் கட்டடங்களைப் புதிதாய்க் கட்டி இதுதான் புதுப்பிக்கப்பட்ட ஏழாம் நூற்றாண்டு புத்த விகார் என்கிறார்கள்.

தமிழர் பகுதிகளில் சிங்களக் குடியிருப்புகள் முளைக்கத் தொடங்கி விட்டன. கேட்டால் இன ஒற்றுமை என்கிறார்கள். கண் மையும் தாரும் கலக்க முடியுமா?

சிங்கள ராணுவத்திற்குப் பயந்து ஊர் எங்களை உதாசீனம் செய்கிறது.

கலகலவென்று பேசிக்கொண்டு போகிறவர்கள் எங்கள் வீட்டைக் கடக்கையில் மௌனமாகிறார்கள்.

எங்களோடு தொடர்பு வைத்துக்கொண்டால் - நான் போராளி என்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டால் - போலீஸ் அவர்களையும் சிரச்சேதம் செய்யுமென்று பாம்பைக்கண்ட பயந்தாங்குளிகளாய் ஒதுங்குகிறார்கள்.

அவன் ஒரே இடத்தில் உட்கார்ந்திருப்பதும் அவன் தெருத் தெருவாய்க் காய்கறி விற்றுவந்து கஞ்சி ஊற்றுவதும் தொடர்கிறது.

ஐந்து வயது மகன் ஈழராசா பள்ளிக்கூடத்தில் ஈ.ராசா என்று பதிவு செய்யப்படுகிறான்.

மகனென்றால் உயிர் கதிருக்கு; மகனுக்கும் அப்படித்தான். விடிய விடிய அவன் ஒற்றைக் காலைக் கட்டிக்கொண்டு படுத்திருப்பான். அவன் தாடி மீசைக்குள் புதுந்து தன் பிஞ்சுவிரல்களால் பிரியம் எழுதுவான். அவனை மடியில் உட்காரவைத்துத் தரையில் மணல் குவித்து உயிர் எழுத்துக்கள் சொல்லித்தந்தான்.

‘அ - அம்மா

ஆ - ஆயுதம்

இ - இனம்

ஈ - ஈழம்’

பள்ளிக்கூடத்தில் இதையெல்லாம் படித்துக் காட்டாதே என்று மகனை எச்சரித்தாள் மதி.

பெட்டிக்குள் மறைத்து வைத்திருந்த தலைவர் படத்தை மகனுக்கு அடிக்கடி காட்டி அழுது குழறுவான்.

‘ஆருப்பா இவரு’ என்பான் மகன்.

‘கண்காணாக் கடவுள்’ என்பான் தகப்பன்.

★

“அத்தான் இன்னும் கொஞ்சநாள்தான். உங்கள் நடக்க வச்சிருவேன்”

எப்படி என்பதுபோல் அவன் விரக்தியாய்ப் பார்த்தான்.

“கொஞ்சங் கொஞ்சமாக் காசு சேத்துட்டன். உங்களுக்கு ஒரு காலுக்கும் சொல்லி வச்சுட்டன்”

“எண்ட கை - கால் - உயிர் எல்லாம் நீதான். பொய்க்கால் எதுக்கு புள்ள?”

மதிவாணியை மார்போடு அணைத்துத் தலைகோதினான்.

★

ஒரு சனிக்கிழமை அதிகாலை.

“மதி இங்க கொஞ்சம் வா! மகன் எண்ட காலக் கட்டிப்பிடிச்சுக் கொண்டு தூங்குறான். விட்றானில்ல... இவன எழுப்பு”

ஒற்றைக்காலை உடும்புபோல் பற்றிக் கொண்டிருந்தவனைப் பிரித்தெடுப்பதில் பெரும்பாடாகிவிட்டது மதிவாணிக்கு.

பயல் அப்பா அப்பா என்று அழுது தீர்த்தான். காய்ந்த ரொட்டியைத் தேநீரில் தொட்டுக் கொடுக்கச் சற்றே சமாதானமானான்.

கணவனுக்குத் தண்ணிச்சோறு தந்தவள் சாயங்காலம் உங்களுக்கு ஓர் ஆச்சரியத்தோடு வருகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டுக் காய்கறிக்கூடை சுமந்து புறப்பட்டாள்.

★

செயற்கைக்கால் கடைக்காரன் சொன்னவிலைக்குமேல் 900 ரூபாய் அதிகம் கேட்டான்.

“என்ன பேச்சு மாத்துறீங்க?” என்று அவள் சத்தம் போட்டாள்.

“பின்ன நீ சொல்லி மூணு மாசமாச்சு. அப்ப ஒரு விலை; இப்ப ஒரு விலை” என்றான் கடைக்காரன்.

என்ன செய்வாள் பாவம் ஏழை. அவளுக்கு உதவ யார் இருக்கிறார்கள்? காய்கறிக்கூடையை மடியில் வைத்து ரொம்ப நேரம் யோசித்தாள். அவள் மஞ்சள் கயிற்றில் கிடந்தது நான்குகிராம் தங்கம். தீர்க்கமாக யோசித்து திடமாக முடிவெடுத்தாள். தாலி இருந்து புருசன் இல்லாமல் இருப்பதுதான் அவமானம். புருசன் இருந்து தாலி இல்லாமல் இருப்பது அவமானமில்லை.

கொஞ்ச நேரத்தில் தங்கம் இடம் மாறியது; கால் கைமாறியது.

என் புருசனுக்கு நான் செய்யும் ஒரே ஒரு நல்ல காரியம்.

கைகளில் கால்சுமந்து அந்திமயங்க வீடு வந்து சேர்ந்தாள்.

★

வீட்டுக்கதவு பூட்டாமல் சாத்தியிருந்தது. ஆள் அரவமில்லை.

வழக்கத்தைவிட இருள் தடித்திருந்ததாய்ப் பட்டது.

“ராசா! ஈழராசா”

கூவினாள்; பதில் இல்லை.

அலறிக்கொண்டே தெருவில் வந்து நின்றாள்.

ஈழராசாவை இழுத்துக்கொண்டு தெருவின் இருள் விழுந்த தடத்தின் வழியே வந்து கொண்டிருந்தாள் விலாசினி அக்காள்.

“என்னக்கா... என்னாச்சு...?”

“மூன்றுமணிக்கொரு ஜீப் வந்துச்சு. நாலஞ்சு பொலிஸ்காரங்க வந்தாங்க. நாங்க ஒளிச்சிருந்து பார்த்தம். பொலிஸ் சத்தமாச் சொன்னாங்க. எங்களுக்கு ஒன்னத் தெரியுண்டா ஆரெண்டு. இனியும் நீ மறைக்கேலாது எண்டாங்க. இந்த வழியாலதான் இழுத்தேத்தித்துப் போனாங்க. நடுங்கிக் கொண்டிருந்த உண்ட பிள்ளைய நான்படியே வீட்ட கூட்டித்துப் போனேன். நான்தான் கூட்டித்துப் போனெண்ணெண்டு ஆருக்கும் சொல்லாத. பிள்ளைய கவனமாப் பாத்துக்க. ஆருக்கும் தெரியாம ஏதும் உதவி வேணுமெண்டாக் கேளு; நான் வாறன்”

எந்த இருள்வழியே வந்தாளோ அந்த இருள் வழியே மீண்டும் ஓடிப்போனாள் விலாசினி அக்காள்.

இடிந்து நின்றாள் மதிவாணி.

★

“எங்கட அப்பா எங்கம்மா?”

இரவெல்லாம் தூங்கவில்லை ஈழராசா.

அழுது ஓயவில்லை மதிவாணி.

ஒருவாரம் கழிந்த பின் அவள் சந்தேகப்பட்டது சரியென்று உறுதியானதும் சுவரில் முட்டி முட்டி அழுதாள் மதிவாணி. ஊரே அவள் கதறலைக் கேட்டது. நின்ற இடத்தில் நின்று துக்கம் விசாரித்தது.

இரண்டு நாள் அழுது அழுது அடங்கியவள் மூன்றாம் நாள் ஒரு முடிவெடுத்தாள். மகனை அழைத்துக்கொண்டாள். கொல்லையில் ஒரு குழிவெட்டினாள். அழுது கதறிக்கொண்டே செயற்கைக்காலை அதில் புதைத்தாள். மகனை மண்தள்ளச் சொன்னாள். அவனும் மண் தள்ளிவிட்டு அழத் தெரியாமல் அழுதான். விளக்கணைந்த வீட்டில் ஒருத்தியாய் ஒப்பாரி வைத்தவள் நள்ளிரவுக்குமேல் தூங்கிப்போனாள்.

விடிந்து வெளியே வந்து கொல்லைப்பக்கம் போனவளுக்கு ஓர் அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. செயற்கைக்கால் புதைத்த குழி தோண்டப்பட்டுக் கிடந்தது. அலங்கோலமாய் இறைந்து கிடந்தன மண்கட்டிகள். என்ன ஏதென்று அறியாதவள் பிரமைபிடித்து அங்குமிங்கும் ஓடினாள். வாசலில் படுத்திருந்த நாய் மீது கல்லெறிந்தாள். வீட்டைச் சுற்றி ஓடி ஓடித் திரும்பினாள். ஒன்றும் புரியாமல் உணர்விழந்தவள் மகனையும் எழுப்பித் தேடச் சொல்லலாம் என்று அவன் போர்வை விலக்கினாள்.

செம்மண் படிந்த கைகளால் செயற்கைக்காலைக் கட்டிக்கொண்டு படுத்திருந்தான் ஈழராசா.

அவளுக்கு இப்போது அழுகை வரவில்லை.

40

ராஜராஜன்

அணுக்கன் திருவாயில் வழியே ஆலயம் புகுந்த மாமன்னன் ராஜராஜன் செங்கோலும் வாளுமேந்தும் தன் திருக்கரங்கள் இரண்டையும் கூட்டுவித்து, ஐம்பத்து நான்கு அடி சுற்றளவுகொண்ட பீடத்தில் பதின்மூன்றடி உயரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் தஞ்சைப் பெருவுடையார் பெருலிங்கத்தை வணங்கி வழிபட்டு, நீளகலநெஞ்சு நெட்டுயிர்த்து, தென்னந்தோகை நுனியில் வடியும் மழைத் தாரையாய்க் கண்ணோரங்களிரண்டும் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கினான்.

வங்கியங்களின் துளைவழியே நாதச்சாறு வழிந்தோட, ஆலயத் திருமணியின் நடுநா உலகப் பொதுமொழியில் இறைவன் திருநாமத்தைக் காற்றிலே ஓங்கி உச்சரிக்க, தமிழ்பாடுவார் நால்வர் திருப்பதிய விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆரியம் பாடுவார் மூவர் எழுதாக் கிளவிகளை எடுத்தோதிக்கொண்டிருக்க, ராஜராஜன் தேவியருள் இருவரான லோகமாதேவியும் வானவன்மாதேவியும் மன்னனின் இருபுறமும் நின்று திருவழிபாட்டில் திளைத்திருக்க,

அக்கன்* குந்தவையும் அருகிருந்தாள் தம்பியின் கம்பீரம்கண்ட பெருமிதம் முகத்தில் முகாமிட.

குஞ்சரமல்லனாகிய ராஜராஜப் பெருந்தச்சனும், திருச்சுற்று மாளிகையெடுப்பித்த தளபதி கிருஷ்ணன்ராமனாகிய மும்முடிச்சோழ பிரம்மராயனும் நெஞ்சருகக்கண்டு நின்றனர் திருவிளக்கின் தீபஒளி தெறித்து மாமன்னனின் கண்ணீர் வைரமாய் மின்னும் வசீகரத்தை.

வாத்தியங்களும் கண்ணீரும் சட்டென்று நின்றன.

“நின்பாததுளியைத்தலைமேல்தாங்கும் இந்த அருண்மொழித் தேவனின் சோழ மண்டலத்தையும் சோர்விலாக் குடிமக்களையும் குற்றங்குறை பொறுத்துப் புரந்தருள வேண்டும் ஸ்ரீராஜராஜேஸ்வரமுடைய பரம சுவாமி”

ராஜராஜனின் பெருங்குரல் கற்றளியில் பட்டு அவன் திருச்செவிகளுக்கே திரும்ப வந்துற்றது.

216 அடி உயரங்கொண்ட ஸ்ரீவிமானத்தின் உட்கூட்டை அண்ணாந்து பார்த்தான் சத்ரியகுல சிகாமணி ராஜராஜ தேவன்.

சோழப் பேரரசின் அகலம் பார்த்தும் அடையாத பெருமிதம் பெருவுடையார் கோயிலின் உயரம் பார்த்ததும் உண்டானது.

ஆனாலும் வாடிக்கிடக்கும் ஒருதங்க மலரைப்போல் சோழகுல திலகனின் திருமுகம் கவலைக்குறியொன்றைக் காட்டிக்கொண்டேயிருந்தது.

“மாமன்னர் திருமுகத்தில் மகிழ்ச்சி ரேகை குறைகிறதே!”

தளபதியின் குரல்கேட்டுச் சற்றே தலை திருப்பி அவன் கண்களை ஊடுருவிப் பார்த்த பேரரசன் அவன் சொல்வது உண்மைதான் என்பதைத் தன் கிரீட அசைவில் காட்டினான்.

நின்ற நிலையிலிருந்து ஓரடி முன்வந்து ராஜராஜனை வணங்கினான் பெருந்தச்சன் குஞ்சரமல்லன்.

“மனிதப் பிறவி கொண்டவர் யாரும் இதற்குமுன் படைத்திராத ஒரு கற்காவியத்தைப் பேரரசர் ஒருவரே இயற்றியிருக்கிறீர்கள். பல்லவரை

★ அக்காள் என்பதன் அக்காலக் கல்வெட்டுவடிவம்

விஞ்சிய கலைவடிவம் இதுவென்று வரலாறு பேசும். இதில் கவலை கொள்ளக் காரணம் ஏதுமில்லை மன்னா”

“உங்கள் கூற்று உண்மையாகலாம் பெருந்தச்சரே! ஆனாலும் முற்றிலும் உறைசேராத ஒரு வாள் வெளியே துருத்திக் கொண்டிருப்பதைப்போல ஏதோவொன்று என் உள்ளத்தை உறுத்திக்கொண்டேயிருக்கிறது”

ராஜராஜனின் வலியோடு கூடிய வார்த்தைகளில் குலைந்துபோயினாள் குந்தவை.

“என் ஆசைத் தம்பி அருண்மொழியரசே! இந்த ஆலயத்தில் எனக்குத் தெரிந்து எந்தக் குறையுமில்லை. இந்த மண்ணைப் பெருமைப்படுத்த இறைவன் உயிர்களைப் படைத்தான். தன்னைப் பெருமைப்படுத்திக்கொள்ள உன்னைப் படைத்தான். பரம்பொருளை உன்னைப்போல் உச்சத்தில் வைத்துப் பரவியோர் யாருளர் சொல்?”

குந்தவையின் மொழி மன்னனுக்கு ஆறுதல் சொன்னாலும் அவன் கவலைரேகை என்னவோ கழியவேயில்லை.

“தாங்கள் பெற்ற வெற்றிகளையும் பெருஞ் செல்வத்தையும் இந்த ஆலயத்துக்கே அர்ப்பணித்துவிட்டீர்கள். ஸ்ரீவிமானத்தின் திருக் கலசத்தைத் தாங்கள் பொற்றகடு வேய்ந்து போற்றினீர்கள். பாண்டியர் சேரரை வென்று அவர்தம் பண்டாரம் கண்டு மொண்டுவந்த பொன்கொண்டு இறைவன் திருவுலாவுக்குப் பதின்மூன்று எக்காள வாத்தியங்கள் செய்தளித்தீர்கள்”

‘ஆமாம் அதற்கென்ன?’ என்பதுபோல் உதடு பிதுக்கினான் ராஜராஜன்.

“ஒவ்வொரு போர் வெற்றியின்போதும் பெருவுடையார் திருவடியில் பொற்பூக்கள் காணிக்கை செய்து போற்றி மகிழ்ந்தீர்கள்”

‘நினைவிருக்கிறது’ என்பதுபோல் வேறு திசைபார்த்தான் ராஜராஜன்.

“ஈசன் திருவடிக்கு எத்துணை முத்துக்கள் கொட்டிக் கொடுத்தாய் தம்பி. வட்டம், அணுவட்டம், ஒப்புமுத்து, குறுமுத்து, நிம்போளம், பயிட்டம், அம்புமுது, கறடு, இரட்டைச் சப்பத்தி, குளிர்நீர், செந்நீர்... இப்படி வகைபிரித்தல்லவா முத்துக்களை வழங்கி வழங்கி வணங்கினாய்”

இப்போது வானமாதேவியும் வாய்திறந்தாள்.

“அதுமட்டுமல்ல பிராட்டியாரே! ஆலயத்திற்கு மாமன்னர் வழங்கிய கலன்களின் எண்ணிக்கைக் கணக்கிலடங்குமா? தளிகை, மண்டை, கெண்டி, தட்டம், குடம், ஒட்டுவட்டில், கலசம், படிக்கம், நெடுமடல், இலைத்தட்டு, மூக்குவட்டை, பிங்காளம், கச்சோளம், சட்டுவம், நெய்முட்டை, குறுமடல்... எல்லாம் பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்டவை”

மாமன்னன் இதழ்க்கடையில் ஒரு வாடிய புன்னகை ஓடி மறைந்தது.

“அது மட்டுமல்ல. ஆலயத்தையே ஒரு கலைக்கூடமாகவும் தொழிற்கூடமாகவும் மாற்றிக்காட்டிய மதிநுட்பம் மாமன்னரையே சாரும். திருப்பதிய விண்ணப்பஞ்செய்யும் 48 பிடாரர்கள் இயற்றமிழுக்கு; உடுக்கையடிப்பார், கொட்டி மத்தளத்தார், முத்திரைச் சங்குதுவார், பக்கவாத்தியத்தார், வங்கியக்காரர், உவச்சர் ஆகியோர் இசைத்தமிழுக்கு. தளிச்சேரிகள் அமைத்துக்கொடுத்தீர்களே ஆடல் மகளிர் நானூற்றுவர் - அவரெல்லாம் நாடகத்தமிழுக்கு. முத்தமிழ் முறைபோகிய வித்தகம் இருந்தால்தான் இப்படி மூன்று தமிழையும் ஆலய வளாகத்துக்குள் அமைக்க முடியும்”

“இவையனைத்தையும்விடச் சிறந்ததொன்று செய்திருக்கிறீர்கள் மன்னா. ஆலயப் பணியாளர்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் ஆண்டுதியமாய் அறுபதாயிரத்து நூற்றைம்பது கலம் நெல்லளக்கிறீர்கள். வயிற்றுப் பசி தீர்க்குமிடமாகவும் பயிற்றுவித்துவிட்டீர்கள் ஆலயத்தை. இவ்வளவும் ஆற்றிய பின்னும் தீராக் கவலையொன்று படிந்திருக்கிறதே தங்கள் திருமுகத்தில். அதுதான் எங்கள் சிற்றறிவின் எல்லைக்குச் சிக்க வில்லை”

உய்யக்கொண்டானாகிய ராஜராஜன் கண்மூடி யோசித்தான். நெடுங்காற்றை உள்வாங்கி சீராக மூச்சுவிட்டான்; கண் திறந்தான்; தீர்க்கமான குரலில் பேச்செடுத்தான்.

“தேவியரே! தமக்கையாரே! குஞ்சரமல்லரே! பிரம்மராயரே! உங்கள் சொற்களெல்லாம் என் விழுப்புண்களுக்கு விருதுகள். என் திருப்பணிக்கு நீங்கள் பூசம் திருநீறுகள். மகிழ்கிறேன்; நன்றியும் சொல்கிறேன். இன்றுநாம் எடுப்பித்திருக்கும் இந்த இராஜராஜேசுவரம்

இறைவனுக்கான சிவ சின்னங்களுள் ஒன்றல்ல. புகழுடைய பெருமானுக்குப் புவனமே அடையாளம். இந்தப் பெருவுடையார் கோவிலோ பரமசாமியை முன்னிட்டு சோழப் பேரரசின் அடையாளம். ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகளுக்கும் இது அழியக்கூடாதே என்றுதான் காரணத்தோடு கவலையுறுகிறேன். நமக்கு முன்னே ஆண்ட பல்லவர்களின் அரண்மனைகள் காணக்கிடைக்கவில்லை. ஆனால் காஞ்சியிலும் மாமல்லையிலும் ஆலயங்கள் அழியாதிருக்கின்றன. காரணம் அரண்மனைகள் தனிச்சொத்து. ஆலயங்கள் மக்கள் சொத்து. இது மக்கள் சொத்து என்று கருதப்படுமாயின் மக்களுக்கும் பங்கிருக்கவேண்டும். சோழ மண்டலத்தின் கடைசிச் சிற்றூரில் வாழும் கடைக்கோடி மக்களையும் இந்த ஆலயத்தின் பங்குதாரர்களாய் மாற்றிவிடும் திட்டத்தைத்தான் தீவிரமாய்ச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்”

வியப்பில் விழிவிரிந்தவர்கள் “என்ன திட்டம் மன்னா?” என்றார்கள்.

“அதோ அந்தத் திருவிளக்குகள் செல்வந்தர்களின் நேர்த்திக் கடன்களால் எரிகின்றன; நேர்த்திக்கடன் செலுத்துவோரே நெய்யும் தருகிறார்கள். இனிமேல் ஆலயத்திற்கு நேர்த்திக்கடன் செலுத்துகிறவர்கள் அந்தத் திருவிளக்குகளுக்கு நெய்யூற்ற வேண்டியதில்லை...”

“அப்படியானால்...”

“அதற்குக் கைம்மாறாய் அவர்கள் கால்நடைகளை வழங்க வேண்டும்”

“ஆலயம் கால்நடை மேய்க்குமா?”

“ஆலயம் மேய்க்காது; ஏழைகள் மேய்ப்பார்கள்”

“விளங்கவில்லை”

“அந்த ஆடுகளையும் மாடுகளையும் ஏழைகளிடம் ஒப்படைத்து விடுங்கள். இந்த விளக்கெரிய அவர்கள் நெய் தந்தால் மட்டும் போதும்; மொத்த வருமானமும் அவர்களுக்கு”

“அதாவது...?”

“ஏழையின் அடுப்பும் ஆலயத்தின் திருவிளக்கும் ஒரே திரியில் எரியும். இந்த ஆலயத்தோடு அடித்தட்டு மக்களுக்கு உறவு மேலிடும்! சரியா?”

“சரி...”

“சரி...”

“மிகச் சரி...”

“மிகமிகச் சரி...”

“தங்களை வணங்குகிறோம் மன்னா! பெருவுடையாரின் திருவுடையார் தாங்கள்”

★

“மாமன்னருக்கு வணக்கம். சோழமண்டலம் முழுக்கத் தங்கள் திட்டத்திற்கு ஆதரவு பெருகிவிட்டது. ஏழை மக்கள்பால் தாங்கள் கொண்டிருக்கும் கருணையை வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாக் காவிரியோடு ஒப்பிடுகிறார்கள் கவிஞர்கள். தங்கள் ஆட்சியே ஆட்சி என்று பேசுகிறார்கள் பொதுமக்கள். பெருவுடையார் கோவிலின் கேரளாந்தகன் வாயிலில் சந்தைபோல் குவிந்திருக்கின்றன கால்நடைகள். ஏழையர்க்குப் பிரித்துக்கொடுக்கும் தங்கள் ஆணைக்காகக் காத்திருக்கிறார்கள் ஆலய அதிகாரிகள்”

பெருவுடையார் கோவிலின் ஸ்ரீகாரியம் என்னும் ஆலயத்தலைமை நிர்வாகியான ஆதித்த சூரியனான தென்னவன் மூவேந்த வேளான் நுரைகட்டும் மகிழ்ச்சியோடு சொல்லச் சொல்ல ராஜராஜன் முகத்தில் படிந்திருந்த கவலைரேகை கதிரவனால் உடைக்கப்படும் இருட்கட்டிபோல் அழிந்தொழிந்தது.

“தென்னவன் மூவேந்த வேளாரே! வாழ்த்துகிறேன். சென்றிடுவீர் எட்டுத்திக்கும். கால்நடைகளை ஏழைக் குடிமக்களுக்குப் பிரித்தளியுங்கள். எந்த நிலையிலும் நிபந்தனை வழுவக் கூடாதென்று கட்டுப்பாடு விதித்துக் கண்காணியுங்கள். இறைவன் ஏழைகளுக்கு; ஏழைகள் இறைவனுக்கு”

★

ஸ்ரீகாரியம் உடனே செயலில் இறங்கினார்.

பாலையூர் - நாகன்குடி - திருத்தங்கூர் - நெற்குப்பை - ராஜராஜ நல்லூர் - திருத்தேவன்குடி - இறையாஞ்சேரி - பூதமங்கலம் - வெண்ணி நிலம் - வடதாமரை - கொடிமங்கலம் - எழுவத்தூர் முதலிய ஊர்களின் அடித்தட்டு மக்களுக்கெல்லாம் கால்நடைகளைப் பிரித்தளித்தான் மூவேந்தவேளான்.

பேரரசன் அதற்குச் 'சாவா மூவாப் பேராடு' என்று திருக்கரணம் சூட்டியிருப்பதையும் சுட்டினான்.

மன்னனின் ஒளிகொண்ட கனவு நாளடைவில் பலித்தது. ஒவ்வொரு முறையும் ஆலயத் திருவிளக்குகளை அரசன் கண்ணுறும்போதெல்லாம் அதில் ஆயிரம் ஏழைகளின் அடுப்புகளை தரிசித்தான். இப்போது அவன் திருமுகத்தில் நிம்மதியின் ரேகை நிலைகொண்டோடியது.

★

ராஜராஜன் வாள்முனையில் கழிந்த பகைபோலக் காலமும் கழிந்தது. ராஜராஜனின் சதயத்திருவிழா நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது.

அன்று ஆலயம் போந்தருளிய பேரரசன் நெருப்பில் சுட்ட தங்கமாய்ச் சட்டென்று முகஞ்சிவந்து பெருங்குரலெடுத்து மூவேந்த வேளானை அழைத்தான்.

பூவிலமர்ந்த பட்டாம்பூச்சி சடக்கென்று சிறகு மடித்துக்கொள்வதுபோல் பயந்தொதுங்கிப்போயின பரிவாரங்கள்.

"ஏன்...? ஏனந்தத் திருவிளக்கு மட்டும் எரியவில்லை? ஏது காரணம்?"

"மன்னர் மன்னித்தருள வேண்டும், எழுவத்தூர் மாராயன் என்பானுக்கு அரசர் ஆணைக்கிணங்க நாற்பத்திரண்டு பசுக்கள் வழங்கப் பட்டிருக்கின்றன. அவனது கட்டுப்பாட்டில் எரிய வேண்டியது அந்த விளக்கு. கடந்த ஏழு நாட்களாய் அவன் நெய் வழங்கவில்லை. அதிகாரிகள் உசாவியும் தகவலில்லை. அதனால்தான் அந்தத் திருவிளக்கின் திரி எரியவில்லை"

“எவனவன்? இறைவன் கட்டளையை நிறைவேற்ற மறுப்பவன்? நானே சென்று உண்மை தெளிகிறேன். பூட்டுங்கள் தேரை; ஓட்டுங்கள் எழுவத்தாருக்கு”

★

ராஜராஜன் பரிவாரங்களில் எழுந்த புழுதி எழுவத்தாரையே மூடித் திரையிட்டது. காலிமனையால் சூழப்பட்ட ஒரு குடிசையின் முன்னால் தேர் நின்றது.

“பேரரசர் வந்திருக்கிறார் மாராயா! வா வெளியே. கதவைத்திற”

உள்ளே ஒரு பெண்ணின் விசம்பல் சத்தம் கேட்டது. ஒரு குழந்தையின் வீறிடலோசை கேட்டது.

சற்று நேரத்தில் கதவு திறந்து கசங்கிய சேலையும் கலைந்த கூந்தலும் கலங்கிய கண்களுமாய்ப் பெண்ணொருத்தி வெளிவந்தாள். மரணத்தின் முந்தைய நாளைப்போல் அவள் இடுப்பில் நாராய்த் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது சவலைபாய்ந்த குழந்தையொன்று. பேரரசனையும் பரிவாரங்களையும் சூடேறிக்கிடக்கும் சூழ்நிலையையும்கண்டு அஞ்சி ஆவி குலைந்தவள் படபடவென்று ஓடிப்போய், பேரரசன் தேர்க்காலில் பிள்ளையோடு விழுந்தாள்.

“எழுந்திரு பெண்ணே! நீ யார்?”

“நாந்தாங்க மாராயன் பொஞ்சாதி”

“உன் பெயரென்ன?”

“வரகுணன்”

“உன் கணவனெங்கே?”

“என் புருசனும் ராசா குடுத்த மாடுகளும் போன மாசம் காவிரி வெள்ளத்துல ஆத்தோட போயிருச்சங்க?”

அவள் சொல்வது மெய்யா என்பது போல் திரும்பிப் பார்த்தான் ராஜராஜன்.

“ஆம்” என்று வருத்தத்தோடு தலையசைத்தார்கள் கூடியிருந்த ஊர்மக்கள்.

“உனக்காக வருந்துகிறேன். ஆனால் ஒரு கேள்வி. கடந்தமாதம் இறந்தான் என்கிறாய். ஏழுநாட்களுக்கு முன்புவரை திருவிளக்கு எரிந்திருக்கிறது. கணவனும் மாடுகளும் இறந்தபின் இருபத்து மூன்று நாட்கள் எப்படி நீ விளக்கெரித்தாய்?”

அவள் விசம்பினாள்; விம்மி விம்மி அழுதாள். இடுப்பில் நழுவும் பிள்ளையை மார்போடு சேர்த்துக் கட்டிக்கொண்டாள், அதை மட்டும் கேட்காதீர்கள் என்பதுபோல் இரு கையெடுத்து மன்னனைக் கும்பிட்டாள்.

“அபலைப் பெண்ணே; அஞ்சாதே! உண்மைசொல்; நானிருக்கிறேன்”

“புருசன் செத்துப் போயிட்டாலும் ராசாவுக்குக் குடுத்தவாக்க மீறக்கூடாது பாருங்க. அதனால...”

“அதனால்...”

“வாரா வாரம் என் தாய்ப்பால வித்து மூணு ஆழாக்கு நெய்வாங்கி தீபத்த எரிய வச்சேன் மகராசா. ஒரு வாரமா தாய்ப்பாலு வத்திப்போச்சு. திருவிளக்கு அத்துப்போச்சு. எங்க குடும்பத்த மன்னிச்சுருங்க மகராசா” பிள்ளையோடு மீண்டும் தரையில் விழுந்தாள்.

“ஓ என் பரமேஸ்வரா!” என்று வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்துப் பெருமூச்சு விட்டான் ராஜராஜன்”

“என்னினும் என் தமிழ்க் குடிமக்கள் மேம்பட்டவர்கள் என் பரமசுவாமி”

தேரைவிட்டுத் தரையில் குதித்தான்; சிதறிக் கிடந்தவளைச் சேர்த்தெடுத்தான்.

“எழுந்திரு. உன்னைப் போன்றவர்களால் பெருமை பெறுகிறது மகளே என் பேராட்சி”

அவள் எழவில்லை. மன்னனின் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டு கதறினாள். சவலைப் பிள்ளையை வாரி மார்போடு அணைத்துக்

கொண்டான் மாமன்னன். இளைத்துப்போன துண்டுமேகமொன்று மலையின் மார்பில் மிதப்பதுபோல் கிடந்தது குழந்தை.

“தென்னவன் மூவேந்த வேளாரே! இன்று முதல் இந்த வரகுணன் என்பாளைத் திருமஞ்சனப் பணிப்பெண்ணாய் நியமித்து ஆணையிடுகிறேன். இவள் பெயரில் இன்னும் நாற்பத்திரண்டு பசுக்கள் ஒதுக்குங்கள்... ராஜராஜனே அந்த மாடுகளை அவள் பொறுப்பில் பராமரிப்பான்.”

‘தங்கள் கட்டளை’ என்று தலைவணங்கினான் மூவேந்த வேளான்.

“ராஜராஜப் பெருந்தச்சரே! தாய்ப்பாலில் விளக்கெரித்தவளுக்கு என் வரலாற்றிலும் இடம் வேண்டும். என் பெயரோடு சேர்த்து இவள் பெயரையும் கல்வெட்டில் பொறித்துவிடுங்கள்”

“ஆணை மன்னா” என்றான் பெருஞ்சிற்பி.

“உடையார் ராஜராஜதேவர் கொடுத்த கால்மாட்டில் அடுத்த பசு நாற்பத்து இரண்டும் உய்யக்கொண்டான் தெரிந்த திருமஞ்சனத்தார் வேளத்துப் பெண்டாட்டி வரகுணன் எழுவத்தூர் திருவிளக்குக்கு வைத்தகாசு...” என்று கல்வெட்டத் தொடங்கினான் குஞ்சரமல்லன்.

‘ஓம்! ஓம்! ஓம்!’ என்றது ஆலயமணி.

‘ஆம்! ஆம்! ஆம்!’ என்றது காலம்.

★ ★ ★